

Išvadas

Šventumas

Noras parašyti šią knygą gimė iš šiuo metu didelio susidomėjimo šventumu. Aš turiu galvoje susidomėjimą biblijiniu šventumu. Kiekvienas, kuris myli Kristų ir nori Jo karalystės plitimo šioje žemėje, turi turėti teisingą supratimą apie šventumą. Rašydamas šią knygą, aš nusprendžiau nesinaudoti jokiais šiuolaikinių autorių knygomis. Visa tai, apie ką rašysiu joje, kilo iš mano asmeninio Biblijos studijavimo, mąstymo ir maldų, bandant suprasti senus šventus raštus. Jeigu kažkur klystu, norėčiau tai pamatyti dar prieš palikdamas šį pasaulį, nes visi mes matome dalinai ir nešiojame lobį moliniuose induose. Daugelį metų stebėdamas bažnyčią, aš įsitikinau, jog šioje šalyje praktinis šventumas ir visiškas atsidavimas Dievui šiuolaikinių krikščionių nėra tinkamai suprantamas. Politika, prieštaravimai, susiskaldymai ir pasaulietiškas sunaikino daug mūsų širdies dievotumo. Asmeninio šventumo tema yra tarsi numesta į šalį. Daugeliu atvejų dvasinio gyvenimo standartai nukrito labai žemai. Ypatinga svarba „...visu kuo puošti Dievo, mūsų Gelbėtojo, mokymą“ (Titui 2:10) liko kažkur toli. Kartais pasaulis pagrįstai skundžiasi, jog taip vadinami religingi žmonės nėra nei malonesni, nei dosnesni, nei geresni už tuos, kurie neišpažįsta jokios religijos. Todėl žiūrint į visa tai, šventumas nėra mažiau svarbus už teisumą. Ši svarbi protestantiška ir evangeliška doktrina apie teisumą tampa beverte, jeigu jos nelydi šventas gyvenimas. Tokiu atveju ji ne tik yra bevertė, bet ir žalinga. Žmonės ją pradeda niekinti ir laikyti tuščia ir nerealia. Mano supratimu, mums yra reikalingas platus bibliško šventumo atnaujinimas ir aš esu labai patenkintas, jog žmonės eina šia kryptimi, vis dėlto yra labai svarbu, kad ši tema būtų pastatyta ant teisingo pamato ir kad viskas, kas sukasi aplink ją, nebūtų tik iškreipti, šališki bei nesubrendę pareiškimai. Tokių dalykų gausa neturėtų mūsų stebinti, nes velnias labai gerai supranta tikrojo šventumo jėgą ir kokią didžiulę žalą jis gali padaryti jo karalystei. Todėl jis stengiasi sukelti ginčus ir nesutarimus apie šią Dievo tiesą. Savo laiku jis sugebėjo sumaišyti žmonių protus teisumo doktrinoje, o dabar jis stengiasi savo tamsiais patarimais suklaidinti juos šventume. Dievas tesudraudžia jį! Aš neprarandu vilties, kad iš šio blogio išeis gera, kad ginčai apreikš tiesą ir nuomonių gausybė paskatins mus ieškoti tiesos Šv.Rašte, melstis ir atidžiai ieškoti, kokia yra Šventosios Dvasios valia.

Dabar aš noriu išsakyti keletą dalykų, nukreiptų prieš šiandieninį mūsų supratimą apie šventumą. Žinau, kad tai gali atrodyti išdidžiai ir netgi įžeidžiančiai, bet kai yra kalbama apie Dievo tiesas, negalima tylėti. Norėčiau, kad mano skaitytojai tai priimtų kaip įspėjimus ir tai jiems padėtų neišklysti iš tikrojo šventumo kelio. Pirmiausiai aš noriu paklausti, ar yra išmintinga sakyti (kaip tai yra daroma šiandien), jog tikėjimas yra vienintelis reikalavimas, norint būti šventam? Ar yra išmintinga taip tuščiai ir nesuvokiamai teigti (kaip kai kurie sako), kad šventumas ateina per tikėjimą be jokių pastangų? Ar tai atitinka Dievo žodį? Abejoju.

Tikėjimas Kristumi yra šventumo šaknis. Pirmas žingsnis į šventumą yra tikėjimas Kristumi. Kol mes Juo netikime, mes neturime nei lašo šventumo. Sąjunga per tikėjimą su Kristumi yra būdas, kaip tapti šventu ir kaip toliau būti juo. Gyvendami kūne, turime gyventi tikėjimu į Dievo Sūnų. Tikėjimas tyrina mūsų širdis. Tikėjimas nugali pasaulį. Tik per tikėjimą patriarchai gavo gerą liudijimą. Visa tai yra tiesa ir tikras krikščionis to niekada neneigia. Vis dėlto Šv. Raštas mus moko, kad siekdami šventumo, tikrieji krikščionys ne tik turi tikėti, bet ir įdėti savo pastangas. Apaštalas vienoje vietoje sako: "...ir dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų..." (Gal. 2:20), o kitoje: "...aš bėgu... grumiuosi... tramdau... darau." (1Kor. 9:26,27), ir: "...apsivalykime nuos visos kūno ir dvasios nešvaros, tobulindami šventumą Dievo baimėje." (2Kor. 7:1), ir: "...tad stenkimės įeiti į tą poilsį, kad niekas nebenupultų, sekdamas ano neklusnumo pavyzdžiu." (Hebr. 4:11) bei: "...nusimeskime visus apsunkinimus bei lengvai apraizgančią nuodėmę ir išsvermingai bėkime mums paskirtose lenktynėse." (Hebr. 12:1). Niekur Šv. Rašte nėra parašyta, kad tikėjimas mums suteikia šventumą ta pačia prasme, kaip ir teisumą. Išteinimas per tikėjimą yra malonė tam, kuris ne dirba, bet tiki, ilsisi ir remiasi į Kristų: "O tam, kuris nedirba, bet tiki Tuo, kuris išteisinga bedievi, jo tikėjimas įskaitomas jam teisumu" (Rom. 4:5), o pašventinimas per tikėjimą yra malonė, veikianti visą mūsų gyvenimą. Ji veikia meile ir išjudina visą žmogaus vidų (Gal. 5:6). Galiausiai, tiksliai "pašventintas per tikėjimą" malda yra sutinkama tik vieną kartą Biblijoje. Viešpats pasakė Pauliui: "Aš siunčiu tave pas juos, kad jie gautų nuodėmių atleidimą ir paveldėjimą tarp tų, kurie yra pašventinti per tikėjimą manimi". Aš čia visiškai sutinku su Alford, kuris teigia, kad tikroji šių žodžių prasmė yra tokia: "...kad per tikėjimą manimi jie gautų nuodėmių atleidimą ir paveldėjimą tarp pašventintųjų." (Apd. 26:18; 20:32) Išsireiškimo "šventumas per tikėjimą" aš nerandu niekur Šv. Rašte. Be jokių abejonų, norint būti išteisintu prieš Dievą, reikia vienintelio dalyko: tikėjimo Kristumi. Visi, kurie tiki, yra išteisinti. Teisumas suteikiamas tam, kuris "nedirba, bet tiki." (Rom. 4:5). Teisinga ir bibliška yra sakyti, jog tikėjimas išteisinga, tačiau nėra nei teisinga, nei bibliška teigti, jog tikėjimas pats iš savęs pašventina. Šie abu teiginiai reikalauja daug paaiškinimų, tačiau aš dabar apsiribosiu vienu: dažnai Paulius mums sako, kad žmogus yra išteinimas per tikėjimą be įstatymo darbų, tačiau jis niekur nesako: "esate šventi per tikėjimą be įstatymo darbų". Priešingai, Jokūbas mus įspėja, jog tikėjimas, per kurį mes matomai esame išteisinami prieš žmones, yra tikėjimas, pasireiškiantis darbais. "Be darbų tikėjimas yra miręs." (Jok. 2:17). Niekas negali paneigti, jog reikia įdėti pastangų, norint gyventi šventai. Tačiau tai yra daug paprasčiau, negu daugelis šiandien bando parodyti.

"Dievas suteikia dvigubą išteinimą: vienas yra teisinis, kitas - parodomasis. Apie pirmąjį kalba Paulius, teigdamas, jog mes esame išteisinami tikėjimu be įstatymo darbų. O apie antrąjį kalba Jokūbas, primindamas, kad tikėjimas be darbų yra miręs." (T. Goodwin "Gospel Holiness" VII d. 181 psl.). Toliau aš norėčiau paklausti, ar mūsų nerūpestingas gyvenimas atitinka tuos visus raginimus gyventi šventai, išsakytus Kristaus kalno pamoksle ir Pauliaus laiškuose? Ar tai atitinka Dievo žodį? Aš abejoju. Mūsų atsidasavimas Dievui ir bendrystė su Juo turėtų būti kasdieninis mūsų rūpestis. Tam neprieštarauja nei vienas tikras Dievo vaikas. Naujasis Testamentas mus moko, jog mums reikia kažko daugiau, negu tik bendrų raginimų apie šventumą, kurie dažniausiai visiškai nepaliečia sąžinės. Visos detalės ir smulkmenos, per kurias šventumas tampa matomu kasdieniniame gyvenime, turi būti krikščionims gerai išdėstytos ir įskiepytos. Tikrasis šventumas nėra tik tikėti ir jausti, o daryti ir

kentėti, ir praktiškai įrodyti malonės veikimą. Mūsų kalba, mūsų charakteris, mūsų aistros ir sieliniai polinkiai, mūsų kaip tėvų, vyrų, žmonių elgesys, mūsų drabužiai, darbas, verslo reikalai, mūsų elgesys ligoje ir sveikatoje, klestėjime ir varge - visa tai Dievo įkvėpti rašytojai išaiškino ne bendrais pagąsdinimais, o aiškiai mokė, kaip šventumas turi įleisti šaknis į mūsų širdis. Jie siekė giliai ir išaiškino, kaip žmogus turi elgtis ir koks jis turi būti šeimoje (kuri yra jį ištirianti ugnis), jeigu jis yra Kristuje. Aš abejoju, kad toks mokymas lydi šiuolaikinį šventumo judėjimą. Žmonės kalba, jog gavo “ypatingą palaiminimą”, jog surado “aukštesnį gyvenimą”, karštai gina “šventumą per tikėjimą”, tačiau jų šeima ir draugai nemato jokių pasikeitimų ir jokio šventumo jo kasdieniniame elgesyje ir charakteryje. Visa tai daro didžiulę žalą Kristui. Tikrasis šventumas nėra vidiniai regėjimai ir pergyvenimai. Tai daug daugiau, negu ašaros, dejonės, padidėjęs pulsas, pasišiaušę plaukai, ypatinga meilė ir atsidavimas mylimam pamokslininkui ir mūsų religinei grupei bei karštos diskusijos su bet kuriuo, kuris nesutinka su mumis. Tai yra kažkas is Kristaus atvaizdo, kurį kiti gali matyti mūsų asmeniniame gyvenime, mūsų įpročiuose, charakteryje ir veiksmuose. ”...o kuriuos Jis iš anksto numatė, tuos iš anksto ir paskyrė tapti panašius į Jo Sūnaus atvaizdą...”(Rom. 8:29). Taigi, ar yra išmintinga tuščiai kalbėti apie tobulumą ir “spausti” krikščionis link tokių šventumo standartų, kurie nėra pasiekiami šioje žemėje ir apie kuriuos nieko nekalba Šv. Raštas? Aš abejoju tuo.

Tai, kad tikintieji yra raginami “tobulinti šventumą Dievo baimėje” (2Kor. 7:1), būti tobuliems (2Kor. 13:11), veržtis prie tobulumo (Hebr. 6:1), žino kiekvienas Biblijos skaitytojas. Tačiau Šv. Rašte niekur nėra mokoma, kad kuris nors Adomo vaikas pasiekė visišką laisvę nuo nuodėmės savo mintyse, žodžiuose ar veiksmuose šioje žemėje. Sąlyginis šventumas, tobulo pažinimo blyksnis, išsilaikymas išbandyme ir tvirtas įsitikinimas doktrina gali būti sutinkamas kai kuriuose Dievo vaikuose. Tačiau tobulo šventumo netgi patys Dievo švenčiausieji negalėjo tikėtis. Priešingai, jie visada giliai jautė savo nereikšmingumą ir netobulumą. Atrodo, kad kuo daugiau dvasinės šviesos jie turėjo, tuo labiau suvokė savo trūkumus. Kuo daugiau jie gavo malonės, tuo labiau rengėsi nuolankumui. Ar mes galime Šv. Rašte surasti šventąjį, kurio gyvenimas buvo išsamiai aprašytas, kaip tobulas? Kuris iš jų, rašydamas apie save, galėjo nors kartą pasakyti, jog neturi jokių trūkumų? Priešingai, tokie žmonės kaip Dovydas, Paulius, Jonas aiškiai sako, jog jie jaučia savo silpnumą ir nuodėmę. Patys švenčiausi šių dienų žmonės pasižymėjo ypatingu nuolankumu. Ar jūs matėte šventesnius žmones už J. Bradford, Hooker, Usher, Baxter, Rutherford, M’Cheyne? Skaitydami šių žmonių darbus arba laiškus, mes galime matyti, kad jie save laikė malonės ir gailestingumo skolininkais ir mažiausiai kuo galėjo pasigirti, tai tobulumu! Matydamas visus šiuos faktus, aš turiu pasipriešinti šių dienų kalboms apie tobulumą. Visa tai mane verčia galvoti, jog vartojantys šį žodį žmonės, labai mažai žino apie nuodėmės prigimtį, Dievo savybes, savo širdis ir Bibliją arba netgi apie žodžių reikšmę. Kai krikščionis giriasi savo tobulumu, mane tai verčia galvoti, jog jo būseną nėra visiškai sveika. Kai žmogus ramiai kalba apie galimybę gyventi “be nuodėmės” tol, kol dar yra šiame kūne ir gali pasakyti, kad per tris mėnesius neturėjo nei vienos nedoros minties, aš galiu tik pasakyti, jog tai yra labai kvailas krikščionis! Aš priešinuosi tokio tipo mokymui. Jis ne tik nėra geras, bet ir labai žalingas. Tai atstumia į mus žiūrinčius pasauliečius, nes jie žino, jog tai yra neteisinga ir netikra. Taip pat tai nuvilia pačius geriausius Dievo vaikus, nes jie jaučia, jog niekada nepasieks tokio “tobulumo”. Tai leidžia silpniems broliams fantazuoti, jog jie yra kažkas, nors iš tiesų yra niekas. Tai yra pavojinga iliuzija.

Dar vienas dalykas, į kurį noriu atkreipti dėmesį, tai tvirtinimas, kad septintasis laiško Romiečiams skyrius aprašo ne subrendusio tikinčiojo patirtį, o arba dar neatgimusio, arba silpno ir nepastovaus krikščionio. Nemanau, kad toks teiginys yra išmintingas.

Aš pripažįstu, jog apie šį skyrių yra diskutuojama jau aštuoniolika amžių. Pripažįstu, kad tokie žinomi krikščionys kaip J. ir C.Wesley, Fletcher bei kai kurie dabartiniai autoriai tvirtai laikosi nuomonės, kad Paulius čia nekalba apie savo, kaip brandaus krikščionio patirtį. Taip pat pripažįstu, kad daugelis nemato to, ką aš ir kiti matome: Paulius nekalba nieko šiame skyriuje, ko nepatvirtintų kiekvienos epochos pačių geriausių šventųjų patirtis. Jis čia kalba apie daugelį dalykų, kurių neatgimęs žmogus arba silpnas tikintysis nei gali pasakyti, nei galvoja apie tai. Aš noriu atkreipti dėmesį, kad visais laikais Šv.Rašto aiškintojai septintąjį laiško Romiečiams skyrių priskiria subrendusiems krikščionims. Tie, kurie nesutiko su tuo, daugiausiai buvo Romos katalikai, socinijanistai (socinanism - angl.k.) ar arminijistai. Tačiau visi reformatoriai, puritonai ir geriausi šių dienų evangelikai laikosi pirminės nuomonės. Galbūt kas nors pasakys: visi žmonės klysta, kodėl tada negali klysti reformatoriai, puritonai ir šių dienų evangelikai, o Romos katalikai, socinijanistai ir J.Arminijaus sekėjai būti teisūs? Tačiau aš siūlau paskaityti jų darbus šia tema ir atsakyti į jų argumentus, jeigu galite. Daugelis teisinasi, jog jiems nerūpi dogmos ir žmogiškos doktrinos, bet tai nėra atsakymas. Klausimas yra štai koks: kaip mums suprasti kažkokią Šv.Rašto tiesą? Kaip mes turime suvokti laiško Romiečiams septintąjį skyrių? Kokia tikroji jo prasmė? Iš vienos pusės, yra reformatorių ir puritonų argumentai, iš kitos - Romos katalikų, socinijanų ir arminijistų. Žiūrėdamas į tai, aš noriu pasipriešinti pašaipūniškai, užsispyrėliškai ir klastingai arminijistų pažiūras remiančiai nuomonei apie šį laiško skyrių. Mažų mažiausiai tokia kalbos maniera čia netinka. Jau vien tokia jų nuostata kelia įtarimus. Tiesai apginti nereikia ginklų. Jeigu mes nesutinkame su kitaip manančiais žmonėmis, nebūtina kalbėti apie jų pažiūras paniekinančiai ir nepagarbiai. Reformatorių ir puritonų nuomonė gali neįtikinti XIXa. protų, tačiau pagarba jai turi išlikti.

Dar vienas šiais laikais populiarus dalykas yra doktrinos “Kristus mumyse” iškėlimas į tokią vietą, kurios ji neužima Šv.Rašte. Tai, kad tikintysis yra viena su Kristumi ir Kristus yra jame, nėra vienas atidus Biblijos skaitytojas neneigia. Be jokių abejonių, tarp Kristaus ir tikinčiojo yra slapta sąjunga. Su Juo mes mirėme, su Juo buvome palaidoti, su Juo esame prikelti ir pasodinti su Juo dangaus srityse. Štai penkios Šv. Rašto vietos, kalbančios mums apie tai, kad Kristus yra mumyse: Rom. 8:10; Gal. 2:20; 4:19; Ef. 3:17; Kol. 3:11. Tačiau mes turime būti atsargūs, bandydami tai suprasti. Per tikėjimą Kristus gyvena mūsų širdyse ir veikia mumyse per Šventąją Dvasią. Visa tai yra aišku ir paprasta. Tačiau, jeigu mes norime teigti, jog šalia to yra dar kažkoks slaptas vidinis Kristaus veikimas tikinčiuosiuose, turime būti atsargūs. Priešingu atveju, mes susidursime su savo pačių neišmanymu apie Šventosios Dvasios veikimą. Mes pamiršime, kad išrinkimas priklauso Tėvui, atpirkimas, tarpininkavimas ir užtarimas - Sūnui ir pašventinimas yra ypatingas Šventosios Dvasios darbas. Mes pamiršime, jog Viešpats išeidamas pasakė, jog atsiųs kitą Guodėją, kuri užims Jo vietą, kuri gyvens mumyse (Jono 14:16). Ir taip įvyko. Skubėdami išaukštinti Kristų, mes pažeminame ypatingą Jo dovaną: Šventąją Dvasią. Kristus, be jokių abejonių, kaip Dievas, yra visur esantis - mūsų širdyse, danguje, ten, kur du trys susirenka Jo vardu - tačiau iš tiesų turime prisiminti, kad Jis, kaip mūsų Galva

ir vyriausiasis Ganytojas, sėdi Dievo dešinėje ir užtaria mus tol, kol ateis antrąjį kartą į žemę ir kad Jis dabar veikia savo žmonių širdyse per savo Dvasią, kurią pažadėjo atsiųsti, išeidamas iš šio pasaulio. (Jono 15:26). Romiečiams aštunto skyriaus 9-10 eil. mano nuomone tai aiškiai parodo. Galiausiai, Jonas nepalieka vietos jokioms abejonėms: "...o, kad Jis mumyse pasilieka, žinome iš Dvasios, kurią Jis mums davė." (1Jono 3:24).

Tikiuosi, jog jūs mane teisingai suprasite. Aš nesakau, jog išsireiškimo "Kristus mumyse" nėra Šv. Rašte, tačiau neteisingai jį vartodami ir suteikdami jam ne biblijinę reikšmę, bei naudodami ekstravagantiškai ir nesuprasdami jo tikrosios prasmės, mes galime pažeminti galingą Šventosios Dvasios veikimą. Jeigu kuris skaitytojas galvoja, jog esu per daug smulkmeniškasis, aš siūlau perskaityti jums Samuel Rutherford knyga: "The spiritual Antichrist". Jūs pamatysite, kad prieš du amžius šis išsireiškimas "Kristus mumyse" sukėlė nemažai erezijų. Netikri mokytojai Saltmarsh, Dell, Towne ir kt., kuriems priešinosi S. Rutherford, pradėję nuo keistos minties apie Kristų mumyse, sukūrė antinomanistų (antinomian - angl.k.) doktriną, vedančią į baisų bei nedorą fanatizmą. Jie teigia, jog asmeninis žmogaus gyvenimas jį apleido ir dabar Kristus gyvena jo kūne. Jis atgailauja, tiki, veikia ir pan.! Šios erezijos šaknis yra neteisingas Biblijos eilučių: "Ne aš gyvenu, o Kristus manyje" (Gal. 2:20) supratimas. To pasekoje daugelis jų sekėjų padarė patogią išvadą, kad tikintieji nėra atsakingi už savo gyvenimą, nesvarbu, ką jie daro! Tikintieji yra mirę ir palaidoti ir tik Kristus gyvena juose ir Jis yra už viską atsakingas!!! Kai kurie priėjo iki to, kad leido sau gyventi visiškai kūniškai, nes jie nėra už nieką atsakingi, todėl gali nuodėmiauti be jokios baimės. Niekada nepamirškime, kad iškreipta ir nesveikai išaukštinta viena tiesa yra pačių pavojingiausių erezijų motina. Kai kalbame, kad "Kristus yra mumyse", atidžiai pagalvokime, ką norime tuo pasakyti. Aš bijau, kad kai kurie šiandien tai pamiršo.

Kitas dalykas, kuris šiomis dienomis išryškėja, tai brėžimas ryškios linijos tarp atsivertimo ir pasišventimo. Ar tai sutinka su Šv. Raštu? Aš abejoju. Šiame mokyme nėra nieko naujo. Visi žinome, kad katalikų rašytojai dažnai išskiria Bažnyčią į tris dalis: nusidėjėlius, atgailaujančius ir šventuosius. Šiuolaikiniai mokytojai taip pat aiškina, kad praktikuojantys krikščionys yra trijų rūšių: neatsivertę, atsivertę ir visiškai atsidavę, turintys auštesnį gyvenimą. Mano supratimu, abu šie teiginiai turi tą patį pagrindą. Nesvarbu, ar ši idėja yra sena ar nauja, ar ją iškelia katalikai, ar anglikonai, aš nerandu jai pagrindo Šv. Rašte. Dievo žodis visada kalba apie dvi skirtingas žmonių grupes ir tik dvi. Jis kalba apie gyvenimą ir apie mirusius nuodėmėje: apie tikintį ir netikintį, atsivertusį ir neatsivertusį, einantį siauru keliu ir einantį plačiu keliu, išmintingą ir kvailą, Dievo vaiką ir velnio vaiką. Tarp šių dviejų kategorijų, be jokių abejonų, yra skirtingi nuodėmės ir malonės lygiai, tačiau jas skiria didelė praraja. Jos taip skiriasi viena nuo kitos, kaip gyvenimas nuo mirties, šviesa nuo tamsos, dangus nuo pragaro. Tačiau apie skirstymą į tris klases Šv. Raštas nieko nekalba. Aš abejoju šiuo skirstymu, kuriam pagrindo neradu Biblijoje ir man labiausiai nepatinka kalbos apie antrąjį atsivertimą.

Tarp vieno malonės lygio ir kito yra didelis skirtumas. Dvasinis gyvenimas turi augimą ir krikščionys turi augti malonėje - su visu tuo aš sutinku. Tačiau su teorija apie mistišką krikščionio peršokimą į palaiminimą ir visiško atsidavimo lygį aš negaliu sutikti. Man tai panašu į žmogišką išradimą. Aš negaliu rasti nei vienos Šv. Rašto vietos apie tai. Apie laipsnišką augimą malonėje,

augimą pažinime, tikėjime, meilėje, šventume, nuolankume ir dvasiniame suvokime yra aiškiai mokoma Biblijoje ir taip pat tai galime matyti daugelio Dievo šventųjų gyvenimuose. Tačiau staigaus šuolio, staigaus atsivertimo į pasišventimą aš nerandu Biblijoje. Aš abejoju, ar mes galime teigti, kad žmogus gali būti atsivertęs, nors ir nėra pasišventęs Dievui! Kuo jis daugiau pasišventęs, tuo mažiau abejoja, priklausomai nuo malonės augimo jo gyvenime. Tačiau, jeigu jis neatsidavė Dievui tą pačią dieną, kai atsivertė ir gimė iš naujo, aš tada nežinau, ką toks atsivertimas reiškia. Ar taip žmonės nepapuola į pavojų neįvertinti ar sumenkinti ypatingą atsivertimo palaiminimą? Ar to jie nedaro, kviesdami žmones „aukštesniam gyvenimui“, kaip antram atsivertimui, neįvertindami nei ilgio, nei pločio, nei gylio, nei aukščio pirmojo pasikeitimo, kurį Šv. Raštas vadina gimimu iš naujo, nauju kūrinium, dvasiniu prisikėlimu? Galbūt aš klystu, tačiau kartais skaitydamas stiprius šių žmonių pasisakymus apie pasišventimą, aš pagalvoju, kad tie, kurie kalba apie tai, tikriausiai turi labai neaiškų suvokimą apie atsivertimą, jeigu jie iš viso žino, kas tai yra. Trumpiau sakant, tie, kurie pasišventė dabar, iš tiesų tik dabar ir atsivertė!

Aš nuoširdžiai prisipažįstu, kad man žymiai labiau patinka seni keliai. Aš galvoju, jog daug išmintingiau ir saugiau yra raginti visus atsivertusius žmones augti malonėje, eiti pirmyn, kiekvienais metais vis labiau atsiduoti Kristui dvasia, siela ir kūnu ir visais įmanomais būdais mokyti, kad kuo daugiau pasiekiamo šventumo, tuo daugiau turime dangaus žemėje. Tačiau aš negaliu kalbėti atsivertusiam žmogui apie antrojo atsivertimo būtinybę ir kad vieną dieną jis gali žengti milžinišką žingsnį į visiško atsivertimo būseną. Aš atmetu tokį mokymą, nes tokia doktrina yra piktybinė, prislegianti nuolankų ir romų protą ir lenkianti į paviršutiniškumą, kvailumą ir pasitikėjimą savimi iki labai pavojingo lygio. Taip pat šiandien yra linkstama prie to, kad nereikia daug galvoti apie kovą su nuodėme, o geriau „pavesti save Dievui“ ir būti pasyviems Kristaus rankose. Ar vėlgi tai sutinka su Šv. Raštu? Tikriausiai ne.

Išsireiškimą „pavesti save Dievui“ sutinkame tik vieną kartą Naujajame Testamente, kaip krikščionišką pareigą. Tai yra laiške Romiečiams šeštame skyriuje. Čia jis pavartojamas šešis kartus (Rom. 6:13-19). Tačiau netgi čia jo reikšmė nėra būti pasyviems Dievo rankose. Bet kuris graikų kalbos studentas pasakytų mums, kad tai reiškia aktyviai pavesti save tarnauti Dievui (Rom. 12:1). Tačiau nėra sunku pastebėti, kad mažiausiai 20-30 kartų laiškuose šventieji yra raginami dėti pastangas, būti atsakingais ir aktyviai daryti tai, ko Kristus nori iš jų. Laiškuose niekur nėra sakoma „pasilikti“ pasyviems ir sėdėti ramiai. Priešingai, esame raginami pakilti ir veikti. Šventas agresyvumas, konfliktas, kova, kareivio gyvenimas, mūšiai yra tikrojo krikščioniško gyvenimo charakteristikos. Vien paminėjus Kristaus ginkluotę iš laiško Efeziečiams, viskas tampa aišku. Vėl gi, nėra sunku įrodyti, kad ši doktrina apie pasišventimą be jokių pastangų ir vien tik „pasilikimą Dieve“ kyla iš tų XVIIa. fanatikų antinomijanų. Ji yra grynai velniška ir ją lengvai paneigia tokios knygos kaip J.Bunyan „Piligrimo kelionė“ ir pan. Jeigu mes sutinkame su šia doktrina, tada J.Bunyan knygą reikia išmesti į ugnį. Jeigu krikščionys vien tik pasilieka Dieve ir niekada nekovoja, tada šią žymią alegoriją jie skaitė tuščiai. Iš tiesų žmonės sumaišo du skirtingus dalykus: teisumą ir šventumą. Teisume vienintelis reikalingas dalykas yra tikėti ir tik tikėti, o šventume reikia budėti, melstis, kovoti. Tai, ką Dievas atskyrė – nesumaišykime.

Čia baigiasi mano įvadas ir noriu padaryti vieną išvadą. Prisipažįstu, jog baigiau rašyti, apimtas sielvarto ir nerimo. Daug dalykų šiandieninio krikščionio nuostatose man kelia nerimą ir baimę dėl ateities. Daugelis visiškai nepažįsta Šv. Rašto ir neturi nuolatinio troškimo turėti tvirtą ir solidų tikėjimą. Aš negaliu susitaikyti su žmonių, „nešiojamų bet kokios doktrinos vėjo“ (Ef. 4:14), ramybe. Šiomis dienomis yra didelis atėnietiškas susidomėjimas užsienietiškomis naujovėmis ir liguista antipatija seniems, įprastiems dalykams. Minios bėga klausyti naujo balso ir naujos doktrinos, net nesusimąstydami, ar tai yra tiesa. Daugelis „dega“ dėl sensacingų, stulbinančių, jaudinančių emocijas, mokymų. Žmonės turi nesveiką apetitą priepuolinei ir isteriškai krikščionybei. Daugelio religinis gyvenimas yra labai skurdus ir romi bei nuolanki dvasia, apie kurią kalba Petras (1Petro 3:4), yra visiškai pamiršta. Minios, verksmai, karšti taškai, „aukšto pilotažo“ dainos, nesveikas jausmų iškėlimas - tai vieninteliai dalykai, dėl kurių daugelis yra susirūpinę. Nesugebėjimas susivokti doktrinų skirtumuose yra pritrėnkiantis. Jeigu pamokslininkas atrodo inteligentiškai ir yra „karštas“, vadinasi jis negali klysti. Tave vadina „siauru ir nedvasiniu“, jeigu sakai, kad visa tai, ką jis kalba neturi jokio pagrindo! Moody, Haweis, Dean Stanley, Canon Liddon, Mackonochie, Pearsall Smith - minėtiems žmonėms yra niekas. Visa tai labai ir labai liūdina. O jei dar prisiminsime, kad tikrosios širdies ir šventumo gynėjai yra nustumiami į šalį ir nesupranta vieni kitų, bus dar liūdniau.

Aš suprantu, jog nesu jaunas tarnautojas. Mano protas, galbūt, „stangrėja“ ir aš negaliu lengvai priimti naujos doktrinos. Tačiau „senas vynas yra geresnis“. Aš manau, kad priklausau senai evangeliškos teologijos mokyklai ir todėl man patinka tokie mokymai apie šventumą, kaip Sibbes ir Manton „The Life of faith“ ir W.Romaine „The Life, Walk and Triumph of Faith“. Viliuosi, jog jauni broliai, priėmę naujus supratimus apie šventumą, suvokia apie daugybę susikaldymų, kylandžių be jokios priežasties. Ar jie galvoja, kad aukštesnių standartų krikščionys yra reikalingi šiandien? Aš taip pat. Ar jie galvoja, kad Kristus turi būti išaukštintas ne tik kaip teisumo, bet ir kaip šventumo pradininkas ir atbaigėjas? Aš taip pat. Ar jie galvoja, kad krikščionys turi būti vis labiau ir labiau raginami gyventi tikėjimu? Aš taip pat. Ar jie galvoja, kad vaikščiojimas arti Dievo yra laimės ir sėkmingo tarnavimo paslaptis? Aš taip pat. Visuose šiuose dalykuose mes sutariame. Tačiau, jeigu jie nori eiti daug toliau, tada aš juos raginu žiūrėti, koku keliu jie eina ir gerai bei aiškiai išsiaiškinti, ką jie nori pasakyti. Galiausiai, aš noriu pažeminti (darau tai su meile) visus tuos vulgarius ir įmantrius išsireiškimus, kuriais mokoma apie šventumą. Judėjimas apie šventumą negali progresuoti, lydimas naujai sukurtomis frazėmis ir neišbalansuotais pareiškimais, naudojant Šv.Rašto vietas, ištrauktas iš konteksto, iškeliant vieną tiesą aukščiau kitos, norint pateisinti savo pamokslus ir suteikiant joms prasmę, kurių Šventoji Dvasia niekada nesuteikė. Paniekinanti kalba ir kartumas, kalbant apie tuos, kurie nemato visko mūsų akimis arba nedaro to taip, kaip mes tai darome, nepadedą šiam progresui. Šie dalykai neatneša ramybės, o greičiau atstumia žmones. Tikram šventumui tai neatneša jokios naudos, o greičiau žalą. Todėl nuo tokių ginklų geriau susilaikyti. Bet koks šventumo judėjimas, keliantis pykčius ir ginčus tarp Dievo vaikų yra įtartinas. Dėl Kristaus vardo ir tiesos išaukštinimo geriau ieškome tiek ramybės, tiek šventumo. „Tai, ką Dievas sujungė, žmogus teneišskiria“. Mano malda ir kasdieninis troškimas yra už tai, kad asmeninis šventumas augtų Anglijos krikščionių gyvenime. Tikiuosi, jog viskas, apie ką čia kalbėsiu, atitiks Šv. Raštą ir „atskirs tai, kas brangu, nuo to, kas menka.“ (Jer. 15:19).

Pirmas skyrius

Nuodėmė

“Kiekvienas, kuris daro nuodėmę, laužo įstatymą. Nuodėmė - tai įstatymo laužymas.” (1Jono 3:4)

Tas, kuris nori teisingai suvokti krikščioniškąjį šventumą, turi pradėti nuo didelės ir plačios temos apie nuodėmę. Turime giliai kasti, jeigu norime statyti aukštą statinį. Viena klaida gali padaryti daug žalos čia. Neteisingi supratimai apie šventumą užtikrintai nuves mus į neteisingą žmogiško sugedimo suvokimą. Paprasta tiesa yra ta, kad teisingas supratimas apie nuodėmę yra atrandamas prie gelbstinčios krikščionybės šaknų. Be jo išteisinimo, atsivertimo, pašventinimo doktrinos yra tik žodžiai, neturintys jokios prasmės. Pirmas dalykas, kurį naujas kūrinys Kristuje gauna iš Dievo yra jo širdies apšvietimas ir parodymas, jog jis yra prasikaltęs nusidėjėlis. Kūrimas Pradžios knygoje prasideda nuo šviesos, tas pats vyksta ir dvasiniame kūrime. Dievas “sušvinta mūsų širdyse” per Šventosios Dvasios veikimą ir nuo tada prasideda dvasinis gyvenimas (2Kor. 4:6). Iš neaiškaus nuodėmės suvokimo kyla dauguma klaidų, erezijų ir netikrų mokymų. Jeigu žmogus nesupranta savo sielos prigimties pavojingos ligos, jis gali apsigauti, vartodamas netinkamus vaistus. Aš galvoju, kad šiuolaikinės bažnyčios vienas iš didžiausių poreikių yra dar aiškesnis ir pilnesnis mokymas apie nuodėmę.

Pradėsiu nuo keleto nuodėmės apibūdinimų. Visiems mums yra gerai pažįstami žodžiai “nuodėmė” ir “nusidėjėlis”. Dažnai kalbame, kad pasaulyje daug nuodėmės ir žmonės yra nusidėjėliai. Tačiau ką iš tiesų mes norime pasakyti, vartodami šiuos žodžius? Ar mes iš tiesų juos suvokiame? Aš bijau, kad čia yra daug nesupratimo ir neaiškumo. Leiskite man pabandyti tai paaiškinti. “Nuodėmė”, kalbant bendrai ir taip kaip tai skelbia mūsų Bažnyčios 9-as straipsnis, yra: ”Žmogaus, kuris yra Adomo palikuonis, prigimties sugedimas ir trūkumai. Toks žmogus yra labai toli nuo pradinio teismo ir savo prigimtimi yra linkęs į blogį tiek, kad savo kūniškumu jis visada kovoja prieš dvasią, todėl kiekvienas, į šią žemę gimęs žmogus, yra vertas Dievo rūstybės ir bausmės”. Nuodėmė yra tokia moralinė liga, kuri yra apėmusi visą žmoniją, visas jos klases, visas tautas ir kalbas. Tai tokia liga, kuria serga visi, išskyrus vieną, gimę iš moters. Ar reikia priminti, kad tas vienintelis buvo Kristus Jėzus, mūsų Viešpats? Kalbant dar aiškiau, nuodėmė yra darymas, kalbėjimas, mąstymas ar bet kokio dalyko įsivaizdavimas, tobulai neatitinkantis Dievo įstatymo ir mąstymo. Nuodėmė, kaip trumpai ją apibūdina Šv. Raštas, yra įstatymo laužymas (1Jono 3:4). Bet koks mažas išorinis ar vidinis nukrypimas nuo apreiškto Dievo valios reiškia nuodėmę ir iš karto daro mus kaltais Dievo akyse. Tikriausiai nereikia nei vienam skaitančiam Bibliją priminti, kad žmogus gali laužyti Dievo įstatymą savo širdyje, nors išorėje nėra jokių to laužymo požymių. Mūsų Viešpats Kalno pamokslu nepaliko vietos abejonėms ir diskusijoms šia tema. Netgi vienas iš poetų yra pasakęs, kad “žmogus gali šypsotis ir šypsotis ir kartu

būti nedorėlis”. Taip pat nei vienam Biblijos studentui nereikia aiškinti, kad mes nusidedame tiek veikdami, tiek nieko neveikdami, kaip ir mūsų Maldos knygoje pasakyta: ”Nedarydami tai, ką turime daryti” ir “darydami tai, ko neturime daryti”. Viešpaties žodžiai nepalieka vietos diskusijai šia tema: ”eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžiną ugnį... nes Aš buvau išalkęs ir jūs manęs nepamaitinote, buvau ištroškęs ir nepagirdėte, buvau keleivis ir manęs nepriėmėte, buvau nuogas ir manęs neaprengėte, ligonis ir kalinys, ir manęs neaplankėte.” (Mato 25:41,42) Vyskupas Usher prieš mirdamas pasakė: ”Viešpatie, atleisk man visas nuodėmes ir ypač apsileidimo nuodėmes”. Šie žodžiai turi gilią prasmę.

Aš galvoju, jog šiais laikais yra būtina prisiminti, jog žmogus gali daryti nuodėmę ir to nesuprasti ir svajoti, kad yra nekaltas, kai iš tiesų yra kaltas. Aš nerandu Biblijoje patvirtinimo šiandien populiariam posakiui, kad “nuodėmė nėra nuodėmė, kol mes nemokame to atskirti ir suvokti”. Priešingai, Kunigų ir Skaičių knygoje aiškiai sakoma, kad žmogus turi būti apvalytas už nuodėmes, padarytas iš nežinojimo (Kunigų 4:1-25; 5:14-19; Skaičių 15:25-29). Ir taip pat randu aiškius Viešpaties žodžius: ”...kuris nežino ir baustinai elgiasi, bus mažai plakamas.” (Luko 12:48). Toks bus mažiau plakamas, bet vis dėlto plakamas. Dėl savo nežinojimo jis nėra atleidžiamas nuo bausmės. Prisiminkime, kad jeigu mūsų sąžinė ir netobulas bei skurdus pažinimas mums yra nedorumo matuoklis, tada esame dideliame pavojuje. Rimtas Kunigų knygos studijavimas mums gali čia daug padėti.

Kalbant apie šios didelės moralinės ligos, vadinamos “nuodėme”, priežastis ir šaknis, aš bijau, kad daugelio, save laikančių krikščionimis, supratimas yra labai menkas ir neturintis pagrindo. Mes turime gerai suvokti savo protuose, kad žmogaus nedorumas kyla iš vidaus. Tai nėra blogo auklėjimo pasekmė. Tai nėra, kaip kai kurie krikščionys yra linkę teigti, blogų kompanijų ir blogų pavyzdžių įtakos rezultatas. Ne. Tai yra šeimos liga, kurią mes paveldime iš savo pirmųjų tėvų Adomo ir Ievos ir su ja mes gimstame. Sukurti pagal Dievo atvaizdą, nekalti ir teisūs pradžioje mūsų tėvai prarado teismumą ir tapo nusidėjėliais ir nedorais. Ir nuo tos dienos visi vyrai ir moterys gimsta panašūs į kritusių Adomo ir Ievos atvaizdą ir paveldi jų širdį bei natūralų polinkį į blogį. “Per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį”, ”gimęs iš kūno yra kūnas”, ”iš prigimties mes esame rūstybės vaikai”, ”kūniškas mąstymas yra priešiškas Dievui”, “iš širdies kyla blogos mintys, paleistuvystės ir polinkiai.” (Rom. 5:12; Jono 3:6; Ef. 2:3; Rom. 8:7; Morkaus 7:21). Pats geriausias vaikas, ką tik gimęs ir tapęs šeimai saulės spindulėliu, nėra nei angelėlis, nei mažutis, nei tyras kaip motina jį vadina. Jis yra mažas nusidėjėlis. Nors šis mažas kūdikis šypsosi gulėdamas lovytėje, jis turi savo širdyje nedorumo sėklą. Tik pažiūrėkite, kaip augant jo kūnui ir vystantis protui, pradeda reikštis jo polinkis į blogį ir priešprieša gėriui. Jame jau matosi blogo charakterio, veidmainiškumo, išdidumo, užsispyrimo, pavydo, aistrų ir neapykantos daigai. Jeigu jie nėra pastebimi ir be gailečio taisomi, jie auga labai greitai. Kas moko vaikus šių dalykų? Kur jie juos išmoko? Tik Biblija turi atsakymą į tai. Pats kvailiausias ir blogiausias dalykas, kurį tėvai kalba apie savo vaikus yra štai koks: ”Giliai širdyje mano vaikas yra geras. Jis būtų visai kitoks, jeigu nebūtų papuolęs į blogas rankas. Mokyklos yra blogos, mokytojai neprižiūri vaikų ir t.t. Nepaisant visko, mano vaikas turi gerą širdį”. Gaila, bet tiesa yra visiškai priešinga. Pirmoji visų nuodėmių priežastis yra vaiko širdies natūralus sugedimas, o ne mokykla.

Kalbėdami apie šią moralinę ligą, vadinamą „nuodėme“, mes turime stengtis išvengti klaidų. Vienintelis tvirtas kelias šiuo atveju yra Šv. Raštas. „...jų širdies siekiai buvo vien tik pikti.“ (Prad. 6:5), „...širdis yra be galo klatinga ir labai nedora.“ (Jer. 17:9). Nuodėmė yra tokia liga, kuri apima kiekvieną mūsų dalį ir kiekvieną sugebėjimą. Protas, jausmai, mąstymas, valia - visa tai daugiau ar mažiau yra paliesta nuodėmės. Netgi sąžinė yra tiek akla, kad negalima ja pasikliauti visiškai. Ji gali vesti žmones į blogį tiek pat, kiek ir į gerį, jeigu ji nėra apšviesta Šventosios Dvasios. Trumpiau sakant, „nuo pado iki viršugalvio nebėra nieko sveiko“ (Izaijo 1:6) mumyse. Ši liga gali slėptis po plonu mandagumo, gerumo, malonių manierų ir išorinio grožio sluosniu, tačiau ji yra giliai mumyse. Aš pripažįstu, kad žmogus turi daug gerų ir nuostabių sugebėjimų ir juos atskleidžia mene, moksle, literatūroje, tačiau dvasiniuose dalykuose jis yra miręs ir neturi nei natūralaus Dievo pažinimo, nei meilės, nei baimės Jam. Jo geriausi darbai yra sumišę su sugedimu ir tai tik dar labiau išryškina kritimo tiesą ir dydį. Tas pats žmogus vienuose dalykuose yra labai aukštai, o kituose labai žemai. Jis yra toks didis vienuose ir toks mažas kituose, toks kilnus ir kartu toks niekšas, toks didis savo nuomone ir veiksmais materialiuose dalykuose ir toks sugedęs ir blogas savo jausmuose. Jis buvo gabus pastatyti Egipto piramides ir Atėnų Panteoną ir tuo pačiu garbinti nedorus dievus ir deives bei paukščius, gyvulius ir roplius. Jis gali sukurti kūrinius, panašius į Aischilo ir Sofoklio tragedijas ir Thucydides istorijas ir tuo pačiu būti visų nedorumų, aprašytų pirmajame laiško Romiečiams skyriuje, vergu. Visa tai yra tarsi liūdnas puzzle vaizdas tų, kurie juokiasi iš Dievo žodžio ir laiko mus Biblijos fanatikais. Tačiau visą šį mazgą mes galime išrišti tik turėdami rankose Bibliją. Mes galime pripažinti, kad žmogus turi savyje visus didingos šventyklos ženklus; šventyklos, kurioje gyvena Dievas, tačiau iš jos likę tik griuvėsiai. Joje dar likęs pradinio dizaino didingumas, tačiau ji prarado visą šlovę ir nukrito iš savo aukštumų. Aš nebijau teigti, kad niekas, išskyrus prigimtinės nuodėmės ir pritrėnkiančių kritimo pasekmių doktriną, negali išspręsti šios komplikotos žmogaus padėties problemos.

Prisiminkime taip pat tai, kad kiekvienas žemės kampelis liudija, jog nuodėmė yra visos žmonijos liga. Nesvarbu, kur mes ieškotume – pietuose ar šiaurėje, vienoje tautoje ar kitoje, vienoje klasėje ar kitoje, aukštuomenėje ar varguomenėje - visur sutiksime tą patį rezultatą. Pačių tolimiausių salų, atskirtų nuo visų žemynų, nepasiekiamų rytų prabangos, nei vakarų meno bei literatūros, žmonės, visiškai nevertinantys nei knygų, nei pinigų, nei pompastikos bei nesuteršti modernios civilizacijos, yra apimti pačių baisiausių geidulingumo, niekšiškumo, melo ir prietarų formų. Jeigu jie nežino ir neturi jokio ryšio su aplinkiniu pasauliu tai iš ko jie išmoko nuodėmiauti!? Visuose žemės kampeliuose žmogaus širdis yra iš prigimties „labai klatinga ir be galo nedora.“ (Jer. 17:9). Žmonija kilo iš vienos poros, kuri krito ir ši žmogiškos prigimties būseną yra lengvai aptinkama visur. Paneikite tai, kaip tai daro daugelis ir greitai jūs papulsite į nepaaiškinamus sunkumus.

Aš esu įsitikinęs, kad didžiausias nuodėmės jėgos įrodymas yra tas, su koku atkaklumu ji laužo žmogų netgi tada, kai jis jau yra atsivertęs ir paklusnus Šventosios Dvasios veikimui. Bažnyčios įstatų devintame straipsnyje yra sakoma: „Ši prigimties infekcija netgi pasilieka tuose, kurie atsiverčia“. Žmogaus sugedimo šaknys yra tokios gilios, kad netgi po atgimimo, pakeitimo, apvalymo, pašventinimo, išteisinimo ir buvimo Kristaus nariu, jos išlieka gyvos giliai mūsų širdyje ir mes nuo jų, lyg nuo raupų, negalime išsilaisvinti tol, kol ši žemiška mūsų palapinė nebus sugriauta. Aišku,

tikinčiojo širdyje nuodėmė neviešpatauja, ji yra kontroliuojama, marinama ir kryžiuojama malonės jėgos. Tikinčiojo gyvenimas yra pergalės gyvenimas, o ne pralaimėjimų. Tačiau kova vyksta visada, kasdieninis mūšis tarp dvasios ir kūniškumo yra neišvengiamas, vidinės dejonės lydi mus visą gyvenimą. Visa tai paliudija šią didžią tiesą, paliudija apie didžiulę ir gyvybingą nuodėmės jėgą. Iš tiesų, priešas yra labai pavojingas, jeigu netgi nukryžiuotas, jis vis dar yra gyvas! Laimingas yra krikščionis, kuris tai supranta ir tol, kol jis „slepiasi“ Kristuje Jėzuje, kol nepasitiki savo kūnu ir sako: „ačiū Dievui, už mums suteiktą pergalę“, jis nepamirš būti budriu ir melsis, kad nekristų į pagundymą.

Apie kaltę, nedorumą ir nuodėmę Dievo akyse aš kalbėsiu trumpai. Aš negalvoju, kad mirtingas žmogus gali iš tiesų iki galo suvokti nuodėmės nedorumą ir matyti tai Dievo akimis. Iš vienos pusės, Dievas yra amžinas Asmuo, kuris „mato angelų klaidas“ (Jobo 4:18), ir kurio akyse „dangūs nėra tyri“ (Jobo 15:15). Jis mato mūsų mintis ir motyvus taip pat, kaip ir veiksmus ir reikalauja „tiesos širdyje“ (Psal. 51:6). Iš kitos pusės, mes esame akli kūriniai, pažįstantys tik šiandieną, gimę nuodėmei, apsupti nusidėjėlių, gyvenantys pastovaus silpnumo, ribotumo, netobulumo aplinkoje, todėl galime turėti labai ribotą suvokimą apie nuodėmės bjaurumą. Mes neturime su kuo ją palyginti. Aklas žmogus negali matyti skirtumo tarp Ticiano ar Rafaelio meno kūrinių ir karalienės galvos ant kaimo sienos. Kurčias žmogus negali išgirsti skirtumo tarp centų barškėjimo kišenėje ir katedros vargonų skambesio. Gyvuliai nesuvokia, koks mums yra nemalonus jų kvapas, nes jiems jis neatrodo nemalonus. Aš galvoju, jog kritę vyrai ir moterys neturi suvokimo, kiek nuodėmingas ir bjaurus kažkoks dalykas yra akyse Dievo, kurio visi darbai yra tobuli. Visi Viešpaties darbai yra tobuli, nesvarbu, ar mes į juos žiūrėsime per mikroskopą ar teleskopą. Viskas yra tobula, pradedant nuo planetų su savo palydovais, besisukančių aplink saulę ir baigiant pačiu mažiausiu vabzdžiu, ropojančiu žeme. Todėl į mūsų protą turi giliai įsirėžti, kad nuodėmė Dievui „yra pasibjaurėtinas dalykas, kurio Aš nekenčiu“ (Jer. 44:4), kad Dievo „akys tyros, jos negali matyti pikto, negali žiūrėti į neteisybę“ (Habak. 1:13), kad pats mažiausias Dievo įstatymo sulaužymas daro mus „kaltais dėl visų“ (Jokūbo 2:10), ir kad „...siela, kuri nuodėmiauja, mirs“ (Ezech. 18:4), kad „atlygis už nuodėmę yra mirtis“ (Rom. 6:23), kad Dievas „...teis žmonių slėpinius“ (Rom. 2:16), kad yra „kirminas, kuris niekada nemiršta ir ugnis, kuri niekada neužgesa“ (Morkaus 9:44), kad „nedorėliai... eina į mirusiųjų buveinę“ (Psal. 9:17) ir „kentės ten amžinąją bausmę“ (Mato 25:46), kad niekas, kas netyra nepateks į dangų (Apr. 21:27). Tai yra baimę keliantys žodžiai, jeigu mes suprasime, kad tai yra užrašyta gailestingojo Dievo knygoje!

Galčiausiai, nėra geresnio nuodėmės bjaurumo įrodymo už Viešpaties Jėzaus Kristaus kančią ir kryžių ir Jo atpirkimo ir tarpininkavimo doktriną. Turėjo būti ypatingai juoda kaltė tų, kuriuos galėjo apvalyti tik Dievo Sūnaus kraujas. Sunki turėjo būti žmonių nuodėmės našta, jeigu Jėzus taip dejavo ir prakaitavo krauju Getsemanės sode ir verkė ant Golgotos kryžiaus: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“ (Mato 27:46). Aš esu įsitikinęs, jog mes būsime ypatingai nustebinti prisikėlimo dieną, matydami tikrąjį nuodėmės veidą ir mūsų buvusį požiūrį į mūsų nesuskaičiuojamus trūkumus ir paslydimus. Iki Kristaus antrojo atėjimo mes iš tiesų niekada iki galo nesuvoksime nuodėmės nedorumo. Lieka dar vienas dalykas šioje nuodėmės temoje, kurio aš nedrįstu pamiršti. Tai yra apsigavimas. Šis dalykas yra labai svarbus ir aš drįstu teigti, jog ne visada mes atkreipiame reikiamą dėmesį į tai. Šis apsigavimas aiškiai matosi, kuomet žmonės nelaiko nuodėmės tokia bjauria ir

pavojinga, kokia ji yra Dievo akyse. Žmonės apsigauja, nekreipdami į ją dėmesio, ieškodami pasiteisinimų ir sumažindami savo kaltę. „Tai labai maža nuodėmėlė“, „Dievas yra toks gailestingas“, „Dievas nėra toks rūstus, kad rodytų į kiekvieną mūsų netobulumą“, „mūsų motyvai yra geri“, „negalima būti tokiu smulkmenišku“, „mes elgiamės kaip ir visi kiti“ - kas negirdėjo visų šių pasiteisinimų? Mes galime per visą žmonijos istoriją matyti, kaip žmonės sušvelnina tai, ką Dievas laiko kategoriškai nedoru ir žalingu sielai. Žmonės apgauna patys save, tikėdami, kad nuodėmė nėra tokia bloga, kaip Dievas sako ir kad jie nėra tokie blogi, kokie yra iš tiesų. Jūs galite pastebėti netgi tikinčiųjų tarpe polinkį išteisinti savo vaikus, būti akliems meilei pinigams, žaidimams su gundymais ir leisti šeimoje žemus religinius standartus. Aš bijau, kad mes reikiamai nesuvokiame mūsų sielos ligos subtilumo. Mes esame tiek naivūs, jog pamirštame, kad gundymas retai ateina apsirengęs tikromis savo spalvomis, sakydamas: „Aš esu tavo mirtinas priešas ir noriu tave amžiams sunaikinti pragare“. Ne! Nuodėmė ateina pas mus, kaip Judas, pabučiuodama mus ir kaip Joabas, ištiesęs ranką ir girdamas. Uždraustas vaisius Ievai atrodė patrauklus ir geras ir tai ją išvedė iš Rojaus. Dovydui pasivaikščiojimas rūmų terasoje atrodė visiškai nekaltai, nors tai atvedė jį iki žudiko ir paleistuvio. Nuodėmė retai apsirodo kaip nuodėmė. Būkime budrūs ir melskimės, kad nekristume į pagundymą. Mes galime ją vadinti švelniais žodžiais, bet tai nepakeis jos prigimties ir charakterio Dievo akyse. Prisiminkime Pauliaus žodžius: „Verčiau raginkite vieni kitus kasdien - kol dar sakoma šiandien - kad kai kurių iš jūsų neužkietintų nuodėmės klasta.“ (Hebr. 3:13) Mes turime vieną išmintingą maldą: „Viešpatie, saugok mus nuo pasaulio, kūniškumo ir velnio“. Ir dabar, prieš kalbant toliau, leiskite man išsakyti dar keletą minčių šia tema. Iš vienos pusės aš prašau mano skaitytojus pamatyti, dėl kokių giliųjų priežasčių mes turime nusižeminti. Atsisėskime prieš nuodėmės paveikslą, nupieštą mums Biblijos ir laikykime save kaltais, nedorais, blogais, nes tokie mes esame Dievo akyse. Visiems mums reikia širdies pakeitimo, vadinamo atgimimu, atsivertimu ar gimimu iš naujo. Koks didelis nedorumo kamuolys yra kiekviename, netgi geriausiame iš mūsų. Kokie didingi yra žodžiai: „Be šventumo niekas neregės Viešpaties.“ (Hebr. 12:14). Ar tai nėra priežastis verkti ir dejuoti kiekvieną vakarą kartu su muitininku: „Dieve, būk gailestingas man, nusidėjėliui.“ (Luko 18:13). Kaip šiuolaikinių krikščionių būsenai tinka mūsų Maldos knygos išpažinimai! Kaip tinka kiekvienam Dievo vaikui mūsų Maldos knygoje užrašyti žodžiai, skirti kiekvienam, sėdinčiam prie Vakarienės stalo: „Prisiminimas apie mūsų nuodėmes kelia mums skausmą, našta yra nepakeliama. Pasigailėk mūsų, gailestingas Tėve. Iš savo malonės per Jėzų Kristų atleisk mums mūsų praeitį“. Tikra tiesa yra ta, kad pats švenčiausias iš švenčiausių žmonių yra apgailėtinas nusidėjėlis ir gailestingumo bei malonės skolininkas iki paskutinės savo gyvenimo minutės.

Visa savo širdimi aš sutinku su Hooker pamokslu apie išteisinimą. Jis prasideda taip: „Nepamirškime pačių švenčiausių ir geriausių dalykų. Kai mes meldžiamės, esame labiausiai Dievo paliesti, bet kaip dažnai maldos metu mūsų mintys blaškosi? Kaip mažai mes rodome pagarbos, stovėdami priešais Dievo didybę ir kalbėdami su Juo. Kaip mažai mes gailimės dėl savo menkumo! Kaip mažai mes džiaugiamės Jo švelnaus gailestingumo prisilietimu! Kaip dažnai, tik pradėję, mes norime jau baigti, galvodami, kad Jis uždėjo ant mūsų pečių mums per sunkią pareigą! Tai, ką aš dabar noriu pasakyti, gali kai kuriems pasirodyti kraštutiniu, bet kiekvienas tai teištiria savo širdyje. Kartais Dievas nuolaidžiauja mums kaip Abraomui: jeigu mieste atsiras penkiasdešimt,

keturiasdešimt... dešimt teisiųjų, Jis jo nesunaikins. Tačiau jeigu Jis mums duotų užduoti surasti tarp visų žmonijos kartų, pradėdant nuo Adomo, žmogų, kurio elgesys būtų tyras, be jokios dėmės ir kaltės ir kad dėka šio žmogaus visi kiti žmonės ir angelai būtų išgelbėti iš jų laukiančių baisumų, - ar jūs galvojate, kad tokį žmogų galima rasti?”.

Aš esu įsitikinęs, kad kuo daugiau mes turime šviesos, tuo daugiau mes suvokiame savo nedorumą ir kuo arčiau dangaus esame, tuo labiau rengiamės nuolankumu. Kiekvienoje epochoje jūs surasite, jog tai yra tiesa. Jeigu jūs skaitote tokių žmonių kaip Bradford, Rutherford, Mc'Chyene biografijas, jūs pamatysite, kad tai buvo patys nuolankiausi žmonės. Kita vertus, aš raginu skaitytojus pamatyti, kokie mes dėkingi turime būti už Dievo malonės šlovingąją evangeliją. Šiai žmogaus ligai Dievas turi vaistą, kuris yra tiek platus, tiek aukštas ir tiek gilus, kiek ir pati liga. Mums nereikia žiūrėti į nuodėmę, jos prigimtį, šaknis, galią, mastą ir blogį su baime, jeigu tuo pačiu metu mes žvelgiame į galingąjį vaistą, kuris mums suteikiamas per išgelbėjimą Jėzuje Kristuje. Nors nuodėmės tapo apstu, malonė tapo dar gausesnė. Taip, mes turime išgydymą amžinoje atpirkimo sandoroje, kurią įvykdė Dievas Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia; šios sandoros Tarpininke, teisiajame Jėzuje Kristuje, tobulame Dieve ir tobulame žmoguje viename Asmenyje; Jo mirtyje už mūsų nuodėmes ir prisikėlime mūsų išteisinimui; Jo kaip Kunigo, Tarpininko, Gydytojo, Ganytojo, Užtarėjo tarnavime; Jo kraujyje, kurį Jis praliejo mūsų nuodėmių nuplovimui; amžiname išteisinime, kurį Jis mus suteikė; amžiname užtarime, kuriuo Jis mus užtaria, sėdėdamas Tėvo dešinėje; Jo pasiruošime padėti silpniesiems; Šventosios Dvasios malonėje, kurią Jis suteikia visiems pakeistiesiems, pašventintiems, sunaikindamas senus dalykus ir sukurdamas naujus. Visuose šiuose dalykuose yra daug “vaistų” nekenčiamai nuodėmės ligai. Todėl nekeista, kad Flavel daug savo nuostabios knygos “Fountain of Life” skyrių baigia tokiais žodžiais: “Tebūna palaimintas Dievas per Jėzų Kristų.”

Nors mes jau nemažai kalbėjome šia nuodėmės tema, aš jaučiu, kad mes tik paviršutiniškai ją palietėme. Ši tema negali būti iki galo išnagrinėta tokioje knygelėje. Tas, kuris nori ją išnagrinėti giliai, turi pasitelkti tokius teologus kaip Owen ar Burgess, Manton ar Chamock ir kitus puritonų mokyklos žinomus autorius. Šia tema nėra kitų autorių, kurie galėtų prilygti puritonams. Aš noriu paminėti dar keletą dalykų, dėl kurių nuodėmės doktrina gali suteikti daug naudos šiomis dienomis:

Pirma, biblijinis nuodėmės suvokimas yra geriausias priešnuodis tuščiai, neaiškiai, klaidinančiai šių dienų teologijai. Negalime užmerkti akių prieš faktą, kad šiandien egzistuoja tokia krikščionybė, kurios galbūt negalima pavadinti liguista, bet ji nėra pilna, nėra pakankama. Tai krikščionybė, kuri turi kažkiek Kristaus, kažkiek malonės, kažkiek tikėjimo ir kažkiek atgailos bei šventumo, tačiau tai nėra pilna tikrovė, esanti Biblijoje. Viskas yra ne savo vietoje ir neproporcinga. Kaip senasis Latimer būtų pasakęs: “Tai yra beformės masės rūšis” ir tai nėra gerai. Ji neturi įtakos kasdieniniam gyvenimui, nestiprina gyvenimo, nesuteikia ramybės mirties akivaizdoje ir tie žmonės, kurie jos laikosi, dažnai pabunda per daug vėlai, kad suvoktų, jog neturi jokio tvirto pagrindo po savo kojomis. Aš galvoju, kad geriausias būdas išgydyti ir ištaisyti šią ydingą religijos rūšį yra prisiminti senuosius raštus, kalbančius apie šią didžią nuodėmės bjaurumo tiesą. Žmonės niekada tvirtai nenuspręs pasukti savo kelio link dangaus ir gyventi kaip svetimšaliai šioje žemėje tol, kol iš tiesų nesuvoks pragaro realumo. Todėl stenkimės visi atgaivinti tuos senus mokymus apie nuodėmę visur, kur mes esame: darželiuose,

mokyklose, universitetuose ir kitur. Nepamirškime, kad „...įstatymas yra geras, jeigu teisingai yra naudojamas“ (1Tim. 1:8), ir: „...per įstatymą mes pažįstame nuodėmę“ (Rom. 3:20;7;7). Pastatykime įstatymą priešais žmonių akis. Iškelkime priešais pasaulio akis Dešimt Įsakymų ir parodykime jų reikalavimų ilgį, plotį, gylį ir aukštį. Taip elgėsi Viešpats Kalno pamoksle. Mes nesugalvosime nieko geriau už Jo metodą. Mes galime tik priklausyti nuo Jo. Žmonės niekada neateis pas Jėzų, nepasiliks Jame ir negyvens dėl Jo, jeigu jie iš tiesų nesuvoks, kodėl jie turi ateiti pas Jį. Tie, kuriuos Kristaus Dvasia šaukia yra tie, kuriuos Šventoji Dvasia įtikino dėl nuodėmės. Be tikrojo nuodėmės įtikinimo žmonės gali ateiti pas Jėzų ir kurį laiką sekti Juo, tačiau greitai jiems atsibosta ir jie grįžta į pasaulį.

Antra, biblijinis nuodėmės suvokimas yra geriausias priešnuodis šių dienų populiariajai plačiajai ir liberaliajai teologijai. Šiuolaikinis mąstymas yra linkęs atmesti visas, su religija susijusias dogmas, išpažinimus ir pan. Šiandien yra išmintinga nesmerkti nei vienos nuomonės ir skelbti, kad visi garbingi ir inteligentiški mokytojai yra verti pasitikėjimo, nesvarbu, kokios kenksmingos ir griauinančios gali būti jų nuomonės. Viskas yra tiesa ir nėra jokio melo! Visi yra teisūs ir niekas neklysta! Visi tikriausiai bus išgelbėti ir niekas nepražus! Kristaus atpirkimas ir tarpininkavimas, velnio asmenybė, Šv.Rašto antgamtiskumas, būsimosios bausmės realumas ir amžinumas - visi šie pamatiniai akmenys šiandien yra išmesti laukan, kaip senienos, kad palengvintų krikščionybės laivą ir padėtų išlaikyti ramybę ir taiką su šiuolaikiniu mokslu. Pradėk skelbti šias tiesas ir būsi išvadintas siaurapročiu, konservatyviu, atsilikusiu, teologine viduramžių iškasena. Paminėk vieną vietą iš Biblijos ir tau pasakys, kad tiesa nėra tik šioje senoje judėjų knygoje, nes laisva tyrinėjimo dvasia atrado daug naujų tiesų! Aš nerandu dabar geresnių argumentų prieš šią šiuolaikinę epidemiją, kaip pastovus ir aiškus kalbėjimas apie nuodėmės prigimtį, realumą, bjaurumą, jėgą ir kaltę. Turime nukreipti savo žodžius į šių „plataus matymo“ žmonių sąžinės naštas ir paprašyti paprasto atsakymo į paprastus klausimus. Turime paprašyti, kad jie, pridėję ranką prie širdies, pasakytų, ar jų supratimas padeda jiems ligos atveju, mirties valandą, sėdint šalia mirstančių artimųjų, stovint prie žmonos ar vaiko kapo. Turime paklausti, ar jų tuščias įsitikinimas, neturintis apibrėžtos doktrinos, suteikia jiems ramybę anksčiau minėtose situacijose. Turime paklausti jų, ar jie kartais nejaučia savo viduje kažko audringo, ko nei filosofinių atradimų laisva dvasia, nei pasaulio mokslas negali užpildyti. Ir taip pat turime pasakyti, kad tas „kažkas audringo“ yra nuodėmės, kaltės ir sugedimo jausmas, kurio jie neįtraukė į savo apskaičiavimus. Ir galiausiai turime pasakyti jiems, kad niekas jų nenuramins ir nesuteiks poilsio, išskyrus paklusnumą senoms doktrinoms apie žmogaus žlugimą ir Kristaus atpirkimą bei paprastą kaip vaiko tikėjimą Jėzumi.

Trečia, teisingas nuodėmės suvokimas veikia kaip priešnuodis prieš formalią ir sensacingą, jausminę, apeiginę krikščionybę, kuri kaip potvynis užtvindė Angliją prieš 20 metų ir kai kuriuos jo banga nunešė labai toli. Neapšviestiems protams ši religijos forma gali pasirodyti patraukli, tačiau negaliu suprasti, kaip ši jausminė ir formali religija gali patenkinti krikščionį. Vaikas nusiramina ir žaidžia su lėlėmis, mašinomis ir pan. tol, kol nejaučia alkio. Tačiau, jeigu jis yra alkanas, jį nuraminti gali tik valgis. Tokiu pačiu būdu žmogaus siela neras nusiramino muzikoje, gėlėse, žvakėse, reklaminiuose vaizduose, eisenose, gražiuose rūbuose ir jaudinančiose apeigose. Jis gali kurį laiką tuo užsiimti, tačiau jo sielai prabudus ir susimąščius apie mirtį, jis nepasitenkins tuo. Jam tai bus

lengvabūdiškos pramogos ir tuščias laiko leidimas. Leiskime jam pamatyti jo nuodėmių spalvas ir jis pradės ieškoti Gelbėtojo. Jis jaučia alki ir troškulį ir tik gyvenimo duona jį gali nuraminti. Aš drįstu teigti, kad ši jausminė ir formali krikščionybės forma neegzistuoja, jeigu krikščionims būtų daugiau aiškinama apie nuodėmės prigimtį, bjaurumą ir nedorumą.

Ketvirta, teisingas nuodėmės suvokimas yra priešnuodis plačiai skambančiomis ir stresą keliančiomis teorijoms apie tobulumą. Jeigu tie, kurie mus spaudžia būti tobulais, nori paraginti mus būti susilaikančiais ir atidžiais visoms malonėms, kurios formuoja krikščionio charakterį, mes su tuo sutinkame. Tačiau, jeigu žmonės nori pasakyti, kad šiame pasaulyje krikščionis gali pasiekti visišką laisvę nuo nuodėmės, gyventi visą laiką nepertraukiamoje bendrystėje su Dievu ar kad ištikus mėnesius jis gali neturėti nei vienos netyros minties - aš turiu tam pasipriešinti ir pasakyti, kad tokia nuomonė nėra biblijinė. Eikime dar toliau. Tokia nuomonė yra labai pavojinga tam, kuris ją turi, nes ji gali sukelti nusivylimą, depresiją ir atitolinti nuo išgelbėjimo. Aš negaliu surasti Biblijoje nei mažiausios garantijos, kad mes galime pasiekti tobulumą, gyvendami šiame kūne. Aš manau, kad Bažnyčios įstatų 15-to straipsnio žodžiai yra visiškai teisingi: "Tik Kristus yra be nuodėmės, o mes, nors ir pakrikštyti ir gimę iš naujo Jame, nusidedame daugelyje dalykų ir jeigu sakome, kad neturime nuodėmės, apgaudinėjame patys save ir tiesos nėra mumyse". Galime prisiminti dar ką iš šios knygos: "Mūsų geriausiuose darbuose bus netobulumų: mes nemylime Dievo taip, kaip turėtume mylėti, t.y. visa širdimi, visa savo siela ir visomis savo jėgomis; nebijome Dievo taip, kaip turėtume bijoti; nesimeldžiame taip, kaip turėtume melstis. Mes netobulai aukojame, atleidžiame, tikime, gyvename ir viliamės; netobulai kalbame, mąstome ir darome; netobulai kovojame su kūniškumu, velniu ir pasauliu. Todėl neturime jausti gėdos išpažindami savo netobulumus". Kaip jau sakiau, geriausia apsisaugojimo priemonė nuo šios laikinos ir temdančios mūsų protą iliuzijos apie tobulumą yra aiškus ir pilnas suvokimas apie nuodėmės prigimtį, nedorumą ir apgaulingumą.

Galiausiai, biblijinės nuodėmės suvokimas yra priešnuodis varganiems šventumo supratimams, kurie labai įsigalėjo šiandieninėje bažnyčioje. Tai yra skausminga ir subtili tema, tačiau negaliu jos vengti. Aš ilga laiką stebėjau ir esu įsitikinęs, kad šios šalies krikščionių asmeninio gyvenimo standartai yra labai kritę. Aš bijau, kad Kristaus gailestingumas, malonumas, geras charakteris, nuolankumas, romumas, savęs išsižadėjimas, uolumas geriems darbams ir atsiskyrimas nuo pasaulio yra toli gražu nuo to, koks turėtų būti ir kokį turėjo mūsų tėvai. To priežasčių aš negaliu visiškai suvokti, galiu tik keletą jų pastebėti. Galbūt tam tikra religijos rūšis tapo madinga ir ji yra žymiai patogesnė šiuo laiku; galbūt tos srovės, kurios anksčiau buvo gilios ir plačios, šiandien tapo paviršutiniškos ir siauros ir nors mes laimėjome kiekybę, tačiau praradome kokybę. Galbūt mūsų klestėjimas ir patogus gyvenimo būdas nepastebėtai atnešė pasaulietiškumą, sau nuolaidžiavimo ir lengvos meilės epidemiją. Tai, ką anksčiau mes vadinome prabanga, šiandien yra būtinybė ir patogumas. Savęs išsižadėjimas ir kentėjimas šiandien mažai pažįstami dalykai. Galbūt daugybė ginčų, lydinčių šią epochą, išdžiovino mūsų dvasinį gyvenimą mums net nepastebint to. Galbūt mes per daug uolūs tapome ortodoksijai ir pamiršome paprastas tiesas apie kasdieninio šventumo praktikavimą. Kokios bebūtų to priežastys, aš turiu pripažinti, jog rezultatas išlieka toks pats: šių dienų mūsų

šventumas yra žymiai mažesnis už mūsų tėvų. To pasekoje Dvasia yra liūdinama ir yra būtinas kvietimas nusižeminimui ir ieškojimui iš širdies.

Aš noriu pateikti savo nuomonę apie tai, kaip galima visa tai ištaisyti. Kitos bažnyčios gali ieškoti savų metodų. Evangelinės bažnyčios narių išgydymas yra nuodėmės prigimties ir nedorumo išryškinime. Mums nereikia grįžti į Egiptą ar pasinaudoti Romos katalikų metodais, atgaivinant mūsų dvasinį gyvenimą. Nereikia įtvirtinti išpažinties klausyklų ar vienuoliškų ir asketiškų praktikavimų. Nieko panašaus! Paprasčiausiai mes turime atgailauti ir grįžti prie pirminių principų. Turime grįžti prie „senų kelių“. Turime nuolankiai atsisėsti Dievo akivaizdoje, priešais faktus ir aiškiai iširti, ką Viešpats laiko nuodėme ir ką Jis vadina Jo valios vykdymu. Tada turime pabandyti suprasti, kad yra įmanoma gyventi nerūpestingai, lengvabūdiškai, pusiau dvasiškai, pusiau pasaulietškai ir netgi taip išlaikyti evangeliškus principus ir laikyti save evangelikais! Vieną kartą mes turime pamatyti, kad nuodėmė yra bjauresnė, negu mes galvojome ir yra arčiau mūsų, negu mes įsivaizdavome. Ji limpa prie mūsų žymiai labiau, negu mes manėme. Visa tai turėtų mus, aš galvoju, atvesti dar arčiau prie Kristaus. Būdami arčiau Jo, mes giliau suvoksime Jo pilnatvę ir išmoksime gyventi tikėjimo gyvenimą žymiai geriau, panašiai kaip Paulius. Išmokę gyventi tikėjimu Jėzumi gyvenimą ir pasilikę Jame, nešime daugiau vaisių, būsime daug stipresni, kantresni išbandymuose, budresni savo širdies silpnumams ir atidesni Mokytojui smulkiuose kasdieniniuose dalykuose. Kiek mes suvoksime, ką Kristus padarė dėl mūsų, tiek mes darysime dėl Jo. Kuo mums bus daugiau atleista, tuo mes labiau mylėsime. Trumpiau tariant, kaip sako apaštalas: „...atidengtu veidu, lyg veidrodyje, regėdami Viešpaties šlovę, būsime (esame) keičiami į tą patį atvaizdą iš šlovės į šlovę, veikiami Viešpaties, kuris yra Dvasia.“ (2Kor. 3:18).

Nors daugelis galvoja ir kalba priešingai, tačiau šiomis dienomis troškimas didesnio šventumo yra akivaizdus. Šiandien yra įprastos konferencijos apie dvasinį gyvenimą. Ši tema turi savo vietą visuose kasmetiniuose kongresuose. Visur yra didelis susidomėjimas tuo ir dėl to mes galime tik džiaugtis. Bet koks judėjimas, turintis rimtą pagriną, padedantis gilinti mūsų dvasinį gyvenimą ir auginantis mūsų šventumą, bus tikras palaiminimas Anglijos bažnyčiai. Tai padės mums išgydyti mūsų susiskaldymus. Tai gali atnešti Šventosios Dvasios malonės atgaivą ir gyvenimą mirusiems dvasiškai. Kaip jau sakiau pradžioje, jeigu norime statyti aukštą statinį, turime iš pradžių iškasti galias duobes pamatams. Aš esu įsitikinęs, kad pirmas žingsnis į dar didesnę šventumą yra nuodėmės nedorumo suvokime.

Antras skyrius

Pašventinimas

“Pašventink juos savo tiesa” (Jono 17:17)

“Nes tokia Dievo valia - jūsų pašventinimas” (1Tes. 4:3)

Tema apie pašventinimą daugeliui labai nepatinka. Kai kurie netgi ją niekina ir žiūri į ją iš aukšto. Jie visiškai nenori būti šventais arba pašventintais žmonėmis. Tačiau į šią temą mes neturime taip žiūrėti. Tai yra mūsų draugas, o ne priešas. Ši tema yra labai svarbi mūsų sieloms. Jeigu Biblija kalba tiesą, tuomet nebūdami pašventinti, nebūsime ir išgelbėti. Pagal Šv. Raštą yra trys dalykai, kurie yra būtini kiekvieno žmogaus išgelbėjimui. Tai yra išteisinimas, atsivertimas ir pašventinimas. Juos turi kiekvienas Dievo vaikas. Jis yra gimęs iš naujo, išteisintas ir pašventintas. Tas, kuriam trūksta bent vieno iš šių trijų dalykų, nėra tikrasis krikščionis Dievo akyse ir jo nesutiksime nei danguje, nei jis bus pašlovintas paskutinę dieną.

Ši tema yra labai tinkama šioms dienoms, nes šiandien iškilo daug keistų doktrinų. Kai kurie sumaišo pašventinimą su išteisinimu. Kiti jį laiko nieku, vaikydamiesi tik malonės. Dar kiti, neteisingai suvokdami šventumą, leidžia savo gyvenimą, vaikščiodami iš bažnyčios į bažnyčią, iš bendruomenės į bendruomenę, iš sektos į sektą, vildamiesi rasti tai, ko jiems reikia. Tokiomis dienomis rami šios temos studija, besiremianti Evangelija, gali būti labai naudinga mūsų sieloms.

Dabar pažiūrėkime į tikrąją pašventinimo prigimtį, jo išorinius ženklus ir jo panašumus bei skirtumus su teisumu. Jeigu jūs esate tas skaitytojas, kuriam rūpi tik pasaulietiški dalykai, o ne tikėjimas, tikriausiai jums visiškai nebus įdomu tai, apie ką aš čia rašysiu. Jums tai pasirodys tik žodžių ir vardų, kurie visiškai jums nereikalingi, žaidimas. Tačiau jeigu jūs esate rimtas, mąstantis ir jautrus krikščionis, aš drįstu sakyti, kad skaitydamas tai, jūs suprasite, jog teisingas pašventinimo suvokimas yra labai vertingas dalykas.

Kokia yra pašventinimo prigimtis? Ką Biblija turi galvoje, sakydama „pašventintas žmogus“? Pašventinimas yra Viešpaties Jėzaus Kristaus veikimas per Šventąją Dvasią mūsų viduje, kai Jis šaukia mus būti tikru tikinčiuoju. Jis ne tik apvalo mus nuo nuodėmių savo krauju, bet ir atskiria mus nuo prigimtinių meilės nuodėmių ir pasauliui, įdeda naujus įpročius į mūsų širdį ir daro mus dievobaimingais gyvenime. Instrumentas, kurį dažniausiai Šventoji Dvasia naudoja šiam darbui yra Dievo žodis, nors kartais Ji panaudoja ir kentėjimus bei kitus būdus, nenaudodama Dievo žodžio, pav.: 1Petro 3:1. Šis Kristaus darbas, atliktas per Šventąją Dvasią, Biblijoje yra vadinamas pašventinimu.

Tas, kuris galvoja, kad Jėzus Kristus tik gyveno ir mirė bei prisikėlė iš numirusių, atnešdamas išteisinimą ir atleidimą savo tautai, turi dar daug ko išmokti. Galbūt, to jis net nesupranta, bet tokiu savo suvokimu jis negerbia mūsų Viešpaties, darydamas Jį tik daliniu Gelbėtoju. Viešpats Jėzus padarė viską, ko reikėjo Jo tautos sielos išgelbėjimui: Jis ne tik juos išlaisvino iš nuodėmės kaltės per savo mirtį, bet ir nuo nuodėmės viešpatavimo, suteikdamas jų širdims Šventąją Dvasią ne tik jų išteisinimui, bet ir pašventinimui. Jis yra ne tik jų išteisinimas, bet ir pašventinimas: „...Jis tapo mums Dievo išmintimi, teisumu, pašventinimu ir atpirkimu.“ (1Kor. 1:30). Paklauskime, ką sako Biblija: „dėl jų Aš pašventinu save, kad ir jie būtų pašventinti tiesa.“ (Jono 17:19), „...Kristus pamilo bažnyčią ir atidavė save už ją, kad pašventintų ją, apvalydamas vandens nuplovimu ir žodžiu.“ (Ef. 5:25,26), „Jis atidavė save už mus, kad išpirktų mus iš visų nedorybių ir nuskaistintų sau ypatingą tautą, uoliai geriems darbams.“ (Titui 2:14), „Jis pats savo kūne užnešė mūsų nuodėmes ant kryžiaus, kad mirę nuodėmėms, gyventume teisumui.“ (1Petro 2:24), „...ir jus... Dievas dabar sutaikino mirtimi Jo

žemiškajame kūne, kad pasirodytume Jo akyse šventi, tyri ir nekalti.” (Kol. 1:22). Panagrinėkime šias eilutes atidžiai. Jos kalba ne tik apie tai, kad Kristus mus išteisino, bet ir pašventino. Abu šie dalykai yra amžinosios sandoros, kurios tarpininkas yra Kristus, dalis. Kristus yra tas, kuris pašventina pašventinamuosius: ”juk šventintojas ir šventinamieji – visi kyla iš vieno.” (Hebr. 2:11).

Ši mūsų nagrinėjama tema yra tokia gili ir svarbi, kad kiekviena jos pusė reikalauja gynybos, atidumo, aiškumo ir rimto studijavimo. Norint išblaškyti pasimetimą tarp doktrinų (kas yra labai populiaru tarp tikinčiųjų) ir nubrėžti tikslią liniją tarp religinių tiesų, yra būtinas mūsų teologijos aiškumas. Todėl aš ir noriu iškelti prieš skaitytojų akis keletą dalykų, paimtų iš Šv. Rašto, kurie padės aiškiai apibūdinti pašventinimo prigimtį. Kiekvienas šis dalykas reikalauja asmeninio gilaus studijavimo, galbūt, kai kurie iš jų sukels diskusijas ir prieštaravimus, tačiau abejoju, ar jie gali būti atmesti arba neteisingi. Aš tik noriu paraginti jus būti teisingais ir nešališkais.

1. Pašventinimas yra krikščionio sąjungos su Kristumi, kurią jis turi per tikėjimą, rezultatas. “Tas, kuris pasilieka manyje ir Aš jame, neša daug vaisiaus.” (Jono 15:5). Šaka, neturinti vaisiaus, yra negyva. Sąjunga su Kristumi, kuri neturi jokio poveikio širdžiai ir gyvenimui, yra tik formali, neturinti jokios vertės Dievo akyse. Tikėjimas, nedarantis pašventinamojo poveikio žmogaus charakteriui, nėra geresnis už demonų tikėjimą. Tai yra miręs tikėjimas, o ne Dievo dovana. Tai nėra tikėjimas, kuris patinka Dievui. Trumpiau sakant, ten, kur nėra švento gyvenimo, nėra realaus tikėjimo Kristumi. Tikras tikėjimas veikia meile. Tai lenkia žmogų gyventi su Viešpačiu, jaučiant gilų dėkingumą už atpirkimą. Tai verčia jį suvokti, jog niekada per daug jis nepadarys dėl Viešpaties; dėl To, kuris mirė už jį. Kuo labiau suvokiame, kiek mums atleista, tuo daugiau mylime. Tas, kurį apvalo Viešpaties kraujas, vaikšto šviesoje. Tas, kuris turi gyvą viltį Kristuje, skaitina pats save, nes ir Jis yra skaitus (Titui 1:1; Gal. 5:6; 1Jono 1:7;3.3).

2. Pašventinimas yra neatskiriama atsivertimo pasekmė. Tas, kuris gimė iš naujo ir tapo nauju kūriniu, gauna naują prigimtį ir naują pradžią bei gyvena naują gyvenimą. Atsivertimas, kurį patyręs žmogus toliau gyvena, neišgyvendamas dėl savo nuodėmių ir pasaulietiškumo, yra išgalvotas teologų atsivertimas, apie kurį Šv. Raštas nieko nekalba. Priešingai, jame skaitome, jog tas, kuris gimė iš Dievo, nedaro nuodėmės, elgiasi teisiai, myli brolius, saugo save ir nugalė pasaulį (1Jono 2:29; 3:9-14; 5:4-18). Paprasčiau sakant, šventumo nebuvimas rodo, jog nėra jokio atsivertimo. Ten, kur nėra švento gyvenimo, nėra švento gimimo. Tai yra kieti žodžiai, bet tai yra biblijinė tiesa. Apie kiekvieną gimusį iš Dievo yra parašyta: ”Kas yra gimęs iš Dievo, nedaro nuodėmės.” (1Jono 3:9).

3. Pašventinimas yra vienintelis saugus Šventosios Dvasios veikimo, kuris yra esminis išgelbėjime, įrodymas. “Tas, kuris neturi Kristaus dvasios, nėra Jo.” (Rom. 8:9). Dvasia nėra pasyvi nei neveiksminga žmogaus sieloje. Jos buvimas visada atpažįstamas iš vaisių. Ji saugo širdį, charakterį ir gyvenimą. “Dvasios vaisiai” - sako Paulius - “yra meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrybė, gerumas, tikėjimas, romumas, malonumas...” (Gal. 5:22). Ten, kur yra šie dalykai, ten yra Dvasia. Ten, kur yra tik norai, žmonės yra mirę Dievo akyse. Dvasia yra prilyginama vėjui. Jo mes negalime matyti fizinėmis akimis, tačiau žinome, kad yra vėjas iš jo išorinių pasireiškimų. Kaip mes galime žinoti, ar žmogus turi Šventąją Dvasią? Iš Jos išorinių pasireiškimų, Jos įtakos žmogaus elgesiui. Kvailystė yra galvoti, jog mes turime Šventąją Dvasią, jeigu nevaikščiojame Dvasioje (Gal. 5:25). Ten, kur nėra

švento gyvenimo, nėra Šventosios Dvasios. Antspaudas, kurį Jėzus uždeda per Dvasią ant savo tautos yra pašventinimas. Tik tie, kurie yra vedami Dievo Dvasios ir tik Jos, - yra Dievo vaikai (Rom. 8:14).

4. Pašventinimas yra vienintelis saugus Dievo išrinkimo ženklas. Išrinktųjų vardai ir jų skaičius yra paslaptis, kurią žino tik pats Dievas ir to Jis neapreiškė nei vienam žmogui. Šioje žemėje mums neduota skaityti Gyvenimo Knygos puslapių ir žinoti, kokie vardai ten užrašyti. Tačiau vienas dalykas apie išrinkimą yra aiškus: išrinktieji vyrai ir moterys yra atpažįstami iš jų švento gyvenimo. Biblijoje yra aiškiai parašyta, kad jie yra išrinkti “išankstiniu Dievo Tėvo numatymu, Dvasios pašventinimu, kad būtų klusnūs ir apšlakstyti Jėzaus Kristaus krauju.” (1Petro 1:2), “...Dievas jus nuo pradžios išsirinko išgelbėjimui per Dvasios pašventinimą ir tikėjimą tiesa.” (2Tes. 2:13), “o kuriuos Jis iš anksto numatė, tuos iš anksto paskyrė tapti panašiais į Jo Sūnaus atvaizdą.” (Rom. 8:29), “...mus išrinkdamas Jame prieš pasaulio sutvėrimą, kad būtumėme šventi ir nekalti...” (Ef. 1:4), “...nuolat minėdami jūsų tikėjimo darbus, meilės triušą bei vilties ištvėringumą... žinodami, Dievo numylėtieji broliai, jūsų išrinkimą.” (1Tes. 1:3,4). Tas, kuris didžiuojasi, jog yra Dievo išrinktasis, tačiau gyvena nuolat nuodėmėje, apgaulinėja pats save ir piktžodžiauja. Sunku yra žinoti, kokie žmonės yra iš tiesų, nes daugelis iš jų daro religinį šou, nors savo viduje yra veidmainiai ir supuvę. Tačiau galime būti užtikrinti, kad ten, kur net išoriškai nesimato jokie šventumo, ten nėra ir išrinkimo. Bažnyčios katekizmas aiškiai ir teisingai moko, kad Šventoji Dvasia pašventina visus Dievo išrinktuosius.

5. Pašventinimas visada yra matomas. Jis negali būti paslėptas. “Kiekvienas medis pažįstamas iš vaisių.” (Luko 6:44). Iš tiesų šventas žmogus gali būti taip apsirengęs nuolankumu, jog pats save jis mato netobulu ir ribotu. Panašiai kaip Mozė, nulipęs nuo kalno, nesuprato, kad jo veidas švyti. Panašiai, kaip teisieji palyginime apie avis ir ožius nematė, ką gero jie padarė: “Kada tave matėme alkaną ir pamaitinome?” (Mato 25:37). Šventas žmogus mato save kitaip, negu jį mato aplinkiniai. Mintis, kad žmogus gali būti pašventintas, nors jo gyvenime nėra jokių šventumo ženklų, yra kvailystė ir neteisingas žodžių vartojimas. Šviesa gali būti labai neryški, bet šalia tamsaus daikto ji visada išsiskiria. Gyvybė gali vos rusenti, tačiau jeigu pulsas yra užčiuopiamas, vadinasi žmoguje dar yra gyvenimas. Lygiai taip pat yra ir su pašventintu žmogumi: jo pašventinimas bus jaučiamas ir matomas, nors jis pats to gali ir nematyti. “Šventasis”, kuriame yra tik pasaulietiškas ir nuodėmė, yra pabaisa, kurios Biblija nepripažįsta.

6. Pašventinimas yra realybė, už kurią kiekvienas tikintysis yra atsakingas. Čia noriu, kad mane teisingai suprastumėte. Kiekvienas žmogus yra atsakingas prieš Dievą ir visi pražuvėliai neturės jokie pasiteisinimo paskutinę dieną. Kiekvienas žmogus turi galią pražudyti savo sielą (Mato 16:26). Tai sakydamas, aš tvirtinu, jog visi tikintieji yra atsakingi ir už savo šventą gyvenimą. Jie nėra kaip tie, kurie yra mirę ir akli bei neatsivertę. Jie yra gyvi Dievui, turi šviesą ir pažinimą bei naują pradžią savyje. Kas yra kaltas dėl jų nešvento gyvenimo, jeigu ne jie patys? Ką jie gali kaltinti dėl to, jeigu ne save pačius? Dievas, suteikdamas jiems malonę ir naują širdį bei prigimtį, atėmė iš jų bet kokią pasiteisinimą, kodėl jie negali gyventi Jo šlovei. Ši tiesa yra per daug pamiršta. Žmogus, kuris išpažįsta, jog yra tikrasis krikščionis, bet yra patenkintas ir laimingas savo skurdžiame šventume (jeigu dar turi ir toki) ir šaltakraujiškai sako, jog negali nieko padaryti, yra iš tiesų apgailėtinas ir turintis keistą supratimą. Mes turime saugotis tokių kliesių ir būti budrūs prieš juos. Apie tikinčiuosius Dievo žodis visada kalba kaip apie atsakingus ir patikimus žmones. Nusidėjėlių Gelbėtojas suteikia mums malonę ir šaukia mus per savo Šventąją Dvasią, todėl mes galime būti užtikrinti, kad Jis nori,

jog mes naudotume tą malonę ir nemiegotume ant laurų lapų vainiko. Pamiršdami tai, mes liūdiname Šventąją Dvasią ir tampame netinkamais bei nedėkingais.

7. Pašventinimas turi savo pakopas ir augimą. Žmogus gali kilti šventumo pakopomis ir vienu savo gyvenimo laikotarpiu būti šventesnis, negu ankstesniu. Jis negali tapti labiau teisesniu nei jam gali būti labiau atleista, negu buvo pradžioje. Tačiau labiau pašventintu jis gali būti, nes kiekviena dovana jo charakteryje gali stiprėti, augti ir gilėti. Būtent dėl to meldėsi Jėzus (Jono 17:17) ir Paulius (1Tes. 5:23). Abejose šiose maldose prašoma šventumo augimo. Niekur Šv. Rašte nesurasime maldos dėl tikinčiųjų didesnio išteisinimo, nes jie negali būti labiau išteisintais, negu jau yra. Tačiau taip pat Biblijoje nerasiau nieko apie “tobulo šventumo” doktriną. Tokia doktrina sumaišo skirtingus dalykus ir turi skaudžias pasekmes. Be to, ji visiškai priešinga daugelio tikrųjų krikščionių patirčiai. Vienas dalykas, dėl kurio visi šventi žmonės sutaria yra tas, kad visi jie, laikui bėgant, auga; jie mato daugiau, supranta daugiau, jaučia daugiau, daro daugiau, atgailauja daugiau ir tiki daugiau. Jie auga malonėje, kaip Petras ir Paulius ragina visus tikinčiuosius (1Petro 3:18; 1Tes. 4:1).

8. Šventumo augimas priklauso nuo teisingų biblijinių būdų naudojimo. Augimo malonėje būdai yra Šv. Rašto skaitymas, malda, Dievo garbinimas bažnyčioje, Jo žodžio klausymas ir dalyvavimas Viešpaties vakarienėje. Aš drįstu teigti, kad nei vienas, kuris apleidžia šiuos dalykus, negali tikėtis didelio šventumo augimo. Aš nesutikau nei vieno šventojo, kuris tai būtų pamiršęs. Tai yra kelias, per kurį Šventoji Dvasia suteikia šviežią malonę sielai ir sustiprina veikimą. To, kuris joje pradėjo savo darbą. Žmonės tai gali vadinti legalizmo doktrina, tačiau aš sakau ir tikiu, jog be skausmo nėra dvasinio progreso. Mūsų Dievas yra toks Dievas, kuris veikia per šiuos būdus ir Jis niekada nelaimins žmogaus, kuris galvoja, jog yra toks dvasinis ir toks stiprus, kad jam šie būdai jau nėra reikalingi.

9. Pašventinimas nepalengvina tikinčiojo viduje vykstančių dvasinių konfliktų. “Konfliktu” aš laikau vidinę kovą tarp senos ir naujos prigimties, kovą tarp dvasios ir kūniškumo, kuri vyksta kiekviename krikščionyje (Gal. 5:17). Didelė vidinė kova ir protinis nepasitenkinimas nereiškia, jog žmogus nėra pašventintas. Priešingai, aš galvoju, jog tai yra sveikos mūsų būsenos požymiai ir tai įrodo, jog esame gyvi, o ne mirę. Tikrasis krikščionis yra tas, kuris ne tik turi ramybę savo sąžinėje, bet ir kovą savo viduje. Jį gali atpažinti tiek iš tokių kovų, tiek ir iš jo ramybės. Taip teigdamas, aš žinau, jog prieštarauju kai kurių krikščionių, tikinčių “tobulumo be nuodėmės” doktrina, supratimui, bet negaliu nieko padaryti. Tikiu, kad tai, ką sakau, atitinka Pauliaus žodžius, užrašytus laiško Romiečiams septintame skyriuje. Aš raginu skaitytojus atidžiai perskaityti šį skyrių. Aš taip džiaugiuosi, kad Paulius čia aprašo ne neatsivertusio ar jauno ir nepastovaus tikinčiojo, o brandaus krikščionio, gyvenančio artimoje bendrystėje su Dievu, patirtį. Joks kitas žmogus negalėtų pasakyti: “savo vidiniu žmogumi aš gėriusi Dievo įstatymu.” (Rom. 7:22). Be to, tai, ką aš saukau, įrodo daugelio tikrų ir rimtų krikščionių patirtis. Apie tai mes galime skaityti jų dienoraščiuose, autobiografijose ir pačiuose jų gyvenimuose. Tikėdamas tuo, aš niekada nebijau sakyti žmonėms, kad vidiniai konfliktai nėra įrodymas, jog žmogus nėra šventas ir kad jie neturi galvoti, jog nėra pašventinti vien dėl to, kad nesijaučia laisvi nuo vidinių kovų. Tokią laisvę, be jokių abejonių, turėsime danguje, tačiau šioje žemėje mes niekada jos nepatirsime. Geriausių krikščionių širdis yra laukas, kuriame kovoje du priešai. Maldos knygos 13-ą ir 15-ą straipsnius turi žinoti kiekvienas bažnyčios narys: “...prigimties infekcija pasilieka tuose, kurie atsiverčia. Nors ir pakrikštyti bei gimę iš naujo Kristuje,

mes daugelį kartų klystame ir jeigu sakome, kad neturime nuodėmės, mes apgaudinėjame patys save ir nėra mumyse tiesos.”

10. Šventumas negali išteisinti žmogaus, bet vis dėl to tai patinka Dievui. Patys švenčiausi pačių švenčiausiųjų žmonių darbai daugiau ar mažiau yra netobuli. Jų motyvai nėra teisingi arba tikslai ne tie, o ir jie patys yra tik “šviečiančios nuodėmės” ir verti Dievo rūstybės ir pasmerkimo. Galvoti, jog mūsų geri darbai gali atlaikyti Dievo teismo griežtumą, atpirkti mūsų nuodėmes ir padaryti mus vertais dangaus, yra kvailystė. “Per įstatymo darbus joks žmogus nebus išteisintas”; ”Mes esame įsitikinę, kad žmogus išteisinamas tikėjimu, be įstatymo darbų.” (Rom. 3:20,28). Teisumas, kurio dėka mes galime ateiti pas Dievą, kyla ne iš mūsų, o iš kito: iš mūsų Tarpininko ir Atstovo Viešpaties Jėzaus Kristaus tobulo teisumo. Jo atliktas darbas yra vienintelis kelias į dangų. Šią tiesą mes turime būti pasiruošę ginti iki mirties. Tačiau Biblija taip pat moko, kad pašventintų žmonių šventi darbai, nors ir netobuli, yra priimtini Dievui. “Nepamirškite daryti gera ir dalintis su kitais, nes tokios aukos patinka Dievui.” (Hebr. 13:16), ”...o jūs, vaikai, visuose dalykuose klausykite savo tėvų, nes tai patinka Viešpačiui.” (Kol. 3:20), ”...laikomės Jo įsakymų ir darome, kas Jam patinka.” (1Jono 3:22). Neleiskime sau pamiršti šių dalykų. Kaip tėvui patinka jo vaiko noras ir pastangos patikti jam, nors jis gali tik pereiti per kambarį ar atnešti gėlę, taip mūsų dangiškam Tėvui patinka nors ir menki Jo vaikų darbai. Jis žiūri į jų veikslių motyvus, jų norus, bandymus, o ne tik į jų kiekį ar kokybę. Dievas juos laiko savo mylimo Sūnaus kūno nariais ir todėl jie Jam patinka.

11. Pašventinimas yra būtinas dalykas kaip liudininkas didžiąją teismo dieną. Beprasmiška bus teigti, jog mes tikime Kristumi, jeigu mūsų tikėjimas neturėjo jokio pašventinamojo poveikio mums ir neatsispindėjo mūsų gyvenime. Įrodymai ir tik įrodymai bus reikalingi tada, kai baltasis sostas bus pastatytas, kai knygos bus atverstos, kai kapai liks tušti, kai mirusieji stovės priešais Dievą. Be įrodymų, kad mūsų tikėjimas Kristumi buvo tikras, mes būsime pasmerkti. Aš nerandu jokio kito tinkamo įrodymo, išskyrus pašventinimą. Tada nebus svarbu, ką kalbėjome ir ką išpažinome, bet kaip elgėmės ir kaip gyvenome. Neapsigaukime. Jeigu esame užtikrinti, jog bus paskutinis teismas, būkime užtikrinti ir tuo, kad žmonių darbai bus egzaminuojami jame. (Jono 5:29; 2Kor. 5:10; Apr. 20:13). Tas, kuris galvoja, jog darbai neturi jokios svarbos, nes jie mūsų neišteisina, yra kvailas krikščionis. Jeigu jis neatsimerks čia, žemėje, jis supras jų svarbą, stovėdamas priešais Dievo teismo sostą, kur neturės jokių malonės įrodymų ir tada geriau jau būtų niekada negimęs.

12. Pašventinimas yra būtinas mūsų pasiruošimui gyventi danguje. Daugelis tikisi pamatyti dangų kai numirs, tačiau mažai yra tų, kurie pagalvoja, ar jiems patiks ten. Dangus yra ypatingai šventa vieta, visi jo gyventojai yra šventi, visi užsiėmimai jame yra šventi. Norėdami būti iš tiesų laimingi danguje, mes turime pradėti ruoštis jam dar čia, žemėje. Nuomonė apie skaistykla, kuri po mirties padarys nusidėjėlius šventais, yra visiškai nebibliška iliuzija. Mes turime būti šventi dar prieš mirdami ir būsime šventi šlovėje po to. Daugelio supratimas, jog mirštantiesiems tereikia jų nuodėmių atleidimo, kad jie taip būtų pasiruošę didžiajam pasikeitimui, yra gilus paklydimas. Mums yra reikalingas Šventosios Dvasios veikimas mumyse, mums yra reikalingas širdžių pakeitimas kaip ir atpirkimas per Kristaus kraują. Mums reikia tiek išteisinimo, tiek pašventinimo. Įprasta yra girdėti mirties valandą žmones sakant: ”aš tik trokštu, kad Dievas atleistų visas mano nuodėmes ir leistų man

ilsėtis”. Tačiau tokie žmonės pamiršta, jog dangaus poilsis mums bus visiškai netinkamas, jeigu neturime tam tinkamų širdžių! Ką gali nepašventintas žmogus veikti danguje, jeigu ten ir patektų? Nei vienas žmogus negali būti patenkintas ten, kur nėra to, kas jam patinka, kas neatitinka jo charakterio ir įpročių. Kai erelis bus laimingas narve, kai avis bus patenkinta vandenyje, kai pelėda džiaugsis vidurdienio saule, kai žuvis jausis gerai sausumoje, tik tuomet ir tik tuomet nešventas žmogus galės būti laimingas danguje.

Aš laikau visus šiuos 12 dalykų apie šventumą tiesa ir aš prašau visų skaitytojų daug mąstyti apie tai. Kiekvienas iš šių dalykų gali būti išplėstas ir nagrinėjamas daug smulkiau ir kiekvienas iš jų yra vertas asmeninių mūsų apmąstymų. Aš jaučiu savo sąžinėje, kad tai gali padėti žmonėms turėti teisingą supratimą apie pašventinimą. Kiekvienas iš jūsų teapmąsto tai sąžiningai ir nešališkai.

Dabar pažiūrėkime, kokie yra pašventinimo įrodymai. Kokie yra išoriniai pašventinto žmogaus ženklai? Kaip atrodo pašventintas žmogus? Tai yra plati ir komplikauta temos dalis. Plati, nes reikalauja paminėti daug detalių, kurių išsamiai čia mes negalime išnagrinėti. Sunki, nes apie ją kalbant, visada yra tų, kurie įsižeidžia. Tačiau turime kalbėti tiesą, nesvarbu, kiek rizikinga tai bebūtų ir ši tiesa turi būti aiškiai išdėstyta, ypač tokiomis dienomis, kaip mes dabar gyvename.

1. Tikrasis pašventinimas nėra tik kalbėjimas apie religiją. To niekada neturime pamiršti. Didžiulis išsilavinimas ir paskutinių laikų pamokslai verčia skelbti pavojaus signalus. Žmonės daug girdi apie Evangelijos tiesas, todėl jie lengvai įvaldo jos žodžius, išsireiškimus ir lengvai gali išdėstyti jos doktrinas. Jie sudaro įspūdį, jog yra tikri krikščionys, tačiau toks jų artumas su Evangelija gali būti visai ne šventas. Labai nemalonu klausyti žmonių, gyvenančių nuodėmėje ir pasaulietiškai, lengvai ir nerimtai kalbant apie atsivertimą, Gelbėtoją, Evangeliją, ramybę, neužtarnautą malonę. Ar tokia kalba nėra bjauri Dievo akyse ir mažai kuo besiskirianti nuo piktžodžiavimo, prisiekinėjimo ir tuščio Dievo vardo vartojimo? Dievas nenori, kad Jo tauta būtų tik tušti kanalai, maloniai barškantys cimbolai. Mes turime būti pašventinti ne tik žodžiu ar liežuviu, bet darbu ir tiesa (1Jono 3:18).

2. Pašventinimas nėra laikini religiniai jausmai. Įspėjimas apie šiuos dalykus yra labai reikalingas šiandien. Prabudimo misijos ir tarnavimai pritraukia daug dėmesio kiekvienoje pasaulio šalyje ir sukelia sensacijas. Atrodo, jog Anglijos Bažnyčia pakeitė savo gyvenimo būdą ir rodo daug didesnį aktyvumą ir dėl to mes galime tik dėkoti Dievui, tačiau šie dalykai turi savo pavojus kaip ir privalumus. Ten, kur yra sėjami grūdai, galime būti užtikrinti, jog velnias pasės ir rauges. Gali atrodyti, jog daugelis yra paliesti, sujaudinti Evangelijos skelbimo, nors iš tiesų jų širdis visiškai nepasikeitė. Sielinis susijaudinimas, kylantis matant kitus verkiant ar džiaugiantis yra pagrindinė jų “atsivertimo” priežastis. Jų sužeidimai yra labai paviršutiniški ir ramybė, kurią jie sakosi jaučiantys, yra tik paviršutiniška. Jie panašūs į tuos klausytojus, kurie su džiaugsmu priima žodį, bet vėliau atsitraukia ir grįžta į pasaulį ir tampa dar kietesniais nei buvo anksčiau (Mato 13:20). Jie panašūs į Jonos (Jonos 3 sk.) augalą, kuris užauga ir numiršta per vieną naktį. Šiomis, paviršutiniškai gydomų žaizdų ir šaukimų “ramybė, ramybė”, kai nėra jokios ramybės, dienomis, turime būti budrūs. Stenkimės, kad tas, kuris domisi religija, nebūtų patenkintas nieku kitu, kaip tik giliu ir rimtu, iš Šventosios Dvasios kylančiu pašventinimu. Apgaulingas religinis susijaudinimas yra mirtina sielos liga. Kai demonas per prabudimo karštinę tik laikinai yra išvejamas, jis grįžta namo ir tokio žmogaus

paskutinė būsena yra blogesnė už ankstesniąją. Milijoną kartu yra geriau pradėti ramiai ir toliau tvirtai sekti Dievo žodžiu, negu pradėti triukšmingai, neapskaičiavus, kiek viskas kainuos ir kaip Loto žmonai žvelgti vėl atgal į pasaulį. Aš esu įsitikinęs, kad nėra pavojingesnės sielos būsenos, kaip galvoti, jog esame atgimę iš naujo ir pašventinti per Šventąją Dvasią, nes buvome užvaldyti keleto audringų religinių jausmų.

3. Tikras pašventinimas nėra formalizmas ir išorinis dievotumas. Tai yra didelė iliuzija ir gaila, kad ji yra labai populiari. Tūkstančiai žmonių įsivaizduoja, kad tikrasis šventumas reiškia nuolatinius bažnyčios lankymus, dalyvavimus Viešpaties vakarieneje, laikymusis tam tikrų švenčių bei dienų, tam tikrą poziciją, gestus, elgesį garbinimo metu, tam tikrus rūbus, paveikslus ir kryžius. Kai kurie žmonės daro visa tai dėl savo sąžinės ir iš tiesų galvoja, kad tai padeda jų sielai. Vis dėlto aš galvoju, kad daugeliu atvejų šiais išoriniais religiniais veiksmais yra pakeičiamas vidinis šventumas ir tai neturi jokios naudos širdies pašventinimui. Matydamas, kad daugelis tokios išorinės-jausminės ir formalios krikščionybės sekėjų yra apimti pasaulietiškumo ir jų galvos pilnos pompastikos bei begėdiškų tuštybių, aš jaučiu, jog yra būtina aiškiai kalbėti apie tai. Ten, kur nėra realaus pašventinimo pėdsako, visada bus daug kūniško tarnavimo.

4. Pašventinimas nereikia atsiskyrimo ir mūsų socialinių pareigų nevykdymo. Kiekvienoje epochoje buvo tų, kurie sekė šiuo keliu, norėdami pasiekti šventumą. Šimtai eremitų pasislėpė džiunglėse ir dar daugiau vyrų ir moterų užsidarė tarp keturių vienuolyno sienų, norėdami pabėgti nuo nuodėmės ir tapti tobulai šventais. Jie pamiršo, jog jokia spyna nesulaikys velnio, ir kur mes beieitume, visur nešamės su savimi blogio šaknį, esančią mūsų širdyje. Tapti vienuoliu ar vienuole bei užsidaryti “gailėtiningumo namuose” nėra pagrindinis būdas tapti pašventintu. Tikrasis šventumas nelenkia krikščionių vengti sunkumų, o ragina jiems pasipriešinti ir juos nugalėti. Kristus nori, kad Jo tauta parodytų, jog Jo malonė nėra lepi gėlė, galinti augti tik palankiomis sąlygomis, o stiprus ir tvirtas augalas, galintis žydėti bet kokiomis gyvenimo aplinkybėmis. Mūsų pareigų atlikimas ten, kur Dievas mus pastatė, būti druska šiame sugedusiame pasaulyje ir šviesa tamsoje - tai yra pagrindiniai pašventinimo elementai. Tas, kuris nesislepia savo urve, o šlovina Dievą kaip mokytojas ar tarnas, kaip tėvas ar sūnus, šeimoje ar darbe, yra pašventintas žmogus, apie kurį kalba Šv. Raštas. Mūsų Mokytojas taip sakė paskutinėje savo maldoje: ”Aš neprašau, kad juos paimtum iš pasaulio, bet kad apsaugotum juos nuo pikto.” (Jono 17:15).

5. Pašventinimas nėra tik atsitiktiniai geri darbai. Priešingai, tai yra pastovus naujos prigimties pasireiškimas kasdieniniame mūsų elgesyje tiek mažuose, tiek dideliuose darbuose. Tai nėra vandens siurblys, veikiantis tik tada, kai jį įjungti. Tai yra amžinas šaltinis, kurio srovė teka natūraliai ir pastoviai. Daug žmonių šiandien yra panašūs į Erodą: jam patiko klausyti Jono Krikštytojo, bet jo širdis buvo visiškai neteisi Dievo akyse (Morkaus 6:20). Šiandien žmonės patiria gerumo priepuolius ir pradeda daryti daug gerų darbų, kai juos užpuola liga, sunkumai, namiškių mirtis ar sąžinės priekaištai. Atidus stebėtojas gali aiškiai matyti, jog tokie žmonės nėra atsivertę ir nežino nieko apie tikrąjį pašventinimą. Tikras šventasis yra panašus į Ezekiją:”Kiekvieną darbą, kurį jis darė Dievo namų reikalams, vykdymas įsakymus, ieškodamas Dievo, jis darė iš visos savo širdies.” (2Kronikų 31:21). Toks žmogus vykdo Dievo įsakymus kiekviename darbe ir nekenčia pikto (Psal. 119:104).

6. Tikras pašventinimas atsispindi mūsų pagarboje Dievo įsakymams ir mūsų pastangose gyventi paklūstant jiems. Didelė klaida yra galvoti, jog krikščionis neturi nieko bendro su Įstatymu ir

dešimt Dievo įsakymų, nes nėra per juos išteisinamas. Šventoji Dvasia, įtikindama nusidėjėlių dėl nuodėmės ir vedama jį pas Kristų išteisinimui, visada naudoja Įstatymą kaip dvasinį ir draugišką vadovą, vedantį link šventumo. Mūsų Viešpats Jėzus Kristus niekada nesumenkino dešimt Dievo įsakymų. Priešingai, pirmame savo viešame pamoksle (Kalno pamoksle) Jis iškėlė juos ir parodė griežtą jų reikalavimų prigimtį. Paulius taip pat niekada nemenkino Įstatymo, jis sakė: „...įstatymas yra geras, jeigu kas teisingai juo naudojasi.“ (1Tim. 1:8), ir: „...mano vidinis žmogus džiaugiasi Dievo įstatymu.“ (Rom. 7:22). Tas, kuris laiko save šventu, bet šaiposi iš dešimt Dievo įsakymų ir galvoja tik apie tai, kaip pameluoti, veidmainiauti, apgauti, šmeižti, lėbauti ir pan., apgaudinėja pats save. Paskutinę dieną toks jo „šventumas“ neturės jokios naudos jam.

7. Tikras šventumas pasireiškia noru nuolat vykdyti Kristaus valią ir įgyvendinti Jo paliepimus praktiškai. Visi praktiniai paliepimai yra išdėstyti Evangelijose ir ypač Kalno pamoksle. Tie, kurie galvoja, kad tai nėra raginimai šventumui ir kad krikščionis neturi jais rūpintis kasdieniniame savo gyvenime, visiškai klysta. Girdint ir skaitant kai kurių žmonių pasisakymus, susidaro įspūdis, kad Kristus, būdamas žemėje, mokė tik doktriną, o visus praktiškus dalykus paliko kitiems. Pats menkiausias Evangelijos pažinimas parodo, jog tai yra melas. Tai kokie turi būti Jo mokiniai ir ką jie turi daryti, buvo nuolatinė Viešpaties Jėzaus mokymo dalis. Tikrai pašventintas žmogus to niekada nepamirš. Jis tarnauja Mokytojui, kuris pasakė: „Jūs esate mano draugai, jeigu darote tai, ką Aš jums įsakau.“ (Jono 15:14).

8. Tikrasis pašventinimas pasireiškia troškimu gyventi pagal standartus, kuriuos Paulius iškėlė bažnyčioms savo laiškuose. Šiais laikais sklendo idėja, kad Pauliaus laišškai nekalba apie nieką, išskyrus doktrinas - išteisinimą, išrinkimą, paskyrimą ir pan. Tai tik parodo, jog žmonės neturi jokio Šv. Rašto pažinimo. Kiekvienas, bent kiek atidžiau skaitantis Pauliaus laiškus, suras juose daug praktinių patarimų kiekvienai gyvenimo situacijai, krikščionio charakteriui ir tikinčiųjų tarpusavyje santykiams. Visi šie pamokymai yra Dievo įkvėpti ir skirti krikščionių mokymui. Tas, kuris į juos nekreipia dėmesio, gali būti aktyvus bažnyčios narys, tačiau nėra toks, apie kurį Biblija sako, jog yra pašventintas.

9. Tikrasis pasišventimas pasireiškia per aktyvų dovanų, kurias pabrėžė Viešpats, naudojimą ypač meilėje. „Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte: kaip Aš jus pamilau, kad jūs mylėtumėte vienas kitą. Iš to pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus.“ (Jono 13:34,35). Pašventintas žmogus stengiasi daryti gera pasaulyje ir palengvinti jo skausmą bei padėti esantiems aplink jį. Jis nori būti kaip jo Mokytojas, pilnas gerumo ir meilės visiems, ne tik savo žodžiais, bet ir veiksmais, darbais ir savęs išsižadėjimu. Išdidus, nors ir laikantis save krikščioniu, žmogus, tačiau matantis tik save, laikantis save aukštesniu dėl savo turimo pažinimo ir kuriam visiškai nesvarbu, kas skęsta ir kas ne, kas eina į pragarą, o kas į dangų, besirūpinantis tik savo sekmadieninio susirinkimo lankymu ir vadinantis save svarbiu bažnyčios nariu, nežino nieko apie šventumą.

10. Galiausiai, tikras pašventinimas pasireiškia dėmesiu pasyvioms krikščionybės dovanoms. Turiu galvoje tas dovanas, kurios ypač dalyvauja paklusnume Dievo valiai, pakantume kitiems. Mažai žmonių iš tiesų žino, ką apie jas kalba Naujasis Testamentas ir kokios jos yra svarbios. Petras į tai atkreipia ypatingą dėmesį, ragindamas sekti Viešpaties Jėzaus Kristaus pavyzdžiu: „...Kristus kentėjo už mus palikdamas mums pavyzdį, kad eitume Jo pėdomis. Jis nepadarė nuodėmės ir Jo lūpose nerasta

klastos. Šmeižiamas neatsakė tuo pačiu, kentėdamas negrasino, bet pavedė save Tam, kuris teisia teisingai.” (1Petro 2:21-23). Šie dalykai šiandien nėra plačiai nagrinėjami krikščionių tarpe. Pasyvios dovanos yra sunkiau pasiekiamos už aktyvias dovanas, bet jos turi žymiai daugiau įtakos pasauliui. Aš esu užtikrintas, jog kvaila yra kalbėti apie pašventinimą, jeigu mes nesiekiamo gerumo, kantrybės, atlaidumo, malonumo. Apie šiuos dalykus Biblija kalba daug. Žmonės, kurie nuolat yra blogos nuotaikos, pikti savo kasdieniniame gyvenime, aštrūs savo liežuviu ir nemalonūs visiems juos supantiems, pilni keršto, pykčio ir pagiežos, labai mažai žino apie šventumą.

Galiausiai, noriu parodyti skirtumą tarp išteisinimo ir pašventinimo. Kuo jie skiriasi ir kuo yra panašūs? Tai yra svarbi tema, nors daugeliui taip neatrodo. Daugelis mėgsta į religinius dalykus žiūrėti tik paviršutiniškai ir jiems patinka teologiniai skirtumai tarp žodžių ir vardu, nors iš tikrųjų visa tai turi labai menką vertę. Mes visada turime prisiminti, jog išteisinimas ir pašventinimas yra du skirtingi dalykai. Nors tarp jų yra panašumų, tačiau yra ir daug skirtumų. Pirmiausiai pažiūrėkime į panašumus.

1. Abu jie kyla iš nepriklausomos Dievo malonės. Tiek išteisinimas, tiek pašventinimas yra Jo dovana tikintiesiems.

2. Abu jie yra dalis didelio išgelbėjimo Kristuje amžinoje sandoroje, kurią Jis prisiėmė dėl savo tautos. Kristus yra gyvenimo šaltinis, iš kurio teka ir išteisinimas ir pašventinimas. Abiejų jų šaknis yra Kristuje.

3. Abu jie sutinkami tame pačiame asmenyje. Tas, kuris yra išteisinamas, tas yra ir pašventinamas ir tas, kuris yra pašventinamas, visada yra išteisintas. Dievas tai sujungė ir to neįmanoma išskirti.

4. Abu jie prasideda tuo pačiu metu. Tuo momentu, kai asmuo yra išteisinamas, prasideda ir jo pašventinimas. Galbūt jis to nejaučia, bet taip yra.

5. Abu jie yra reikalingi išgelbėjimui. Niekada niekas nepateko į dangų be pakeistos širdies ir atleidimo, be Dvasios malonės ir Kristaus kraujo, nebūdamas tinkamas amžinajai šlovei. Pirmasis yra tiek pat reikalingas, kaip ir antrasis.

Tai yra išteisinimo ir pašventinimo panašumai. Dabar pažiūrėkime į skirtumus.

1. Išteisinimas yra žmogaus laikymas teisiu dėka kito, t.y. Viešpaties Jėzaus Kristaus. Pašventinimas daro žmogų teisiu jo viduje, nors tai gali būti ir labai žemas lygis.

2. Teisumas, kurį mes turime, nėra mūsų. Šis tobulas ir beribis teisumas priklauso mūsų Tarpininkui Jėzui Kristui ir jis yra suteiktas mums per tikėjimą. Pašventinimas yra mūsų pačių teisumas, kylantis mumyse iš Šventosios Dvasios veikimo. Jis yra susimaišęs su mūsų ribotumu ir netobulumu.

3. Išteisinime mūsų darbai neturi jokios įtakos, čia yra reikalingas tik paprastas tikėjimas Kristumi. Pašventinime mūsų darbai vaidina svarbų vaidmenį ir Dievas mus ragina kovoti, ieškoti, melstis ir kentėti jo siekiant.

4. Išteisinimas yra jau tobulai atliktas darbas ir žmogus yra visiškai išteisinamas tuo momentu, kai jis patiki Kristumi. Pašventinimas nėra jau atbaigtas darbas. Jis nėra tobulas ir nebus tobulas tol, kol mes nepateksime į dangų.

5. Iššeisninimas neturi augimo nei vystymosi. Žmogus yra tiek pat iššeisintas tuo momentu, kai atėjo pas Kristų, kaip ir bus amžinybėje. Pašventinimas turi savo augimą ir su kiekviena diena vis didėja.

6. Iššeisninimas siejasi su mūsų padėtimi prieš Dievą ir mūsų išlaisvinimu nuo kaltės. Pašventinimas turi ryšį su mūsų prigimtimi ir moraliniu mūsų širdies atnaujinimu.

7. Iššeisninimas suteikia mums teisę į dangų, o pašventinimas daro mus tinkamais jam ir paruošia mus džiaugsmui jame.

8. Iššeisninimas yra Dievo veiksmas mūsų atžvilgiu ir jis nėra aiškiai matomas kitiems. Pašventinimas yra Dievo veikimas mumyse ir jis yra matomas aplinkiniams.

Aš palieku visus šiuos skirtumus skaitytojo ištyrimui ir raginu jus gerai juos apmąstyti. Aš esu įstikinęs, jog didelė dalis tamsos ir nepatogumų kyla iš neaiškaus skirtumo tarp iššeisninimo ir pašventinimo supratimo. Nors jų ir negalima visiškai atskirti, vis dėlto mes turime jų ir nesumaišyti ir nepamiršti tarp jų esančių skirtumų.

Mes jau aptarėme pašventinimo prigimtį ir išorinius jo ženklus. Kokią naudą visa tai turi mūsų praktiniam gyvenimui?

1. Pirmiausiai mes galime pamatyti daugelio save laikančių krikščionimis pavojingą padėtį. Be šventumo joks žmogus neregės Dievo, be pašventinimo nėra išgelbėjimo (Hebr. 12:14). Kiek daug yra religijos, kuri neturi jokios naudos! Kokia didelė dalis tų, kurie vaikšto į šventyklą ir eina keliu, vedančiu į pražūtį! Tai yra baisu ir liūdna. Ech, kad pamokslininkai ir mokytojai atvertų savo akis ir suvoktų juos supančių žmonių padėtį! Ech, kad žmonės būtų įspėti bėgti nuo ateinančios rūstybės! Jeigu nepašventintos sielos gali būti išgelbėtos ir eiti į dangų, tada Biblija yra melas. Tačiau Biblija yra tiesa, ji negali meluoti!

2. Rūpinkimės savo pačių padėtimi ir nesustokime tol, kol nebūsime užtikrinti, jog esame pašventinti. Kokie yra mūsų norai, viltys, pomėgiai ir polinkiai? Tai yra ištiriantis klausimas. Nesvarbu, kuo mes norime būti ir ko tikimės. Svarbu, kas mes esame dabar ir ką darome dabar. Ar esame pašventinti? Jeigu ne, dėl to esame kalti tik patys.

3. Jeigu norime būti pašventinti, tai kelias, vedantis į tai yra labai aiškus: turime pradėti su Kristumi. Turime ateiti pas Jį kaip nusidėjėliai ir nulenkti savo sielas priešais Jį, maldaudami sutaikinimo ir ramybės su Dievu. Turime atiduoti save į Jo, kaip gerojo Gydytojo rankas ir prašyti pasigailėjimo bei malonės. Pirmas žingsnis į pašventinimą kaip ir į iššeisninimą yraėjimas su tikėjimu pas Kristų. Pirmiausiai turime būti gyvi, kad paskui galėtume veikti.

4. Jeigu norime augti šventume ir vis labiau būti pašventintais, turime tęsti taip, kaip pradėjome ir visada būti vykdytojais. Kristus yra Galva, nuo kurios priklauso kiekvienas kūno narys (Ef. 4:16). Gyventi kiekvieną dieną tikėjimu į Dievo Sūnų ir naudotis Jo pažadėta malone - kurią Jis suteikė savo tautai - tai yra vis augančio pašventinimo paslaptis. Tikintieji, kurie atrodo lyg mirę, atmeta artimą bendrystę su Kristumi ir liūdina Dvasią. Tas, kuris paskutinę naktį prieš nukryžiuojimą meldėsi dėl mokinių pašventinimo, trokšta padėti visiems, kurie su tikėjimu prašo pagalbos, norėdami būti dar šventesniais.

5. Nesitikėkime daug iš mūsų pačių širdies. Daugiausia, ką mes galime surasti savyje, tai priežastį nusižeminti ir supratimą, jog esame skolininkai, kuriems reikia gailestingumo ir malonės

kiekvieną valandą. Kuo daugiau turėsime šviesos, tuo labiau matysime savo netobulumą. Buvome nusidėjėliai, kai tik pradėjome gyventi su Dievu, tokie esame ir dabar. Nors esame pakeisti ir išteisinti, vis dėlto būsime nusidėjėliais iki paskutinės mūsų dienos šioje žemėje. Tobulumas mūsų laukia ateityje ir tai mus verčia ilgėtis dangaus.

6. Galiausiai, niekada nebūsime sugėdinti trokšdami vis didesnio pašventinimo ir siekdami aukštesnių šventumo standartų. Kol vieni pasitenkina žemais šventumo pasiekimais, o kiti visiškai nepergyvena dėl savo nešvento gyvenimo, pasitenkindami bažnyčios lankymu, mes eikime senu keliu, ieškokime šventumo ir raginkime tai daryti kitus. Tai yra vienintelis kelias būti iš tiesų laimingu.

Nesvarbu, ką kalba kiti, bet mes būkime įsitikine, jog šventumas atneša laimę ir kad geriausiai gyvena šventas žmogus. Be jokių abejonių, yra tikrų krikščionių, kurie dėl ligų ar dėl šeimyninių aplinkybių, ar dėl nežinomų mums priežasčių turi mažai paguodos ir eina į dangų gedulo keliu. Tačiau tai yra išskirtiniai atvejai. Per visą gyvenimo kelią pašventinti žmonės visada yra patys laimingiausi žmonės žemėje. Jie turi rimtą paguodą, kurios pasaulis negali atimti. „...išminties keliai yra malonės keliai, visi jos takai – ramybė.“ (Pat. 3:17), „...kas myli Tavo įstatymą, turi didelę ramybę ir niekada nesuklumpa.“ (Psal. 119:165). Tas, kuris negali meluoti, pasakė: „Mano jungas švelnus ir mano našta lengva.“ (Mato 11:30), ir taip pat parašyta, jog „nedorėlis neturi ramybės“ (Izajjo 48:22).

Trečias skyrius

Šventumas

„...siekite šventumo, be kurio niekas neregės Viešpaties“ (Hebr. 12:14).

Šie laiško hebrajams žodžiai rodo, kad šventumo tema yra labai svarbi. Čia yra kalbama apie praktinį šventumą ir iš to kyla klausimai, reikalaujantys kiekvieno, save laikančio krikščionimi, dėmesio. Ar aš esu šventas? Ar aš matysiu Viešpatį? Šie klausimai niekada negali būti nustumti į šalį. Išmintingas žmogus sako: „Yra laikas verkti ir laikas juoktis, laikas tylėti ir laikas kalbėti.“ (Eklez. 3:4-7), tačiau nėra nei laiko, nei dienos, kai žmogus neturi būti šventas. Ar mes esame tokie? Šis klausimas yra skirtas visiems, nesvarbu, kokia yra jų padėtis ar būseną. Kai kurie iš jų yra turtingi, kiti vargšai, vieni turi pažinimą, kiti ne, vieni yra ponai, o kiti tarnai. Tačiau nėra gyvenime nei padėties, nei būsenos, kurioje žmogus gali būti nešventas. Ar mes esame šventi?

Kokie yra mūsų sielos santykiai su Dievu? Šiame skubančiame pasaulyje sustokime keletui minučių ir pamąstykime apie šventumą. Aš galvoju, jog galėjau pasirinkti populiariesnę ir malonesnę temą, tačiau ši tema yra labai reikalinga ir naudinga mūsų sieloms. Didis dalykas yra girdėti Dievo žodį sakant: „Be šventumo niekas neregės Viešpaties.“ (Hebr. 12:14). Aš pabandyčiau su Dievo pagalba paaiškinti, kas yra

tikrasis šventumas ir kodėl jis yra toks būtinas. Taip pat bandysiu parodyti vienintelį kelią, kuriuo einant, galima pasiekti šventumą. Apžvelgę doktriną, pereisime prie praktinio jos taikymo.

Kas yra tikrasis praktinis šventumas? Kokius žmones Dievas laiko šventais? Žmogus gali pasiekti labai daug, tačiau taip ir neturėti tikrojo šventumo. Šventumas nėra pažinimas. Balaamas jį turėjo. Šventumas nėra išpažinimai - Judas juos turėjo. Šventumas nėra didelių darbų darymas - Erodas juos darė. Šventumas nėra uolumas dėl kažkokių religinių dalykų - Jehus buvo uolus. Šventumas nėra moralus ir nepeiktinas elgesys – jaunuolis, atėjęs pas Jėzų, buvo toks. Šventumas nėra malonus pamokslų klausymas - Ezechielio laikais žydai tai darė. Šventumas nėra buvimas geroje kompanijoje - Joabas, Giezis, Demas buvo joje. Tačiau nei vienas iš šių žmonių nebuvo šventas. Patys iš savęs šie dalykai nėra šventi. Žmogus gali turėti juos, tačiau niekada taip ir nematyti Dievo.

Tuomet kas gi yra tikras praktinis šventumas? Į šį klausimą yra sunku atsakyti. Tuo aš nenoriu pasakyti, jog Šv. Rašte nieko apie tai nėra. Aš tik bijau, kad galiu suteikti pavojingą supratimą apie šventumą ir nepasakyti visko, ką reikia pasakyti arba pasakyti tai, ko nereikia sakyti ir taip padaryti žalą. Nepaisant visko, leiskite man pabandyti pateikti šventumo supratimą, kurį mes aiškiai galime matyti. Tik niekada nepamirškite, jog mano išdėstytos mintys yra netobulos ir menkos.

1. Šventumas yra įprotis būti vienos minties su Dievu, sutikimas su tuo, ką mes randame Šv. Rašte apie Jį. Tai yra įprotis sutikti su Dievo nuomone, nekęsti to, ko Jis nekenčia, mylėti tai, ką Jis myli ir matuoti viską pasaulyje pagal Jo standartus. Kuo daugiau žmogus sutinka su Dievu, tuo jis yra šventesnis.

2. Šventas žmogus vengia visų žinomų nuodėmių ir laikosi visų žinomų paliepiimų. Jo protas tvirtai linksta link Dievo, jo širdis trokšta vykdyti Dievo valią, jis labiau bijo nepatikti Dievui, negu pasauliui ir myli visus Dievo kelius. Jis jaučia tai, ką jautė Paulius sakydamas: "Mano vidinis žmogus džiaugiasi Dievo įstatymu." (Rom. 7:22) ir tai, ką Dovydas jautė rašydamas: "...todėl visus Tavo potvarkius laikau teisingais, nekenčiu melagingo tako." (Psal. 119:128).

3. Šventas žmogus siekia būti panašus į mūsų Viešpatį Jėzų Kristų. Jis ne tik gyvena tikėjimu į Jį ir gauna kasdieninę Jo ramybės ir stiprybės porciją, bet ir stengiasi turėti Kristaus mąstymą ir būti panašiu į Jo atvaizdą (Rom. 8:29). Jo tikslas yra viską iškęsti, visiems atleisti taip, kaip Kristus mums atleido; nebūti išdidžiu, vaikščioti meilėje, būti romiu kaip ir Kristus buvo nuolankus, pažemino pats save ir mylėjo mus. Šventas žmogus prisimena, kad Kristus buvo ištikimas tiesos liudytojas ir atėjo vykdyti ne savo valios. Jo valgis ir gėrimas buvo Dievo valios vykdymas; kad Kristus nuolat išsižadėdavo savęs, patarnaudamas kitiems ir buvo romus bei kantrus neteisinguose apkaltinimuose; kad Jis daugiau rūpinosi vargšais negu karaliais ir buvo pilnas meilės nusidėjėliams. Jis prisimena, kad Kristus buvo drąsus ir kategoriškas nuodėmei, neieškojo žmonių garbės, nors galėjo ją turėti, darė gera, nesusitapatino su šiuo pasauliu, nuolat meldėsi ir nepasuko iš Dievo kelio net mažiausiuose dalykuose. Šventas žmogus turi prisiminti šiuos dalykus ir pagal juos formuoti savo gyvenimą, kad nuoširdžiai galėtų pasakyti: "Tas, kuris sakosi esąs Jame, tas turi elgtis taip, kaip Jis elgėsi." (1Jono 2:6), ir: "...Kristus kentėjo už mus, palikdamas mums pavyzdį, kad eitume Jo pėdomis." (1Petro 2:21). Laimingas yra tas, kuriam Kristus yra

viskas, kuriam Kristus yra jo išgelbėjimas ir pavyzdys. Daug laiko nebūtų iššvaistyta tuščiai ir daug nuodėmių būtų išvengta, jeigu žmonės sustotų ir paklaustų savęs: kaip Kristus elgtųsi šioje situacijoje?

1. Šventas žmogus siekia romumo, kantrybės, gerumo, švelnumo ir savo liežuvio pažabojimo. Jis daug iškenčia, daug atleidžia ir nesistengia apginti savo teisių. Dovydas leido Šimėjui jį keikti (2Sam. 16:10), Mozė nekeršijo nei Aaronui nei Mirijam dėl jų blogų kalbų (Skaičių 12:3). Tai yra geri pavyzdžiai.

2. Šventas žmogus siekia santūrumo ir savęs išsižadėjimo. Jis stengiasi marinti savo kūniškus troškimus, kryžiuoja juos, stabdo savo aistras ir kūniškus polinkius, bijodamas, kad bet kuriuo momentu jis nebūtų jų apimtas. Ach, kad mes niekada nepamirštume Jėzaus žodžių: „saugokitės, kad jūsų širdys nebūtų apsinkintos nesaikingumo, girtavimo ir gyvenimo rūpesčių, kad toji diena neužkluptų jūsų netikėtai.“ (Luko 21:34), ir Pauliaus: „...bet tramdau savo kūną ir darau jį klusnų, kad kitiems skelbdamas, pats netapčiau atmetinas.“ (1Kor. 9:27).

3. Šventas žmogus siekia būti dosniu ir maloniu. Jis stengiasi išpildyti auksinę taisyklę: „Elgitės su kitais taip, kaip norite, kad su jumis elgtųsi“. Jis myli savo brolius. „Mylėkite vieni kitus“ - sako Paulius - „nes kas myli, tas išpildo Įstatymą.“ (Rom. 13:8). Jis nekenčia melo, šmeižto, murmėjimo, apgaulės, negarbingumo ir neteisingo elgesio. Jis vengia išorinių religinių papuošalų ir stengiasi, kad jo tikėjimas būtų malonus ir gražus jį supančiųjų akyse. Vargas mums! Kokie pasmerkiantys yra laiško korintiečiams 13-tojo skyriaus ir Kalno pamokslo žodžiai, nes daugelio save laikančių krikščionimis elgesys visiškai neatitinka jų!

4. Šventas žmogus stengiasi būti gailestingas ir geras su kitais. Jam patinka daryti gera, o ne bloga. Jo tikslas yra būti naudingas savo laikmečiui ir savo kartai, atsakyti į dvasinius jų poreikius ir sumažinti, kiek tai įmanoma, aplink esantį skausmą. Tokia buvo Tabita: „...ji garsėjo gerais darbais ir gailestingumo aukomis.“ (Apd. 9:36), ir Paulius: „...todėl mielai išleisiu tai, kas mano ir dar save pridėsiu jūsų sielos labui.“ (2Kor. 12:15).

5. Šventas žmogus siekia širdies tyrumo. Jis vengia bet kokio nedorumo ir širdies nešvarumo ir atmeta viską, kas gali ją suteršti. Jis žino, kad jo širdis yra kaip parako statinė, todėl uoliai saugo ją nuo bet kokių pagundymo kibirkščių. Kas gali išdrįsti kalbėti apie stiprybę, kai netgi Dovydas neišsilaukė? Nedaug yra krikščionių, kurie detalai ir stropiai rūpinasi šiais dalykais.

6. Šventas žmogus bijo Dievo. Aš nekalbu apie vergišką baimę. Taip bijantis žmogus dirba tik dėl to, kad bijo bausmės. Aš kalbu apie baimę vaiko, kuris trokšta gyventi taip, lyg visada priešais save matytų jį mylinčio tėvo veidą. Koks nuostabus čia yra Nehemijo pavyzdys. Būdamas Jeruzalės gubernatoriumi, jis galėjo būti našta judėjams ir reikalauti pinigų jo išlaikymui. Jeigu jis taip būtų elgęsis, niekas negalėtų jo apkaltinti, tačiau jis sakė: „...aš taip nedariau, nes bijau Dievo.“ (Neh. 5:15).

7. Šventas žmogus siekia nuolankumo. Jis nuolankiai trokšta laikyti kitus aukštesniais už save. Jis mato daug daugiau nedorumo savo širdyje, negu kituose. Jis kažkiek supranta Abraomo žodžius: „esu dulkė ir pelenai“ ir Jokūbo: „esu mažiausiai vertas Tavo gailestingumo“, ir Jobo: „esu nedoras“, ir Pauliaus: „esu didžiausias iš nusidėjėlių“. Bradford, Kristaus kankinys, kartais savo laiškus baigdavo

tokiais žodžiais: ”Pats didžiausias nusidėjėlis John Bradford”. Paskutiniai senojo Grimshaw žodžiai, jam gulint mirties patale, buvo: ”Tuoj iškeliaus niekam tinkamas tarnas”.

8. Šventas žmogus bus ištikimas visoms savo pareigoms ir santykiams gyvenime. Jis ne tik užima kažkokias pareigas, bet ir stengiasi jas gerai vykdyti. Mes niekada neturime pamiršti šių Pauliaus žodžių: ”Ką tik darytumėte, darykite iš širdies, kaip Viešpačiui (Kol. 3:23), ir: ”uolumu nebūkite tingūs...” (Rom. 12:11). Šventi žmonės turi norėti daryti viską gerai ir jausti gėdą, jeigu daro bloga, nors galėjo to išvengti. Turime būti panašūs į Danielių: ”Mes nerasime jokios priežasties apkaltinti Danielių...” (Dan. 6:5). Turime stengtis būti gerais vyrais ir geromis žmonėmis, gerais tėvais ir gerais vaikais, gerais šeimnininkais ir gerais tarnais, gerais kaimynais, gerais draugais, gerais viešumoje, gerais slaptumoje, gerais savo namuose ir savo darbe. Mūsų šventumas yra nieko vertas, jeigu jis neneša tokių vaisių. Jėzus iškėlė labai svarbų klausimą savo tautai: ”...kuo gi jūs skiriatės nuo kitų?” (Mato 5:47).

9. Šventas žmogus siekia dvasiškumo. Jis kreipia save link dangiškų dalykų ir nėra įsikibęs į žemiškus. Jis neatmeta šios dienos rūpesčių, tačiau pirmenybę teikia ateinančiam gyvenimui. Jis gyvena kaip toks, kurio lobis yra danguje ir šiame pasaulyje jis yra tik svetimšalis ir piligrimas, keliaujantis į savo namus. Artima bendrystė su Dievu maldoje, Jo žodžio skaityme, Jo tautos susirinkimuose teikia jam daugiausiai džiaugsmo. Jis brangina viską, kas jį daro vis artimesniu su Dievu. Jis jaučia tą patį, ka ir Dovydas jautė:”mano siela įsikibo į Tave.” (Psal. 63:8), ir: ”Viešpats yra mano dalis.” (Psal. 119:57).

Aš bijau, kad šie mano išdėstyti dalykai gali būti blogai suprasti ir šis mano šventumo aprašymas gali nuvilti jautrią sąžinę. Aš neturiu tikslo nuliūdinti teisią širdį ir mėtyti akmenis į tikinčiuosius. Aš nei vienu momentu nenoriu pasakyti, kad šventumas uždaro duris nuodėmei, gyvenančiai mumyse. Ne, visiškai ne. Pati didžiausia švento žmogaus nelaimė yra nešioti šį mirtingą kūną ir kuomet trokštant daryti gera, prie jo prilimpa bloga. Sena prigimtis yra kiekviename jo žingsnyje ir ji bando sugrąžinti jį atgal (Rom. 7:21). Tačiau švento žmogaus grožis yra tame, kad jis neturi, kaip kiti, ramybės, jeigu daro nuodėmę. Jis nekenčia nuodėmės, liūdi dėl jos ir nori būti laisvas nuo jos. Pašventinimas yra kaip Jeruzalės siena, kuri išsilaiko netgi sunkiu metu (Dan. 9:25).

Taip pat aš nenoriu pasakyti, kad šventumas atneša staigų subrendimą ir tobulumą ir kad šios malonės arba dovanos, apie kurias aš kalbėjau, turi būti išsikleidę, nes kitaip žmogus nėra šventas. Ne, visiškai ne. Pašventinimas yra procesas. Kai kurie žmonės turi tik šventumo daigą, kiti varpą, o dar kiti, - ją jau pilną grūdų. Viskas turi savo pradžią. Niekada neturime paniekinti mažų pradžių dienos ir mūsų pašventinimas, netgi pačiame geriausiame savo lygyje yra netobulas. Pačių geriausių šventųjų gyvenimo istorijos turi savo ”bet” ir ”vis dėlto”, ir ”nepaisant visko”. Auksas visada turi priemaišų, šviesą kartais uždengia debesys ir taip bus iki tol, kol pasieksime dangiškąją Jeruzalę. Netgi saulė turi dėmių ant savo veido. Pats švenčiausias žmogus turės dėmių ir trūkumų. Gyvenimas yra nuolatinė kova su nuodėme, pasauliu ir velniu. Kartais atrodo, kad mes pralaimėsime, tačiau ne - mes laimėsime. Kūniški troškimai yra priešingi Dvasiai ir Dvasios troškimai yra priešingi kūniškumui ir jie abu kovoja tarpusavyje (Gal. 5:17). Tačiau, nepaisant visko, tikrieji krikščionys turi troškimą būti šventais ir meldžiasi dėl to. Jie trokšta to, nors ne visada tai pasiekia. Jie gali jo nepasiekti, bet visada bando tai padaryti. Jeigu jie ir nėra tokie dabar, jie kovoja ir siekia to.

Aš nebijau drąsiai teigti, jog tikras šventumas yra realus dalykas. Tai yra kažkas, ką žmogus gali matyti, žinoti, pastebėti ir jausti. Šviesa apreiškia pati save. Iš karto galime pajauti, ar maistas turi druskos. Nuostabaus patepimo neįmanoma nuslėpti. Aš esu įsitikinęs, jog mes turime būti pasiruošę atlaidžiai žiūrėti į daugelį kritimų ir trūkumų krikščionių gyvenime. Aš žinau, kad gyvenimo kelias turi daug vingių, posūkių ir veda iš vienos vietos į kitą. Žmogus gali būti iš tiesų šventas, tačiau draskomas savo silpnumų. Auksas išlieka auksu, nors ir turi priemaišų. Šviesa išlieka šviesa, nors ir yra blyški. Malonė yra malonė, nors ji veikia vaikuose ir silpnuose žmonėse. Vis dėlto, nors ir būdamas atlaidus, aš negaliu ramiai žiūrėti į žmones, kurie laiko save „šventais“, nors leidžia sau laisvanoriškai daryti nuodėmę, nebūti nuolankiais ir nesigėdinti to. Aš negaliu vadinti šventu to, kuris turi įprotį pamiršti savo pareigas ir laisvanoriškai daro tai, ko Dievas neleidžia mums daryti. Teisingai sakė Owen: „aš nesuprantu, kaip žmogus gali būti iš tiesų šventas, jeigu jis savo viduje nejaučia nuodėmės kaip didžiausios naštos, nepergyvena dėl to ir nemato tame jokios problemos“.

Tai yra praktiško šventumo charakteristikos. Ištirksime save patys ir pažiūrėkime, ar tai mes turime. Ištirksime savo širdis.

Ar gali šventumas išgelbėti mus? Ar gali šventumas atskirti mus nuo nuodėmės, uždengti mūsų nedorumą, pašventinti mus ir sumokėti mūsų skolą Dievui? Ne, tai neįmanoma. Te Dievas man atleidžia, jeigu kada nors aš pasakiau kažką panašaus. Šventumas negali padaryti nei vieno iš šių dalykų. Patys geriausi šventieji yra tik niekam tinkami tarnai. Mūsų patys tyriausi veiksmai šventoje Dievo šviesoje yra tik suplyšę skudurai. Balta Jėzaus siūloma mums tunika ir tikėjimas, kurį Jis mums suteikia, turi būti vienintelis mūsų teisumas. Kristaus vardas turi būti vienintelis mūsų pasitikėjimas ir Avinėlio gyvenimo knyga yra vienintelis bilietas, atveriantis mums dangų. Mes esame nusidėjėliai, nepaisant viso mūsų šventumo. Visi mūsų geriausi darbai yra sutepti netobulumu. Visi jie yra daugiau ar mažiau neatbaigti ir klystantys savo motyvuose. Per įstatymo darbus joks Adomo vaikas niekada nebus išteisintas. „...jūs esate išgelbėti malone per tikėjimą ir tai ne iš jūsų - tai Dievo dovana, ir ne dėl darbų, kad kas nors nesigirtų.“ (Ef. 2:8).

Kodėl tada šventumas yra toks svarbus? Kodėl apaštalas sako, kad be jo niekas neregės Dievo? Leiskite man išdėstyti keletą priežasčių:

1. Pirmiausiai mes turime būti šventi, nes Dievas aiškiai taip nustatė. Viešpats Jėzus pasakė savo tautai: „Taigi Aš sakau jums, jeigu jūsų teisumas nepranoks Rašto žinovų ir fariziejų teismo - neįeisite į dangaus karalystę“ (Mato 5:20), „taigi, būkite tobuli, kaip ir jūsų Tėvas, kuris yra danguje, yra tobulas.“ (Mato 5:48). Paulius sako tesolonikiečiams: „Nes tokia Dievo valia - jūsų šventėjimas.“ (1Tes. 4:3), ir Petras: „...būkite šventi visu savo elgesiu, nes parašyta: „būkite šventi, nes Aš esu šventas.“ (1Petro 1:15,16). „Čia“ - sako Leighton – „Įstatymas ir Evangelija sutinka“.

2. Mes turime būti šventi, nes tai buvo Kristaus atėjimo į žemę tikslas ir galutinis objektyvas. Paulius rašė korintiečiams: „O Jis mirė už mus, kad gyvieji nebe sau gyventų, bet Tam, kuris už juos mirė ir prisikėlė“ (2Kor. 5:15), ir efeziečiams: „...Kristus pamilo bažnyčią ir atidavė už ją save, kad ją pašventintų...“ (Ef. 5:25,26), ir Titui: „Jis atidavė save už mus, kad išpirktų mus iš visų nedorybių ir nuskaistintų sau tautą, uolią geriems darbams.“ (Titui 2:14). Iš tiesų teigti, kad žmonės yra išgelbėti iš nuodėmės kaltės, bet tuo pačiu metu Kristus nėra jų širdies Viešpats, reiškia prieštarauti Šv. Raštui. Ar tikintieji yra išrinktieji? Taip, per Dvasios pašventinimą. Ar jie yra iš anksto paskirti tam? Taip, per panašėjimą į Dievo Sūnaus atvaizdą. Ar jie yra atskirti? Taip, kad jie galėtų būti šventi. Ar jie pašauktieji?

Taip, šventu pašaukimu. Ar jie kenčia? Taip, kad galėtų būti šventumo dalininkais. Jėzus yra absoliutus jų Gelbėtojas. Jis ne tik paima tikinčiojo nuodėmių kaltės našta, Jis daro daug daugiau. Jėzus sudaužo nuodėmės jėgą (1Petro 1:2; Rom. 8:29; Ef. 1:4; Hebr. 12:10).

3. Mes turime būti šventi, nes tai vienintelis mūsų gelbstinčio tikėjimo Jėzumi Kristumi įrodymas. 12-tas mūsų Bažnyčios straipsnis teisingai sako: "Nors mūsų geri darbai neuždengia mūsų nuodėmių ir neatlaiko Dievo teismo griežtumo, jie patinka Dievui Jėzuje Kristuje ir kalba apie tikrąjį bei gyvąjį tikėjimą. Per juos gyvasis tikėjimas gali būti atpažintas taip, kaip medis atpažįstamas iš vaisių." Jokūbas mus įspėja, jog egzistuoja miręs tikėjimas, kuris siekia tik išpažinimus ir neturi jokios įtakos žmogaus charakteriui. (Jokūbo 2:17). Tikras gelbstintis tikėjimas labai skiriasi nuo jo. Tikrasis tikėjimas visada pasireiškia per vaisius: pašventinimą, veikimą meilėje, pasaulio nugalėjimą, širdies tyrumą. Daugeliui žmonių mirties valandą patinka kalbėti padrašinančius žodžius. Taip jie guodžia save dėl prarastų draugų ar namiškių, tačiau aš įtariu, jog daugeliu atvejų žmonės miršta taip, kaip ir gyveno. Vienintelis tikras įrodymas, kad esame viena su Kristumi ir kad Kristus gyvena mumyse yra šventas gyvenimas. Tik tie, kurie gyvena su Viešpačiu, tik tie ir miršta su Viešpačiu. Jeigu norime mirti teisiųjų mirtimi, nepasitenkime tik tuščiais troškimais, bet stenkimės gyventi Kristaus gyvenimą. Teisingai yra pasakes Traill's: "Žmogaus būseną yra niekas ir jo tikėjimas yra menkas... jeigu jis neturi šlovingos vilties, raginančios jį tyrinti savo širdį ir savo gyvenimą".

4. Mes turime būti šventais, nes tai vienintelis įrodymas, jog mes nuoširdžiai mylime Jėzų Kristų. Apie tai Viešpats aiškiai kalbėjo Jono 14-ame ir 15-ame skyriuose: "Jeigu mane mylite, laikysitės mano įsakymų", "...tas, kuris mane myli, vykdo mano įsakymus", "...kas mane myli, laikosi mano žodžio, "...jūs esate mano draugai, jeigu darote tai, ką Aš įsakiau". Vargu ar galima surasti aiškesnių žodžių už šiuos ir vargas tiems, kurie juos atmeta. Galime būti užtikrinti, jog žmogaus, galvojančio, kad jis gali laisvai daryti nuodėmes, kurios Kristui sukėlė tiek skausmo, siela nėra sveika. Mūsų nuodėmė nupynė erškėčių vainiką ant Kristaus galvos, mūsų nuodėmė perdūrė vinimis Jo rankas, mūsų nuodėmė Jį atvedė į Getsemanę ir Golgotą, į nukryžiuvimą ir mirtį. Mūsų širdys yra šaltos, jeigu mums patinka nuodėmė ir nieko nedarome, kad būtume laisvi nuo jos. Šaltos yra mūsų širdys, jeigu mes nenorime išlupti savo akių ir nukirsti rankų, kad galėtume išvengti nuodėmės.

5. Mes turime būti šventi, nes tai yra vienintelis įrodymas, jog esame Dievo vaikai. Šio pasaulio vaikai dažniausiai yra panašūs į savo tėvus. Tokie yra ir Dievo vaikai. Viešpats Jėzus sakė: "...jeigu jūs būtumėte Abraomo vaikai, darytumėte jo darbus", "...jeigu Dievas būtų jūsų Tėvas, jūs mane mylėtumėte." (Jono 8:39,42). Jeigu žmonės neturi jokio panašumo į savo dangiškąjį Tėvą, tuščia yra kalbėti, jog jie yra Dievo vaikai. Jeigu mes nežinome nieko apie šventumą, mes galime aukštinti save tiek, kiek mums patinka, tačiau mes neturime Šventosios Dvasios, veikiančios mumyse; esame mirę ir turime būti prikelti gyvenimui; esame pražuvę ir turime būti išgelbėti. Tik tie ir tik tie, kurie yra vedami Dievo Dvasios yra Jo vaikai (Rom. 8:14). Savo gyvenimu mes turime parodyti, kuriai šeimai mes priklausome. Leiskime žmonėms pamatyti mus elgesyje, jog mes esame vienintelio Šventojo vaikai. "Nesakykite, jog jūsų venomis teka karališkas kraujas ir esate gimę iš Dievo, jeigu negalite parodyti tai savo elgesiu"- sakė Gurnall.

6. Mes turime būti šventi, nes tai yra geriausias būdas daryti gera kitiems. Mes negalime gyventi tik dėl savęs šiame pasaulyje. Mūsų gyvenimo būdas visada daro gera arba bloga aplinkiniams. Tai yra tylus pamokslas, kurį visi gali skaityti. Gaila, kai tokie pamokslai dažniausiai aukština velnią, o ne Dievą. Aš

galvoju, kad mes šventu gyvenimu galime padaryti žymiai daugiau dėl Dievo karalystės, negu mes įsivaizduojame. Žmonės jaučia šventą gyvenimo būdą ir tai verčia juos susimąstyti. Šventas gyvenimo būdas turi svorį ir įtaką, kurių negalima gauti jokių kitų būdų. Tai daro religiją nuostabią ir verčia žmones žiūrėti į ją, kaip į žibintą, šviečiantį tamsoje. Teismo dieną bus apreikšta, kaip daug netikinčių vyrų buvo laimėti šventu žmonių gyvenimu (1Petro 3:1). Jūs galite žmonėms daug kalbėti apie Evangelijos doktrinas, bet mažai kas jūsų klausys ir dar mažiau kas jus supras, tačiau jūsų gyvenimo būdas yra liudijimas, nuo kurio nei vienas negali pabėgti. Švento gyvenimo būdo žodžius gali perskaityti netgi neraštingi žmonės. Galbūt jie negali suvokti išteisinimo, tačiau šventumą jie supranta.

Aš manau, kad nepastovūs ir nepašventinti krikščionys daro daugiau žalos, negu mes galvojame. Tokie žmonės yra geriausi velnio sąjungininkai. Jie sugriauna savo gyvenimu tai, ką pamokslininkai stato savo žodžiais. Dėl jų yra sunku suvaldyti Evangelijos vežimą. “Aš nematau jokios prasmės religijoje”- neseniai pasakė vienas verslininkas - “kai kurie mano klientai nuolat kalba apie Evangeliją, tikėjimą, išrinkimą, pažadų palaiminimus ir pan., tačiau jie visada mane apgauna, kai tik turi tokią galimybę. Jeigu tikintis žmogus gali taip elgtis, aš nematau nieko gero religijoje”. Gaila, bet aš esu priverstas kalbėti apie šiuos dalykus. Aš bijau, kad Kristaus vardas per daug dažnai yra vartojamas tuščiai, nes tikinčiųjų gyvenimas labai skiriasi nuo jų kalbų. Atkreipkime dėmesį į tai, nes priešingu atveju kai kurių žmonių kraujas kris ant mūsų rankų. Apsaugok Dieve, mus nuo lengvabūdiško gyvenimo, žudančio kitų sielas. Vien dėl šios priežasties mes turime stengtis gyventi šventai.

7. Mes turime būti šventi, nes mūsų žemiško gyvenimo kokybė daug priklauso nuo to. Mes esame linkę pamiršti, jog yra artimas ryšys tarp nuodėmės ir liūdesio, tarp šventumo ir laimės, tarp pašventinimo ir paguodos. Dievas taip patvarkė, kad mūsų gerbūvis priklauso nuo mūsų gero elgesio. Iš savo gailestingumo Jis numatė, kad netgi šiame pasaulyje būtų nauda iš šventumo. Mūsų išteisinimas nekyla iš mūsų darbų, mūsų pašaukimas ir išrinkimas neturi nieko bendro su jais, tačiau tuščia yra galvoti, kad galėsime jausti savo išteisinimo ir pašaukimo užtikrintumą, jeigu atmetame gerus darbus ir šventą gyvenimą. ”Iš to mes patiriame, kad Jį pažįstame, jei laikomes Jo įsakymų.” (1Jono 2:3), ”Mano vaikeliai, nemylėkite žodžiu ar liežuviu, bet darbu ir tiesa. Tuo mes pažįstame, jog esame iš tiesos ir Jo akivaizdoje nuraminame savo širdį.” (1Jono 3:18). Tikintysis tiek pat gali jausti Jėzaus Kristaus paguodą, jeigu neseka juo pilnai, kiek ir jausti saulės spindulių šilumą apsiniaukusią dieną. Kai mokiniai paliko Viešpatį, jie pabėgo nuo pavojaus, tačiau jautėsi niekingai ir buvo liūdni. Vėliau jie drąsiai skelbė Jį žmonėms ir nors buvo sumušti ir įkalinti, buvo pilni džiaugsmo (Apd. 5:41). Jeigu ir nebūtų kitos priežasties būti šventais, vien dėl savęs pačių turime stengtis jais būti. Kuo daugiau mes sekame Kristumi, tuo labiau patenkinti esame.

8. Galiausiai, mes turime būti šventais, nes be šventumo žemėje mes nebūsime pasiruošę dangui. Dangus yra šventa vieta. Dangaus Viešpats yra šventas Viešpats. Angelai yra šventi kūriniai. Šventumas yra kiekviename dangaus kampelyje. Apreiškimo knyga aiškiai sako: ”...ir ten niekad nepateks kas netyra, joks nešvankėlis ar melagis, o tik tie, kurie įrašyti Avinėlio gyvenimo knygoje.” (Apr. 21:27). Kaip mes galėsime jaustis danguje kaip namuose ir būti laimingi, jeigu mirsime nepašventinti? Mirtis nieko nekeičia. Kapas nieko nekeičia. Kiekvienas prisikels su tuo pačiu charakteriu, kurį turėjo gyvendamas žemėje. Kas mūsų laukia, jeigu dabar šventumas mums yra svetimas dalykas? Pagalvokite, jeigu jums būtų leista įeiti į dangų be šventumo, ką jūs ten darytumėte? Kas jums ten teiktų malonumą? Su kuriuo iš šventųjų jūs draugautumėte ir šalia kurio atsisėstumėte? Jūsų malonumai nėra jo malonumai,

tai, kas patinka jums, jam nepatinka, jūsų charakteris visiškai skiriasi nuo jo charakterio. Kaip jūs galite būti laimingas danguje, jeigu žemėje nebuvote šventas?

Galbūt jums patinka lengvabūdzių ir nerūpestingų žmonių kompanija, galbūt jums patinka pasauliečiai ir godūs, keikūnai ir malonumų ieškotojai, nebijantys Dievo. Tačiau danguje tokių nebus.

Galbūt dabar jūs galvojate, jog Dievo šventieji yra labai siauri, smulkmeniški ir rimti žmonės. Jums nepatinka būti jų draugijoje ir jūs jų vengiate. Tačiau danguje bus tik tokie žmonės.

Galbūt dabar jūs galvojate, kad melstis, skaityti Šv. Raštą, šlovinti Dievą yra nuobodu ir kvaila. Tai galima iškęsti vieną ar kitą kartą, bet mėgautis tuo neįmanoma. Jums atrodo, jog švęsti šeštadienį yra našta ir kančia. Galbūt jūs galite iškęsti tik keletą minučių šlovindami Dievą. Tačiau prisiminkite, kad danguje šeštadienis niekada nesibaigia. Jo gyventojai niekada nepavargsta giedodami: „Šventas, šventas, šventas Dievas visagalis“ ir visada gieda gyrių Avinėliui. Kaip gali nepašventintas žmogus būti patenkintas tokiais dalykais? Ar jūs galvojate, kad toks žmogus bus labai patenkintas Dovydo, Pauliaus ar Jono draugijoje? Ar jis suras ką nors bendro su jais, jeigu gyvena visiškai priešingai negu jie kalbėjo? Ar tas, kuris darė laisvai nuodėmes, galės džiaugtis, stovėdamas priešais Kristų, žinodamas, kad būtent jo nuodėmės nukryžiuo Viešpatį. Ar jis galės Jam ramiai žiūrėti į veidą po to, kai mylėjo Jo priešus ir niekino Jo draugus? Ar toks žmogus galės su pasitikėjimu prisijungti prie šaukiančių: „...štai Jis, mūsų Dievas; mes laukėme Jo ir Jis išgelbės mus. Jis yra Viešpats, kurio laukėme; džiaukimės ir džiūgaukime dėl Jo išgelbėjimo.“ (Izaijo 25:9). Aš manau, kad nešventas žmogus negalės prasižioti iš gėdos ir vienintelis jo troškimas bus pabėgti iš ten. Jis jausis svetimšaliu tokioje žemėje, jis jausis juoda avimi šventoje Kristaus kaimenėje. Cherubinų ir serafinų balsai, angelų ir arkangelų giesmės ir visų dangaus gyventojų kalba jam nebus suprantama. Jis negalės kvėpuoti tokiu oru.

Aš nežinau, ką kiti galvoja, bet aš manau, kad nešventam žmogui dangus nėra maloni vieta. Žmonės gali tuščiai kalbėti, jog nori eiti į dangų, tačiau jie net nežino, ką tai reiškia. Turi būti tam tikras pasiruošimas prieš gaunant šventųjų paveldėjimą šviesoje. Mūsų širdys turi susiderinti su tuo. Mes turime turėti dangišką mąstymą ir dangiiskus norus dar šiame gyvenime, kitaip mes niekada nepateksime į dangų.

Dabar, prieš einant toliau, leiskite man pasakyti keletą žodžių apie šventą gyvenimą:

1. Čia tinkamiausias klausimas būtų toks: ar aš esu šventas? Aš raginu jus išgirsti šį klausimą. Ar jūs pažįstate šventumą, apie kurį mes dabar kalbame? Aš nekalbu apie nuolatinį bažnyčios lankymą, krikštą, dalyvavimą Viešpaties vakarieneje ar tai, kad tu laikai save krikščioniu. Aš klausiu kai ko daugiau: ar jūs esate šventas? Aš neklausiu, ar jūs matote šventumą kituose, ar jums patinka skaityti apie šventus žmones ir šventus dalykus, ar jūs turite šventų knygų ant savo stalo, ar jūs viliatės būti šventu. Aš klausiu, ar tu esi šventas? Kodėl aš klausiu to taip tiesiogiai ir primygtinai? Aš tai darau todėl, kad Šv. Raštas sako: „Be šventumo niekas neregės Viešpaties“. Tai yra Biblijos žodžiai, o ne fantazija ar mano asmeninė nuomonė. Tai yra Dievo, o ne žmogaus žodis. Be šventumo nei vienas žmogus nematys Dievo (Hebr. 12:14). Tai yra giliai įsiskverbiantys ir ištiriantys žodžiai. Aš žiūriu į pasaulį ir matau didelę jo dalį „paskendusią“ nedorume. Aš stebiu krikščionis ir matau, kad didelė dalis iš jų neturi nieko krikščioniško, išskyrus vardą. Aš atsigręžiu į Bibliją ir girdžiu Dvasią sakant: „Be šventumo niekas neregės Viešpaties“. Šios eilutės turėtų priversti mus pažiūrėti į savo gyvenimą ir ištirti savo širdis. Tai turėtų priversti mus rimtai susimąstyti ir melstis.

Kai kurie čia galėtų pasakyti, jog jie daug mąsto apie šiuos dalykus. Aš atsakysiu jiems štai kaip: to nepakanka. Pražuvusios sielos pragare daro tą patį. Klausimas yra ne ką jūs galvojate ar ko trokštate, o

kas jūs esate. Jūs galite sakyti, jog niekada negalvojote, jog krikščionys turi būti šventi ir kad mano aprašytą šventumą gali turėti tik ypatingai apdovanoti žmonės. Tačiau aš nematau to Šv. Rašte. Aš skaitau jame, kad kiekvienas žmogus, kuris viliasi Kristumi, skaistina pats save (1Jono 3:3). "Be šventumo joks žmogus nematys Dievo". Jus galite sakyti, jog neįmanoma būti šventu ir kartu išpildyti mūsų pasaulietines pareigas. Jūs klystate. Tai galima išpildyti, nes su Kristumi viskas įmanoma. Daugelis tai sugebėjo suderinti. Dovydas ir Abdijas, Danielius ir Nerono namų tarnai yra pavyzdžiai, kurie tai įrodo. Jūs galite sakyti, jog būdamas šventas, aš būsiu kitoks, negu visi. Taip, ir taip turi būti. Tikrieji Kristaus tarnai visada skyrėsi nuo juos supančio pasaulio. Tai yra atskirta tauta, ypatingi žmonės ir jūs turite būti toks, jeigu esate išgelbėtas. Jūs galite sakyti, kad tokiu atveju mažai kas išsigelbės. Aš žinau. Būtent tai sakė Kristus savo kalno pamoksle: "Ankšti yra vartai ir siauras kelias, vedantis į gyvenimą ir nedaugelis jį suranda." (Mato 7:14). Nedaugelis bus išgelbėti, nes nedaugelis ieško išgelbėjimo. Žmonės nenori išsižadėti savęs ir nuodėmės malonumų nei savo gyvenimo būdo. Jie atsuka nugaras šventam, nenykstančiam ir nesuteptam paveldėjimui. "...jūs nenorite ateiti pas mane, kad turėtumėte gyvenimą"- sakė Jėzus (Jono 5:40). Jūs galite sakyti, jog tai kieti žodžiai ir kelias labai siauras. Aš žinau. Apie tai kalba Kalno pamokslas. Jėzus apie tai kalbėjo jau daug anksčiau. Jis sakė, kad žmonės turi nešti savo kryžių kiekvieną dieną, turi būti pasiruošę leisti nukirsti ranką, jeigu jie yra Jo mokiniai. Tai yra tikroji religija ir be skausmo nėra pergalių. Tas, kas nieko nekainuoja, tas yra nieko vertas.

Nesvarbu, ką mes galvojame, bet jeigu norime matyti Dievą, turime būti šventi. Kokia yra mūsų krikščionybė, jeigu mes nesame šventi? Mes ne tik turime turėti krikščionišką vardą ir krikščionišką pažinimą, bet ir krikščionišką charakterį. Turime būti šventi žemėje, jeigu norime būti krikščionimis danguje. Dievas pasakė ir nepakeis savo žodžių: "Tas, kuris nori regėti Dievą, turi būti šventas". "Popiežiaus kalendorius" - sako Jenkyn - "šventais daro tik mirusius, tačiau Šv. Raštas reikalauja šventumo dar būnant gyviems". "Neleiskime žmonėms apsigauti" - sako Owen - "pašventinimas yra būtina savybė tiems, kurie gaus Viešpaties Jėzaus išgelbėjimą. Jis nepaims į dangų nei vieno, išskyrus tuos, kuriuos Jis pašventino žemėje. Ši gyva Galva nepriima mirusių narių". Visi mes žinome, kad Šv. Raštas sako: "Tu turi gimti iš naujo." (Jono 3:7). Daugeliui save laikančių krikščionimis yra būtinas visiškas pasikeitimas, būtina nauja širdis, nauja prigimtis, jeigu jie nori būti išgelbėti. Seni dalykai turi mirti, žmonės turi tapti naujais kūriniais. "Be šventumo niekas neregės Viešpaties" - nesvarbu, kas jis bebūtų.

2. Leiskite man trumpai kreiptis į tikinčiuosius. Ar jūs galvojate, jog iš tiesų suprantate šventumą taip, kaip turite jį suprasti? Aš bijau, kad šiomis dienomis daugelio Dievo tautos žmonių protuose jis neužima reikiamos vietos. Aš drįstu teigti, kad mes esame linkę nekreipti dėmesio į augimo malonėje doktriną ir nesuprantame, kaip toli gali pažengti žmogus savo religiniuose išpažinimuose, bet taip ir neturėti malonės bei būti mirusiu Dievo akyse. Aš galvoju, kad Judas Iskarijotas buvo panašus į kitus apaštalus. Kai Viešpats įspėjo, kad vienas iš jų Jį išduos, nei vienas apaštalas nepasakė: tai bus Judas. Mes turime daugiau galvoti apie Sardų ir Laodikėjos bažnyčias.

Aš nenoriu iš šventumo padaryti stabo. Aš nenoriu atimti iš Kristaus Jo sosto ir ten pasodinti šventumą. Vis dėlto aš trokštu, kad mes daug daugiau galvotume apie pašventinimą, negu galvojame dabar. Kartais mes pamirštame, kad Dievas sujungė išteisinimą su pašventinimu. Abi šios sąvokos yra aiškios ir skirtingos. Tačiau to, ką Dievas sujungė, mes negalime išskirti. Aš nekalbėsiu apie savo išteisinimą, jeigu neturiu kai kurių pašventinimo ženklų. Nesididžiukite Kristaus darbu jumyse, jeigu

negalite parodyti Dvasios veikimo jūmyse. Negalvokite, kad Kristus gali būti atskirtas nuo Dvasios. Aš neabejoju, kad daugelis krikščionių žino šiuos dalykus, bet gerai yra tai vėl prisiminti. Savo gyvenimu įrodykite, jog žinome tai. Bandykite kiekvieną dieną prisiminti: "Siekite šventumo, nes be jo niekas neregės Viešpaties".

Taip pat aš turiu pasakyti, jog daugelio jausminis artinimasis prie šventumo yra pavojingas. Kai kurie galvoja, kad tai yra pavojinga tema, todėl geriau jos neliesti. Tačiau jeigu mes aukštiname Kristų kaip kelią, tiesą ir gyvenimą, negalime klysti griežtai kalbėdami apie tai, koks turi būti Jo tautos charakteris. Aš su visa pagarba drįstu sakyti, kad jeigu Kristus būtų žemėje dabar, nemaža dalis žmonių galvotų, jog Jo pamokslai yra legalizmas ir daugelio Pauliaus laiškų pabaigos geriau būtų neparašytos. Prisiminkime, kad Kristus pamokslavo Kalno pamokslą ir Pauliaus laiškas efeziečiams turi ne keturis, o šešis skyrius. John Owen, gyvenęs prieš du šimtus metų, dažnai sakydavo, kad kai kurių žmonių religija susideda tik iš verkšlenimo dėl savo nedorumų ir kalbėjimo, kad jie nieko negali padaryti. Aš manau, kad praėjus dviems šimtams metų, tokių žmonių vis dar yra nemažai. Aš žinau, kad yra Šv. Rašto vietų, kurios palaiko tokius verkšlenimus. Aš nesipriešinu, kai jas iškelia žmonės, kurie vaikšto Pauliaus pėdomis ir kovoja gerą tikėjimo kovą prieš nuodėmę, velnią ir pasaulietiškumą. Tačiau man nepatinka, kai tokie verkšlenimai kyla iš tų, kurie tik bando jomis pasinaudoti ir uždengti savo dvasinį tingumą. Jeigu su Pauliumi sakome: "Vargšas aš žmogus!", turime su juo taip pat sakyti: "Aš siekiu tikslo aukštybėse" (Rom. 7:24; Fil. 3:14). Jei nesekame juo vienoje vietoje, neprisidinkime juo kitoje.

Aš nelaikau savęs geresniu už kitus ir, jei kas nors klausia: "Kas esi tu, kad kalbėtum apie šiuos dalykus", aš atsakau, jog esu vargšas kūrinys. Vis dėlto, skaitydamas Bibliją, aš negaliu netrokšti matyti tikinčiuosius, turinčius daugiau šventumo, labiau nukreipusius savo akis ir savo širdis į dangų šiame XIXa. Aš noriu matyti krikščionių tarpe daugiau piligrimiškos dvasios, labiau atsiskyrusius nuo pasaulio, artimiau vaikstančius su Dievu. Dėl šių priežasčių aš rašau apie tokius dalykus. Ar ne tiesa, kad šiandien mums reikia aukštesnių šventumo standartų? Kur yra mūsų kantrybė? Kur yra mūsų uolumas? Kur yra mūsų meilė? Kur yra mūsų darbai? Kur yra mūsų religijos jėga? Kur yra ta kalba, kuria išsiskyrė šventieji ir kuri supurtė pasaulį? Iš tiesų mūsų sidabras pavirto šiukšlėmis, mūsų vynas susimaišė su vandeniu ir mūsų druska turi labai mažai sūrumo. Mes miegame, nors naktis jau baigiasi ir diena jau čia pat. Kelkime ir nemiegokime. "Nusimeskime visus apsunkinimus ir lengvai apraizgančią nuodėmę ir išsvermingai bėkime mums paskirtose lenktynėse." (Hebr. 12:1), "...apsivalykime nuo visos kūno ir dvasios nešvaros, tobulindami šventumą Dievo baimėje." (2Kor. 7:1). "Nejaugi Kristus mirė, o nuodėmė gyva" - sako J.Owen - "Jis buvo nukryžiuotas pasaulio, o mūsų troškimai pasauliui yra greitai ir gyvi? Kur yra ta dvasia, kuria mes per Kristaus kryžių esame nukryžiuoti pasauliui ir pasaulis mums?"

3. Leiskite man duoti keletą patarimų tiems, kurie nori būti šventais. Ar jūs norėtumėte būti šventas? Ar jūs norėtumėte tapti nauju žmogumi? Tuomet turite pradėti su Kristumi. Jus nieko nepadarysite ir nieko nepasieksite tol, kol nejausite savo nuodėmės ir silpnumo ir nebėgsite ieškoti pagalbos pas Kristų. Jis yra šventumo šaknis ir pradžia. Kelias, vedantis į šventumą yra ateiti pas Jį su tikėjimu ir būti viena su Juo. Kristus nėra tik savo tautos išmintis ir patarimai, Jis taip pat yra pašventinimas. Kai kurie žmonės iš pradžių stengiasi tapti šventais. Jie daug stengiasi, daug daro ir yra panašūs į tą moterį, sergančią kraujoplūdžiu (Morkaus 5:26). Jie daug daro, bet viskas eina tik blogyn. Jie bėga tuščiai ir stengiasi tuščiai. Jie pradėjo pasirinkdami neteisingą kelią. Jie stato sieną iš smėlio ir ji sugriūna, dar jos nepastačius. Jie yra skylėtas laivas, į kurį vanduo sunkiasi greičiau, negu jie gali jį išsemti. Mūsų

šventumas negali turėti kito pagrindo, negu turėjo Paulius. Be Kristaus mes negalime nieko (Jono 15:5). Traill žodžiai yra kieti, bet teisingi: ”be Kristaus išmintis yra tik kvailystė, be Kristaus teisumas yra tik kaltė ir pasmerkimas, be Kristaus pašventinimas yra tik šiukšlės ir nuodėmė, be Kristaus atpirkimas yra tik vergystė ir priespauda”. Ar jūs norite pasiekti šventumą? Ar tai yra realus troškimas jūsų širdyje šiandien? Ar jūs norite būti dangiškos prigimties dalininkais? Tuomet ieškokite Kristaus. Nesistenkite būti tam tinkamu, o eikite pas Jį ir pasakykite: ”aš neturiu nieko tik į Tavo kryžių žvelgiu; nuogas atbėgu, ieškodamas Tavo drabužio ir prašau Tavo malonės”.

Tol, kol mes neateiname pas Kristų, mes neturime jokio šventumo. Šventumas yra ypatinga Jo dovana tikintiesiems. Šventumas yra Jo veikimas jų širdyse per Dvasią. Jėzus yra išaukštintas kaip Karalius ir Gelbėtojas, kad suteiktų atgailą ir nuodėmių atleidimą (Apd. 5:31). Tiems, kurie Jį priims, Jis suteiks galią tapti Dievo vaikais (Jono 1:12,13). Šventumas nėra paveldimas. Tėvai jo negali suteikti savo vaikams. Jo taip pat negalima pasiekti kūniškomis pastangomis. Tai negimsta iš pačio žmogaus nei tarnautojai gali tai suteikti per krikštą. Šventumas ateina iš Kristaus. Tai yra gyvos sąjungos su Juo rezultatas. Tai yra gyvos šakelės, sujungtos su tikruoju vynmedžiu, vaisius. Todėl eikime pas Kristų ir sakykime Jam: ”Viešpatie, išgelbėk mane ne tik iš nuodėmės kaltės, bet ir atsiųsk Dvasią, kurią pažadėjai ir išlaisvink mane iš nuodėmės galios. Padaryk mane šventu. Išmokyk mane vykdyti Tavo valią”.

Ar jūs norite augti šventume? Tuomet pasilikite Kristuje (Jono 15:4,5). Jame yra viskas, ko reikia krikščioniui. Jis yra Gydytojas, pas kurį mes turime eiti kasdien, jeigu norime būti sveiki. Jis yra Duona, kurią mes turime valgyti kasdien ir Uola, iš kurios mes turime gerti kiekvieną dieną. Tik į Jo petį mes turime remtis, vaikščiodami šio pasaulio dykuma. Mes turime ne tik įsišaknyti į jį, bet ir statyti ant Jo. Paulius iš tiesų buvo Dievo žmogus; šventas ir nuolat augantis. Kokia buvo viso to paslaptis? Jis buvo iš tų, kuriems Kristus yra viskas viskame. Jis visada žiūrėjo į Jį. “Aš viską galiu Kristuje, kuris mane stiprina”- sakė jis. “Jau nebe aš gyvenu, bet Kristus manyje ir gyvendamas dabar, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų.” (Fil. 4:3; Gal. 2:20).

Aš norėčiau, kad tie, kurie skaito šiuos puslapius, žinotų visa tai iš savo patirties, o ne tik iš kitų pasakojimo. Norėčiau, kad mes suprastume šventumo būtinybę daug daugiau, negu dabar ją suprantame. Norėčiau, kad mūsų sielos būtų šventos ir mes būtumėme iš tiesų laimingi. Jeigu gyvename, gyvenkime Viešpačiui, jeigu mirštame, mirkime Viešpačiui. O jeigu Jis ateis mūsų pasiimti, norėčiau, kad mes būtume ramūs ir neturėtume jokios dėmės nei kaltės.

Ketvirtas skyrius

Kova

“Kovok gerą tikėjimo kovą...” (1Tim. 6:12)

Keista, bet viena labiausiai susidomėjimą žmonėse keliančių temų yra kovos tema. Vyrai ir moterys, seniai ir vaikai, kilmingi ir nekilmingi, turtingi ir vargšai, mokyti ir nemokyti - visiems jiems patinka girdėti apie karus, kovas ir mūšius. Karai kelia mumyse didelį susidomėjimą. Kai kurie anglai laiko tuos, kurie nieko nežino apie Waterloo, Inkerman, Balaclava ar Lucknow, tiesiog nuobodžiais žmonėmis. Kiti laiko kvailais tuos, kurių širdžių nejaudina Sedano, Straburgo, Metz ar Paryžiaus mūšiai, vykę karo tarp Prancūzijos ir Vokietijos metu. Vis dėlto egzistuoja kita kova, kuri yra žymiai svarbesnė už visas žmogiškas kovas. Ši kova yra susieta su kiekvienu krikščioniu vyru ir kiekviena krikščione moterimi. Aš kalbu apie dvasinę kovą. Ją privalo kovoti kiekvienas, kuris yra išgelbėtas. Aš suprantu, kad apie ją daugelis nėra nieko girdėję. Pradėk žmonėms kalbėti apie tai ir jie palaikys tave psichiškai nesveiku, fanatiku ar kvailiu. Tačiau dvasinė kova yra tiek pat reali, kiek ir bet kuris kitas šio pasaulio mūšis. Ji turi savo konfliktus ir žaizdas, savo budėjimus ir nuovargį, savo pakilimus ir nuopusius, savo pergales ir pralaimėjimus. Ir dar daugiau: ji turi pasekmes, kurios yra baisios ir tragiškos. Pasaulietinio karo pasekmės tautoms yra laikinos ir ištaisomos, tačiau dvasinė kova yra visiškai kitokia. Pasibaigus šiai kovai, jos pasekmės yra amžinos ir nekintamos. Apie tokią kovą kalbėjo Paulius, rašydamas Timotiejui: "kovok gerą tikėjimo kovą, laikykitės amžinojo gyvenimo." Apie šią kovą aš ir noriu kalbėti dabar. Ji yra artimai susijusi su pašventinimu ir šventumu. Tas, kuris supranta tikrojo šventumo prigimtį, žino, jog krikščionis yra karys. Jeigu norime būti šventais, turime kovoti.

1. Tikroji krikščionybė yra kova. Atkreipkime dėmesį į žodį "tikroji". Šiuolaikiniame pasaulyje apstu religijų, kurios neturi nieko bendro su tikrąja krikščionyste. Jos patenkina ir nuramina apsnūdusiais sąžines, tačiau tai ir viskas. Krikščioniškas pavadinimas dar negarantuoja, jog tai yra tikroji krikščionybė. Daug tūkstančių vyrų ir moterų eina kiekvieną sekmadienį į bažnyčią ir laiko save krikščionimis. Jie išpažįsta savo tikėjimą Kristumi, jų vardai yra įrašyti krikštų knygoje, jie yra laikomi krikščionimis, jie susituokė bažnyčioje ir bus palaidoti krikščioniškai, tačiau jie niekada nekovojo dėl savo tikėjimo! Jie nežino nieko apie dvasines kovas, pastangas, konfliktus, savęs išsižadėjimą, budėjimus ir pasipriešinimus. Tokio tipo krikščionybė gali patenkinti žmogų ir tie, kurie tam prieštarauja, gali būti priskiriami prie neturinčių meilės, tačiau tai nėra krikščionybė, apie kurią kalba Biblija. Tai nėra religija, kuriai pamatus padėjo pats Viešpats Jėzus ir kurią skelbė Jo apaštalai. Tai nėra religija, iš kurios gimsta tikrasis šventumas. Tikroji krikščionybė yra kova.

2. Tikrasis krikščionis yra vadinamas kariu ir taip jis turi elgtis nuo tos dienos, kai atsivertė iki pat savo mirties. Jis nėra pašauktas gyventi lengvą, tingų ir ramų religinį gyvenimą. Jis neturi galvoti, jog gali užmigti ir atsipalaiduoti kelyje į dangų, lyg važiuotų patogiam vežime. Jeigu jo krikščionybės standartai kyla iš pasaulietinių nuomonių, jis galbūt bus patenkintas tuo, tačiau Šv. Rašte mes nerasime nieko panašaus. Jeigu Biblija yra jo tikėjimo ir gyvenimo kelrodis, Jis aiškiai žinos, ką turi daryti šiame gyvenime. Jis turi kovoti.

Prieš ką turi kovoti krikščionis - karys? Aišku, kad tik ne su kitais krikščionimis. Tas, kuris negali būti ramus, neįsivėlęs į konfliktus tarp bažnyčių, sektų, grupių, nežino nieko, ką iš tikrųjų turėtų žinoti. Be jokių abejonių, kartais iškyla būtinybė kreiptis į įstatymų leidėjus, norint teisingai įforminti kai kuriuos bažnyčios dokumentus, tačiau dažniausiai nuodėmė sulaukia didžiausios pagalbos tada, kai krikščionys eikvoja savo jėgas diskusijoms ir leidžia laiką ginčiuose. Iš tiesų pagrindinė tikinčiojo kova vyksta su pasauliu, kūniškumu ir velniu. Tai yra jo amžini priešai ir prieš juos jis turi kovoti. Jeigu jis nelaimi prieš šiuos tris, visos kitos jo pergalės yra tuščios ir niekam tinkamos. Jeigu krikščionis turėtų angelo prigimtį ir

nebūtų kritęs kūrinys, ši kova nebūtų tokia svarbi, tačiau turėdamas sugedusią širdį, jį traukiantį pasaulį ir šalia slankiojantį velnią, jis turi kovoti arba kitaip pražus.

Mes turime kovoti su kūniškumu. Netgi po atsivertimo žmogus nešioja savyje polinkį į blogį, jo širdis yra silpna ir nepastovi, kaip vanduo. Krikščionio širdis niekada nebus laisva nuo trūkumų šiame pasaulyje ir tikėtis kažko kito yra kvailas apsigavimas. Norint išlaikyti širdį tyrą, mes turime būti budrūs ir melstis. Taip sakė Viešpats Jėzus (Morkaus 14:38). Dvasia gali būti ryžtinga, bet kūnas yra silpnas, todėl kiekvieną dieną mes turime priešintis ir kovoti. „Aš tramdau savo kūną“ - sakė Paulius - „ir laikau jį paklusnų.“ (1Kor.9:27). „Bet savo nariuose matau kitą įstatymą, kovojantį su mano proto įstatymu ir paverčiantį mane belaisviu nuodėmės įstatymo, kuris yra mano nariuose. Vargšas aš žmogus! Kas mane išvaduos iš šio mirties kūno.“ (Rom. 7:23,24). „...ir kurie yra Kristaus, tie nukryžiuo savo kūną su aistromis ir geismais.“ (Gal. 5:24), „todėl marinkite tuos savo narius, kurie yra žemiški: ištvirkavimą, netyrumą, aistringumą, pikta pageidimą, godumą, kuris yra stabmeldystė.“ (Kol. 3:5).

Mes turime kovoti su pasauliu. Su subtilia šio priešo įtaka mes turime kovoti kiekvieną dieną, nes be kasdieninės kovos jis niekada nebus nugalėtas. Meilė pasaulietiškiems dalykams; baimė, kad pasaulis iš mūsų juoksis arba mus kaltins; slaptas troškimas išsilaikyti jame ir būti tokiu, kaip pasauliečiai - tai yra kovos, kurias krikščionis turi laimėti, eidamas keliu, vedančiu į dangų. „Ar nežinote, kad draugystė su pasauliu yra priešiškusmas Dievui? Tas, kuris nori būti pasaulio bičiulis, tas tampa Dievo priešu.“ (Jok. 4:4), „...jei kas myli pasaulį, nėra jame Tėvo meilės.“ (1Jono 2:15), „...aš niekuo nesigirsiu, tik mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi, kuriuo pasaulis man yra nukryžiuotas ir aš pasauliui.“ (Gal. 6:14), „...juk tas, kuris gimė iš Dievo, nugali pasaulį.“ (1Jono 5:4), „Dievo gailestingumu aš prašau jūsų, broliai... neprisitaikykite prie šio pasaulio, bet pasikeiskite...“ (Rom. 12:2).

Mes taip pat turime kovoti su velniu. Senasis žmonijos priešas nėra miręs. Nuo pat Adomo ir Ievos kritimo dienų jis vaikšto po žemę ir siekia įvykdyti vienintelę savo tikslą - sužlugdyti žmogaus sielą. Jis niekada nepavargsta, niekada nemiega. Jis visada slankioja kaip liūtas, norėdamas kažką praryti. Šis nematomas priešas visada yra šalia mūsų, mūsų lovoje ir mūsų kelyje, sekdamas visus mūsų takus. Nuo pat pradžių jis yra žudikas bei melagis ir dieną bei naktį veikia, kad mus pražudytų pragare. Kartais jis tai daro naudodamas paviršutiniškumą, kartais neištikimybę. Vienu metu jis naudoja vienokią taktiką, kitu - kitokią, tačiau visada visa jo veikla yra nukreipta prieš mus. „Štai šėtonas prašė persijoti jus tarsi kviečius.“ (Luko 22:31). Šiam priešui mes turime priešintis kiekvieną dieną, jeigu norime būti išgelbėti. Ši rūšis neišgina niekaip kitaip, kaip tik kovojant, budint, meldžiantis ir apsirengiant visa Dievo ginkluote. Be kasdieninės kovos šis stiprus priešas niekada nepaleis mūsų širdies.

Kai kurie gali pagalvoti, jog tokios mano mintys yra per daug stiprios. Jūs manote, jog aš einu per toli ir viską piešiu labai tamsiomis spalvomis. Slaptai jūs save guodžiate, kad žmonės gali užtikrintai eiti į dangų ir be visų šių kovų kovojimo. Paklauskite manęs dar keletą minučių, nes aš noriu kai ką jums pasakyti nuo Dievo. Prisiminkime vieną išmintingą anglų generolo mintį: „Pati blogiausia klaida, kurią mes galime padaryti karo metu, tai nepakankamai įvertinti priešą ir nekovoti su juo.“ Krikščioniška kova nėra kažkokia kvaila idėja. Ką apie tai sako Šv. Raštas? „Kovok gerą tikėjimo kovą, rūpinkis amžinu gyvenimu.“ (1Tim. 6:12), „Kentėk kaip geras Jėzaus Kristaus karys.“ (2Tim. 2:3), „Apsirenkite visais Dievo ginklais, kad būtumėte gabūs kovoti su visomis velnio pinklėmis. Nes mes grumiamės ne su kūnu ir krauju, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šio pasaulio tamsybių valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis danguje. Todėl imkitės visų Dievo ginklų, kad galėtumėte pikta dieną pasipriešinti ir viską atlaikę išstovėti.“ (Ef.

6:11-13), „...stenkitės įeiti per siaurus vartus.“ (Luko 13:24), „Darbuokitės ne dėl žūvančio maisto, bet dėl išliekančio amžinajam gyvenimui.“ (Jono 6:27), „Negalvokite, kad Aš atėjau atnešti ramybės pasauliui. Aš atėjau atnešti ne ramybės, o kalavijo.“ (Mato 10:34), „...dabar kas neturi kalavijo, teparduoda apsiaustą ir tenusiperka.“ (Luko 22:36), „Budėkite, tvirtai stovėkite tikėjime, elkitės vyriškai, būkite stiprūs.“ (1Kor. 16:13), „...kovok gerą kovą, turėdamas tikėjimą ir gerą sąžinę.“ (1Tim. 1:18). Šios ir panašios eilutės, man atrodo, aiškiai ir tiesiogiai kalba apie kovą. Jos išmokys mus vieno dalyko, jeigu mes esame pasiruošę jas išklausti. Jos moko, kad tikroji krikščionybė yra kova, mūšiai ir karai. Tas, kuris sako, kad mes turime pamiršti bet kokias kovas ir ramiai atsisėdę „pasilikti Dieve“, man atrodo, jog neteisingai supranta Biblija ir daro didelę klaidą.

Ką apie tai kalba Anglijos Bažnyčios krikšto tarnavimas? Be jokių abejonių, šis tarnavimas nekilo iš Dievo ir todėl turi savo trūkumus, tačiau milijonams žmonių, kurie laiko save krikščionimis, jis turėtų turėti bent kažkokį autoritetą. Ką gi jis sako? Kiekvienam naujam bažnyčios nariui krikšto metu yra sakoma: „Aš krikštiju tave Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu. Aš peržegnoju šį vaiką ir tai yra ženklas, kad nuo dabar jis nesigėdys išpažinti savo tikėjimo nukryžiuotuoju Kristumi ir ryžtingai kovos su nuodėme, pasauliu ir velniu ir gyvens kaip Kristaus karys, ištikimai Jam tarnaudamas iki savo gyvenimo pabaigos.“ Mes visi žinome, jog tai yra tik formalumas. Tėvai atneša savo vaikus krikštui be jokio tikėjimo, supratimo bei maldos ir todėl negauna jokio palaiminimo. Žmogus, kuris galvoja, kad krikštas veikia kaip mechanizmas arba kaip vaistai ir kad tiek dievoti, tiek nedori, tiek besimeldžiantys, tiek to nedarantys tėvai taip gauna palaiminimą savo vaikams, turi labai keistą mąstymą. Nepaisant visko, tokio krikšto apeigų metu ištarti žodžiai, kad kiekvienas pakrikštytas ir išpažįstantis tikėjimą žmogus yra Kristaus karys ir kad jis turi kovoti su nuodėme, pasauliu ir velniu - yra labai teisingi. Tas, kuris tuo abejoja, tepasiima savo Maldos knyga, teskaito ją ir teišmoksta tai, kas joje yra parašyta. Blogiausiai yra tai, kad uolūs religingi žmonės visiškai nežino, ką sako jų Maldos knyga.

Nesvarbu, ar mes esame bažnyčios nariai ar ne, vienas dalykas yra aiškus: krikščioniška kova yra realybė ir jos tema yra labai svarbi. Tai nėra tema apie bažnyčios vadovavimą ar jos apeigas, dėl kurių žmonių nuomonės gali išsiskirti ir vistiek jie visi pateks į dangų. Mes turime kovoti, tai yra neišvengiama. Visi Jėzaus Kristaus pažadai, išsakyti septynioms bažnyčioms (Apr. 2-3 skyriai) yra skirti nugalėjams. Ten, kur yra malonė, ten bus kova. Tikintysis yra karys. Nėra šventumo be kovos. Išgelbėtos sielos visada patirs kovas.

Negalvokime, kad šioje kovoje mes galime išlikti neutralūs ir ramiai sėdintys. Toks elgesys yra įmanomas žmogiškose kovose, tačiau ne kovoje dėl sielos. Pasipūtusi niekur nesikišimo politika, paliekanti viską savaiminiam procesui, krikščioniškoje kovoje netinka. Čia nėra „taikos žmonių.“ Būti taikoje su pasauliu, kūniškumu ir velniu, reiškia būti Dievo priešu ir eiti plačiu keliu, vedančiu į pražūtį. Šioje kovoje mes neturime alternatyvos. Turime kovoti arba pražūsime.

Nė vienos klasės ar padėties žmogus negali išvengti šios kovos. Valdininkai ir paprasti žmonės, pamokslininkai ir jų klausytojai, seni ir jauni, turtingi ir vargšai, nuolankūs ir išdidūs, karaliai ir jų pavaldiniai, mokyti ir nemokyti - visi turi turėti kovos ginklus. Visi iš prigimties turi širdį, pilną išdidumo, netikėjimo, tingumo, pasaulietiškumo ir nuodėmės. Visi gyvename pasaulyje, pilname spąstų ir pančių mūsų sielai. Visi mes turime šalia savęs velnią, kuris nepavargsta daryti bloga. Visi, nuo karalienės iki valkatos, turi kovoti, jeigu nori būti išgelbėti.

Ši kova tęsiasi visą gyvenimą. Joje nėra paliaubų ne poilsio. Visas savaitės dienas, tiek viešai, tiek slaptai, tiek namuose, tiek svečiuose, tiek mažuose (tokiuose kaip liežuvio suvaldymas ir susilaikymas), tiek dideliuose dalykuose - krikščioniška kova vyksta nepertraukiamai. Mūsų priešas niekada neatostogauja, niekada nepavargsta ir niekada nemiega, todėl turime visada būti apsiginklavę Dievo ginkluote ir prisiminti, jog esame priešo žemėje. kažkas yra pasakęs: ”netgi prie Jordano krantų velnias kanda man į kulną.” Mes turime kovoti iki pat mirties.

Pagalvokime apie visus šiuos dalykus. Saugokime savo tikėjimą ir rūpinkimės, kad jis iš tiesų būtų realus ir tikras. Liūdna, bet daugelis save laikančių tikinčiais, visiškai nepatiria kovų ir konfliktų savo krikščioniškame gyvenime. Jie valgo, dirba, linksminasi, lanko du kartus per savaitę religinius susirinkimus, tačiau apie dvasinę kovą - budėjimus, kovas ir mūšius - jie nežino nieko. Saugokimės, kad mes nebūtume vieni iš tokių. Blogiausia žmogaus sielos būseną yra tada, kai stipruolis saugo namus, kai vyrai ir moterys yra jo valioje ir nerodo jokio pasipriešinimo. Baisiausios kalinio grandinės yra tos, kurios neleidžia matyti ir jausti (Luko 11:21; 2Tim. 2:26).

Jeigu mes teisingai suvokiame dvasinę kovą, tai gali suteikti mūsų sielai daug paguodos. Ji yra tikrojo krikščioniško šventumo nuolatinė palydovė. Tai nėra viskas, bet viena iš svarbių tikinčiojo gyvenimo dalių. Ar mes kovojame savo širdyje dvasinę kovą? Ar mes jaučiame, kad mūsų kūniškumas kovoja prieš dvasią ir dvasia prieš jį ir todėl mes negalime daryti tai, ką norime daryti (Gal. 5:17)? Ar jaučiame savyje kovojančius du principus? Jeigu taip, dėkokime Dievui už tai. Tai yra geras ženklas. Tai yra įrodymas mummyse vykstančio pašventinimo darbo. Visi tikri šventieji yra kariai. Bet koks dalykas yra geriau už apatiją, sustabarėjimą, abejingumą ir moralinį smukimą. Didelė dalis krikščionių neturi tokių pergyvenimų. Mes nesame velnio draugai. Jis nekovoja su savo sąjungininkais, todėl bet koks jo puolimas turi pripildyti mus paguodos ir vilties. Dievo vaikas turi du išskirtinius ženklus savyje. Jis gali būti atpažintas pagal savo vidinę kovą ir pagal savo vidinę ramybę.

1. Tikroji krikščionybė yra tikėjimo kova. Skirtingai nuo pasaulietinių kovų, tikroji krikščionybė kovoja karalystėje, kuri nesiremia į fizinę jėgą, įžvalgią akį ar greitas kojas. Kūniški ginklai čia nedalyvauja. Šios kovos ginklai yra dvasiniai ir tikėjimas yra ta ašis, apie kurią sukasi visa kova. Tikėjimas tiesa, užrašyta Dievo žodyje yra krikščionio - kario charakterio pamatas. Toks, koks jis yra, ką jis daro, ką mąsto, kaip elgiasi, ko tikisi - visa tai kyla iš tam tikrų Šv. Rašto apreikštų tiesų. “Kas artinasi prie Dievo, tam būtina tikėti, kad Jis yra ir kad uoliai Jo ieškantiems atsilygina.” (Hebr. 11:6).

Religija be doktrinos ir be dogmų, kuri šiandien taip patinka visiems, iš pradžių skamba labai gražiai. Iš toli ji atrodo labai patraukliai, tačiau kai mes pradedame ją analizuoti, suprantame, jog ji, kaip tokia, yra neįmanoma. Tai lyg kūnas be kaulų ir nervų. Nė vienas žmogus negali būti religingas arba daryti kažką dėl religijos, jeigu netiki kažkuo. Netgi tie, kurie niekina tikinčiuosius, yra priversti pripažinti, jog tiki kažkuo. Nors jie visaip priešinasi dogmatinei teologijai ir krikščioniškam tikėjimui - kaip jie tai vadina - vis dėlto jie patys turi tam tikrą tikėjimą.

Tikriesiems krikščionims tikėjimas yra jų dvasinės egzistencijos stuburas. Niekas nekovoja nuoširdžios kovos su pasauliu, kūniškumu ir velniu, jeigu jų širdyje nėra įrašyti tam tikri principai, kuriais jie tiki. Šie principai ne visada gali būti visiškai suvokiami ir ne visada aiškiai apibrėžti ar užrašyti, tačiau sąmoningai

ar ne, tai yra jų religijos šaknys. Galime būti tikri, jog žmogaus, kovojančio su nuodėme, širdyje yra tam tikri principai, kuriais jis tiki.

Tikėjimas Jėzumi Kristumi formuoja krikščionio - kario širdį, motyvus, charakterį ir gyvenimą. Per tikėjimą jis mato Gelbėtoją, kurio niekada nematė, kuris Jį myli ir atidavė save už jo skolas, nuodėmes, nusikaltimus, ir prisikėle bei dabar sėdi Tėvo dešinėje, kaip jo užtarėjas. Jis mato Jėzų ir seka juo. Matydamas Gelbėtoją ir pasitikėdamas Juo, jis turi ramybę bei viltį ir yra pasiruošęs kovoti su savo sielos priešais. Matydamas daugybę savo nuodėmių, savo silpną širdį, jį gundantį pasaulį ir aplink slankiojantį velnią, jis gali lengvai nusivilti. Tačiau taip pat, matydamas savo galingąjį ir jį užtariantį Gelbėtoją, Jo kraują, Jo teisumą ir Jo amžiną kunigystę, jis tiki, jog visa tai priklauso jam. Jis žiūri į Jėzų ir atiduoda visas savo naštas Jam. Žiūrėdamas į Jį, jis kovoja toliau, būdamas visiškai užtikrintas, jog per Jį jis yra daugiau, negu nugalėtojas (Rom. 8:37).

Nuolat pergalingai kovojančio krikščionio sėkmės raktas yra nesiblašantis tikėjimas Kristumi ir Jo pagalba. Mes niekada neturime pamiršti, jog tikėjimas turi savo pakopas. Ne visi žmonės vienodai tiki ir netgi tas pats žmogus turi tikėjimo pakilimus ir atoslūgius. Priklausomai nuo tikėjimo, krikščionis kovoja gerai arba blogai, laimi arba patiria pralaimėjimus. Tas karys, kuris turi daugiau tikėjimo, visada bus laimingesnis ir jausis geriau. Niekas nesuteikia tiek pasitikėjimo mūšyje, kaip užtkrintumas Kristaus meile ir nuolatine Jo apsauga. Tik vidinis pasitikėjimas, kad Kristus yra nuolat jo pusėje ir kad jo pergalė yra užtikrinta, leidžia krikščioniui atlaikyti budėjimą, pasipriešinimo ir kovos prieš nuodėmę nuovargį. Tikėjimo skydas užgesina visas piktojo paleistas degančias strėles (Ef. 6:16). Tas, kuris gali pasakyti: "aš žinau, į ką aš įtikėjau", sunkiais momentais gali ištarti "aš nesigėdiju," (1Tim. 1:12), ir "todėl mes nepailstame. Nors mūsų išorinis žmogus nyksta, tačiau vidinis diena iš dienos atsinaujina. Mūsų trumpalaikis lengvas sielvartas ruošia mums viską pranokstančią amžinąją šlovę." (2Kor. 4:16,17), ir: "...dabar gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane." (Gal. 2:20). "...man gyvenimas - tai Kristus, o mirtis - laimėjimas." (Fil. 1:21), ir: "aš viską galiu Kristuje, kuris mane stiprina." (Fil. 4:13). Taigi, kuo didesnis tikėjimas, tuo didesnė pergalė ir kuo didesnis tikėjimas, tuo didesnė vidinė ramybė.

Aš galvoju, jog yra neįmanoma pervertinti tikėjimo svarbos. Nebe reikalo Petras jį vadina brangiu (2Petro 1:1). Man pritrūktų laiko, pasakojant apie tai, kiek pergalių krikščionys iškovoję dėka tikėjimo. Paimkime savo Biblijas ir atidžiai perskaitykime laiško Hebrajams 11-tą skyrių. Pažiūrėkime į ilgą nuostabių žmonių sąrašą, nuo Abelio iki Mozės. Pažiūrėkime, kaip jie nugalėjo pasaulį, kūniškumą ir velnią. Jų tikėjimas atnešė šias pergales. Jie ieškojo pažadėto Mesijo. Jie matė Nematomąjį. "Jie visi per tikėjimą gavo gerą liudijimą." (Hebr. 11:2-27). Paskaitykime pirmosios bažnyčios istorijos puslapius ir pamatysime, kaip pirmieji krikščionys įsikibo į savo tikėjimą ir jų nepaveikė netgi žiauriausi pagoniškių imperatorių persekiojimai. Nedaug sutiksime tokių žmonių, kaip Polikarpas ar Ignacijus, kurie buvo pasiryžę verčiau mirti, negu išsižadėti Kristaus. Nei kalėjimai, nei kankinimai, nei ugnis nesulaužė tvirtos kankinių dvasios. Romos imeprijos jėga nepajėgė sunaikinti religijos, kuri prasidėjo nuo keleto Palestinos žvejų ir muitininkų. Prisiminkime, kad jų jėga buvo tikėjime nematomu Jėzumi. Jų tikėjimas atnešė jiems pergalę.

Taip pat prisiminkime protestantiškos Reformos istoriją. Pastudijuokime tokių žmonių kaip Wychilffe, Huss, M.Liuterio, Ridley, Latimer, Hooper gyvenimus. Šie Kristaus kariai išsilaikė tvirti prieš visas atakas ir buvo pasiruošę mirti dėl savo įsitikinimų. Kokią kovą jie kovojo! Kokius prieštaravimus atlaikė! Kaip jie išliko ištikimi savo tikslams. Ir nepamirškime, kad jų jėga buvo tikėjime nematomu Jėzumi. Jie nugalėjo dėka tikėjimo.

Atkreipkite dėmesį į paskutinio šimtmečio iškiliausius Bažnyčios žmones. Įsižiūrėkite į tokius žmones, kaip Wesley, Whitefield, Venn, Romane. Jie kovojo ir atgaivino Anglijos bažnyčią. Jie patyrė pažeminimus, gėdą, persekiojimus, bet jų tikėjimas nugalėjo. Prisiminkime William Wilberforce, Havelock, Hedley, Vicars. Jie buvo Kristaus liudytojai sunkiose situacijose ir laikėsi Kristaus standartų. Jie ėjo iki galo nebijodami ir taip laimėjo pagarbą netgi iš didžiausių savo priešininkų. Nepamirškime, kad tikėjimas nematomu Kristumi buvo jų charakterio jėga. Jie gyveno ir vaikščiojo tikėjimu, todėl jie išsilaikė iki galo.

Ar kas nors nori gyventi krikščionio-kario gyvenimą? Tada melskitės tikėjimo. Tai yra Dievo dovana ir ji yra suteikiama tiems, kurie jos prašo. Prieš pradėdami veikti, jūs turite tikėti. Žmonės nieko nedaro dėl savo religijos, nes jie netiki. Tikėjimas yra pirmas žingsnis į dangų.

Ar jūs norite, kad krikščionis nugalėtų kiekvienoje kovoje? Melskitės už jį, kad jo tikėjimas augtų, kad jis pasiliktų Kristuje, vis labiau artintųsi prie Jo ir kiekvieną dieną tvirtėtų Jame. Tegul kasdieninė mūsų malda būna tokia: "Viešpatie, sustiprink mūsų tikėjimą." (Luko 17:5). Uoliai saugok savo tikėjimą, jeigu jį turi. Tai yra kiekvieno krikščionio charakterio tvirtovė, nuo kurios priklauso visas jo saugumas ir tvirtumas. Tai yra vieta, kurią velnias mėgsta pulti. Jeigu tikėjimas yra paniekiamas, velnias pasiekė savo. Taigi, jeigu mes mylime gyvenimą, turime būti budrūs.

2. Tikroji krikščionybė yra gera kova. Žodis "geras" nėra labai tinkamas kovai apibūdinti. Bet koks pasaulietinis karas daugiau ar mažiau yra kenksmingas. Daugeliu atvejų jis yra neišvengiamas, norint išlaisvinti pavergtas tautas ar apsaugoti silpnuosius. Tačiau netgi tokiu atveju, jis atneša daug blogo. Jis sukelia daug skausmo ir mirčių. Jis pasiunčia amžinybėn daugybę jai nepasiruošusių žmonių. Jis sukelia blogiausius žmogiškus jausmus, sunaikina daug gerų dalykų. Jis palieka daug našlių ir našlaičių, atneša skurdą ir kentėjimus, sugriauna visą visuomenės tvarką, sutrikdo Evangelijos plitimą ir krikščioniškų misijų augimą. Trumpai sakant, karas yra nesuskaičiuojamas blogis ir todėl kiekvienas žmogus turėtų nuolat melstis, prašydamas taikos. Tačiau yra kita kova, kuri iš tiesų yra gera ir kuri neatneša jokio blogio. Tai yra krikščioniška kova. Tai yra sielos kova.

Kodėl krikščioniška kova yra gera kova? Kuo ji yra pranašesnė už pasaulio karus? Noriu, kad skaitytojais žinotų, jog yra daug paskatų kovoti krikščionišką kovą. Šv. Raštas nebe priežasties krikščionišką kovą vadina gera kova. Leiskite man parodyti, ką aš noriu tuo pasakyti:

a. Krikščionio kova yra gera, nes jai vadovauja geriausias Generolas iš visų. Mūsų Gelbėtojas ir Viešpats Jėzus Kristus yra visų tikinčiųjų Vadas. Jis yra visagalis, tobulai išmintingas ir mylintis. Mūsų Kapitonas, veddamas savo karius į pergalę, niekada neklysta. Jis nedaro nevaisingų žingsnių, niekada neklysta vertindamas, niekada nedaro klaidų. Jo akis stebi savo sekėjus, nuo pačio didžiausio iki mažiausio.

Pats mažiausias Jo tarnas nėra užmirštas. Silpni ir visi sergantys yra prižiūrimi, prisimenami ir saugomi išgelbėjimui. Sielos, kurias Jis nupirko savo krauju, yra per daug brangios, kad būtų užmirštos. Todėl ši kova yra gera!

b. Krikščionio kova yra gera, nes jis turi pačią geriausią pagalbą. Pats savyje jis yra silpnas, bet Šventoji Dvasia gyvena jame, jo kūnas yra Jos šventykla. Būdami Dievo išrinkti, apvalyti Jo Sunaus krauju ir atnaujinti per Šv. Dvasią, jie neina į kovą savo pačių jėga ir niekada nėra vieni. Dievas Šventoji Dvasia kasdien juos moko, jiems vadovauja ir juos veda. Dievas Tėvas saugo juos savo galinga ranka. Dievas Sūnus, kaip Mozė stovi ant kalno ir juos, kvojančius apačioje, užtaria. Triguba virvė niekaip negali būti pertraukta! Dievo aprūpinimas ir apsauga tikintiesiems nenutrūksta nei vieną dieną. Jo duona ir vanduo visada yra paruošti. Nors pats savyje krikščionis yra silpnas, kaip kirminas, tačiau jis yra stiprus Viešpatyje ir laimi dideles kovas.

c. Krikščionio kova yra gera kova, nes jis kovoja turėdamas geriausius pažadus. Kiekvienam krikščioniui priklauso nuostabūs ir dideli pažadai ir visi jie yra “taip” ir “amen” Kristuje. Visų jų išsipildymas yra garantuotas, nes buvo duoti To, kuris negali meluoti ir kuris turi jėgą ir norą būti ištikimas savo žodžiams. “Nuodėmė neturi jums viešpatauti.” (Rom. 6:14), ir: “ramybės Dievas sutryps šėtoną po jūsų kojomis greitai laiku.” (Rom. 16:20), “Tas, kuris pradėjo jumyse gerą darbą, jį ir atbaigs iki Jėzaus Kristaus dienos.” (Fil. 1:6), “Kai eisi per vandenį, Aš būsiu su tavimi ir upės nepaskandins tavęs. Kai eisi per ugnį, nesudegsi ir liepsna nesunaikins tavęs.” (Izaijo 43:2), “Manosios avys ...nepražus per amžius ir niekas jų neišplėš iš mano rankos.” (Jono 10:27,28), “Ateinančio pas mane Aš neatstumsiu (Jono 6:37), “Aš niekada tavęs neapleisiu ir nepaliksiu.” (Hebr. 13:5), “...aš esu įsitikinęs, kad nei mirtis, nei gyvenimas ...negalės mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra Jėzuje Kristuje, mūsų Viešpatyje.” (Rom. 8:38). Šie žodžiai yra aukso vertės!

d. Krikščioniška kova yra gera kova, nes ji turi geriausią aprūpinimą ir rezultatus. Be abejonų, ši kova turi didelius mūšius, beviltiškus konfliktus, žaizdas, sumušimus, budėjimus, pasninkus, nuovargį, tačiau, nepaisant to, kiekvienas krikščionis yra daugiau negu nugalėtojas per Tą, kuris jį pamilo (Rom. 8:37). Nei vienas Kristaus karys nepražūna, nepaklysta ir nėra paliekamas mirti kovos lauke. Niekada nereikės verkti nei nešioti gedulą dėl Kristaus armijos kareivio. Tas, kuris ryte išėjo į mūšį, vakare grįš namo. Daug anglų armijos karių išėjo į Crimea mūšį, jie buvo nuostabūs kariai, tačiau daugelio iš jų kapai yra svetimose žemėse ir jie niekada negrįžo namo. Visiškai kitaip vyks Kristaus armijos grįžimo laiku. “Mieste, kurio statytojas ir kūrėjas yra Dievas.” (Hebr. 11:10) netrūks nei vieno Kristaus kario. Mūsų Kapitono žodžiai tai patvirtina: “Iš tų, kuriuos man davei, nepražudžiau nei vieno.” (Jono 18:9).

e. Krikščioniška kova yra gera, nes ji daro teigiamą įtaką kovojančiai sielai. Visos pasaulietiškos kovos demoralizuoja, žemina ir skaudina žmonių sielas. Jos sukelia pačias bjauriausias aistras žmonių protuose. Jos užkietina sąžines ir sutrypia religijos ir moralės pamatus. Krikščioniška kova turi tendenciją iškelti pačius geriausius dalykus iš žmogaus vidaus. Ji lenkia į nuolankumą, gerumą, išstumia išdidumą ir pasaulietiskumą ir kreipia žmogaus akis link dangiškų dalykų. Nei senis, nei ligonis, nei mirštantis niekada nesigaili, kad kovojo prieš nuodėmę, pasaulį ir velnią. Jis gailisi tik dėl to, kad nepradėjo anksčiau tarnauti Kristui. Philip Henry patirtis nėra vienintelė. Paskutinėmis savo dienomis jis pasakė savo šeimai: “Gyvenimas, praleistas tarnaujant Kristui, yra pats laimingiausias gyvenimas, kokį žmogus tegali turėti.”

f. Krikščioniška kova yra gera, nes ji daro gerą įtaką pasauliui. Visi pasaulietiniai karai yra griauinantys, atnešantys žalą ir skausmą. Armijos žygiavimas per svetimą žemę yra didelis išbandymas jos gyventojams. Kur ji beeitų, ji atneša skurdą, praradimus ir didelę žalą. Tačiau krikščioniškos kovos rezultatai yra visiškai kitokie. Kur krikščionys beeitų, visur jie atneša palaiminimą. Jie atneša aukštus religijos ir moralės standartus. Jie kontroliuoja pasileidimą, Šeštadienio nesilaikymą, nedorumą ir pan. Netgi jų priešai yra priversti juos gerbti. Nei viena armija neatneša gero svetimai žemei, tačiau krikščionių buvimas yra palaiminimas tai vietai, kurioje jie yra.

g. Galiausiai, krikščioniška kova yra gera, nes ji turi šlovingą atlyginimą ją kovojantiems. Kas gali pasakyti, kokį atlyginimą Kristus sumokės Jam ištikimiems? Kas gali įvertinti tuos dalykus, kuriuos mūsų Kapitonas turi Jį išpažįstantiems kitų žmonių akivaizdoje? Žemiški kovotojai gali gauti medalius, Viktorijos kryžių, kilmingumą, titulus ar garbę, tačiau jie negauna nieko, kas išliktų amžiams, nieko, kad galima būtų pasiimti į aną pasaulį. Blenheim ir Strathfieldsay rūmais galime džiaugtis čia, tačiau žymiai geriau yra kovoti Kristaus armijoje prieš nuodėmę, pasaulį ir velnią. Galbūt, tai nesuteiks daug garbės žmonių akyse, tačiau tai turi amžinąją vertę. Toks karys gaus nenykstantį šlovės vainiką (1Petro 5:4).

Mes turime suprasti, kad Kristaus kova yra gera kova. Dabar mes matome ją tik dalinai. Mes matome kovą, bet ne jos pabaigą. Mes matome mūšius, bet ne atlygį už juos. Mes matome kryžių, o ne vainiką. Mes matome keletą nuolankių, sudužusių dvasioje, atgailaujančių maldoje žmonių, kenčiančių nepriteklių ir pasaulio panieką, tačiau nematome Dievo rankos ant jų, nematome Dievo šypsenos jiems nei jiems paruoštos šlovingos karalystės. Šie dalykai dar tik bus apreikšti, todėl nevertinkime visko tik pagal išorę, nes krikščioniška kova turi daug gerų dalykų, kurių mes nematome.

Dabar leiskite man pabaigti šią temą keletu žodžių apie praktinį jos pritaikymą. Kartais mes galime susipainioti, nes pasaulis galvoja apie kitus dalykus. Tokiu laiku gerai yra priminti žmonėms apie dvasinę kovą.

Gali būti, kad jūs sunkiai kovojate, norėdami turėti šio pasaulio dalykus. Galbūt visi jūsų nervai yra įtempti, kad jūs turėtumėte turtus, padėtį, galią ir malonumus. Jeigu taip yra, būkite atsargūs. Jūs sėjate tai, kas atneš jums karčią pjūtį. Galiausiai, tai atneš jums daug kančios. Daugelis ėjo keliu, kuriuo jūs bandote pasukti ir praregėjo per vėlai, kad suvoktų, jog jų laukia amžina pražūtis. Jie sunkiai kovojo dėl turtų, garbės, padėties ir atsuko nugarą Dievui, Kristui, dangui ir ateinančiam pasauliui. Kokia buvo jų pabaiga? Dažnai, labai dažnai jie suvokė, kad visas jų gyvenimas buvo didelė klaida, jie patyrė tą patį, ką ir šis mirštantis žmogus: ”Aš kovojau, tačiau pralaimėjau.”

Dėl savo pačių gerbūvio nuspręskite šiandien atsigręžti į Dievą. Atsikratykite savo nerūpestingumo ir netikėjimo. Palikite kvailus pasaulio kelius. Paimkite kryžių ir tapkite geru Kristaus kariu. “Kovokite gerą tikėjimo kovą”, kuri gali padaryti jus laimingais ir saugiais.

Pagalvokite apie tai, kaip žmonės stengiasi dėl laisvės. Prisiminkite, kaip graikai ir romėnai atidavė savo gyvybes, bet nepasidavė svetimšalių priespaudai. Jų pavyzdys teikvėpia jus. Jeigu žmonės gali taip stengtis dėl vystančio vainiko, kaip mes turime stengtis dėl nevystančio! Suvokime, kaip niekinga yra būti vergu ir pabuskime gyvenimui, laisvei bei laimei ir kovokime dėl to.

Nebijokite ateiti į Kristaus armiją. Didysis mūsų išgelbėjimo Kapitonas neatstumia nei vieno, kuris pas Jį ateina. Jis, kaip Dovydas Odolamo oloje, yra pasiruošęs priimti visus, kurie ateina pas Jį, nesvarbu, kas jie bebūtų. Kiekvienas, kuris atgailauja ir tiki, yra tinkamas Kristaus armijai. Visi, kurie ateina pas Jį su

tikėjimu, yra priimami, aprenjami, apginkluojami, išmokomi ir vedami į galutinę pergalę. Nebijokite pradėti šiandien. Jūs dar turite laiko.

O jūs, kurie jau esate Kristaus armijoje, nebijokite tęsti kovos. Kuo nuoširdžiau jūs kovosite, tuo kova bus malonesnė. Be jokių abejonių, vykstant šiam karui, jūs dažnai susidursite su problemomis, nuovargiu ir kovos sunkumu. Tačiau neleiskite, kad šie dalykai jus sustabdytų. Didesnis yra Tas, kuris yra jumyse už visus tuos, kurie yra prieš jus. Prieš jūsų akis yra pastatyta amžinoji laisvė arba amžinoji nelaisvė. Pasirinkite laisvę ir kovokite iki galo.

Galbūt, jūs jau žinote kai ką apie dvasinę kovą ir esate išbandyti kariai. Jeigu taip, priimkite keletą patarimų iš tokio kario, kaip aš. Leiskite man kalbėti tiek jums, tiek sau pačiam. Prisiminkime keletą dalykų, kurie iš tiesų yra naudingi.

Prisiminkime, kad jeigu norime būti pergalingi, turime apsirengti visa Dievo ginkluote ir nenusiimti jos iki mirties. Nei vienos jos dalies negali trūkti. Tiesos diržas, teismo šarvai, tikėjimo skydas, Dvasios kalavijas, vilties šalmas - visi jie yra reikalingi. Be šių dalykų mes negalime apsieiti nei vieną dieną. Teisingai yra pasakęs vienas Kristaus armijos veteranas, miręs prieš du šimtus metų: "danguje mes nešiosime ne ginkluotę, o šlovės tunikas, bet čia, žemėje, šie ginklai turi būti nešiojami kiekvieną dieną. Mes turime gyventi, dirbti ir miegoti su jais, nes kitaip nesame tikrieji Kristaus armijos kariai." (Gurnall's Cristian Armour).

Prisiminkime vieno šaunaus kario nuostabius žodžius: "nei vienas kareivis neįsivelia į gyvenimo reikalus, norėdamas patikti jį pašaukusiajam." (2Tim. 2:4). Niekada nepamirškime šių žodžių. Kai kurie atrodo tikrais kariais trumpą laiką ir daug kalba apie būsimas kovas, tačiau, kai ateina mūsų diena, jie atsuka jam nugarą. Prisiminkime Balaamą, Judą, Demą arba Loto žmoną. Nesvarbu, kokie mes esame, kad ir visiškai silpni, būkime sąžiningi, nuoširdūs ir tikri. Prisiminkime, kad mūsų mylimo Gelbėtojo akys stebi mus ryte, vakare ir naktį. Jis niekada neeis mūsų gundyti daugiau, negu mes galime iškęsti. Jis gali atjausti mūsų silpnumą, nes pats buvo gundomas. Jis žino, kas yra kovos ir konfliktai, nes Jis pats buvo puolamas šio pasaulio kunigaikščio. Turėdami tokį vyriausiąjį kunigą, Jėzų Dievo Sūnų, išlaikykime tvirtą mūsų išpažinimą (Hebr. 4:14).

Prisiminkime tūkstančius Kristaus karių, kovojusių anksčiau, kurie buvo daugiau negu nugalėtojai per Tą, kuris juos pamilo. Jie laimėjo dėka Avinėlio kraujo ir mes taip pat laimėsime. Kristaus armija yra tokia pat pajėgi šiandien, kokia ir buvo anksčiau. Kristus myli šiandien mus taip pat, kaip anksčiau mylėjo juos. Tas, kuris anksčiau gelbėjo vyrus ir moteris, niekada nesikeičia. Jis gali išgelbėti visus, kurie ateina pas Dievą per Jį (Hebr. 7:25). Todėl nusimeskime visas abejones bei baimes ir sekime tais, kurie" per tikėjimą ir kantrybę paveldėjo pažadus." (Hebr. 6:12), ir laukia kol mes prisijungsime prie jų.

Galiausiai, prisiminkime, kad laikas yra trumpas ir Viešpaties atėjimas artėja. Dar keletas mūsų ir suskambės paskutinis trimitas, ir ramybės Kunigaikštis ateis viešpatauti į šią žemę. Dar keletas kovų bei konfliktų ir tada mes amžiams atsisveikinsime su mūsų ir nuodėme, skausmu ir mirtimi. Todėl nepasiduokime ir kovokime iki galo. Štai ką sako mūsų išgelbėjimo Kapitonas: "Nugalėtojas paveldės viską ir Aš būsiu jo Dievas, o jis bus mano sūnus." (Apr. 21:7).

Aš noriu baigti ištrauka iš nuostabios John Bunyan knygos "Piligrimo kelionė". Štai kaip jis aprašo vieno geriausio ir švenčiausio piligrimo kelionės pabaigą: "...aš einu į Tėvo namus ir nors sunkiai atėjau iki čia, dabar aš nesigailiu dėl visų tų problemų, kurias patyriau šiame kelyje. Savo kalaviją aš atiduodu tam, kuris seks mano pėdomis šioje piligriminėje kelionėje, savo drąsą ir sugebėjimus aš palieku tam, kuris

norės juos pasiimti. Mano žaizdas ir randus aš pasiimu su savimi, kaip liudijimą, jog aš kovojau. Jam artėjant prie namų, daugelis jį lydėjo iki upės pakrantės. Brisdamas į ją, jis vis kartojo: ”O, mirtie, kur yra tavo geluonis? Kuo giliau jis brido į upę, tuo garsiau šaukė: ”Kape, kur yra tavo pergalė? Taip jis mirė, aplinkui gaudžiant trimitams.” Aš noriu, kad visų mūsų žemiškos kelionės pabaiga būtų tokia. Aš noriu, kad mes nepamirštume, jog be kovos nebus šventumo čia, žemėje, ir jokio šlovės vainiko po mirties!

Penktas skyrius

Kaina

“Kas iš jūsų norėdamas pastatyti bokštą, pirmiau atsisėdęs nepaskaičiuoja išlaidų, kad žinotų, ar turės iš ko užbaigti?“ (Luko 14:28)

Ši Šv. Rašto vieta yra labai svarbi. Mažai yra žmonių pasaulyje, kurie nesustoja ir niekada nepagalvoja, kiek vienas ar kitas dalykas jiems kainuos. Kai išmintingas žmogus perka žemę, stato namą ar galvoja apie savo vaikų išsilavinimą, jis sustoja ir pagalvoja. Daugelis išvengtų didelių problemų ir kančių, jeigu tik sustotų ir užduotų sau klausimą: ”Kiek tai man kainuos?” Mūsų išgelbėjime yra labai svarbu apskaičiuoti išlaidas. Kiek kainuoja būti tikru krikščioniu? Kiek kainuoja būti iš tiesų išgelbėtu? Tai yra rimti klausimai. Tūkstančiai apie tai nepagalvodami, vėliau atsuko nugaras keliui į dangų ir pražuvo amžiams pragare.

Mes gyvename keistu laiku. Viskas vyksta labai greitai. Niekada nežinome, ką rytojums mums atneš ir tuo labiau nežinome, kas gali įvykti po metų. Mes gyvename skambiu krikščioniškų išpažinimų metu. Visuose pasaulio kraštuose krikščionių tarpe yra jaučiamas didesnio šventumo ir dvasiškumo troškimas. Visur žmonės su džiaugsmu priima Dievo žodį, tačiau vėliau po dviejų - trejų metų atsitraukia ir grįžta prie savo nuodėmių, nes jie neapskaičiavo tikro tikinčiojo ir švento krikščionio išlaidų. Iš tiesų šiais laikais turime atsisėsti ir suskaičiuoti visas išlaidas ir suvokti savo sielų padėtį. Turime suprasti, kur mes esame. Jeigu norime būti iš tiesų šventi - tai yra geras ženklas. Galime dėkoti Dievui už tai, kad Jis įdėjo tokį troškimą į mūsų širdis, tačiau nepaisant to, mes turime apskaičiuoti išlaidas. Be jokių abejonių, Kristaus kelias, vedantis į amžiną gyvenimą yra malonus kelias, tačiau yra kvaila užmerkti akis ir nematyti, jog jis yra siauras ir kad jį pirmiausiai lydi kryžius, o tik paskui vainikas.

1. Pirmiausiai pažiūrėkime į kainą, kurią reikia sumokėti, norint būti tikru krikščioniu. Aš noriu, kad suprastumėte mane teisingai. Aš nekalbu apie tai, kiek kainuoja sielos išgelbėjimas. Aš gerai žinau, kad tik Jėzaus Kristaus kraujas gali atpirkti sielą ir išgelbėti ją iš pragaro. Kaina, kuri buvo sumokėta už mūsų atpirkimą yra Jėzaus Kristaus mirtis ant Golgotos kryžiaus. ”Jūs esate nupirkti už didelę kainą.” (1Kor. 6:20), ”...Kristus atidavė save kaip išpirką už visus...” (1Tim. 2:6). Tačiau tai nėra dabar mūsų tema. Aš noriu kalbėti apie visiškai kitą dalyką. Aš noriu kalbėti apie tai, ką žmogus

turi būti pasiruošęs sumokėti, jeigu nori užtikrinti savo išgelbėjimą ir ką turi žinoti apie auką, kurią žmogus turi paaukoti, jeigu nori tarnauti Kristui. Tai yra mano klausimo “kokia yra kaina?” esmė. Aš galvoju, jog tai yra svarbu.

Aš sutinku, jog mažai kainuoja būti krikščioniu tik žodžiais. Toks žmogus tik turi sekmadieniais lankyti bažnyčią, būti visą savaitę daugmaž moralus ir jau bus pasiekęs religijoje tiek pat daug, kiek ir tūkstančiai aplink jį, kurie yra visiškai nereliginiai. Visa tai yra labai lengvas ir pigus darbas, tai nereikalauja nei savęs išsižadėjimo, nei aukos. Jeigu tai yra gelbstinti krikščionybė ir tai mus nuves į dangų, tada turime parašyti: ”Erdvūs vartai ir platus kelias veda į dangų.” Vis dėlto, remiantis Biblijos standartais, būti tikru krikščioniu “kažkiek” kainuoja. Reikia nugalėti priešus, laimėti kovas, aukoti aukas, palikti Egiptą, pereiti dykumą, nešti kryžių, bėgti lenktynėse. Atsivertimas nereiskia atsisėti į vežimą ir patenkintam važiuoti link dangaus. Tai yra galingo konflikto pradžia ir norint jį laimėti, reikia daug pastangų.

Leiskite man parodyti, kiek kainuoja būti tikru krikščionimi. Sakykime, kad vienas žmogus yra pasiruošęs gyventi su Kristumi ir sekti Juo. Sakykime, kad kažkokios bėdos ar nelaukta artimo mirtis, ar įkvepiantis pamokslas sujaukino jo sąžinę ir jis nori būti tikru krikščionimi. Viskas aplinkui jį įkvepia: jo nuodėmės atleidžiamos dovanai, nesvarbu, ar jos didelės ar mažos, jo širdis gali būti pakeista, nesvarbu, kokia šalta ir kieta ji yra. Kristus ir Šventoji Dvasia, gailestingumas ir malonė yra paruošti jam... tačiau netgi esant taip, jis turi apskaičiuoti būsimas išlaidas. Pažiūrėkime detaliau, kiek jam kainuos jo religija:

a. Būti tikru krikščioniu jam reikės atsisakyti savo supratimo apie teisumą ir šventumą. Jis privalės atsisakyti viso išdidumo ir žavėjimosi savo gerumu. Jis turės pasitenkinti tuo, kad į dangų eina vargšai nusidėjėliai, išgelbėti per neužtarnautą malonę ir dėka vieno Asmens nuopelnų ir teismo. Jis turės jaustis taip, kaip yra rašoma Maldos knygoje: ”Mes buvo paklydę ir pražuvę avys... nedarančios tai, ką reikia daryti ir nėra jokio šventumo mumyse.” Jis turės trokšti pamiršti visą pasitikėjimą savo pačio moralumu, gerbtinumu, malda, Biblijos skaitymu, vaikščiojimu į bažnyčią, sakramentų priėmimu, ir pasitikėti tik Jėzumi Kristumi.

b. Norint būti tikru krikščioniu, reikės atsisakyti savo nuodėmių. Jis turi norėti atsisakyti įpročių ir gyvenimo, kurie nepatinka Dievui. Jis turi kovoti su jais, kryžiuoti juos ir stengtis juos kontroliuoti, nesvarbu, ką aplinkinis pasaulis apie tai galvoja ir sako. Tai jis turi daryti garbingai ir teisingai. Jis neturi toleruoti nuodėmės, nesvarbu, kiek jina jam patinka. Visos nuodėmės krikščioniui turi būti mirtini priešai ir jis turi nekęsti bet kokio klaidingo kelio. Nesvarbu, kokios nuodėmės bebūtų - didelės ar mažos, slaptos ar viešos - jis turi jų atsisakyti. Jos gali kovoti prieš tikintįjį kiekvieną dieną ir kartais net nugalėti, vis dėlto niekada joms neturi būti suteikta laisvė. Tarp tikrojo krikščionio ir nuodėmės turi vykti amžina kova. Parašyta: ”Atsisakykite nusikaltimų, kuriuos darėte...” (Ezech. 18:31), ”...pakeisk savo nuodėmes teisumu...” (Dan. 4:27), ”...nusiplaukite, apšivalykite, pašalinkite savo piktus darbus iš mano akių, liaukitės darę pikta.” (Izaijo 1:16) - visa tai skamba griežtai ir aš su tuo sutinku. Mes dažnai mylime savo nuodėmes kaip savo vaikus: mes džiaugemės jomis, apkabiname jas, esame ištikimi ir pataikaujame joms. Atsisakyti jų yra lygiai taip pat sunku, kaip ir nusikirsti dešinę ranką ar išsilupti dešinę akį, tačiau turime tai padaryti. “...nors nedorybė saldi jo burnoje, nors jis slepia ją po savo liežuviu, saugo ją ir nepaleidžia paslėpęs burnoje.” (Jobo 20:12,13) - vis dėlto jos reikia atsisakyti.

Krikščionis ir nuodėmė turi būti mirtini priešai, jeigu jis nori būti Dievo draugu. Kristus yra pasiruošęs priimti bet kurį nusidėjėlį, tačiau ne tą, kuris yra prilipęs prie savo nuodėmių.

c. Krikščionis turės atsisakyti meilės patogumams. Skausmai ir problemos lydės jį, jeigu jis nori sėkmingai bėgti keliu, vedančiu į dangų. Kasdien, kaip kareivis prieš teritorijoje, jis turės budėti. Jis turės stebėti savo elgesį kiekvienu momentu, kiekvienoje kompanijoje, kiekvienoje vietoje tiek viešai, tiek slapta, tiek namuose, tiek tarp nepažįstamų. Jis turės būti budrus savo liežuviui, charakteriui, mintims, laikui, maldoms, Biblijos skaitymui, sekmadienio šventimui ir visiems kitiems būdams, per kuriuos pasireiškia malonė. Būdamas atidus šiems dalykams, jis greitai pasieks šventumą, tačiau neturi užsimersti ir atsipalaiduoti. “Tinginio siela geidžia, bet nieko neturi, o darbščiojo siela pasisotins.” (Pat. 13:4). Tai taip pat yra sunku. Iš tiesų niekas taip nesukelia mūsų nepasitenkinimo, kaip mūsų religijos “problemos”. Mes nekenčiame problemų. Slapta mes trokštame turėti krikščionybę, kuri viską darytų už mus. Bet koks dalykas, reikalaujantis mūsų pastangų ir darbo, nepatinka mūsų principams ir mūsų širdims. Tačiau siela negali turėti pergalių be skausmingos kovos.

d. Galiausiai, tikras krikščionis praras pasaulio palankumą. Jis turi priprasti būti patenkintu laikomas kvailiu, jeigu nori patikti Dievui. Jam neturėtų būti keista, kad iš jo juokiamasi, tyčiojama, kad jis yra persekiojamas ar nekenčiamas. Jis neturi stebėtis, kad jo nuomonė ir religinis gyvenimas yra pažeminami ir paniekiami. Jis turi įprasti būti vadinamas kvailiu, fanatiku, kad jo žodžiai bus neteisingai suprantami ir veiksmai iškreipiami. Mokytojas sako: “Tarnas nėra didesnis už Šeimininką. Jeigu jie mane persekiojo, jie persekios ir jus. Jeigu jie laikosi mano žodžio, jie laikysis ir jūsų žodžių.” (Jono 15:20). Aš drįstu teigti, jog visa tai irgi yra sunku. Mūsų prigimčiai nepatinka, kai su mumis elgiamasi neteisingai ir kai mus kaltina neteisingai. Mes nesame iš kūno ir kraujo, jeigu nenorime, kad mūsų kaimynai turėtų gerą nuomonę apie mus. Visada yra nemalonu, kai yra kalbama prieš mus, kai apie mus meluojama ar nuo mūsų nusigręžiama. Taurę, kurią išgėrė mūsų Mokytojas, turi išgerti ir Jo mokiniai. Jie turi būti nekenčiami ir žmonių atmesti (Izaijo 53:3). Būti krikščioniu žmogui kainuos palankią pasaulio nuomonę apie jį.

Suprantant visą šios kainos dydį, begėdis yra tas žmogus, kuris išdrįsta sakyti, kad mes galime pasilikti savo nuosavą teisumą, savo nuodėmes, savo tingumą ir mūsų meilę sau bei pasauliui ir netgi taip būti išgelbėtais! Aš galvoju, kad būti tikru krikščioniu kainuoja daug. Vis dėl to, ar gali protingas žmogus abejoti, jog visa tai yra verta sumokėti dėl savo sielos išgelbėjimo? Kai laivui iškyla pavojus nuskęsti, jūreiviai neabejodami išmeta patį brangiausią krovinį. Kai vienas kūno narys serga, žmogus sutinka bet kokias sunkias operacijas, kad galėtų išgelbėti savo gyvybę. Tikras krikščionis yra pasiruošęs palikti bet kokią dalyką, kuris atskiria jį nuo dangaus. Religija, kuri nieko nekainuoja, yra nieko verta. Pigi krikščionybė, neturinti savyje kryžiaus, galiausiai bus niekam tinkama ir nesuteiks jokio vainiko.

2. Išlaidų apskaičiavimo svarba. Šią temą bus lengviau suprasti, jeigu iš pat pradžių pabrėšime, kad jokia Kristaus nustatyta pareiga negali būti atmesta, nepadarant žalos sau. Aš galėčiau parodyti, kiek žmonių per savo gyvenimą užsimerkia prieš gelbstinčios religijos prigimtį ir nenori paskaičiuoti, kiek iš tikrųjų kainuoja būti krikščionimi. Aš galiu priminti, kaip jie gyvenimo pabaigoje pagaliau prabunda ir pradeda kažkiek stengtis sugrįžti pas Dievą. Savo pačių nuostabai jie pamato, kad atgaila ir atsivertimas nėra tokie lengvi dalykai, kaip jie galvojo ir kad būti tikru krikščionimi reikalauja didelių išlaidų. Jie pamato, kad išdidūs įpročiai, nuodėmingas atlaidumas sau, meilė patogumams ir pasaulietiškas mūsų taip lengvai nepalieka, kaip mes to norėtume. Ir taip po tokios silpnos kovos jie pilni nevilties palieka šį

pasaulį, neturintys malonės ir nepasiruošę susitikti su Dievu. Visas savo gyvenimo dienas jie turėjo iliuziją, kad jų religija juos išgelbės. Vis dėlto jie atsimerkia per daug vėlai ir pirmą kartą suvokia, kad jie yra pražuvę, nes niekada nepaskaičiavo kainos. Tačiau yra kita grupė žmonių, kuriems aš ypatingai noriu kalbėti. Tai didžiulė dalis žmonių, kuri vis auga ir ypač šiomis dienomis yra dideliame pavojuje. Leiskite man trumpai apibūdinti juos. Žmonės, apie kurios aš kalbu, nežiūri lengvabūdiškai į religiją. Jie daug galvoja apie ją. Jie nėra neišmanėliai, jie žino, kas tai yra, tačiau jų problema yra ta, kad jie nėra įsišakniję ir įaugę į savo tikėjimą. Dažnai tai yra antros kartos tikintieji, jie yra kilę iš religingų šeimų, jie žino visus religinius dalykus, tačiau jie niekada to nepatyrė patys. Dažnai jie spaudžiami aplinkybių, jausmų ar norėdami neišsiskirti iš juos supančių, skubotai išpažino savo tikėjimą, tačiau jų širdys nėra paliestos malonės. Tokie žmonės yra dideliame pavojuje. Jie yra būtent vieni iš tų žmonių, kuriuos būtina raginti apskaičiuoti tikėjimo kainą. Neapskaičiuodami išlaidų, tūkstančiai Izraelio vaikų mirė dykumoje tarp Egipto ir Kanaano žemės. Jie išėjo iš Egipto pilni uolumo ir ryžto, lyg niekas niekada jų negalėtų sustabdyti. Tačiau, kai jie kelyje susidūrė su pavojais ir sunkumais, jų drąsa greitai atšalo. Jie niekada neapsvarstė būsimų problemų. Jie galvojo, kad pažadėta žemė yra čia pat. Ir kai priešai, nepriteklūs, troškulys pradėjo juos užvaldyti, jie pradėjo murmėti prieš Mozę ir Dievą ir iš tiesų norėjo grįžti į Egiptą. Trumpiau sakant, jie nepaskaičiavo kainos ir prarado viską bei mirė savo nuodėmėse.

Neapskaičiuodami išlaidų, daugelis mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus sekėjų kurį laiką vaikščiojo paskui Jį, bet vėliau nusigręžė (Jono 6:66). Pradžioje matydami Jo daromus stebuklus ir klausydami pamokslų, jie galvojo, kad Dievo karalystė bus įtvirtinta tuoj pat. Jie prisijungė prie Kristaus apaštalų ir vaikščiojo paskui juos, nepagalvodami apie pasekmes. Tačiau kai jie pamatė, jog yra doktrinų, kuriomis sunku tikėti ir reikia sunkiai dirbti bei kentėti, jų tikėjimas išgaravo amžiams ir pasirodė, jog jie yra niekas. Jie neapskaičiavo kainos ir jų tikėjimas pražuvo.

Karalius Erodas neapskaičiavo išlaidų ir todėl grįžo prie savo senų nuodėmių ir pražudė savo sielą. Jam patiko klausytis Jono Krikštytojo, jis jį gerbė ir laikė teisiu ir šventu žmogumi. Netgi darė daug teisingų ir gerų dalykų, bet kai pamatė, jog reikės atsisakyti savo mylimos Erodidos, jo religingumas atvėso (Morkaus 6:20). Jis neapskaičiavo kainos.

Tas pats atsitiko ir su Demu. Jis paliko Paulių, paliko Evangeliją, paliko Kristų ir dangų. Ilgą laiką jis keliavo kartu su apaštalu ir buvo iš tiesų jo bendražygis, bet kai pamatė, jog negali būti kartu pasaulio ir Dievo draugas, pasirinko pasaulį. „...nes Demas, pamilęs šį pasaulį, paliko mane ir iškeliavo į Tesaloniką.“ (2Tim. 4:10). Jis neapskaičiavo kainos.

Neapskaičiuodami kainos, Evangelijos pamokslininkų klausytojai baigia savo gyvenimą liūdnei. Klausydami jų, jie susijaudina ir užvaldyti emocijų, išpažįsta tai, ko iš tikrųjų nepatiria. Jie priima Žodį su tokiu dideliu džiaugsmu, kad net pralenkia senus krikščionis. Kažkurį laiką jie taip uoliai bėga, kad atrodo, jog aplenks visus kitus. Jie kalba ir tarnauja taip, kad net seni tikintieji jaučiasi sugėdinti. Tačiau kai jų jausmų šviežumas praeina, jie pasikeičia. Pasirodo, jie buvo tik uolėtos žemės klausytojai. Kristaus palyginimas kalba būtent apie juos. „Kilus kokiam sunkumui ar persekiojimui dėl žodžio, jie tuoj pat pasipiktina.“ (Mato 13:21). Žingsnis po žingsnio jų uolumas nyksta ir jų meilė šąla. Jų vietos susirinkime kasdien vis tuštėja ir niekada daugiau jų nepamatome tarp krikščionių. Kodėl? Todėl, kad jie niekada nepaskaičiavo išlaidų.

Dėl šių pačių priežasčių šimtai tikinčiųjų, atsivertusių prabudimų metu, grįžta į pasaulį ir atneša gėdą religijai. Jie pradeda turėdami klaidingą supratimą apie tikrą krikščionybę. Jie įsivaizduoja, kad pakanka

tik ateiti pas Kristų ir turėti stiprų džiaugsmo ir ramybės jausmą, tačiau po kurio laiko pamato, kad reikia nešti kryžių, kad mūsų širdys yra apgaulingos ir kad aplink mus visada slankioja velnias; ir jie atšąla ir nepatenkinti grįžta prie savo nuodėmių. Kodėl? Todėl, kad niekada iš tiesų nežinojo, kas yra biblijinė krikščionybė. Jie niekada neišmoko apskaičiuoti kainos. (Aš nenoriu būti neteisingai supastas, kalbėdamas apie prabudimus. Dėl to aš noriu kai ką paaiškinti. Aš esu labai dėkingas Dievui už visus juos. Aš dėkoju Dievui už visus tuos žmones, per kuriuos vyko šie prabudimai. Aš džiaugiuosi, kad visur yra pamokslaujamas Kristus, nesvarbu, kas apie Jį pamokslauja. Jeigu sielos išsigelbsti, aš džiaugiuosi, nesvarbu, kokia bažnyčia skelbia gyvenimo žodžius. Tačiau yra vienas liūdnas dalykas: šiame pasaulyje negali egzistuoti gėris, prie kurio nepriliptų blogis. Šių atgimimo prabudimų pasekoje gimė teologinė sistema, kuri iš tiesų turi daug trūkumų ir yra labai žalinga. Jos pagrindinės charakteristikos yra štai kokios: neproporcingai iškreiptos trys religijos tiesos: staigus atsivertimas, kvietimas neatsivertusius priimti Kristų ir vidinio džiaugsmo bei ramybės jausmo naudojimas atsivertimo patvirtinimui. Šios trys didelės Evangelijos tiesos yra neteisingai iškeliamos ir todėl atneša daug žalos. Staigus atsivertimas, be jokių abejonių, gali vykti žmonėse, tačiau negalima teigti, jog nėra kito atsivertimo būdo, kad reikia iš karto, per jėgą atsigręžti į Dievą arba kitaip niekada neatsiversi. Visi žmonės turi būti raginami atsiversti. Tai yra Evangelijos kertinis akmuo, tačiau žmonės turi atgailauti ir tikėti. Žmonės turi žinoti, kodėl jie turi ateiti pas Kristų ir kas jų laukia, ir iš to turi kilti jų noras bėgti pas Jį. Ramybė ir paguoda Kristuje turi būti skelbiama žmonėms, tačiau jie turi žinoti, kad ramybės ir džiaugsmo jausmas nėra būtinas išteisinimui. Jie gali turėti tikrą tikėjimą ir tikrą ramybę be tokių triumfojančių jausmų. Vien tik džiaugsmas nėra tikras malonės įrodymas. Tokios teologijos trūkumai, man atrodo yra štai kokie:

1. Šventosios Dvasios veikimas nusidėjėlių atsivertime yra apribojamas. Ne visi tikrai atsiverčiantys padaro tai staiga, todėl reikalauti staigaus atsivertimo yra neteisinga. Tai liudija Sauliaus ir Filipų kalėjimo viršininko pavyzdžiai.

2. Nusidėjėliai nėra pakankamai supažindinami su Dievo įstatymo šventumu, savo nuodėmingumu ir tikrąja kalte dėl nuodėmių. Dažnai raginimas nusidėjėliui ateiti pas Kristų neturi jokios naudos, nes jis nežino, kodėl turi ateiti pas Jį ir neįaučia savo nuodėmių naštos.

3. Tikėjimas nėra teisingai paaiškinamas. Kai kurie moko, kad tikėjimas yra jausmas. Kiti sako, kad jeigu tu tiki, kad Kristus mirė už nusidėjėlius, tu turi tikėjimą. Tokiu atveju visi demonai yra labai tikintys.

4. Vidinio džiaugsmo turėjimas yra svarbus dalykas tikėjime, tačiau tai nėra gelbstinčio tikėjimo esencija. Galima turėti tikėjimą ir be šio džiaugsmo. Stengtis, kad visi, ką tik atsivertę, turėtų šį jausmą, yra pavojinga. Kai kurie iš jų gali džiaugtis ir neturėdami tikėjimo, o tikrai tikintys nepatirti šio jausmo.

5. Svarbu nepamiršti Dievo nepriklausomybės nusidėjėlių gelbėjime ir Jo malonės veikimo tame. Daugelis kalba taip, lyg žmonių atsivertimas vyktų pagal jų norus ir lyg tokie Šv. Rašto žodžiai: "Taigi, viskas priklauso ne nuo to, kuris trokšta ar kuris bėga, bet nuo gailestingo Dievo." (Rom. 9:17) neegzistuoja. Tokios teologijos žala, mano nuomone, yra didžiulė. Dėka jos daug nuolankių krikščionių yra nusivylę ir išsigandę. Jie galvoja, jog neturi jokios malonės, nes nepasiekia tokių "aukštų" jausmų, apie kuriuos yra kalbama. Iš kitos pusės, daug žmonių neturi jokios malonės ir apsigauja, galvodami, jog yra atsivertę, nes patiria taip pabrėžiamas emocijas. Priešnuodžiai tokiems dalykams yra labai paprasti:

1. Visi Dievo nutarimai turi būti mokomi Šv. Rašto šviesoje, išlaikant pusiausvyrą, o ne iškeliant tris Evangelijos tiesas. Kiekviena nuostabi Evangelijos tiesa turi savo vietą.

2. Apie atgailą, kaip ir apie tikėjimą, turi būti mokoma pilnai, nenustumiant jų į antrąjį planą. Mūsų Viešpats Jėzus Kristus ir Paulius visada daug kalbėjo apie tai.

3. Šventosios Dvasios veikimas atsivertime gali pasireikšti įvairiai ir veikti žmonių jausmus, tačiau apie tai neturi būti mokoma, kaip apie būtinybę.

4. Tiems, kurie tvirtina, jog surado tikrą ramybę, turi būti paaiškinta, kad jausmas dar nėra tikėjimas ir kad pasilikimas Kristaus žodyje (Jono 8:31) ir gerų darbų darymas yra tikrojo tikėjimo įrodymas.

5. Žmonės nuolat turi būti raginami nepamiršti apskaičiuoti kainos, nepamiršti, jog tikroji religija yra ne tik taika, bet ir karas, ne tik vainikas, bet ir kryžius. Aš esu įsitikinęs, jog neteisingas atsivertimo išaiškinimas yra tai, ko labiausiai reikia bijoti religijoje, nes dažnai tai baigiasi sielos sužlugdymu ir mirtimi. Tačiau kai žmonės yra veikiami sveikų religinių jausmų, jie tikrai negrįš atgal. Be to, aš netikiu masišku žmonių atsivertimu. Man tai nesutinka su įprastu Dievo elgesiu. Mano supratimu, Dievas žmones šaukia po vieną. Todėl, kai aš girdžiu apie staigų didelį atsivertusiųjų skaičių, man tai neteikia daug vilčių. Sveikiausias ir pasiliekantis žmonių atsivertimas vyksta tuose misijų laukuose, kuriuose žmonės neatsiverčia į krikščionybę miniomis. Šv. Rašte yra dvi vietos, kurias aš dažnai noriu prisiminti ir kalbėti visiems, kurie skelbia Evangeliją šiandien. Pirmoji yra palyginimas apie sėją. Šis palyginimas turi labai gilią prasmę. Antroji yra kaina, apie kurią kalbėjo Kristus minioms, kuriuos Jį sekė. Keista, bet Kristus šioms minioms neturėjo jokio įkvepiančio žodžio. Atvirksčiai, Jis paragino juos sustoti ir paskaičiuoti išlaidas. Nemanau, kad kai kurie šiuolaikiniai pamokslininkai yra pasiruošę tokiai žinia.)

Daug religingų tėvų vaikų, neapskaičiavę kainos, krenta į nuodėmę ir užtraukia gėdą krikščionybei. Nuo mažens jie pažįsta Evangelijos teoriją ir formas. Nuo pat mažens jie yra supažindinami su pagrindinėmis Biblijos vietomis, kiekvieną sekmadienį jie yra to mokomi ir moko kitus sekmadieninėse mokyklose. Jie auga, išpažindami religiją, tačiau jie nežino, kodėl tai daro, nei rimtai apie tai pagalvoja. Ir tada, kai suaugusių gyvenimo realybė juos pradeda spausti, visų nuostabai, jie nutolsta nuo religijos ir pasineria į pasaulį. Kodėl? Todėl, kad jie niekada iš tiesų nesuprato, kokia auka yra būti tikru krikščionimi. Niekas jų neišmokė apskaičiuoti kainos.

Tai yra dideli ir skausmingi dalykai, tačiau tai yra tiesa. Tai mums padeda suprasti šios mūsų nagrinėjamos temos svarbą. Tai verčia priešais visų, kurie trokšta būti šventais, akis iškelti šį plakatą: **”APSKAIČIUOKITE KAINĄ”**

Aš drįstu teigti, jog bažnyčiose turi būti dažnai mokoma apie kainos paskaičiavimą. Šiandien tai yra pirmos būtybės dalykas daugelyje bendruomenių. Staigus atsivertimas ir staigi juslinė ramybė yra vienintelis dalykas, ko ieško Evangelijos skelbėjai. Visi kiti dalykai yra nustumiami į šešėlį. Jų visų pastangų tikslas yra iššaukti šiuos išorinius dalykus. Aš drąsiai teigiu, kad paviršutiniškas ir dalinis mokymas yra ypatingai žalingas. Te niekas neklysta čia. Aš sutinku, kad žmonėms būtų skelbiamas visiškas išgelbėjimas Kristuje, laisvas ir staigus. Aš sutinku, kad žmogus gali atsiversti staiga. Vis dėlto aš sakau, kad šios tiesos neturi būti pateikiamos žmonėms paviršutiniškai. Tai turi būti mokoma sąžiningai, leidžiant žmogui suprasti, kad jo išpažinimą turi lydėti troškimas palikti pasaulį ir tarnauti Kristui. Negalima siūlyti žmonėms būti Kristaus armijos dalimi, neparodant, kokie mūšiai jų laukia. Trumpiau sakant, jiems turi būti parodyta, kokią kainą jie turės sumokėti ir kokios išlaidos jų laukia.

Jeigu kas nors nori sužinoti, kaip Jėzus Kristus elgėsi šioje srityje, te skaito Luko evangeliją. Štai ką Jis sakė: "Kartu su Juo ėjo didelės minios. Atsigręžęs Jis tarė žmonėms: jei kas ateina pas mane ir nelaiko neapykantoje savo tėvo, motinos, žmonos, vaikų, brolių, seserų ir net savo gyvybės - negali būti mano mokinys. Kas neneša savo kryžiaus ir neseka manimi, negali būti mano mokinys." (Luko 14:25-27). Aš negaliu suderinti šių žodžių su daugelio šiuolaikinių pamokslininkų mokymu. Ir dar daugiau, mano nuomone, ši doktrina yra aiški, kaip dienos šviesa. Ji mus moko, kad mes negalime raginti žmonių būti Kristaus mokiniais, prieš tai neparodę, kokios išlaidos jų laukia.

Jeigu jūs norite sužinoti, ką šia tema manė geriausi Evangelijos tarnai, aš noriu pasakyti jums, kad visi jie kalbėjo tą patį, ką Kristus. M.Liuteris, Latimer, Baxter, Wesley, Whitefield, Berridge, Rowland Hill nuolat kalbėjo žmonėms apie jų širdyse gyvenantį apsigavimą. Jie labai gerai žinojo, jog ne viskas, kas žiba yra auksas: kad apkaltinimas nuodėme dar nėra atsivertimas, kad jausmai dar nėra tikėjimas nei malonė, kad ne visi daigai atneša vaisių. Jie nuolat šaukė: "Neapsigaukite." "Gerai apsvarstykite tai, ką darote. Nepradėkite bėgti dar nepašaukti. Apskaičiuokite išlaidas."

Jeigu mes norime viską daryti gerai, niekada nesigėdinkime vaikščioti Viešpaties Jėzaus Kristaus pėdomis. Jeigu jums yra patikėta sielų priežiūra, iš tiesų rūpinkitės jomis. Raginkite jas iširti savo kelius, raginkite ateiti pas Viešpatį ir nusizeminti prieš Jį. Kalbėkite jiems apie neužtarnautą, pilną ir staigų išgelbėjimą. Te priima jie Kristų ir Jo dovanas, tačiau viskame kalbėkite jiems tiesą ir tik tiesą. Gėdykitės naudotis visokia žmogiška išmintimi, norėdami išlaikyti žmones. Nekalbėkite jiems vien tik apie atlygį ir šlovę, bet ir apie priešus, kovas, ginklus, budėjimus. Nepristatykite jiems tik vienos krikščionybės pusės. Kai kalbate žmonėms apie atpirkimą ir Kristaus kryžių, nepamirškite pasakyti jiems ir apie savęs išsižadėjimo kryžių. Skelbkite jiems pilną krikščionybę. Kvieskite žmones atgailauti ir ateiti pas Kristų, bet tuo pačiu leiskite jiems suprasti, kokios išlaidos jų laukia.

Aš nenoriu nuvilti nei vieno, kuris seka Kristumi. Aš trokštu paraginti visus eiti pirmyn ir nešti savo kryžių. Apskaičiuokime kainą ir darykime tai atidžiai. Prisiminkime, kad jeigu mes teisingai ją suskaičiuosime ir viską apsvarstysime, nebus nieko, kas mus sustabdytų.

Pažiūrėkime dabar į keletą dalykų, kurie įeina į tikros krikščionybės kainą. Garbingai ir teisingai pažiūrėkime į tai, ką mes turėtume palikti, jeigu mes norime būti Kristaus mokiniais. Suskaičiuokime visas sąskaitas ir nebijokime rezultatų.

a. Suskaičiuokite ir palyginkite laimėjimus ir praradimus. Jūs galbūt nemažai prarasite šiame pasaulyje, bet laimėsite savo nemirtingos sielos išgelbėjimą. Parašyta: "Kokia gi žmogui nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, bet pakenktų savo sielai?" (Morkaus 8:36).

b. Suskaičiuokite ir palyginkite išaukštinimus ir pažeminimus. Jūs galite būti pažemintas žmogaus, bet išaukštintas Dievo Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios. Pažeminimas kils iš keleto nedorių, aklių ir klystančių žmonių, o išaukštinimas ateis iš karalių Karaliaus ir visos žemės Teisėjo. Tik tie, kuriuos Jis laimina, bus iš tiesų palaiminti. Parašyta: "Palaiminti jūs, kad dėl manęs jus šmeižia ir persekioja bei meluodami visai piktžodžiauja. Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes didelis jūsų atlygis danguje." (Mato 5:11,12).

c. Suskaičiuokite ir palyginkite draugus ir priešus. Iš vienos jūsų pusės stovi demonai ir nedorėliai. Iš kitos pusės jūs turite Jėzaus Kristaus draugystę ir palankumą. Daugiausiai, ką gali padaryti jūsų priešai,

tai įkasti jums į kulną. Jie gali išlieti visą savo pyktį ant jūsų, jie gali stengtis nukreipti viską, kas yra žemėje ir danguje, kad jums pakenktų, bet jie negalės jūsų pražudyti. Jūsų Draugas yra pajėgus išgelbėti visus, kurie per Jį ateina pas Tėvą. Niekas niekada neišplės Jo avies iš Jo rankų. Parašyta: "Nebijokite tų, kurie žudo kūną ir paskui nebegali daugiau nieko padaryti. Aš parodysiu, ko jums reikia bijoti: bijokite to, kuris nužudęs turi galią įmesti į pragarą. Taip, sakau jums, šito bijokite." (Luko 12:4,5).

d. Apskaičiuokite ir palyginkite šį gyvenimą su būsimu. Be jokių abejonių, šis laikas iš tiesų yra sunkus. Tai yra budėjimo, maldos, kovos, tikėjimo ir pastangų laikas. Tačiau tai vyks trumpai. Būsimasis gyvenimas bus poilsio laikas. Nuodėmė bus pašalinta. Velnias bus surištas ir mes turėsime amžiną poilsį. Parašyta: "Mūsų trumpalaikis lengvas sielvartas ruošia mums visa pranokstančią šlovę. Todėl mes žiūrime ne į tai, kas regima, bet į tai, kas neregima, nes kas regima yra laikina, o kas neregima – amžina." (2Kor. 4:17;18).

e. Paskaičiuokime ir palyginkime nuodėmės malonumus ir laimę tarnauti Dievui. Pasauliečio malonumai, kuriuos jis sau suteikia savo pastangomis yra tušti, nenumalšinantys troškulio ir netikri. Tai yra kibirkštys, sužibančios trumpam ir išnykstančios amžiams. Laimė, kurią Kristus suteikia savo tautai yra išliekanti, tvirta ir teikianti pilnatvę. Ji nepriklauso nei nuo sveikatos, nei nuo aplinkybių. Ji nepalieka žmogaus netgi mirties valandą. Ji atbaigiama nevystančio šlovės vainiko uždėjimu. Parašyta: "Nedorėlio džiaugsmas trumpas ir veidmainio džiaugsmas tik akimirka (Jobo 20:5), "kvailio juokas yra kaip deginamų erškėčių spragsėjimas po puodu. Ir tai yra tuštybė." (Eklez. 7:6), ir: "Aš palieku jums ramybę, duodu jums savo ramybę. Aš duodu ne taip, kaip pasaulis tai duoda. Tenebūkštauja jūsų širdys ir teneišsigąsta." (Jono 14:27).

f. Paskaičiuokime ir palyginkime tikrojo krikščionio problemas ir problemas, kurios laukia visų nedorėlių. Sustokite ir trumpai pamąstykite apie tai, kad Biblijos skaitymas, malda, atgaila, tikėjimas ir šventas gyvenimas turi savo skausmą ir savęs išsižadėjimą. Tačiau visa tai yra niekas, palyginus su rūstybe, kuri kaupiasi virš netikinčiųjų ir neatgailaujančių galvų. Vieną dieną pragaras bus baisiau už visą gyvenimą, kurio metu reikėjo nešti kryžių. "Kirminas, kuris niekada nemiršta ir ugnis, kuri niekada negęsta" yra dalykai, kurių žmogiškas supratimas negali pilnai suvokti ir apibūdinti. Parašyta: "Atsimink, sūnau, kad tu gyvendamas žemėje atsiėmei savo gėrybes, o Lozorius - tik nelaimės. Todėl jis susilaukė paguodos, o tu kenti." (Luko 16:25).

g. Paskaičiuokime ir palyginkime skaičių tų, kurie nusigręžia nuo savo nuodėmių ir pasaulio ir tarnauja Kristui ir tų, kurie palieka Kristų ir grįžta į pasaulį. Vienoje pusėje jūs suskaičiuosite tūkstančius, o kitoje nei vieno. Kiekvienais metais minios palieka platų kelią ir pradeda eiti siauru. Nei vienas, kuris iš tiesų pradeda eiti siauru keliu, nepavargsta ir negrįžta į platų kelią. Galime matyti, kad pėdos, einančios keliu, vedančiu žemyn, dažnai išklysta, bet keliu, vedančiu į dangų, jos eina tiesiai, nes "nedorėlio kelias yra kaip tamsa, jie nežino, kur jie suklups." (Patar. 4:19), "...neištikimojo kelias sunkus." (Pat. 13:15), o "teisiojo kelias yra kaip aušra, kuri šviečia vis ryškiau iki tobulos dienos." (Pat. 4:18).

Tokie apskaičiavimai dažnai nėra teisingai atliekami. Aš matau, kad nemažai žmonių vis blaškosi tarp dviejų nuomonių. Jie negali nuspręsti, ar iš tiesų yra verta tarnauti Kristui. Praradimai ir laimėjimai, pranašumai ir trūkumai, liūdesys ir džiaugsmas, pagalba ir trukdymai juos verčia svyruoti ir jie niekaip nesugeba pasirinkti Dievo. Jie negali padaryti šių apskaičiavimų teisingai. Jie nemato aiškaus rezultato, nes skaičiuoja neteisingai. Tačiau kodėl jie taip klysta? Todėl, kad neturi tikėjimo. Paulius mus moko,

kaip padaryti teisingas išvadas, susijusias su mūsų sielomis. Laiške Hebr. 11-tame skyriuje jis atskleidžia galingą principą, kuris veikia mums skaičiuojant. Tokį patį principą naudojo Nojus ir apie jį aš noriu dabar pakalbėti.

Kaip Nojus galėjo išlikti pastovus laivo statyboje? Jis buvo vienas tarp nusidėjėlių ir netikinčiųjų. Jis turėjo iškęsti pažeminimus ir pajuokas. Kodėl jo rankos nenusviro ir jis kantriai dirbo iki galo? Todėl, kad jis tikėjo. Jis tikėjo ateinančia rūstybe. Jis tikėjo, jog nebus niekur kitur išsigelbėjimo, išskyrus laivą, kurį jis stato. Jis tikėdamas nepasidavė pasaulio nuomonei. Jis apskaičiavo tikėjimo išlaidas ir neabejojo, jog laivo statyba atneš pelną.

Kodėl Mozė paliko faraono namų malonumus ir atsisakė vadintis faraono dukters sūnumi? Kodėl jis viską paliko dėl tokių paniekintų žmonių, kokiais buvo hebrajai ir rizikavo viskuo, norėdamas išvesti juos iš vergystės? Žmogišku žvilgsniu jis prarado viską ir nieko negavo. Kas jį ragino tai daryti? Jo tikėjimas. Jis tikėjo, kad jo laukia daug didesnis už visus Egipto lobius atlygis. Jis tikėdamas apskaičiavo kainą ir žvelgdamas į Nematomąjį, suprato, kad palikti Egiptą ir eiti į dykumą bus laimėjimas.

Kaip Saulius, aršus fariziejus, galėjo tapti krikščionimi? Tokio pasikeitimo kaina ir auka buvo iš tiesų didelė. Jis atsisakė daug žadančios ateities. Vietoj to, kad būtų gerbiamas visų, jis pasirinko būti visų niekinamu, būti visų priešu ir persekiojamu iki mirties. Kas jį įkvėpė tam? Jo tikėjimas. Jis patikėjo, kad Jėzus, kurį jis sutiko Damasko kelyje, būsimajame gyvenime gali jam duoti šimtą kartų daugiau, negu jis turės išsižadėti dabar. Tikėjimu jis apskaičiavo kainą ir aiškiai matė, į kurią pusę nusveria svarstyklės. Jis tvirtai tikėjo, kad Kristaus kryžiaus nešimas yra laimėjimas.

Tikėjimas, palenkęs Nojų, Mozė, Paulių elgtis taip, kaip jie elgėsi, yra ta paslaptis, kuri padeda mums padaryti teisingas išvadas, kalbant apie mūsų sielą. Toks pats tikėjimas turi būti mūsų pagalbininkas, skaičiuojant, kiek kainuoja būti tikru krikščionimi. Su šiuo tikėjimu mes turime prašyti Dievo: "suteik mums dar didesnę malonę." Apsiginklavus juo, viskas mūsų gyvenime užims savo vietas. Būdami pilni tikėjimo, mes nieko nepridėsime prie kryžiaus ir nieko neatimsime iš vainiko. Mūsų visos išvada bus teisingos. Galutinė mūsų apskaičiuota suma nebus klaidinga.

Užduokime sau dabar vieną rimtą klausimą: "Kiek mums kainuoja mūsų krikščionybė?" Galbūt, ji nieko nekainuoja. Galbūt, ji jums nekainuoja jokių problemų, laiko, susimąstymo, rūpesčio, skausmo, skaitymo, maldų, savęs išsižadėjimo, konfliktų ir nei jokių pastangų. Tačiau tokia religija niekada neišgelbės jūsų sielos. Ji niekada jums nesuteiks ramybės čia, žemėje, nei vilties mirties valandą. Jis neišlaikys jūsų sunkumų metu, nei pradžiugins, kai mirtis pasibels į jūsų duris. Religija, kuri nieko nekainuoja, yra nieko verta. Prabuskime, kol dar nėra vėlu. Prabuskime ir atgailaukime. Pabuskime ir atsiverskime. Pabuskime ir tikėkime. Pabuskime ir melskimės. Nenusiraminkime, kol negalėsime teigiamai atsakyti į klausimą: kiek tai kainuoja mums?

Jeigu jums reikia įkvėpimo tarnauti Dievui, pagalvokite apie kainą, kurią reikėjo sumokėti už jūsų sielos išgelbėjimą. Pagalvokite apie tai, kaip Dievo Sūnus paliko dangų ir tapo Žmogumi, kentėjo ant kryžiaus ir tris dienas gulėjo kape, kad jūsų skolos Dievui būtų sumokėtos ir jūsų atpirkimas būtų pilnai atbaigtas. Pagalvokite apie tai ir supraskite, kad nemirtingos sielos turėjimas nėra nerimtas dalykas. Verta yra patirti problemas dėl savo sielos išsaugojimo.

Dabar bijodami problemų, vėliau jūs prarasite dangų. Ar jūs iš tiesų esate pasiruošę pražūti vien dėl to, kad dabar nejaustumėte kažkokių nepatogumų? Išmeskite tokias tuščias ir bailias mintis. Pakilkite ir

būkite tikru vyru ir tikra moterimi. Pasakykite patys sau: "Nesvarbu, kokia būtų kaina, aš stengsiuosi įeiti per ankštus vartus." Pažiūrėkite į Kristaus kryžių ir būkite drąsus. Pažiūrėkite rimtai į mirtį, teismą ir amžinybę. Būti krikščioniu gali kainuoti daug, bet yra verta juo būti.

Jeigu mano skaitytojas iš tiesų apskaičiavo kainą ir paėmė savo kryžių, aš raginu jį tęsti tai daryti ir būti ištikimu. Kai jūs jaučiate savo širdies silpnumą, kai esate gundomi nusivilti ir palikti šį kelią, kai atrodo, jog jūsų priešų yra be galo daug, kai jūsų nuodėmės jus spaudžia, kai draugų yra mažai, kai kelias yra toks siauras ir akmenuotas, kai jūs vos suprantate, ką turite daryti, aš raginu jus būti ištikimais ir nesustoti.

Laikas yra trumpas. Dar keletas budėjimo ir maldos metų, dar keletas persijojimų šio pasaulio jūroje, dar keletas pasikeitimų, dar keletas žiemų ir vasarų ir viskas baigsis. Tai bus paskutinė mūsų kova ir daugiau nebus jokių mūsų. Kristaus artumas atlygins už visas mūsų kančias čia, žemėje. Kai mes atsigręšime atgal ir pažiūrėsime į savo praeito gyvenimo kelionę, mes būsime priblokšti savo širdies silpnumo. Mes stebėsime, kiek daug mes padarėme vengdami savo kryžiaus ir kiek mažai mes stengėmės dėl būsimos vainiko. Mes stebėsime, kaip mes abejojome apskaičiuodami kainą ir niekaip nepasirinkdami, kuriuo keliu eiti. Būkime drąsus. Namai jau nėra taip toli. Būti tikru krikščioniu ir iš tiesų šventu žmogumi gali kainuoti brangiai, bet jūs būkite iš tų žmonių, kurie moka šią kainą.

Šeštas skyrius

Augimas

“Aukite malone ir mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu.” (2Petro 3:18).

Šios eilutės turi būti svarbios kiekvienam tikram krikščioniui. Tai kiekvieną iš mūsų verčia savęs paklausti: "Ar aš augu malonėje? Ar mano religiniame gyvenime yra progresas?" Aš nesitikiu, kad tokie klausimai gali kilti formalaus krikščionio galvoje. Iš žmogaus, kurio religija apsiriboja sekmadieniais, kurio krikščionybė yra tik sekmadieninis drabužis, negalime tikėtis, jog jis rūpinsis augimu malonėje. Jis apie tai nieko nežino. Tai jam yra kvailystė (1Kor. 2:14). Tačiau tas, kuris rūpinasi savo siela, kuris trokšta ir alksta dvasinio gyvenimo, tokius save tiriančius klausimus kelia dažnai. Klausimas "ar aš augu malonėje?" yra visada labai naudingas, bet ypač tam tikrose aplinkybėse. Šeštadienio vakaras, sekmadienio susirinkimas, gimtadienis, metų pabaiga - visomis šiomis progomis yra gerai sustoti ir pagalvoti apie tai, kas yra mūsų viduje. Laikas bėga labai greitai. Gyvenimas greitai prabėga. Valanda, kurią mūsų krikščionybė bus patikrinta ir išbandyta, ar ji pastatyta ant uolos ar smėlio, artėja. Ar mes iš tiesų karts nuo karto save egzaminuojame ir ištiriame savo sielų būklę? Ar mes pasiliekame dvasiniuose dalykuose? Ar mes augame malonėje? Šie klausimai yra svarbūs mūsų dienomis. Keistos ir paviršutiniškos nuomonės sklendo žmonių protuose apie kai kurias doktrinas, tarp jų ir apie augimą malonėje, kuris yra esminis dalykas tikrame šventume. Kai kurie tai absoliučiai neigia, kiti ieško įtikinamų paaiškinimų ar nori tai

sumenkinti. Tūkstančiai tai neteisingai supranta ir dėl to apleidžia šį augimą. Šiomis dienomis yra naudinga objektyviai pažvelgti į krikščionio augimo temą.

Nagrinėjant šią temą, noriu atkreipti dėmesį į tris dalykus:

1. Augimo malonėje realumą - toks dalykas iš tiesų egzistuoja.
2. Šio augimo ženklus - yra ženklai, per kuriuos galima atpažinti augimą malonėje.
3. Būdus augti joje.

Nežinau, kas skaitys šias eilutes, bet aš nesigėdiju atkreipti dėmesį į šią temą. Patikėkite, joje yra daug spekuliacijos ir prieštaravimų. Ši tema yra labai praktiška ir artimai susijusi su pašventinimu. Tai yra skiriamasis tikrai augančių krikščionių ženklas. Kiekvieno tikro ir švento krikščionio dvasinė sveikata ir klestėjimas, dvasinis pasitenkinimas ir patogumas yra neatsikiriamas nuo dvasinio augimo.

1. Augimo malonėje realumas. Tai, kad krikščionis gali neigti augimą malonėje, yra liūdnas ir keistas dalykas. Tačiau čia turime prisiminti, kad žmogaus supratimas kaip ir valia yra kritę. Dažnai nesutarimai tarp doktrinų yra tik nesutarimai tarp žodžių reikšmių. Tikiuosi, kad šiuo atveju nebus taip. Bandau tikėti, kad kai aš kalbu apie augimą malonėje, kalbu apie vieną dalyką, o tuo metu tai neigiantys broliai, kalba visai apie ką kitą. Todėl pirmiausiai leiskite man paaiškinti tai, ką aš turiu galvoje. Kai aš kalbu apie augimą malonėje, aš nekalbu apie tai, kad tikinčiojo išgelbėjimas Kristuje gali augti. Aš nekalbu apie tai, kad jis gali augti Dievo palankume ar užtikrintume. Nenoriu pasakyti, kad jis kada nors bus labiau išteisintas, jam bus labiau atleista ar turės didesnę ramybę su Dievu, negu turėjo atsivertimo momentu. Aš tvirtai laikausi to, kad krikščionio išgelbėjimas yra visiškai atbaigtas ir tobulas ir nors silpni krikščionys to nežino ar nejaučia, jie yra taip pat tobulai išteisinti, kaip ir tie, kurie yra stiprūs ir tai supranta bei jaučia. Aš esu tvirtai įsitikinęs, kad mūsų išrinkimas, pašaukimas ir pasilikimas Kristuje neturi laipsnių: nei augimo, nei mažėjimo. Jeigu kuriems atrodo, kad augimą malonėje aš suprantu, kaip augimą išteisinime, jie visiškai klysta ir nesupranta, apie ką aš kalbu. Aš sutikčiau būti pakartas, te Dievas man padeda, dėl šlovingos tiesos, kad kiekvieno tikinčiojo išteisinimas prieš Dievą yra tobulas Kristuje (Kol. 2:10). Nuo to momento, kai žmogus patiki, prie jo išteisinimo nieko negalima pridėti, nei nieko atimti.

Kai aš kalbu apie augimą malonėje, aš turiu galvoje malonės – dovanų, kurias Šventoji Dvasia pasodina kiekvieno tikinčiojo širdyje - augimą, stiprėjimą ir ryškėjimą. Aš esu įsitikinęs, kad kiekviena ši dovana turi savo augimą ir progresą. Aš tikiu, kad atgaila, tikėjimas, viltis, meilė, nuolankumas, uolumas, drąsa ir panašūs dalykai gali būti dideli arba maži, stiprūs arba silpni, gyvybingi arba apmirę ir gali svyruoti tame pačiame žmoguje skirtingais jo gyvenimo etapais. Kai aš kalbu apie žmogaus augimą malonėje, aš turiu galvoje tik štai ką: jo nuodėmės suvokimas darosi vis gilesnis, jo tikėjimas vis stipresnis, jo viltis vis ryškesnė, jo meilė vis stipresnė, jo dvasiškumas vis labiau pastebimas. Ji jaučia vis daugiau dieviškos jėgos savo širdyje. Tai vis daugiau pasireiškia jo gyvenime. Nežinau kaip kiti, bet aš tai vadinu augimu malonėje.

Pagrindas, į kurį remiasi augimo malonėje doktrina man yra Šv. Rašto kalba. Jeigu Biblijos žodžiai ką nors reiškia, tada toks dalykas, kaip augimas, egzistuoja ir tikintieji turi būti raginami augti. Ką apie tai sako Paulius? "...nes jūsų tikėjimas smarkiai auga ir jūsų visų meilė vienas kitam vis didėja." (2Tes. 1:3), "Mes tik raginame jus, broliai, daryti vis daugiau pažangos." (1Tes. 4:10), "...augdami Dievo pažinimu" (Kol. 1:10), "...turime viltį jūsų tikėjimui augant..." (2Kor. 10:15), "Viešpats teaugina jus ir gausiai tepraturtina meile vienas kitam ir visiems..." (1Tes. 3:12), "...augtume visame kame Jame, kuris yra galva,

tai yra Kristus” (Ef. 4:15), ”...ir meldžiu, kad jūsų meilė vis augtų ir augtų pažinimu ir visokeriopu išvalgumu.” (Fil. 1:9), ”...pagaliau, broliai, prašome ir raginame jus Viešpatyje Jėzuj: jeigu išmokote iš mūsų, kaip privalote elgtis ir patikti Dievui - taip ir elkitės darydami vis daugiau pažangos.” (1Tes. 4:1). Ką sako Petras? ”...lyg naujagimiai troškite tyro žodžio pieno, kad nuo jo augtumėte išgelbėjimui.” (1Petro 2:2), ”Aukite malonėje ir mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu.” (2Petro 3:18). Nežinau, ką kiti galvoja apie šias eilutes, bet man jos kalba apie doktriną, kurią aš dabar nagrinėju. Aš neturiu kito paaiškinimo šioms Šv. Rašto vietoms. Apie augimą malonėje moko Biblija. čia galėčiau nekalbėti daugiau nieko ir baigti.

Dar vienas pamatas, ant kurio aš statau augimo malonėje doktriną yra patirtis. Aš noriu paklausti sąžiningo Biblijos skaitytojo, argi jis nemato kiekvieno joje aprašyto šventojo augimo malonėje? Tai taip aiškiai matosi. Argi tuose pačiuose žmonėse mes negalime pastebėti tokių didelių tikėjimo ir pažinimo skirtumų skirtinguose jų gyvenimo etapuose? Argi Šv. Raštas to nepabrėžia, kalbedamas apie stiprų ir silpną tikėjimą, apie tik ką gimusius, vaikus, jaunuolius ir tėvus? (1Petro 2:2; 1Jono 2:12,14). Argi jūs, stebėdami krikščionis, nepadarote tokios pačios išvados? Kodėl krikščionys nepripažįsta, kad jų pačių tikėjime ir pažinime yra skirtingi lygiai, kad jų pažinimas ir tikėjimas buvo kitoks įtikėjimo pradžioje, negu dabar. Tarp jų yra toks pats skirtumas, kaip tarp jauno ir jau paaugusio medžio. Jis turi tas pačias malonės dovanas, kaip ir pradžioje, bet jos paaugo. Visa tai mane verčia tikėti, kad augimas malonėje yra realus dalykas.

Man beveik yra gėda tiek daug kalbėti šia tema, todėl, jeigu žmogus sako, kad tikėjimas, viltis, pažinimas ar šventumas naujai įtikėjusiam Kristumi yra toks pats stiprus kaip ir brandžiame krikščionyje ir jam nereikia jokio augimo, tuomet tuščia yra ginčytis su juo. Be jokių abejonių, malonės dovanos yra realios iš pat pradžių, tačiau jos nėra tokios gyvybingos ir neturi vaisių. Jeigu kas nors klausia, kaip jos stiprėja, aš turiu atsakyti, kad tokiu pačiu būdu, kaip ir viskas, kas gyva šioje žemėje - jos turi augti. Būtent tai aš turiu galvoje, kalbedamas apie augimą malonėje.”Tikroji malonė yra progresyvi. Ji turi augančią ir besiplečiančią prigimtį. Malonė yra kaip dienos šviesa: ji prasideda nuo aušros ir vidurdienį pasiekia savo didžiausią ryškumą. Šventieji nėra palyginami tik su žvaigždėmis, bet ir su medžiais (Izaijo 61:3; Ozėjo 14:5). Geras krikščionis nėra kaip Ezekijo saulė, kuri grįžo atgal ar Jozuės saulė, kuri sustojo. Krikščionis visada auga šventume ir Dieve.” (Thomas Watson, Minister of St.Stephen’s Walbrook, 1660m. (Body of Divinity)).

a. Eikime darbar prie daug praktiškesnių dalykų. Aš noriu, kad žmonės žiūrėtų į augimą malonėje kaip į labai svarbų dalyką mūsų sieloms. Praktinė prasme mūsų norai bus patenkinti, kai mes teisingai suvoksime dvasinį augimą. Mes turime suprasti, kad augimas malonėje yra geriausias mūsų dvasinio sveikumo ir klestėjimo įrodymas. Jeigu vaikas ar gėlė, ar medis neauga, mes aiškiai žinome, kad kažkas yra negerai. Tiek gyvūno, tiek augalo augimas parodo jo sveikumą. Tas pats vyksta su mūsų sielomis. Jeigu jos auga ir daro tai teisingai - viskas gerai. ”Augimas malonėje yra tiesos apie malonę įrodymas. Tai, kas neturi gyvybės, neaug. Paveikslas negali augti. Tačiau augalas, turintis gyvybę, auga. Malonės augimas parodo, kad ji yra gyva mūsų sieloje.” (T.Watson, 1660m.)

b. Augimas malonėje daro mus laimingus mūsų religijoje. Dievas išmintingai sujungė mūsų pasitenkinimą su augimu šventume. Iš tiesų galime sutikti didelį skirtumą tarp vieno ir kito krikščionio džiaugsmo. Vis dėlto mes galime būti tikri, kad tas, kuris turi daugiau džiaugsmo ir ramybės bei aiškesnį Dvasios liudijimą savo širdyje yra tas, kuris auga.

c. Mūsų augimas malonėje gali daug pasitarnauti ir kitiems. Mūsų įtaka žmonėms didele dalimi priklauso nuo to, ką jie mato mumyse. Pasaulio vaikai krikščionybę vertina pagal tai, ką mato, o ne pagal tai, ką girdi. Krikščionis, kuris visada yra toks pat, kuris visada turi tas pačias silpnybes ir klaidas, tas pačias nuodėmes ir skausmus, retai yra teisingame kelyje. Žmogus, kuris veikia kitų mąstymą yra tas, kuris nuolat eina pirmyn ir keičiasi į gerą. Žmonės, matydami augimą, sutinka, jog tai yra realybė ir gyvenimas. "Krikščionis, kuris nori kitiems apreikšti malonės Dievą, visada rūpinasi jame esančios malonės augimu. Kai šeimos tarnai mato šeimnininko tikėjimą, meilę, išmintį, kantrybę ir nuolankumą, kai jis šviečia kaip žvaigždė tamsoje, tai juos lenkia laiminti Dievą ir dėkoti Jam už tai, kad jie papuolė į tokius namus. Kai malonė šviečia žmonių veide, kaip švietė Mozės veide; kai jų gyvenimas yra panašus į Juozapo; kai jie spindi, kaip žvaigždės - tai lenkia kitus garbinti Dievą ir šaukti: "Šie žmonės yra tikri krikščionys. Jie gerbia Dievą, jie yra Kristaus karūna ir Evangelijos šlovė! O, kad visi būtų tokie krikščionys." (T.Brooks, 1661m. (Unsearchable Riches)).

d. Augimas malonėje patinka Dievui. Gali pasirodyti keista, kad tokie kūriniai kaip mes, savo elgesiu gali patikti Aukščiausiam Dievui. Tačiau taip yra. Šv. Raštas kalba apie gyvenimą, kuris patinka Dievui. Šv. Raštas kalba apie aukas, kurios patinka Dievui. "...jūs išmokote iš mūsų kaip privalote elgtis *ir patikti* Dievui..." (1Tes. 4:1), "Nepamirškite daryti gera ir dalintis su kitais, nes tokios aukos *patinka* Dievui"(Hebr. 13:16). Žemdirbiui patinka matyti augalus, į kuriuos jis įdėjo tiek daug darbo, augančius ir žydinčius. Iš tiesų jam yra nemalonu ir liūdna, jeigu jie pradeda džiūti ir miršta. Ką apie tai kalba mūsų Viešpats? "Aš esu tikrasis vynmedis, o mano Tėvas – vynininkas ...tuo bus pašlovintas mano Tėvas, kad duosite gausių vaisių ir būsite mano mokiniai." (Jono 15:1,8). Viešpačiui patinka visa Jo tauta, bet ypač tie, kurie auga.

e. Augimas malonėje yra realus dalykas ir už jį yra atsakingas pats tikintysis. Prašyti neatsivertusio, mirusio nuodėmėse žmogaus augti malonėje yra kvaila. Tačiau prašyti tikinčiojo, kuris yra gyvas Dieve, augti yra biblijinė pareiga. Jis turi naują pradžią savo viduje ir jo pareiga yra jos negesinti. Augimo ignoravimas atima iš krikščionio privilegijas, liūdina Dvasią ir to pasekoje jo sielos vežimo ratai sukasi labai sunkiai. Aš noriu žinoti, kieno yra kaltė, kad krikščionis neauga malonėje? Aš esu įsitikinęs, jog šios kaltės mes negalime priskirti Dievui. Jis nori duoti mums vis daugiau ir daugiau malonės. "...Viešpačiui patinka Jo tarno gerovė." (Psal. 35:27). Jeigu mes neaugame malonėje, kaltė yra mūsų ir tik mūsų.

2. Augimo malonėje ženklai. Manau, kad jau yra pakankamai aišku, jog augimas malonėje yra realus ir labai svarbus dalykas. Tikriausiai dabar jūs norite žinoti, kokie yra šio augimo ženklai. Pirmiausiai noriu pažymėti, kad mes patys esame nekokie savęs teisėjai ir mus supantys žmonės dažnai mus geriau pažįsta, negu mes patys save. Iš tiesų yra tam tikri neabejotini augimo malonėje ženklai; ir sieloje, kuri auga, mes juos visada sutiksime. Pažiūrėkime į kai kuriuos iš jų:

a. Vienas iš augimo malonėje ženklų yra augantis nuolankumas. Kiekvienais metais, augančio malonėje žmogaus siela vis daugiau jaučia savo nuodėmingumą ir savo nuopelnų trūkumą. Jis vis labiau gali kartu su Jobu pripažinti: "Esu nedoras" (Jobo 40:4), kartu su Abraomu sakyti: "esu dulkė ir pelenai" (Pradž.18:27), ir su Jokūbu: "nesu vertas nei mažiausios Tavo malonės." (Pradž. 32:10), ir su Dovydu: "Esu kirminas" (Psal. 22:6), ir su Izaiju: "esu nedorų lūpų žmogus" (Izaijo 6:5), ir su Petru: "aš esu nusidėjėlis" (Luko 5:8). Kuo arčiau Dievo jis yra, tuo labiau jis mato Jo šventumą ir tobulumą ir tuo jautresnis jis yra savo nesuskaičiuojamiems trūkumams. Kuo jis daugiau eina keliu, vedančiu į dangų, tuo labiau supranta Pauliaus žodžius: "Nesakau, kad jau esu ...tapęs tobulu..." (Fil. 3:12), "nesu vertas vadintis apaštalu" (1Kor. 15:9), "Esu mažiausias iš visų šventųjų" (Ef. 3:8), "esu pirmas iš nusidėjėlių" (1Tim. 1:15). Kuo krikščionis daugiau auga malonėje, tuo jis darosi panašesnis į grūdą: kuo grūdas brandesnis, tuo varpa žemiau lenkiasi." Kuo aiškesnėje šviesoje jis gyvena, tuo labiau mato savo širdies trūkumus ir nedorumus. Savo atsivertimo pradžioje jis matė jų žymiai mažiau, negu mato dabar. Ar gali kas nors žinoti, jog auga malonėje? Pažiūrėkite, ar jūsų viduje auga nuolankumas. "Teisingas augimas pasireiškia vis didesniu mažėjimu savo pačio akyse. "Aš - ne žmogus, o kirminas" (Psal. 22:6). Savo sugedimo ir nesupratimo matymas daro krikščionį atmestinu savo paties akyse. Jis išnyksta savo paties akyse. "Todėl aš baisiuosi savimi ir atgailauju pelenuose ir dulkėse." (Jobo 42:6). Tai yra gerai, norint atsikratyti savo tuštybės." (T.Watson 1660m.).

b. Jeigu mes augame malonėje, mūsų tikėjimas ir meilė Jėzui Kristui auga taip pat. Toks žmogus vis labiau atranda poilsį Kristuje ir vis daugiau džiaugiasi savo Gelbėtoju. Be jokių abejonių, jis džiaugėsi Kristumi ir ką tik patikėjęs, jo tikėjimas ilsėjosi ant Jo atpirkimo ir jis vylėsi Juo, tačiau jam augant malonėje, jis vis daugiau mato Kristuje tokių dalykų, kurių anksčiau nepastebėjo. Jo meilė ir jėga, Jo širdis ir Jo sumanymai, Jo kaip Tarpininko, Užtarėjo, Kunigo, Advokato, Gydytojo, Ganytojo ir Draugo tarnavimas vis labiau suvokiamas tokioje sieloje. Trumpiau sakant, Kristuje jis atranda visa tai, ko trokšta jo širdis. Ar galima žinoti, kad aš augu malonėje? Pažiūrėk, ar tu augi Kristaus pažinime.

c. Dar vienas augimo malonėje ženklas yra šventumo didėjimas gyvenime ir bendravime. Siela, auganti malonėje, vis daugiau viešpatauja nuodėmei, pasaulietiškumui ir velniui. Ji darosi vis daugiau atidesnė savo charakteriui, žodžiams ir veiksams. Ji vis labiau saugo savo elgesį kiekvienoje gyvenimo srityje. Ji stengiasi panašėti į Kristų visuose dalykuose, seka Jo pavyzdžiu ir pasitiki Juo, kaip Gelbėtoju. Ji nepasitenkina savo ankstesniais pasiekimais ir ankstesne malone. Ji pamiršta tai, kas yra už nugaros ir veržiasi į priekį. (Fil. 3:13). Čia, žemėje, ji patiria alkį ir nori, kad jos valia visiškai sutiktų su Dievo valia. Dangus pirmiausiai jai reiškia Kristaus artumą ir visišką išlaisvinimą iš nuodėmės. Ar aš galiu žinoti, jog augu malonėje? Pažiūrėk, ar tavo šventumas auga. "Ženklas, kad mes neaugame malonėje, yra mūsų nesirūpinimas nuodėme. Buvo laikas, kai mūsų nuodėmės versdavo mus verkti (kaip plaukas, įkritęs į akį), tačiau dabar mes nuryjame nuodėmę neužspringdami. Buvo laikas, kai krikščionis pergyveno, jog apleido asmeninį maldos gyvenimą, o dabar jam jau nesvarbu anei bendros maldos. Buvo laikas, kai tuščios mintys jam nepatiko, bet dabar jis leidžia sau tuščiai švaistyti laiką. Šiandien religijoje yra pastebimas žymus smukimas ir mes esame toli nuo augimo malonėje." (T.Watson, 1660m.).

d. Augame malonėje, kai mūsų dvasinis mąstymas ir dvasiniai norai auga. Žmogus, kurio siela auga malonėje, vis daugiau domisi dvasiniais dalykais. Aišku, jis neapleidžia savo pasaulietinių pareigų, jis yra

ištikimas, pareigingas ir atsakingas kasdieniniuose gyvenimiškuose dalykuose, tačiau labiausiai jam patinka dvasiniai dalykai. Pasaulietiniai įpročiai, mados, laisvalaikio ir poilsio leidimo būdas vis mažiau patinka jo širdžiai. Jis nelaiko jų visiškai nuodėmingais nei sako, kad turintys ryšį su jais eis į pragarą, vis dėlto jis jaučia, kad tai vis mažiau jį domina ir vis mažiau turi jam reikšmės. Dvasinė draugija, dvasiniai užsiėmimai, dvasinis bendravimas turi vis didesnę vertę jam. Ar aš galiu žinoti, ar augu malonėje? Pažiūrėk, ar tu vis labiau nori dvasinių dalykų. “Jeigu nori būti turtingu malonėje, žiūrėk kaip gyveni. Ne daug žinanti ar kalbant siela yra turtinga malone, o ta, kuri vaikšto paklusnume. Kiti gali būti turtingi idėjomis, bet ne dvasine patirtimi. Dangiškos malonės lydi tuos, kurie gyvena krikščioniškai.” (T.Brooks.1661m.). ”Ženklas, kad mes neaugame malonėje, yra vis didėjantis mūsų pasaulietiškumas. Galbūt mes buvome pakilę labai aukštai, galbūt mūsų širdys buvo pakilę link dangiškų dalykų ir mūsų lūpos kalbėjo Kanaano kalba, tačiau dabar mūsų protai nusigręžė nuo dangaus, mes pradėjome rūpintis patogumais čia, žemėje, ir pradėjome vaikščioti kartu su šėtonu. Tai ženklas, kad mes kritome ir malonė baigėsi. Nesunku pastebėti, kad žmonėms senstant, jie vis labiau linksta prie žemės. Ir iš tiesų, kuo žmonių širdys labiau linksta prie žemės, tuo jiems vis sunkiau pakelti savo mintis link dangaus, nors malonė ir nėra mirusi, bet lyg tokia būtų.” (T:Watson, 1660m.).

e. Dar vienas augimo malonėje ženklas yra augimas meilėje. Toks žmogus vis daugiau myli žmones ir ypač tikėjimo brolius. Jo meilė reiškiasi aktyviai, jis vis labiau rūpinasi kitų problemomis, vis labiau darosi dosnesnis, malonesnis, dėmesingesnis ir supratingesnis su kitais. Jis tampa vis romesniu ir kantresniu su kitais, jis vis mažiau kreipia dėmesį į provokacijas, vis mažiau gina savo teises ir daugiau susilaiko bei patyli, nei ginčijasi. Siela, kuri auga malonėje, vis daugiau atiduoda tai, ką turi geriausio kitiems, vis labiau viskuo tiki ir viskuo viliasi. Ji vis mažiau ieško trūkumų, klaidų ir silpnybių kituose. Ar jūs augate malonėje? Pažiūrėkite, ar jūsų meilė kitiems auga.

f. Siela, auganti malonėje, vis labiau rūpinasi kitų sielų išgelbėjimu. Toks žmogus vis daugiau jėgų atiduoda evangelizaciniam darbui. Jis nepavargsta daryti gera, nes žino, kad jo pastangos atneš vaisių. Jis veikia nepergyvendamas dėl rezultatų, paprasčiausiai jis meldžiasi, pamokslauja, kalba, aukoja, nes žino, kad už visa tai jam bus atlyginta. Ženklas, kad augimas malonėje sumažėjo, yra tas, kad žmogų vis mažiau domina kitų sielų išgelbėjimas ir Kristaus karalystės plitimas. Tai yra patikimiausi augimo malonėje ženklai. Atidžiai ištirkime juos ir pažiūrėkime, ką mes žinome apie tai. Aš labai gerai žinau, kad kai kuriems šių dienų krikščionimis tai visiškai nepatiks. Tie “aukštai skraidantys” tikintieji, kurių supratimas apie krikščionybę apsiriboja amžinu džiaugsmu ir ekstaze, pasakys jums, kad jie yra žymiai aukščiau už visus konfliktus ir sielos pažeminimą. Tokie žmonės - be jokių abejonių - pažiūrėję į mano ką tik išvardintus ženklus pasakys, jog jie yra kūniški, įstatymiški ir vergiški. Tačiau aš nieko negaliu padaryti. Aš tik noriu, kad mano mintys būtų ištirtos Šv. Rašto šviesoje. Aš esu įsitikinęs, jog mano išvardinti ženklai ne tik atitinka Šv. Raštą, bet ir visų laikų šventųjų patirtį. Žmogus, kuris turi visus šiuos ženklus savyje, gali teigiamai atsakyti į klausimą: ”Ar jūs augate malonėje?”

3. Augimo malonėje būdai. “Kiekvienas geras davinytis ir kiekviena tobula dovana yra iš aukštybių ir nužengia nuo šviesybių Tėvo.” (Jokūbo 1:17) - šių žodžių niekada negalima pamiršti. Augimas malonėje yra Dievo dovana. Tačiau taip pat neturime pamiršti, kad Dievas naudoja tam tikrus būdus šiam augimui. Dievas nustatė objektyvus ir būdus, kaip jį pasiekti. Tas, kuris nori augti malonėje, turi naudoti malonės

augimo būdus. “Patirtis kiekvienam krikščioniui parodys, kad pats geriausias ir artimiausias būdas vaikščioti visada su Dievu yra vis daugiau rūpintis savo pareigomis. Suteikti įpročiai yra išlaikomi darbu. Ant aukuro sudėtos malkos pirmą kartą yra uždegamos ugnimi iš dangaus, tačiau vėliau ugnis yra išsaugoma kunigų rūpesčiu. Dvasiniai įpročiai yra suteikiami Dievo ir išlaikomi Dievo malone kasdien, vis dėlto, ir mes turime dalį tame, laukdami Dievo ir rūpindamiesi savo dievotumu. Kuo daugiau krikščionis tuo rūpinasi, tuo labiau jis auga.” (Collinges on Providence, 1678m.).

Aš galvoju, kad šią sritį krikščionys yra per daug apleidę. Daugelis žavisi kitų augimu malonėje ir trokšta būti panašūs į juos, tačiau atrodo, kad jie galvoja, jog tas, kuris auga, daro tai dėka ypatingos Dievo dovanos. Kadangi jie neturi tokios dovanos, jie negali nieko padaryti. Tai yra didelis apsigavimas, kuriam aš priešinuosi visa savo esybe. Aš noriu, kad mes aiškiai suvoktume, jog augimas malonėje priklauso nuo augimo malonėje būdų naudojimo, kurie yra prieinami visiems tikintiesiems. Žmonės, kurie auga malonėje, paprasčiausiai naudoja augimo malone būdus.

Aš noriu, kad skaitytojai atkreiptų ypatingą dėmesį į tai. Išmeskite visam laikui tokias tuščias mintis, kad jeigu krikščionis neauga malonėje, tai nėra jo kaltė. Supraskime, kad tikintysis yra asmuo, turintis gabumus ir ypatingas atsakomybės, o ne miręs kūrinys. Te šie Saliamono žodžiai: “...darbščiojo siela pasisotins.” (Patarl. 13:4) įsirėžia giliai į mūsų širdis.

a. Esminis augimo malonėje dalykas yra darbštus asmeninių malonės būdų naudojimas. Čia aš turiu galvoje tuos būdus, kuriuos tik pats žmogus gali naudoti ir niekas už jį to negali padaryti. Tai apima asmeninę maldą, Šv. Rašto skaitymą ir mąstymą apie jį bei savęs egzaminavimą. Žmogus, kuris nesirūpina šiais trimis dalykais, negali tikėtis jokio augimo malonėje. Čia yra tikrosios krikščionybės šaknys. Jeigu jis čia klysta, jis klys visuose kituose keliuose. Čia yra priežastis, kodėl save laikantys krikščionimis žmonės niekada neįsisišaknija į religiją. Jie nesirūpina savo asmenine malda, jie skaito Bibliją labai mažai ir priebėgomis. Jie neskiria laiko savęs egzaminavimui ir nemažsto apie savo sielos būklę. Kvaila būtų neigti, kad šis laikas, kuriuo mes dabar gyvename, yra pilnas tokių pavojų. Šis religinis laikotarpis pasižymi dideliu aktyvumu, stumdymusi ir susijaudinimais. Daugelis bėga tai ten, tai šen ir be jokių abejonių, “auga pažinime” (Dan. 12:4). Tūkstančiai yra pasiruošę lankytis viešuose susirinkimuose, klausyti pamokslų ir priimti viską, kas pasižymi “sensacija”. Tačiau mažai kas prisimena būtinybę “...svarstyti savo širdyje, gulėti lovose ir nusiraminti.” (Psal. 4:4). Bet be šito, vargu ar egzistuoja gilus dvasinis gyvenimas. Prisiminkime tai. Pirmiausiai turime kreipti dėmesį į asmeninį religinį gyvenimą, jeigu norime augti malonėje.

b. Antras, svarbus dalykas augime malonėje yra atidus viešų augimo malonėje būdų naudojimas. Čia aš turiu galvoje tikinčiojo, kaip bažnyčios nario gyvenimą: sekmadieninius susirinkimus, bendras Dievo vaikų maldas ir garbinimą, Dievo žodžio pamokslavimą ir Viešpaties Vakarienę. Aš esu įsitikinęs, kad nuo to, kaip tikintysis naudoja šiuos būdus, priklauso jo dvasinis augimas. Juos lengva naudoti abejingai ir neįdedant širdies. Mes įprantame prie jų ir užsimirštame. Tas pats balsas, tie patys žodžiai, ta pati tvarka daro mus apsnūdusiais, nejautriais ir kietais. Tai yra spąstai, į kuriuos įkrenta daug krikščionių. Jeigu norime augti malonėje, turime būti budrūs. Dažnai čia mes liūdiname Šventąją Dvasią ir padarome daug žalos sau. Pasistenkime klausyti senų pamokslininkų pamokslus, giedoti senas giesmes, klausyti senas tiesas su tokiu pačiu šviežumu ir apetitu, lyg girdėtume tai pirmą kartą. Kai žmogus praranda apetitą, tai yra ženklas, kad kažkas yra blogai su jo sveikata. Jeigu mes praradame dalykų, per kuriuos veikia malonė,

apetitą, tai yra mūsų dvasinio smukimo ženklas. Įdėkime savo pastangas visuose šiuose dalykuose. “Ką gali, daryk dabar...” (Eklez. 9:10). Tai yra augimo malonėje kelias.

c. Dar vienas svarbus dalykas mūsų augime malonėje yra atidumas mūsų kasdieninio gyvenimo smulkmenoms. Mūsų charakteris, mūsų kalba, santykiai, darbas - į visus šiuos dalykus mes turime kreipti dėmesį, jeigu norime, kad mūsų sielos klestėtų. Gyvenimas susideda iš dienų, dienos iš valandų ir kiekvienos valandos maži dalykai niekada nėra tiek maži, kad krikščionis galėtų juos ignoruoti. Kai medžio šaknys, ar šerdis pradeda džiūti, pirmiausiai tai pasimato ant pačių mažiausių šakelių. “Tas, kuris paniekina mažus dalykus”- sako vienas pasaulietinis autorius - “žingsnis po žingsnio kris vis labiau.” Tai yra tiesa. Tegul kiti, jeigu jie nori, paniekina tai, tegul jie laiko mus smulkmeniškais ir per daug atidžiais, tačiau mes išlaikykime kantriai savo kelią, prisimindami, kad tarnaujame tiksliai Dievui ir mūsų Viešpaties pavyzdžiu turi būti sekama pačiuose mažiausiuose, kaip ir pačiuose didžiausiuose dalykuose ir kad mes turime nešti savo kryžių kiekvieną dieną ir kiekvieną valandą. Tebūna mūsų tikslas turėti tokią krikščionybę, kuri kaip medžio sultys teka į kiekvieną mūsų charakterio šakelę ir lapą, pašventindama viską. Tai yra augimo kelias.

d. Čia mes taip pat neturime pamiršti mūsų draugų. Tikriausiai niekas taip neveikia žmogaus charakterio, kaip jo draugai. Mes daromės panašūs į tuos, su kuriais gyvename ir su kuriais bendraujame ir liūdniausia yra tai, kad greičiau perimame jų blogus, o ne gerus įpročius. Ligos yra užkrečiamos, bet sveikata - ne. Jeigu krikščionis nusprendžia artimai draugauti su tais, kurie nėra Dievo draugai, jo siela kentės. Sunku yra tarnauti Kristui šiame pasaulyje, bet tai daryti yra dvigubai sunkiau, jeigu mūsų draugai yra nedorėliai. Neteisingai pasirinkti draugai arba sutuoktinis dažnai yra priežastis, kodėl tikintysis nustojo augti malonėje. “Neapsirikite: ”Blogos draugijos gadina gerus papročius.” (1Kor. 15:33), ”ar nežinote, kad draugystė su pasauliu yra priešiškus Dievui?” (Jokūbo 4:4). Ieškokime draugų, kurie skatintų mus melstis, skaityti Bibliją, neleisti tuščiai laiko, kurie rūpintųsi mūsų sielomis, mūsų išgelbėjimu ir ateinančiu pasauliu. Kas gali paneigti, kad laiku pasakytas draugo žodis gali padėti arba pakenkti? “Tebūna tavo draugai tie, kurių geriausias draugas yra Kristus. Nežiūrėk į žmonių išorę, o į jų vidų. Žiūrėk į jų vidinę vertę. Daugelis žiūri į žmonių drabužius, tačiau krikščionis kreipia dėmesį į žmogaus vidų ir renkasi draugais tuos, kurie gyvena Dievo pilnatvėje.” (T.Brooks, 1661 m.).

e. Yra dar vienas dalykas, kuris yra esminis mūsų augime malonėje: tai nuolatinė bendrystė su Viešpačiu Jėzumi. Aš dabar nekalbu apie Viešpaties Vakarienę. Aš kalbu apie kasdieninę ir įprastą tikinčiojo bendrystę su savo Gelbėtoju, kuri yra įmanoma tik per tikėjimą, maldą ir meditavimą. Tai įprotis, kurio daug krikščionių neturi. Žmogus gali būti tikinčiu ir stovėti ant Uolos ir vis dėlto gyventi nežinodamas savo privilegijų. Galima turėti “sajungą” su Kristumi ir vis dėlto turėti labai skurdžią bendrystę su Juo.

Kristaus tarnavimas ir Jo vardai Šv. Rašte, man atrodo, aiškiai kalba, kad bendrystė tarp šventojo ir jo Gelbėtojo nėra fantazija, o realus ir tikras dalykas. Tarp Sužadėtinio ir sužadėtinės, tarp kūno Galvos ir jo narių, tarp Gydytojo ir ligonių, tarp Advokato ir ginamųjų, tarp Ganytojo ir avių, tarp Mokytojo ir Jo mokinių yra įprasta artimai bendrauti, yra įprastas savo širdžių išliejimas ir minčių išsakymas. Įprotis artimai bendrauti su Kristumi yra žymiai daugiau, negu tik tingus pasitikėjimas tuo, ką Kristus padarė dėl nusidėjėlių. Tai reiškia būti arti Jo ir “prilipti” prie Jo visu savo pasitikėjimu, kaip prie mylimo ir artimo Draugo. Tai aš turiu galvoje, kalbėdamas apie bendrystę. Aš manau, kad žmogus negali augti malonėje, jeigu jis neturi šios bendrystės. Mes neturime pasitenkinti ortodoksiniu bendru Kristaus, kaip Tarpininko

tarp Dievo ir žmonių, teismo per tikėjimą, o ne darbus ir pasitikėjimo Kristumi pažinimu. Turime eiti toliau. Mes turime ieškoti asmeninio artumo su Jėzumi Kristumi ir bendrauti su Juo, kaip žmogus bendrauja su savo artimu draugu. Mums reikia suvokti, ką reiškia kreiptis į Jį kiekvienoje bėdoje, kalbėtis su Juo apie kiekvieną sunkumą, tartis su Juo dėl kiekvieno žingsnio, išsakyti Jam visus savo skausmus, džiaugtis kartu su Juo visais mūsų džiaugsmais, atnešti viską Jam ir kiekvieną dieną pasitikėti Juo, nukreipiant savo žvilgsnį į Jį. Tai yra gyvenimas, kokį gyveno Paulius: „...dabar gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų.“ (Galat. 2:20), „Man gyvenimas - tai Kristus.“ (Fil. 1:21). Žmonės, nepatyrę tokio gyvenimo būdo, nemato Giesmių giesmės knygos grožio. Žmogaus, kuris gyvena taip, kuris turi nuolatinę bendrystę su Kristumi, siela auga malonėje.

Šia tema būtų galima kalbėti labai daug, tačiau dabar eikime prie keleto praktinių dalykų, kurie iš tiesų yra labai svarbūs.

1. Ši knyga gali papulti į tokio skaitytojo rankas, kuris nieko nežino apie augimą malonėje. Jis mažai arba visiškai nesirūpina savo religija. Sekmadieninis bažnyčios lankymas yra visa jo krikščionybė. Jis neturi dvasinio gyvenimo ir aišku, negali augti malonėje. Ar jūs esate tas žmogus? Jeigu taip, tuomet jūsų padėtis yra apgailėtina. Laikas bėga labai greitai. Kapinės pilnėja, o šeimos mažėja. Mirtis ir teismas vis labiau artėja, tačiau nepaisant to, jūs vis tiek miegate, visiškai nesirūpindami savo siela. Tai yra kvailystė! Kokia savižudybė gali būti baisesnė už šią? Pabuskite, kol dar nevēlu. Pabuskite, kelkitės iš numirusiųjų ir gyvenkite Dievui. Atsigręžkite į Tą, kuris sėdi Tėvo dešinėje, kuris yra jūsų Gelbėtojas ir Draugas. Atsigręžkite į Kristų ir melskitės Jam dėl jūsų sielos. Šiandien dar yra viltis. Tas, kuris pašaukė Lozorį iš kapo, nepasikeitė. Tas, kuris liepė Naino našlės sūnui keltis iš karsto, gali padaryti stebuklus ir jūsų sielai. Ieškokite Jo, ieškokite Kristaus, jeigu nenorite pražūti amžiams. Nepasilikite toliau ramus. Ieškokite Kristaus, kad galėtumėte gyventi ir augti malonėje šiame gyvenime.

2. Ši knyga gali pakliūti į rankas tokio skaitytojo, kuris turėtų žinoti kažką apie augimą malonėje, bet iš tiesų nežino nieko. Nuo savo atsivertimo jis paaugo labai mažai arba iš viso neaugo. Atrodo, jog yra sustingęs. Jis gyvena metai iš metų, pasitenkindamas ankstesne malone, ankstesne patirtimi, ankstesniu pažinimu, ankstesniu tikėjimu, ankstesniais pasiekimais. Jo, kaip gibeoniečių, duona yra supelijusi ir batai apdulkėję bei sunešioti. Atrodo, kad jo gyvenime nėra jokio progreso. Ar jūs esate vienas iš jų? Jeigu taip, jūs gyvenate nežinodamas savo privilegijų ir pareigų. Šis laikas yra skirtas savęs egzaminavimui. Jeigu jūs galvojate, jog esate tikras krikščionis, bet neaugate malonėje, kažkas jumyse yra ne taip, jūs kažkur rimtai klystate. Ne Dievo valia, kad tokioje padėtyje jūsų siela būtų rami. „Jis teikia vis daugiau malonės“ (Jok. 4:6), „Jam patinka Jo tarno gerovė.“ (Psal. 35:27). Jūs nebūsite patenkintas, jeigu jūsų siela neauga malonėje. Be šio augimo jūs negalėsite visuomet džiaugtis Viešpačiu (Fil. 4:4). Be augimo jūs nebūsite naudingas kitiems. Be jokių abejonių, augimo trūkumas yra rimtas dalykas. Tai turi sukelti mumyse didelį savo širdies tyrinėjimą. Tame turi būti „kažkokia paslaptis.“ (Jobo 15:11). Kažkur turi būti to priežastis. Aš raginu jus priimti mano patarimą. Nuspręskite šiandien pat pradėti ieškoti jūsų abejingumo priežasties. Apžiūrėkite kiekvienč savo sielos užkaborį. Ieškokite visur, kol pagaliau surasite Achana, kuris silpnina jūsų rankas. Pradėkite kreipdamiesi į Viešpatį Jėzų Kristų, kuris yra didysis sielų Gydytojas, kad Jis išgydytų slaptą jūsų širdies ligą, nesvarbu, kokia ji bebūtų. Pradėkite, ateidami pas Jį ir prašykite malonės, kad jūs pajėgtumėte nukirsti savo dešinę ranką ar išlupti savo dešinę akį. Tik niekada, niekada nepasitenkinkite savo sielos sustingimu. Dėl savo ramybės, gerbūvio ir jūsų Kūrėjo šlovės suraskite jūsų sustingimo priežastį.

3. Ši knyga gali patekti į tokio skaitytojo rankas, kuris iš tiesų auga malonėje, tačiau to nemato ir nežino. Jo augimas yra priežastis, kodėl jis to nemato! Jo nuolatinis augimas nuolankume neleidžia jam pamatyti tai, ką jis pasiekė. „Krikščionys gali augti malonėje, nors jie galvoja, kad neauga. „...kitas dedasi vargšas, bet turi daug turtų.“ (Pat. 13:7). Tikintieji, matantys savo trūkumus ir trokštantys vis daugiau malonės, galvoja, kad jie neauga malonėje. Tas, kuris trokšta daug ir neturi tiek, galvoja, kad yra vargšas.“ (T.Watson, 1660m.). „Sielos gali būti turtingos malone ir to nežinoti nei nejausti. Vaikas yra karūnos paveldėtojas, bet jis to nežino. Jis yra kaip Mozė, nulipęs nuo kalno: jo veidas švietė, bet jis to nematė (Išėjimo 34:29). Daug yra sielų, kurios yra turtingos malone ir kiti tai mato bei dėkoja Dievui už tai, tačiau jos pačios to nejaucia. Kartais taip yra todėl, kad jų siela labai trokšta dvasinių turtų. Ji yra turtinga, bet nori dar daugiau, nes dvasiniai turtai neatima troškimo turėti dar daugiau. Žemiški turtuoliai, nors yra turtingi, jiems atrodo, kad jie tokie nėra. Panašiai atsitinka ir daugeliui nuostabių krikščionių. Būdami palaiminti dvasiniais turtais, jie taip trokšta dar daugiau, kad jiems atrodo, jog jie nieko neturi. Daug krikščionių yra iš tiesų turtingi, bet jie to nemato. Tai panašu į vieno žmogaus žodžius: „Viešpats buvo čia, o aš to nesupratau.“ Daug žmonių klesti ir turtėja, tačiau dėl to, kad jie nesirūpina savo sąskaitomis, jie negali pasakyti, ar eina pirmyn ar atgal. Taip atsitinka ir daugeliui nuostabių sielų. Aišku, jeigu mes pradėsime tikrinti savo sąskaitas kiekvieną dieną ar savaitę, nepamatysime tikrosios mūsų padėties. Tačiau jeigu tai darysime kartą metuose, aiškiai matysime, ar mes turtėjame ar ne. Beje, tikrinant šias sąskaitas, svarbu yra neapsigauti. Dažnai besukubėdami vietoj dešimt mes parašome šimtą ir vietoj šimto tūkstantį. Dažnai veidmainiai centus paverčia litais ir visada pridėda daugiau, negu yra iš tikrųjų. Tačiau nuoširdžios sielos yra linkusios litus paversti centais, savo tūkstančius šimtais ir visada sumenkinti savo laimėjimus (Thomas Brooks, 1661m. „Unsearchable Riches“).

Tokių krikščionių nėra daug, bet kai kur mes galime jų rasti. Jie kaip ir angelų pasirodymai yra reti. Laimingi yra žmonės, šalia kurių gyvena tokie krikščionys! Sutikti juos, matyti juos ir būti jų draugijoje reiškia rasti dalelę dangaus šioje žemėje. Ką aš galiu pasakyti tokiems krikščionims? Ką aš privalau jiems pasakyti? Ar aš turiu pažadinti jų sąžines iš jų augimo ir leisti tam išnykti? Ne, aš nedarysiu to. Ar aš jiems turiu pasakyti, kad pradėtų didžiūotis savo pasiekimais ir jaustųsi geresniais už kitus? Te Dievas sudraudžia mane. Aš nedarysiu to. Tai neatneštų nieko gero. Kalbėti jiems apie tokius dalykus būtų tik tuščias laiko leidimas. Ypatingas augančios malonėje sielos ženklas yra gilėjantis savo netinkamumo ir savo nuopelnų nebuvimo jausmas. Jie niekada nemato, dėl ko turėtų būti giriami. Jie paprasčiausiai jaučia, jog yra niekam tinkami tarnai ir didžiausi iš visų nusidėjėliai. Jie yra tokie, apie kuriuos skaitome Mato 25:37: „Viešpatie, kada gi matėme Tave alkaną ir pavalgdydinome, ištroškusį ir pagirdėme? Kada gi matėme Tave keliaujantį ir priėmėme ar nuogą ir aprengėme? Kada gi matėme Tave sergantį ar kalinį ir aplankėme?“ Kartais priešingi vienas kitam dalykai turi ir savo panašumų. Kietos sąžinės nusidėjėlis ir pats švenčiausias krikščionis viename dalyke yra panašūs. Nei vienas iš jų abiejų nesupranta tikrosios savo būklės. Pirmasis nemato savo nuodėmių, o antrasis - savo šventumo! Vis dėlto noriu kai ką pasakyti ir augantiems krikščionims. Ar galima būtų ką nors jiems patarti? Aš turiu tik du patarimus jiems: nesustokite ir eikite pirmyn. Mes niekada neturėsime pakankamai nuolankumo, tikėjimo Kristumi, šventumo, dvasiškumo, meilės, uolumo ar gerumo. Todėl nuolat turime pamiršti tai, kas užpakalyje ir veržtis į tai, kas yra priešakyje (Fil. 3:13). Bet koks aukščiausias ką tik išvardintų savybių laipsnis krikščionyse žymiai atsilieka nuo mūsų Viešpaties tobulumo. Pasaulis gali kalbėti ką nori, bet mes niekada nebūsime per daug geri.

Te vėjas išnešioja tokias kvailas nuomones, kad galima per daug nueiti religijoje ir tapti kažkoku kraštutiniu. Tai yra mėgstamiausias velnio melas ir šią nuomonę jis bando įkišti visur. Be jokių abejonių, yra fanatikų ir aistruolių, kurie savo kraštutinumais ir kvailystėmis daro krikščionybei tik žalą, tačiau jeigu kas nors galvoja, kad mirtingas žmogus gali būti per daug nuolankus, per daug mylintis, per daug šventas ar per daug uolus, darydamas gera, jis yra kvailys. Vergaujant malonumams ir tarnaujant turtams, galima nueiti per daug toli, tačiau rūpinantis tikrosios krikščionybės dalykais ir tarnaujant Kristui, tai neįmanoma.

Niekada nelyginkime savo religijos su kitais ir negalvokime, kad pasiekėme pakankamai, jeigu turime daugiau, negu mūsų kaimynai. Tai yra dar vieni velnio spąstai. Rūpinkimės savimi pačiais. Ką mes turime daryti? Kristus sakė: "Sek mane." (Jono 21:22). Sekime Juo ir vykimės tobulumą. Gyvenkime ir siekime, kad Kristaus gyvenimas ir Jo charakteris būtų vienintelis mūsų pavyzdys ir siekinys. Eikime pirmyn kasdien prisimindami, jog esame tik vargšai nusidėjėliai. Eikime pirmyn visada suprasdami, jog nieko nereiškia, ar mes esame geresni ar blogesni už kitus. Netgi geriausioje savo padėtyje esame toli nuo to, kokie turėtume būti. Visada yra galimybė tobulėti. Esame Kristaus gailėstingumo ir malonės skolininkai iki galo. Todėl nesizvalgykime į kitus ir nelyginkime savęs su jais. Mums pakanka žiūrėti į savo pačių širdis.

Galiausiai mes turime nepamiršti dar vieno svarbaus dalyko: jeigu norime augti malonėje, nesistebėkime, kad mus ištinka išbandymai ir kentėjimai. Aš esu įsitikinęs, kad tai patyrė beveik visi tikrai šventi žmonės. Kaip ir mūsų Mokytojas - "Jis buvo paniekintas ir žmonių atmetas, skausmo vyras, negalia pažinęs..." (Izaijo 53:3) - jie patyrė sunkumus ir kaip ir Jis (Hebr. 2;10) buvo išstobulinti per kentėjimus. Prisiminkime nuostabą keliančius Jėzaus žodžius: "...kiekvieną šakelę, nešančią vaisių, Jis apvalo, kad ji duotu dar daugiau vaisiaus." (Jono 15:2). Liūdna, bet jau tapo taisykle, kad nuolatinis žemiškas klestėjimas iš tiesų yra žalingas tikinčiojo sielai. Mes nesugebame išlikti sveiki dvasiškai, gyvendami gerai. Ligos ir praradimai, kryžius ir skausmai bei nusivylimai, atrodo, kad yra neišvengiami, norint mums išlikti nuolankiais, budriais ir dvasiniais. Šie dalykai yra tokie pat reikalingi, kaip ir žirkklės apkarpyti vynmedžiui ar krosnis aukso išvalymui. Jie nėra malonės kūnui ir kraujui. Jie nepatinka mums ir dažnai mes nematome jų prasmės. "Beje, kiekviena auklyba tam kartui atrodo ne linksma, o karti, bet vėliau ji atneša taikingus teisumo vaisius auklėtiniams." (Hebr. 12:11). Kai pateksime į dangų, suprasime, kad visa tai tarnavo mūsų gerbūviui. Leiskime, kad tokios mintys gyventų mumyse, jeigu norime augti malonėje. Kai tamsios dienos užklups mus, nelaikykite to keistu dalyku, o geriau prisiminkime, kad būtent tokiomis dienomis - o ne saulėtomis - yra išmokstama daug svarbių pamokų. Pasakykite sau patiems: "Tai yra mano gerbūviui, kad aš galėčiau būti Dievo šventumo dalininkas. Dievas tai siunčia iš meilės man, aš esu geriausioje Jo mokykloje, gaunu geriausius pamokymus ir pataisymus. Dievo tikslas yra mano augimas."

Tuo aš noriu baigti temą apie augimą malonėje. Manau, kad pasakiau užtektinai, kad priversčiau kai kuriuos mano skaitytojus susimąstyti. Viskas šiame pasaulyje eina į pabaigą: pasaulis sensta, mes irgi senstame. Dar keletas vasarų, dar keletas žiemų, dar keletas ligų, dar keletas nelaimių, dar keletas vestuvių, dar keletas laidotuvių, dar keletas susirinkimų ir kas tada? Vis didesnė žolė augs ant mūsų kapų. Dabar yra laikas sustoti ir pažiūrėjus į savo sielą, užduoti sau klausimą: ar aš augu tikėjime, ramybėje ir šventume? Ar aš augu malonėje?

Septintas skyrius

Užtikrinta viltis

“...nes aš jau esu atnašaujamas ir mano iškeliavimo laikas jau čia pat. Aš kovojau gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą. Nuo šiol manęs laukia teisumo vainikas, kurį aną dieną man duos Viešpats, teisingasis Teisėjas - ir ne tik man, bet ir visiems, kurie pamilo Jo pasirodymą.”(2Tim. 4:6-8).

Šiuose Pauliaus žodžiuose galime pastebėti tris dalykus: apaštalas žvelgia žemyn, atgal ir pirmyn. Jis žiūri į savo kapą, į savo tarnavimą ir į būsimą paskutinio teismo dieną. Laiminga yra ta siela, kuri gali žiūrėti kaip Paulius žiūrėjo ir kalbėti, kaip Jis kalbėjo. Apaštalas žvelgia į mirtį ir daro tai be jokios baimės. Paklausk, ką jis sako: ”aš jau esu atnašaujamas, esu kaip gyvulys, vedamas į aukojimo vietą ir pririšamas prie aukuro. Ant mano galvos jau yra išpiltas vynas ir aliejus. Atliekamos paskutinės apeigos, belieka tik paskutinis mirtinas smūgis ir tada viskas bus baigta”. “...mano iškeliavimo laikas čia pat. Aš esu kaip laivas, išplaukiantis iš uosto ir išnykstantis jūros platybėse. Viskas laive yra paruošta, belieka tik sulaukti, kol bus nukirsti lynai, laikantys mane prie kranto ir aš pradėsiu savo kelionę”. Broliai, tai yra šlovingi žodžiai, kylantys iš Adomo vaiko, panašaus į mus, lūpų. Mirtis yra didingas dalykas ir ypač kai tai paliečia mus pačius. Nuo minties apie kapą krečia šaltis, širdį apima pasidygėjimas ir yra kvaila tai neigti. Tačiau štai čia yra mirtingas žmogus, kuris gali ramiai žiūrėti į šią ankštą vietą, skirtą visiems gyviesiems ir stovėdamas šalia jos, jis gali ramiai sakyti: ”Aš viską suprantu ir nieko nebijau”. Paklauskime toliau. Jis žiūri atgal į savo tarnavimą ir nejaučia jokios gėdos. Štai ką jis sako: ”Aš kovojau gerą kovą”. Čia jis kalba kaip kareivis. “Aš kovojau gerą kovą su pasauliu, su kūniškumu ir su velniu. Aš kovojau kovą, kurios daugelis stengiasi išvengti”. “Aš baigiau bėgimą”. Čia jis kalba apie bėgimą, kuris turi apdovanojimą. “Aš bėgau bėgimą, skirtą man. Aš vaikščiojau man skirta žeme, tačiau ji nebuvo lengva ir minkšta”. Jis nesustojo dėl iškilusių sunkumų ir galiausiai pasiekė finišą. “Aš išlaikiau tikėjimą”. Čia jis kalba kaip namų valdytojas. “Aš neiškreipiau evangelijos, kuri man buvo patikėta. Aš nesumaišiau jos su žmonių tradicijomis, mano pačio idėjos neužgožė jos paprastumo, neleidau kitiems jos iškreipti. Aš kovojau, bėgau, tvarkiau ir neturiu ko gėdintis”.

Broliai, laimingas yra tas krikščionis, kuris išeidamas iš šio pasaulio, gali palikti tokį liudijimą paskui save. Rami sąžinė neišgelbės nei vieno, nenuplaus nei vienos nuodėmės nei pakels mus link dangaus. Vis dėlto gera sąžinė yra minkšta pagalvė mūsų mirties valandą. Ar jūs prisimenate “Piligrimo kelionėje” aprašytą istoriją apie perėjimą per mirties upę? “Upė”- sako J.Bunyan - “tuo momentu ištvino, bet garbingam ponui jo sąžinė, kurios jis klausė visą savo gyvenimą, dabar ištiesė savo ranką ir padėjo ”. Patikėk, šioje istorijoje yra daug tiesos. Paklauskime, ką dar sako apaštalas. Jis žvelgia į paskutinio teismo dieną ir jam nekyla jokių abejonių. Štai ką jis sako: ”Nuo šiol manęs laukia teisumo vainikas, kurį aną dieną man duos Viešpats, teisingas teisėjas - ir ne tik man, bet ir visiems, kurie pamilo Jo pasirodymą”. Jis sako, kad jam yra paruoštas šlovingas atlygis; vainikas, kurį gaus tik teisieji. “Šią didžiąją teismo dieną

Viešpats duos šį vainiką man ir visiems, kurie myli Jį, nors ir nėra matę, bet trokšta išvysti veidas į veidą. Mano darbas baigėsi. Man belieka tik laukti”. Ar jūs matote, broliai, kad jis kalba apie tai be jokių abejonių. Jis kalba apie vainiką, kaip apie garantuotą dalyką, kaip jau įvykusį faktą. Jis viešai parodo savo tikėjimą, kad teisingasis Teisėjas jam tai suteiks. Paulius suvokia visas aplinkybes ir viską, kas vyks tą dieną. Prie baltojo sosto susirinks visas pasaulis, knygos bus atverstos, visos paslaptys bus atskleistos, angelai bus ten, bus paskelbtas amžinasis nuosprendis ir amžinasis atskyrimas. Visus šiuos dalykus Paulius žinojo labai gerai. Tačiau tai jo netrikdė. Jo tikėjimas pakilo virš visų šių dalykų ir matė tik Kristų, savąjį Užtarėją, Jo atpirkimo kraują ir nuodėmių atleidimą. “Vainikas” - sako jis - “yra paruoštas man ir pats Viešpats man jį duos”. Jis kalba taip, lyg viską būtų matęs savo akimis. Tai yra pagrindiniai dalykai, apie ką kalba šios eilutės. Aš noriu pabrėžti vieną iš jų: tai ”užtikrinta viltis”, su kuria Paulius laukia teismo dienos. Noriu apie tai kalbėti daugiau, nes aš tikiu, jog tai yra labai svarbus dalykas, nors šiandien apie tai kalbama labai neaiškiai. Aš kalbėsiu apie tai su baime ir drebėjimu, nes jaučiu, kad žengiu ant labai trapios žemės. Čia labai lengva kalbėti paviršutiniškai ir visiškai ne tai, ką sako Šv. Raštas apie tai. Čia kelias tarp tiesos ir klaidos yra labai siauras ir jeigu vieniems pasitarnausiu, nepakenkdamas kitiems, būsiu patenkintas.

Aš parodysiu, ką Šv. Raštas kalba apie užtikrintą viltį. Dabar aš noriu iškelti keturis dalykus, kurie galbūt taps mums aiškesni, jeigu juos aš išvardinsiu iš karto: pirma, pabandysiu parodyti, kad užtikrinta viltis, apie kurią čia kalba Paulius, yra tikra ir bibliška. Antra, žmogus gali būti išgelbėtas, bet neturėti jos. Trečia, bandysiu parodyti, kad trokšti turėti tokią viltį yra gerai. Ketvirta, parodysiu kai kurias priežastis, kodėl mažai kas turi tokią užtikrintą viltį. Jeigu aš neklystu, tarp tikro šventumo ir užtikrintos vilties yra labai artimas ryšys. Pabaigoje aš parodysiu skaitytojams šio ryšio prigimtį, bet dabar užteks pasakyti, kad ten, kur yra daug šventumo, ten yra ir daug užtikrintumo.

1. Užtikrinta viltis yra tikra ir bibliška. Tai, apie ką čia kalba Paulius, nėra įsivaizduojamas ar jaučiamas dalykas. Tai nėra kažkokių dvasių įtakos ar linksmo charakterio rezultatas. Tai yra Šventosios Dvasios dovana, suteikta neatsižvelgiant į žmonių būdą. Tai yra dovana, kurios kiekvienas tikintis Kristumi turi norėti ir siekti. Tokiuose dalykuose kaip šis, pirmiausiai kyla toks klausimas: ką apie tai kalba Šv. Raštas? Aš manau, kad Dievo žodis moko, jog krikščionis gali pasiekti tokį užtikrintumą savo išgelbėjimu. Aš galvoju, jog tikras krikščionis gali pasiekti tokį tikėjimo lygį, kuomet iš esmės jis jaučiasi saugus dėl savo nuodėmių atleidimo ir sielos išgelbėjimo. Galbūt retkarčiais jį apima abejonės, galbūt retkarčiais iškyla liūdesį ir kančią keliantys klausimai, galbūt retkarčiais jis bijo dėl savo ateities. Daugelis jaučia vidinį konfliktą su nuodėme, tačiau kalbant apie mirtį, jie visi, kaip ir Paulius, nejaučia jokios baimės ir būsimas teismas jiems nekelia siaubo. “Užtikrintumas, kad Kristus išlaisvino Paulių iš pasmerkimo, yra toks tikras ir realus, kad pagimdo dėkingumą ir nutildo visus šio gyvenimo nuodėmingame kūne murmėjimus bei nepasitenkinimus” (Rutherford’s “Triumph of Faith” 1645m.) Tokia yra Biblijos doktrina. Toks kaip mano pareiškimas dažnai yra sutinkamas priešiška arba netgi atmetamas. Daugelis to negali suprasti. Romos bažnyčia tam absoliučiai priešinasi. Tridento susirinkimas aiškiai sako:”Tikinčiojo užtikrintumas dėl savo nuodėmių atleidimo yra tuščia ir nedora viltis” ir kardinolas Bellarmine, vienas žymiausių jos atstovų, tai vadina “pamatine eretikų klaida”.

Didelė pasaulietišių ir nemąstančių krikščionių dalis taip pat priešinasi užtikrintumo doktrinai. Tai jiems nepatinka ir netgi žeidžia juos. Jiems nepatinka, kad kiti jaučiasi patenkinti ir užtikrinti, nes jie to nejaučia. Paklauskite, ar jų nuodėmės yra atleistos ir greičiausiai jie atsakys, kad nežino! Tai, kad jie to negali gauti, nėra nieko nuostabaus. Tačiau netgi tarp tikrų tikinčiųjų yra tokių, kurie netiki šiuo užtikrintumu. Jiems tai atrodo pavojinga nuomonė. Jie tai laiko išdidumu ir jiems atrodo, kad tikras nuolankumas yra tada, kai mus kamuoja tam tikros abejonės. Tačiau tai nėra gerai, tai atneša daug žalos. Aišku, visada yra kvailių pasipūtėlių, kurie sako, jog yra saugūs, nors apie tokį jų užtikrintumą Šv. Raštas nieko nekalba. Visada yra tokių, kurie galvoja apie save gerai, kai Dievas galvoja apie juos blogai, kaip ir yra tų, kurie galvoja apie save blogai, nors Dievas galvoja apie juos gerai. Biblijinė tiesa visada yra lydima perlenkimų, falsifikatų ir iškraipymų. Geroje žemėje kartu su kviečiais visada auga ir piktžolės. Tol, kol šis pasaulis egzistuos, bus ir fanatikų. Tačiau nepaisant visko, užtikrinta viltis yra realus ir teisingas dalykas ir Dievo vaikai neturi būti leidžiami suklaudinami vien dėl to, kad kažkas ja piktnaudžiauja. ”Mes suprantame, kad daug yra religijos išpažinėjų, kurie yra tušti, tačiau jų pasitikėjimas ir drąsa galėtų būti mums pavyzdžiu. Mes neturime atmesti kiekvienos apreiškimo doktrinos vien dėl to, kad bijome blogų pasekmių.” (Robinson’s “Christian System”). “Tikras užtikrintumas remiasi Šventu Raštu. Užtikrintumas, nesiremiantis šv.Raštu, yra kaip testamentas be antspaudo ir be liudininkų. Pagal įstatymą jis yra neteisėtas. Užtikrintumas reikalauja Šv.Rašto liudijimo ir Šventosios Dvasios antspaudo. Tikras užtikrintumas visada išlaiko širdį nuolankią, o netikras - pripildo ją išdidumo. Plunksnos skraido, o auksas nusėda. Kas turi šį auksinį užtikrintumą, to širdis išlieka nuolanki.” (Watson’s “Body of Divinity” 1650m.). ”Pasipūtimą lydi netvarkingas gyvenimas, tačiau tikras užtikrintumas nenuodėmiauja, nes jis žino, kiek tai kainavo jo mylimam Gelbėtojiui. Nuolankumas yra kelias į dangų. Tie, kurie pasipūtėliškai yra užtikrinti, jog papuls į dangų, patenka ten rečiau už tuos, kurie dreba, jog eina į pragarą.” (Adam’s “On Second Epistle of Peter” 1633m.)

Tiems, kurie tam prieštarauja, aš paprasčiausiai siūlau pažiūrėti į Šv. Raštą. Jeigu apie tai nekalbėtų Biblija, aš irgi nekalbėčiau. Tačiau Jobas sako: ”...aš žinau, kad mano Atpirkėjas gyvas ir kad Jis atsistos galiausiai ant žemės. Ir kai mano oda sunyks, aš savo kūne regėsiu Dievą.” (Jobo 19:25,26). Ir Dovydas sako: ”Nors eičiau per mirties šešėlio slėnį, nebijosiu pikto, nes Tu esi su manimi” (Psal. 23:4), ir Izaijas: ”Tu suteiksi tobulą ramybę tiems, kurie pasitiki Tavimi” (Izaijo 26:3), ir: ”...teisumo darbas bus taika, jo pasekmė - ramybė ir pasitikėjimas” (Izaijo 32:17). Argi nesako Paulius romiečiams: ”...pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai” (Rom. 8:16), ir korintiečiams: ”...mes žinome, kad mūsų žemiškajam namui, šiai palapinei suirus, turime pastatą iš Dievo, ne rankomis statytus amžinus namus danguje” (2Kor. 5:1), ir Timotiejui: ”...aš žinau, ką įtikėjau ir esu įsitikinęs, kad Jis gali išlaikyti iki anos dienos tai, ką Jam patikėjau” (2Tim. 1:12)? Ar jis nekalbėjo kolosiečiams apie “tvirtą užtikrintumą” (Kol. 2:2), ir žydams apie vilties užtikrintumą ir užtikrintą tikėjimą (Hebr. 6:11;10:22)? Petras aiškiai sako:”Todėl, broliai, uoliai stenkitės sutvirtinti savąjį pašaukimą ir išrinkimą” (2Petro 1:10), ir Jonas: ”žinome, kad perėjome iš mirties į gyvenimą” (1Jono 3:14), ”...tai parašiau jums, tikintiems Dievo Sūnaus vardą, kad žinotumėte, jog turite amžinąjį gyvenimą...” (1Jono 5:13), ir: “mes žinome, kad esame Dievo vaikai” (5:19). Broliai, apie ginčytinus dalykus aš noriu kalbėti su visu nuolankumu. Aš jaučiu, kad esu vargšas, klystantis Adomo vaikas, tačiau ką tik paminėtose Šv. Rašto vietose aš matau kai ką daugiau, negu tik paprastą laukimą ir viltį, kuria daugelis pasitenkina. Aš čia sutinku kalbą, kuri pilna pasitikėjimo, pažinimo ir netgi užtikrintumo. Man

atrodo, kad Šv. Raštas akivaizdžiai kalba, jog toks užtikrintumas yra įmanomas. Be to, mano atsakymas visiems, kurie nemėgsta užtikrintumo doktrinos ir laiko ją pasipūtimu, būtų toks: neįmanoma būti išdidžiu sekant Petro, Pauliaus, Jono ar Jobo pėdomis. Visi jie buvo nuolankūs ir nevertinantys savęs žmonės, vis dėlto jie kalba apie užtikrintą viltį. Tai turi pamokyti mus, jog gilus nuolankumas ir tvirtas užtikrintumas yra suderinami dalykai ir kad tarp dvasinio užtikrintumo ir išdidumo nėra jokio ryšio. „Jie klysta, jeigu galvoja, kad tikėjimas ir nuolankumas nėra suderinami, jie ne tik yra suderinami, bet netgi negali būti išskirti“ (Trail).

Be to, tokią užtikrintą viltį, apie kurią čia kalba Šv. Raštas, turėjo ir daugelis šiomis dienomis. Tai nebuvo išskirtinė dovana, suteikta tik apaštalams. Aš tuo netikiu. Daugelis vaikščiojo beveik nepertraukiamoje bendrystėje su Tėvu ir Sūnumi, atrodė, jog jie nuolat jautė Dievo veido šviesą ir paliko mums šios patirties liudijimą. Aš galėčiau išvardinti čia daug žinomų žmonių, kurie tai turėjo. Taip buvo ir yra ir todėl tai yra pakankamas įrodymas. Galiausiai, neįmanoma klysti tikint tuo, apie ką Dievas kalba be jokių sąlygų. Kai Dievas kalba tvirtai, tuo reikia ir tikėti tvirtai tam, kad turėtume užtikrintumą atleidimu ir ramybei, pasitikėdami žodžiu ir priesaika To, kuris niekada nesikeičia. Didelė klaida yra galvoti, kad užtikrintas krikščionis remiasi tuo, ką jis mato savyje. Jis paprasčiausiai remiasi Tiesos žodžiu ir naujosios sandoros Tarpininku. Jis tiki, kad Viešpats Jėzus nori pasakyti tai, kai nori pasakyti ir todėl remiasi į Jo žodį. Galiausiai, šis užtikrintumas yra ne daugiau, negu subrendęs tikėjimas; tikėjimas, kuris abiejomis rankomis įsikimba į Kristaus pažadus; tikėjimas, kuris suveržia mūsų strėnas kaip geras diržas. „Viešpatie, nesu vertas, kad užeitum po mano stogu, bet tik tark žodį ir mano tarnas pasveiks.“ (Mato 8:8). „Būti užtikrintu savo išgelbėjimu“ - sako Augustinas - „nėra pasipūtimas, o tikėjimas“. Tai nėra išdidumas, tai yra dievotumas, tai nėra pasipūtimas, o Dievo pažadas“ (Bishop Jewell's "Defence of the Apology" 1570m.). „Jeigu mūsų užtikrintumo ir poilsio pamatas yra mummyse, tai galima be jokių abejonių vadinti išdidumu. Tačiau tie, kurie turi tikrąjį užtikrintumą, pažįsta Dievo jėgą ir remiasi į ją“ (Gouge's "Whole Armour of God" 1647m.). „Kuo remiasi ir ant ko yra statomas šis užtikrintumas? Aišku, kad ne ant to, kas yra mummyse. Mūsų užtikrintumas remiamas į Dievą. Jeigu mes žiūrime į save, mes prisipildome abejonių ir baimės, tačiau jeigu žiūrime į Dievą, tampame užtikrinti savo išgelbėjimu.“ (Hildersam On John IV. 1632m.). „Mūsų užtikrintumas nėra išaustas tokiais trūkinėjainčiais siūlais, kaip „aš galvoju, kad taip...“, „tai įmanoma...“ ir pan. Mūsų vilties tvirtas inkaras yra To, kuris yra amžinas, pažadai ir priesaika. Mūsų išgelbėjimą laiko tvirta nesikeičiančio Dievo ranka ir Kristaus jėga.“ (Rutherford Laiškai. 1637m.).

Paulius nebuvo iš tų žmonių, kurio viltis rėmėsi į jį patį. Jis laikė save didžiausiu iš nusidėjėlių (1Tim. 1:15), jis giliai suvokė savo kaltę ir sugedimą, tačiau jis dar geriau suvokė Kristaus jam suteikto teismo gylį ir plotį. Tas, kuris šaukė: „Vargšas aš žmogus“ (Rom. 7:24), aiškiai žinojo, iš kur kyla jo blogis, bet jis dar aiškiau matė tą kitą šaltinį, kuris nuplauna visus jo nešvarumus. Tas, kuris galvojo apie save, jog „yra mažiausias iš visų šventųjų“ (Ef. 3:8), gyvai suvokė savo paties silpnumą, tačiau jis dar giliau suvokė, kad Kristaus pažadas: „Mano avys niekada nepražus“ (Jono 10:28) tikrai išsipildys. Jis žinojo, kad joks žmogus niekada neperplauks audringos jūros. Jis pats tai pergyveno, jis jautė jos putojančias bangas, bet jis atsigręžė į Kristų ir viltis sužibo jo akyse. Jis prisiminė šį tvirtą ir saugų inkarą (Hebr. 6:19). Jis prisiminė atliktą darbą ir užtarimą To, kuris jį pamilo ir atidavė save už jį. Ir tai jam leido taip užtikrintai pasakyti: „Manęs laukia teismo vainikas, kurį aną dieną man duos Viešpats“. „Niekada tikintis Jėzumi Kristumi nemiršta nei paskęsta savo kelionėje į dangų. Visi jie bus sveiki ir išgelbėti kartu su Avinėliu ant Siono kalno. Kristus nepraras nei

vieno iš jų. Nei vieno iš jų (Jono 6:39). Kovos lauke nesurasime nei vieno tikinčiojo kaulų. Visi jie yra daugiau negu nugalėtojai per Tą, kuris juos pamilo.” (Rom. 8:37) (Traill).

2. Tikintysis gali neturėti tokios užtikrintos vilties, bet vis tiek būti išgelbėtu. Aš bandysiu tai paaiškinti plačiau. Aš nenoriu nuliūdinti širdžių, kurių Dievas nenori nuliūdinti, nei išgąsdinti Dievo vaikų, nei priversti jus galvoti, kad jūs neturite dalies Kristuje, jeigu nesijaučiate užtikrinti. Žmogus gali turėti gelbstintį tikėjimą Kristumi ir netgi tuomet niekada nepatirti tokio užtikrintumo, kurį turėjo Paulius, džiaugsmo. Tikėti ir viltis, jog būsime išgelbėti yra viena, o turėti to tikėjimo paguodą ir ramybę bei mėgautis viltimi, - yra kita. Visi Dievo vaikai turi tikėjimą, bet ne visi užtikrintumą. To mes niekada neturime pamiršti. Žinau, kad kai kurie geri ir šventi žmonės galvojo kitaip. Aš manau, kad daug Evangelijos mokytojų, prie kurių kojų aš atsisėdžiau, niekada neišskirtų šių dalykų taip, kaip aš juos išskyriau. Tačiau aš nenoriu laikyti nei vieno žmogaus mokytoju (skaitytojui, kuris nori daugiau žinoti apie tai, pabaigoje skyriaus aš pateiksiu keleto Anglijos teologų ištraukas apie tai, ką aš dabar kalbu. Jos yra per daug ilgos, kad galėčiau čia jas cituoti). Aš nebijau sakyti, kad per malonę žmogus gali turėti pakankamai tikėjimo, jog bėgtų pas Kristų, pasitikėtų Juo ir iš tiesų būtų Dievo vaikas, tačiau niekada netgi paskutinę savo gyvenimo dieną taip ir nebūti visiškai laisvas nuo nerimo, abejonų ir baimės. “Laiškas” - sako senasis Watson - “gali būti parašytas, bet neužantspauduotas. Taip ir malonė gali būti užrašyta širdyje, tačiau Dvasia negali uždėti užtikrintumo antspaudo”. Vaikas gali gimti didelių turtų paveldėtoju ir nežinoti apie tai. Jis gali gyventi varganai ir mirti varganai taip nieko ir nesužinojęs apie paveldėjimą. Taip pat žmogus gali būti kūdikis Kristaus šeimoje, mąstyti kaip kūdikis, kalbėti kaip kūdikis ir niekada taip ir nepasidžiaugti gyva viltimi ir niekada nežinoti savo karališkųjų privilegijų paveldėjime. Aš noriu, kad skaitytojai mane suprastų teisingai. Aš nesakau, kad jūs nebūsate išgelbėtas, jeigu negalite pasakyti kaip Paulius: ”Aš žinau, kad manęs laukia vainikas”. Nieko panašaus. Žmogus turi turėti tikėjimą Kristumi, tai yra vartai į išgelbėjimą. Be tikėjimo nebus išgelbėtas nei vienas. Nėra kito kelio pas Tėvą. Gailestingumas ateina tik per Jėzų Kristų. Žmogus turi jausti savo nuodėmes ir pražuvimą, turi ateiti pas Kristų, jeigu nori būti išgelbėtas. Jis turi turėti tokią viltį. Tačiau jeigu jis turi tik tokį tikėjimą, nesvarbu, koks silpnas jis bebūtų, aš pažadu - jis pasieks dangų. Jokių būdu mes negalime apriboti šlovingosios Evangelijos laisvės. Meilė nuodėmei ir išdidumas duris padarė tokias ankštas ir kelią tokį siaurį, kad daugiau jau neįmanoma susiaurinti. Viešpats Jėzus yra gailestingas. Jis nežiūri į tikėjimo kiekybę, o į kokybę. Jis nematuoja jo lygiu, o tik tiesa. Jis nesulaužys sulinkusios nendrės nei neužgesins rusenančio dagčio. Jis niekada neleis pražūti tam, kuris stovi kryžiaus papėdėje. “...ateinančio pas mane Aš neišvarysiu lauk.” (Jono 6:37). “Tas, kuris tiki Kristumi, niekada nebus sugėdintas. Niekada taip nebuvo ir nebus. Jeigu jūs tikite, jūs niekada nebūsate sugėdintas. Vienas mirštantis krikščionis pasakė: “niekada žmogus nepražus, jeigu jis žiūri į Kristų.” (Trull). Jeigu žmogaus tikėjimas yra tik kaip garstyčios grūdėlis, jeigu jis tik leidžia ateiti pas Kristų ir paliesti Jo apsiausto kraštą, jis bus išgelbėtas lygiai taip pat, kaip ir pats vyriausias Rojaus šventasis, kaip Petras, Jonas ar Paulius. Mūsų šventume yra pakopos, bet teisume jų nėra nei vienos. Visa tai, kas yra parašyta yra parašyta ir išsipildys. “Kiekvienas, kuris Jį tiki (ne tik tas, kuris turi tvirtą ir galingą tikėjimą), nebus sugėdintas.” (Rom. 10:11). Visą šitą laiką tokia vargšė siela, kaip aš jau ir sakiau, gali neturėti užtikrintumo, jog yra priimtina Dievui. Ji gali bijoti ir bijoti, abejoti ir abejoti. Daugelis vis klausinėja, vis nerimauja, vis kovoja su nuogaštavimais, tamsos debesimis, audromis iki paskutinės dienos. Aš dar kartą noriu pasakyti, kad paprastas tikėjimas Kristumi išgelbės sielą, tačiau ji neturės šiame gyvenime stiprios

paguodos. Tokio tikinčiojo laivas gali sugrižti į uostą, tačiau jis grįš apdaužytas ir iškankintas audrų ir tik atvėręs akis danguje, jis suvoks, kokį užtikrintumą galėjo turėti.

Religijos tyrinėtojas suvoktų daug daugiau, jeigu jis tik pamatytų paprastus skirtumus tarp tikėjimo ir užtikrintumo. Tikėjimą ir užtikrintumą yra labai lengva supainioti. Labai svarbu yra išlaikyti skirtumą tarp tikėjimo ir užtikrintumo. Tikėjimas yra šaknis, o užtikrintumas - žiedas. Be abejonių, mes niekada negalime turėti žiedo be šaknų, tačiau galima turėti šaknis, nors ir neužauginči žiedo. Tikėjimas yra kaip ta vargšė moteris, kuri drebėdama prisiartinė prie Kristaus ir palietė Jo apsiausto kraštą. O užtikrintumas yra kaip Steponas, kuris ramiai stovėjo priešų apsuptyje ir sakė: "Aš matau dangų atvirą ir Dievo Sūnų stovintį Tėvo dešinėje". Tikėjimas yra kaip tas vagis, šaukiantis ant kryžiaus: "Viešpatie, pasigailėk manęs", o užtikrintumas yra kaip Jobas, sėdintis dulkėse, aptekęs žaizdomis ir sakantis: "aš žinau, kad mano Atpirkėjas gyvas". Tikėjimas yra kaip Simonas, kuris pradėjęs skęsti šaukėsi: "Viešpatie, gelbėk", o užtikrintumas yra kaip tas pats Petras, sakantis visiems žydų vyresniesiems: "nėra kito vardo po dangumi, per kurį mes galime būti išgelbėti...". Tikėjimas yra kaip tas silpnas balsas, prašantis: "Viešpatie, padėk mano netikėjimui", o užtikrintumas sako: "Kas kaltins Dievo išrinktuosius? Juk Dievas išteisina". Tikėjimas yra kaip Saulius, besimeldžiantis Judo iš Damasko namuose, liūdnas, aklas ir vienišas, o užtikrintumas yra kaip kalinys Paulius, ramiai laukiantis savo mirties ir sakantis: "Aš žinau ką įtikėjau".

Tikėjimas yra gyvenimas. Tai yra palaiminimas. Tarp gyvenimo ir mirties yra didžiulis atotrūkis. Vis dėlto gyvenimas gali būti silpnas, ligotas, skausmingas, sunkus, pilnas nerimo, neteikiantis džiaugsmo ir pan. Užtikrinta viltis yra daugiau negu gyvenimas. Tai reiškia sveikatą, jėgą, galią, gyvybingumą, aktyvumą, energiją, grožį ir pan. Broliai, čia mes nekalbame apie išgelbėjimą ir neišgelbėjimą, o apie turėjimą privilegijų ir jų neturėjimą, apie turėjimą ramybės ir jos neturėjimą. Ne, mes čia kalbame apie didelę ramybę ir mažą ramybę. Čia kalbame apie Kristaus mokyklą, kurioje galime būti pirmoje klasėje arba paskutinėje. Tas, kuris tiki, daro gerai. Triskart palaimintas yra tas, kuris tiki, kuris yra išgelbėtas, nuplautas, išteisintas, kuriam pragaro jėga neturi galios. Tačiau tas, kuris turi vilties užtikrintumą, daro dar geriau. Jis mato daugiau, jaučia daugiau, žino daugiau, džiaugiasi daugiau, turi žymiai daugiau dienų, apie kurias kalba Pakartotas Įstatymas, t.y. turi dangų žemėje. "Po Dievo šlovės labiausiai mes turime trokšti mūsų išgelbėjimo ir taip pat užtikrintumo mūsų išgelbėjimu. Šiame gyvenime mes negalime pasiekti daugiau, negu būti užtikrintais tuo, kuo džiaugsimės kitame gyvenime. Visi šventieji džiaugsis dangumi, palikę šią žemę, bet kai kurie iš jų jau čia, žemėje, džiaugiasi dangumi." (Joseph Caryl 1653m.).

3. Kodėl reikia siekti tokio vilties užtikrintumo? Aš noriu atkreipti į tai jūsų dėmesį. Aš noriu, kad mes ieškotume šio užtikrintumo. Per daug krikščionių pradeda abejoti ir gyvena abejodami bei miršta abejodami. Jiems dangus yra aptrauktas rūku. Daugelis nežiūri į viltį rimtai ir pasitenkina tuo, ką turi, bet aš norėčiau matyti mažiau abejojančių vaikų Viešpaties šeimoje ir daugiau tokių, kurie sakytų: "Aš žinau, aš esu įsitkinęs". Te daugelis iš mūsų pradeda trokšti didesnių dovanų ir nepasitenkina mažomis. Jie pamiršta, kad Evangelija yra palaiminimų jūra. Mes patys leidžiame savo sielai mirti iš bado, kai tuo tarpu Viešpats sako: "...draugai, gerkite ir valgykite, mano mylimieji" (G.Giesmė 5:1), "Prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų." (Jono 16:24),

a. Mes turime trokšti vilties užtikrintumo, nes tai atneša džiaugsmą ir ramybę čia, žemėje. Abejonės ir baimės turi didelę įtaką krikščioniui ir pavagia iš jo pasitenkinimą. Neužtikrintumas ir nežinia blogai veikia mūsų sveikatą, šeimą, jausmus, pašaukimą, tačiau labiausiai tai veikia mūsų sielos būseną. Visada, kai krikščionis negali eiti toliau už „aš tikiuosi, aš viliojosi“, jis jaučia tam tikrą neužtikrintumą savo dvasine būseną. Jis sako „aš tikiuosi“, nes nedrįsta pasakyti „aš žinau“. Vilties užtikrintumas išlaisvina Dievo vaiką iš skausmingos vergystės ir suteikia pasitenkinimą. Tai atneša džiaugsmą ir ramybę mūsų tikėjime. Tai padeda mums suvokti, kad mūsų skola sumokėta, kad mūsų liga išgydyta, kad didysis darbas yra atliktas ir visi šio gyvenimo reikalai, ligos ir skolos, palyginus su tuo, yra labai nereikšmingi dalykai. Tai suteikia mums kantrybę išbandymuose, ramybę kentėjimuose, ištvermę skausme ir blogos žinios nekelia mums baimės. Tai sušvelnina gyvenimo kartumą, sumažina kryžiaus svorį, palengvina kelionę šiuo duobėtu žemišku keliu ir apšviečia mirties šešėlio slėnį. Tai leidžia mums jausti tvirtą pagrindą po savo kojomis ir kažką tvirtą savo rankose ir tai yra patikimas draugas, lydintis mus į dangiškus namus. „Kai aš esu užtikrintas savo sielos būseną, aš esu panašus į drąsų liūtą. Aš galiu juoktis iš visų problemų, sunkumai manęs nežeidžia. Tačiau, kai aš esu neužtikrintas, mane gali išgąsdinti bet kas“ - sakė vyskupas Latimer Ridley'ui (Christopher Love 1653). „Užtikrintumas padeda mums visose situacijose: išsaugo pagundymuose, atsako į visus klausimus, padeda atsilaikyti pačiuose liūdniausiuose įvykiuose. Jeigu Dievas už mus, kas gali būti prieš mus?“ (Bishop Reynolds on Hosea XIV. 1642m.). „Joks blogis negali paveikti to, kuris yra užtikrintas. Dievas yra su juo. Ar jis prarado draugą? Jo Tėvas yra su juo. Ar jis prarado savo vienintelį sūnų? Dievas jam atidavė vienintelį savo Sūnų. Ar jam trūksta duonos? Dievas jam suteikė geriausią Grūdą ir gyvenimo Duoną. Ar gyvenimo patogumai pasitraukė? Štai jis turi Guodėją. Ar jį užpuole audros? Dievas žino, kur yra uostas. Dievas yra jo dalis ir dangus jo užuovėja.“ (Thomas Watson. 1662m.).

Ši užtikrinta viltis padeda tikinčiajam iškęsti vargus ir netektis, ji išmoko jį sakyti: „Aš žinau, kad danguje turiu daug daugiau. Čia aš neturiu nei aukso, nei sidabro, bet malonė ir šlovė yra mano ir niekas jų negali atimti“. „Nors figmedis nežydėtų ir nebūtų vaisių ant vynmedžio ir alyvmedžio, nors laukai neduotų derliaus, garduose dingtų avys ir ožkos ir nebūtų gyvulių tvartuose, tačiau aš džiaugsiuosi Viešpačiu, džiaugsiuosi savo išgelbėjimo Dievu.“ (Habakuko 3:17,18). Užtikrintumas išlaikys Dievo vaiką visose ir pačiose sunkiausiose kovose ir leis jam jaustis gerai. Užtikrinta siela sakys: „Nors mano mylimi žmonės yra toli nuo manęs, Jėzus yra čia ir gyvens su manimi per amžius. Kristus, prisikėlęs iš numirusių, daugiau nemiršta. Nors mano namai nėra tokie, kokių trokšta kūnas ir kraujas, aš turiu amžiną sandorą, tvirtą ir apimančią viską.“ (Hebr. 13:6; Rom. 6:9; Psal. 23:5). Tas, kuris turi tokį vilties užtikrintumą, gali giedoti kalėjime, kaip tai darė Paulius su Silu Filipuose. Tai leidžia mums giedoti giesmes naktį. „Tokie buvo paskutiniai John Bradford, prieš jį nukankinant, žodžiai: aš nenoriu nieko prašyti. Jeigu karalienė Marija pasigailės manęs, aš būsiu jai dėkingas, jeigu ji pasiųs mane sudeginti, aš būsiu jai dėkingas, jeigu ji pasiųs mane kalėti iki gyvos galvos, aš būsiu jai dėkingas“. Štai ką kalbėjo Rutherford, išvytas iš Aberdeen: „Kokie akli yra mano priešininkai. Jie pasiuntė mane į puotos namus, o ne į tremtį ar kalėjimą. Man kalėjimas yra rūmai ir Kristaus puotos namai.“ (Rutherford Laiškai) (Jobo 35:10; Psal. 42:8). Užtikrintumas leidžia ramiai, kaip Petru, miegoti, nors ryte laukia mirtis. Užtikrinta viltis sako: „Aš atsigulsiu ir miegosiu, nes Tu, Viešpatie, leidi man gyventi ramiai.“ (Psal. 4:8). Tikintysis, turintis tokią viltį, džiaugiasi, kaip apaštalai, patirdami kentėjimus dėl Kristaus. (Apd. 5:41). Užtikrintumas sako: „Džiaukimės, nes tai kas kartą mums suteikia vis didesnę šlovės svorį.“ (2Kor. 4:17). Tai leidžia nebijoti mirties ir išlikti tvirtais jos

akivaizdoje kaip Steponui ar vėliau Cranmer, Ridley, Latimer, Taylor. Užtikrinta viltis sako: "Nebijok tų, kurie gali nužudyti kūną ir daugiau nieko negali padaryti. (Luko 12:4). "Į tavo rankas, o Viešpatie, aš atiduodu savo dvasią" (Apd. 7:59). Štai kokie buvo paskutiniai Hugh Mackail žodžiai (Edimburge, 1666m.): "Dabar prasideda tikras mano gyvenimas su Dievu, kuris niekada nesibaigs. Likit sveiki tėvai, draugai, giminaičiai. Lik sveikas pasauli su visais savo malonumais. Likit sveiki valgiai ir gėrimai, lik sveika saule, lik sveikas mėnuli ir likit sveikos žvaigždės. Štai aš susitinku su Dievu Tėvu, branguoju Viešpačiu Kristumi, naujosios sandoros Tarpininku, su palaiminta malonės Dvasia ir visų paguodų Dievu, su šlove ir amžinu gyvenimu. Viešpatie, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią, nes tu atpirkai ją, Viešpatie, tiesos Dieve".

Užtikrintumas yra didelė pagalba skausmo ir ligos valandą. Jis daro pagalbę minkštą mirties patalę. Jis leidžia sakyti: "Mes žinome, kad mūsų žemiškajam namui, šiai palapinei suirus, turime pastatą iš Dievo..." (2Kor. 5:1), ir: "...noriu iškeliauti ir būti su Kristumi..." (Fil. 1:23), ir: "kai kūnas ir širdis sunyksta, Dievas yra mano širdies stiprybė ir mano dalis per amžius." (Psal. 73:26). Rutherford mirdamas sakė: "O, kad visi mano broliai žinotų, kokiam Mokytojui aš tarnavau ir kokią ramybę man Jis suteikė šią valandą. Aš užmigsiu Kristuje ir kai pabusiū, būsiū panašus į Jį". Mirdamas Baxter sakė: "Aš laiminu Dievą už man suteiktą užtikrintumą mano amžiną laimę ir vidinę paguodą bei ramybę." Šis vilties užtikrintumas gali suteikti didelę ramybę mirties valandą. Mes niekada nesame nuo jos priklausomi taip, kaip atėjus mirčiai. Šią baisią valandą dauguma krikščionių supranta užtikrintos vilties vertę, nesvarbu, ką jie apie ją galvojo visą savo gyvenimą. Bendros "viltys" ir "pasitikėjimai" yra labai tinkami, kai saulė šviečia ir kūnas yra stiprus, tačiau kai mes susiduriame su mirtimi, mes norime būti gabūs pasakyti: "aš žinau, aš esu įsitikinęs". Patikėkite, Jordano upė yra per daug šalta, kad mes ją perplauktumėme vieni. Joks žemiškas draugas negali mums čia padėti. Paskutinis priešas – mirtis - yra stiprus priešas. Kai mūsų sielos yra pasiruošę išeiti, niekas mūsų taip nesušildys, kaip stiprus užtikrintos vilties vynas. Ligonijų lankymo Maldos knygoje yra nuostabūs žodžiai: "Viešpats Visagalis yra stipriausias bokštas visiems, kurie Juo pasitiki. Jis yra tavo apsauga ir leidžia tau suvokti, jog nėra kito vardo po dangumi, kuris suteiktų sveikatą ir išgelbėjimą, išskyrus mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardą". Šios knygos sudarytojai tikrai buvo išmintingi žmonės. Jie suprato, kad kai akys apsilausia ir širdis sunyksta, žmogus turi žinoti ir jausti, ką Kristus padarė dėl jo, jeigu nori turėti tobulą ramybę. "Pats mažiausias tikėjimas pašalina mirties geluonį, nes jis nuima kaltę, tačiau užtikrintas tikėjimas išmuša jai dantis ir pašalina jos baimę." (Fairclough's Sermon in the Morning Exercises).

b. Gerai yra trokšti tokio vilties užtikrintumo, nes tai daro krikščionį aktyviu ir naudingu. Niekas taip netarnauja Kristui šioje žemėje, kaip tas, kuris mėgaujasi tokia neužtarnauto patekimo į dangų viltimi ir kuris pasitiki ne savo darbais, o Kristaus atliktu darbu. Tai skamba keistai, bet tai yra tiesa. Tikintysis, kuris daugiausia laiko praleidžia tyrinėdamas savo širdį ir savo būseną, niekada neturės tokios vilties. Jis bus pilnas abejonių, prieštaravimų, vidinių konfliktų ir sugedimo. Galiausiai jis bus toks užsiėmęs savo vidinėmis kovomis, kad turės mažai laiko kitiems dalykams, mažai laiko tarnauti Dievui. Tačiau tikintysis, kuris kaip Paulius turi užtikrintą viltį, yra laisvas nuo tokio blaškymosi. Jis neapsunkina savo sielos abejonėmis dėl atleidimo ir Dievo palankumo. Jis žiūri į sandorą, užtvirtintą krauju, į savo Viešpaties ir Gelbėtojo atliktą darbą bei niekada nesikeičiantį Jo žodį ir laiko savo išgelbėjimą jau įvykusiū faktū. Todėl jis yra gabus sutelkti savo dėmesį į tarnavimą Viešpačiui ir daro dėl Jo daug dalykų. "Užtikrintumas mus įkvepia tarnauti Dievui. Jis įkvepia mus melstis ir lenkia į paklusnumą. Tikėjimas mums leidžia vaikščioti, o

užtikrintumas - bėgti. Užtikrintumas yra kaip sparnai, kaip laikrodžio svarmenys, įtempiantys visus sraigtelius paklusnumui.” (Thomas Watson). ”Užtikrintumas daro žmogų degančiu, pastoviu ir atsidavusiu Dievo darbui. Toks krikščionis baigęs vieną darbą, prašo kito. Kas toliau, Viešpatie? - sako užtikrinta siela. Užtikrintas tikintysis daro bet kokią darbą, prisiima bet kokią Kristaus jungą. Jis niekada negalvoja, kad padarė jau pakankamai, visada galvoja, kad daro labai mažai ir padaręs, ką gali, sako: ”Aš esu niekam tikęs tarnas.” (Thomas Brooks). Pailiustruokime visa tai tokiu pavyzdžiu: sakykime, kad du Anglijos piliečiai išvyksta į Australiją ar Naująją Zelandiją. Kiekvienas iš jų gauna žemės plotą, kurį gali įdirbti ir auginti javus. Jiems yra sudaromos visos sąlygos ir žemė atiduodama visiškai jų nuosavybei. Tuomet vienas iš jų pradeda dirbti kiekvieną dieną, rūpindamasis sėjimu, auginimu ir t.t. O kitas tuo metu beveik nedirba, o nuolat laksto į savivaldybę klausinėti, ar tikrai ta žemė yra jo ir ar jis gali ją įdirbti ar čia nėra kokios klaidos ir pan. Pirmasis niekada neabejoja, nesiblaško, bet ramiai dirba jam atiduotą žemę, o antrasis pusę laiko praleidžia aiškindamasis abejones. Kuris iš jų abiejų turės geresnį derlių metų pabaigoje? Kuris iš jų daugiau dirbo žemę, prižiūrėjo pasėlius ir turi geresnius rezultatus? Kiekvienas iš jų puikiai žinote atsakymą. Broliai, panašiai atsitiks ir su mums suteiktomis ”dangaus žemėmis”. Nei vienas tiek nepadarys dėl Viešpaties kaip tas, kuris aiškiai mato jam suteiktus turtus, kurio neblaško abejonės, prieštaravimai ar neapsisprendimai. Viešpaties džiaugsmas bus tokio žmogaus stiprybė. ”Gražink man” - sako Dovydas - ”išgelbėjimo džiaugsmą, tada aš mokysiu nusidėjėlius Tavo kelių.” (Psal. 51:12,13). Niekas taip netarnavo Viešpačiui, kaip apaštalai. Atrodė, kad visas jų gyvenimas buvo skirtas tik tam. Tarnavimas Kristui buvo jų valgis ir gėrimas. Jie nebrangino savo gyvenimo, o savo sveikatą ir gyvenimo malonumus jie atnešė ir padėjo prie kryžiaus. Manau, kad viena iš to priežasčių buvo tai, kad jie turėjo vilties užtikrintumą. Šie žmonės sakė: ”Mes žinome, kad esame iš Dievo, o visas pasaulis yra piktojo.” (1Jono 5:19).

c. Gerai yra turėti užtikrintą viltį, nes tai daro krikščionį užtikrintu krikščioniu. Neužtikrintumas ir abejonės savo padėtimi prieš Dievą yra rimta liga ir daugelio blogybių motina. Dažnai tai sukelia neryžtingumą ir nepastovumą gyvenime su Dievu. Šis vilties užtikrintumas išpainioja daugelį mazgų ir daro krikščionio kelią aiškų ir paprastą. Daugelis iš mūsų, nors ir viliamės, kad esame Dievo vaikai, dažnai abejojame savo kasdieniniame gyvenime: ”Ar aš turiu tai daryti? Ar turiu atsisakyti šių šeimos įpročių? Ar turiu eiti ten ir ten? Kaip aš turiu gyventi? Ar galiu aš eiti šokti, žaisti kortomis, į šventes ir t.t? Atrodo, kad tokie ir panašūs klausimai tikintiesiems kelia nuolatinės problemas. Ir dažniausiai to šaknis yra ta, kad jie nėra užtikrinti, jog yra Dievo vaikai. Jie vis dar neišsiaiškino, kurioje vartų pusėje jie yra. Jie nežino, ar jie yra Nojaus laive ar ne. Tai, kad Dievo vaikas turi elgtis atitinkamai, tą jie žino, tačiau pagrindinis jų klausimas yra, ar jie yra Dievo vaikai? Jeigu jie tai jaustų, jie žinotų, kaip elgtis, tačiau nebūdami tuo užtikrinti, jie visada atsiduria akligatvyje. Velnias jiems sako: ”Galbūt, tu esi tik veidmainis? Kokią teisę tu turi eiti tik krikščionims skirtu keliu?” Šis balsas daugelį stabdo ir nuveda kai kuriuos į šį niekingą pasaulį. Manau, kad tai yra viena iš priežasčių, kodėl daugelis yra tokie nepatenkinti, besiblaškantys ir pusę jų širdies linksta į pasaulį. Jų tikėjimas nėra tvirtas. Tokie žmonės neturi užtikrintumo, kad jie yra Dievo vaikai ir todėl nedrįsta nutraukti ryšių su pasauliu. Jie bijo atsisakyti senojo žmogaus įpročių, nes nėra užtikrinti, jog tapo naujais žmonėmis. Dėl neturėjimo užtikrintos vilties jie blaškosi tarp šių dviejų kelių. Kai žmonės gali pasakyti ”Viešpats yra Dievas” (1Karalių 18:39), jų kelias tampa aiškus.

d. Ši užtikrinta viltis lenkia krikščionis į šventumą. Tai irgi skamba keistai, bet yra tiesa. Tai yra dar vienas Evangelijos paradoksas. Iš pirmo žvilgsnio atrodo, kad tai turėtų lenkti juos į priešingą pusę, bet taip nėra. Kardinolas Bellarmine dar kartą melavo, sakydamas, jog “užtikrinta viltis lenkia žmones į nerūpestingumą ir tingėjimą”. Tas, kuriam Kristaus dėka yra atleista, stengsis daryti daug dėl Viešpaties šlovės ir tas, kuris yra užtikrintas atleidimu, vaikščios arti su Dievu. Štai ką sako Jonas: “kiekvienas, kas turi Jame tokią viltį, skaistina pats save, nes ir Jis yra skaistus.” (1Jono 3:3). Viltis, kuri neskatina šventumo yra netikra, klaidinga ir pavojinga. “Tikras Dievo Dvasios suteiktas užtikrintumas turi jėgą atitraukti žmogų nuo pasaulietiško dalykų ir lenkia jo širdį į meilę Dievui ir paklusnumą Jam. Be jokių abejonių, tikėjimo trūkumas ir neužtikrintumas Dievo meile, netikras arba kūniškas užtikrintumas yra tikrojo pasileidusio gyvenimo priežastis.” (Hilderam 51st Psalm.). ”Niekas negyvena taip tvarkingai su Dievu kaip tas, kuris yra užtikrintas Dievo meile. Tikėjimas yra paklusnumo motina ir užtikrintumas atneša gyvenimo stiprybę. Kai žmonės yra toli nuo Kristaus, jie yra tingūs tarnavime, jų tikėjimas yra nepastovus ir gyvenimo keliai kreivi. Kai mes nežinome, ar Dievas mus priima ar ne; kai mes nesame tuo užtikrinti, mes negalime tarnauti Dievui užtikrintai. Galvoti, kad užtikrintumo doktrina nėra reikšminga, yra melas.” (Manton’s Exposition of James 1660m.)/ ”Kas geriau jaučia savo pareigas ir atsakomybę bei pagarbą? Ar sūnus, turintis artimą ryšį su tėvu ir žinantis, kad jis jį myli ar tarnas pilnas abejonių? Baimė yra labai mažas dalykas, palyginus jį su meile. Baimė gali pažadinti, o meilė atneša gyvenimą. Baimė gali beveik įtikinti, o meilė įtikina. Aš esu įsitikinęs, kad jeigu tikintysis žino, kad “aš esu mylimojo, o jis mano...” (G.Giesmė 6:3), jis žymiai labiau suvokia savo pareigas ir ištikimybę Viešpačiui.” (Fairclough’s Sermon in Morning Exercises 1660m.). “Ar reikia, kad žmonės nuolat bijotų pasmerkimo ir todėl būtų atsargūs ir atidūs savo pareigoms? Ar tvirtas užtikrintumas dangumi nebūtų veiksmingesnis už gąsdinimus? Meilė yra nuostabus ir stiprus paklusnumo principas. Dievo meilės suvokimas pagimdo mumyse troškimą patikti Jam.” (Robinson’s Christian System). Nė vienas taip nesirūpina ir nebudi dėl savo širdies ir gyvenimo kaip tas, kuris patyrė, ką reiškia gyventi artimoje bendrystėje su Dievu. Jis žino savo privilegijas ir bijo jas prarasti. Jie bijo kristi iš šios aukštos padėties. Tas, kuris eina pavojingu keliu, turėdamas mažai pinigų, nesirūpina dėl savęs, tačiau tas, kuris nešasi brangenybes ir deimantus, yra labai atsargus. Jis atsargiai rinksis kelią, draugus, namus ir vengs pavojų. Žmogus, kuris džiaugiasi palankiu Dievo veidu, bijo prarasti tai ir vengia visko, kas liūdina Šventąją Dvasią.

Aš noriu, kad šie keturi punktai paragintų kiekvieną save laikantį krikščionimi, apmąstymams. Ar jūs norite turėti didelę ramybę? Ar jūs norėtumėte jausti amžinas rankas ant savo pečių ir girdėti Jėzaus žodžius: ”Aš esu tavo išgelbėjimas?”. Ar norite būti naudingas Jam ir žmonių kartai? Ar norite būti tarp tų, kurie yra užtikrinti ir visada išlaikantys savo akis nukreiptas į Kristų? Ar norite būti stiprūs dvasiškai ir šventais? “Ech” - pasakys ne vienas - “mes trokštame to, bet atrodo, kad tai neįmanoma pasiekti”. Ar jums neatrodo, kad visų jūsų kritimų, silpno tikėjimo ir ramybės neturėjimo priežastis yra ta, kad jūs nesirūpinate turėti užtikrintą viltį? Ar gali visos dovanos išsilaikyti ir veikti, jeigu jūsų tikėjimas (kuris yra visų dovanų šaknis) yra svyruojantis ir silpnas? Priimkite mano patarimą šiandien: ieškokite užtikrintos vilties - tokios, kokią turėjo Paulius. Bandykite gauti paprastą ir vaikišką pasitikėjimą Dievo pažadais. Siekite, kad galėtumėte kartu su apaštalu pasakyti: ”Aš žinau, ką įtikėjau ir esu tikras, kad Jis yra mano ir aš Jo”. Jūs išbandėte daug būdų ir metodų. Padėkite visa tai į šalį ir pradėkite nuo užtikrintos vilties. Padėkite į šalį visas abejones ir nustokite nepasitikėti Dievo žodžiu. Nukreipkite savo akis nuo savęs, savo sielos, savo nuodėmių į gailėtingą Gelbėtoją. Pradėkite nuo paprasto tikėjimo ir greitai visi kiti dalykai jums bus pridėti. “Daugiausiai neužtikrintumo kykla tada, kai

Dievo tvarka yra sumaišoma. “Jeigu aš žinočiau” - sako kai kurie - “kad Dievo pažadas priklauso man ir kad Kristus yra mano Gelbėtojas, aš tikėčiau...” Jie nori pirmiausiai matyti, o paskui tikėti. Tačiau Dievo metodas yra visiškai priešingas. “Aš būčiau pražuvęs” - sako Dovydas - “jeigu nebūčiau tikėjęs pamatyti Dievo gerumą”. Jis pirmiausiai tikėjo, o paskui matė.” (Archbishop Leighton). ”Tarp krikščionių dažnai sklendo supratimas, kad jie neturi tikėtis dangaus nei pasitikėti Kristumi dėl amžinojo gyvenimo tol, kol nepasiekė tam tikro aukšto šventumo ir tinkamumo lygio. Tačiau pirmiausiai mes turime pasitikėti, kad dėka Kristaus esame priimtini ir iš to kyla mūsų šventumas.” (Traill).

4. Dalykai, kurie trukdo žmonėms turėti vilties užtikrintumą

Šis dalykas, broliai, yra labai svarbus ir mes turime visa širdimi to ieškoti. Atrodo, jog didelė Kristaus avių dalis niekada nepasiekia šios palaimintos užtikrintos vilties. Daugelis viliasi, bet tik maža dalis yra įsitikinę. Daugelis turi gelbstintį tikėjimą, bet tik maža dalis turi šį šlovingą įsitikinimą, apie kurį kalba Paulius. Kodėl taip yra? Kodėl Petras ragina turėti tai, ko daugelis tikinčiųjų niekada nepatiria? Kodėl ši užtikrinta viltis taip retai sutinkama šiomis paskutinėmis dienomis? Aš su visu nuolankumu noriu paminėti keletą to priežasčių. Aš žinau, kad kai kuriė niekada nepasiekė tokio užtikrintumo, nors prie jų kojų aš su malonumu sėdėčiau tiek čia, žemėje, tiek danguje. Galbūt Viešpats matė, kad toks užtikrintumas dėl jų natūralaus charakterio neišeitų jiems į naudą, o galbūt dėl jų dvasinio sveikumo jiems buvo geriau to neturėti. Tik Dievas tai žino. Tačiau nepaisant tokių išskirtinių atvejų yra daug kitų krikščionių, kurių užtikrintos vilties neturėjimą galima paaiškinti keletu paprastų priežasčių:

a. Viena iš jų yra neteisingas išteisinimo doktrinos supratimas. Aš esu linkęs galvoti, kad daugelio tikinčiųjų prote teismus ir šventumas yra susimaišę. Jie priima Evangelijos žinią, kad kažkas mumyse turi būti pakeista ir kažkas dėl mūsų turi būti padaryta, jeigu mes norime būti tikrais tikinčiais. Iki čia viskas gerai. Tačiau laikui bėgant, juos nepastebimai pradeda užvaldyti mintys, jog dėl šio išteisinimo ir jie turi kažką daryti. Jie jau nemato aiškiai, kad Kristaus, o ne jų atliktas darbas, nesvarbu, ar visas, ar dalinis, tiesioginis, ar netiesioginis, yra vienintelis Dievo palankumo mūsų atžvilgiu pamatas. Jie pamiršta, kad išteisinimas neturi nieko bendro su mumis ir nereikalauja nieko iš mūsų, o tik paprasto tikėjimo, per kurį tiek stipriausias, tiek pats silpniausias tikintysis yra išteisinami vienodai. Westminster Tikėjimo Išpažinimas (The Westminster Confession of Faith) labai teisingai kalba apie išteisinimą: ”...tuos, kuriuos Dievas pašaukia, tuos Jis ir išteisina. Ne įdėdamas teisumą į juos, o atleisdamas jų nuodėmes ir laikydamas juos teisiais ne dėl jų pačių ar jų darbų, o dėl meilės Kristui; ne dėl jų pačių tikėjimo, ne dėl jų tikėjimo darbų ar evangeliško paklusnumo, kaip jų teismo, o dėl Kristaus paklusnumo ir teismo, kurį jie gauna ir ilsisi Jame ir tiki Jo teismu”. Jie pamiršta, kad esame išgelbėti ir išteisinti nusidėjėliai ir tik nusidėjėliai ir, kad kiek begyventume, mes vis tiek liksime nusidėjėliais. Esame atpirkti nusidėjėliai, išteisinti nusidėjėliai, pakeisti nusidėjėliai ir be jokių abejonių, iki paskutinės dienos būsime nusidėjėliais. Kai kurie krikščionys nesupranta, kad tarp mūsų išteisinimo ir mūsų pašventinimo yra didžiulis skirtumas. Mūsų išteisinimas yra visiškai atbaigtas ir jame nėra jokių pakopų. Mūsų pašventinimas yra netobulas ir neatbaigtas ir toks bus iki mūsų gyvenimo pabaigos. Atrodo, jog kai kurie galvoja, kad tikintysis kažkada savo gyvenime gali pasiekti laisvę nuo sugedimo ir būti tobulu savo viduje. Nepasiekdami tokios angeliškos būsenos, daugelis pradeda galvoti, jog kažkas yra blogai, jie nuliūsta ir bijo, jog neturi dalies Kristuje. Jeigu jūs troškote šios vilties užtikrintumo ir nepasiekėte, pirmiausiai eikite ir patikrinkite, ar jūsų tikėjimas yra sveikas, ar jūs esate gerai apsijuosę tiesa ir jūsų akys

aiškiai mato išteisinimą. Pirmiausiai aš turiu žinoti, ką reiškia tikėti ir būti išteisintu per tikėjimą, jeigu noriu turėti užtikrintumą. Būtent čia klydo galatai: tiek doktrinoje, tiek praktikoje. Žmonės turi aiškiai matyti Kristų ir žinoti, ką Jis padarė dėl jų. Laimingas yra žmogus, kuris iš tikrųjų supranta, kad „išteisinimas yra per tikėjimą be jokių įstatymo darbų.“

b. Aš bijau, kad daugelis yra aptingę augime malonėje. Aš manau, kad daug krikščionių turi pavojingą ir nebiblijinį supratimą apie tai. Galbūt jie to nedaro sąmoningai, bet vis dėlto turi neteisingą supratimą. Daugelis galvoja, kad kartą atsivertę, jie gali pasidėti kėdę ir sėdėti, ilsėtis ir būti laimingais. Jiems atrodo, kad malonė suteikiama tam, kad ja mėgautumėmės ir visai pamiršta, kad mes ją turime naudoti kaip talentą. Tokie žmonės pameta iš akių raginimus augti, didėti, klestėti vis daugiau ir daugiau. Augdami tikėjime, mes niekada neprarasime vilties užtikrintumo. Aš manau, kad mes nuolat turime trokšti vis daugiau ir daugiau (1Tes. 4:1). Vis daugiau pažinimo, vis daugiau tikėjimo, vis daugiau paklusnumo, vis daugiau meilės. Jeigu pasiekėme trisdešimt, ieškokime šešiasdešimt, jeigu pasiekėme šešiasdešimt, vykimės šimtą (Mato 13:23). Dievo valia yra mūsų šventėjimas (1Tes. 4:3), ir tokia turėtų būti ir mūsų valia. Broliai, jūs visada turite prisiminti, kad tarp užtikrintumo ir uolumo yra nepertraukiamas ryšys. „Uoliai stenkitės“ - sako Petras - „užtvirtinti savo pasaulimą ir išrinkimą“ (2Petro 1:10). „Trokštu“ - sako Paulius - „kad kiekvienas iš jūsų uoliai stengtųsi išlaikyti vilties užtikrintumą iki galo“ (Hebr. 6:11). „...darbščiojo siela pasisotins“ - sakė Saliamonas (Pat. 13:4). Daug tiesos yra šiuose puritonų žodžiuose: „Gelbstintis tikėjimas gimsta iš klausymo, bet užtikrintas tikėjimas negimsta nieko nedarant“. Ar skaitytojas trokšta užtikrintumo, bet jo neturi? Atkreipkite dėmesį į mano žodžius. Jūs niekada jo neturėsite, nesvarbu, kiek trokštate, jeigu nebūsime uolūs. Dvasiniuose dalykuose nėra laimėjimų be skausmo. „Tinginio siela geidžia, bet nieko neturi...“ (Pat. 13:4). „Kodėl yra abejojama Kristumi? Jeigu krikščionys daugiau egzaminuotų save, vaikščių artimesnėje bendrystėje su Dievu ir daugiau tikėtų, o šios gėdingos ir tamsios abejonės išnyktų.“ (Traill). „Tingus krikščionis visada nori keturių dalykų: patogumų, pasitenkinimo, tikrumo ir užtikrintumo. Dievas atskyrė džiaugsmą nuo dykinėjimo ir užtikrintumą nuo tingumo, todėl žmogui neįmanoma sujungti jų į vieną.“ (Thomas Brooks). „Ar jūs esate apimtas abejonių, bijote ir esate nesaugus; nežinote, kokia yra jūsų padėtis? Ar blaškotės tarp vilties ir baimės, norite ramybės, paguodos ir stiprybės? Jeigu taip, tai kelkitės ir budėkite, melskitės, pasninkaukite, medituokite, priešinkitės savo troškimams ir sugedimui ir baimei. Eikite prie malonės sosto ir prašykite, maldaukite ir išsakykite savo rūpesčius - tai yra būdas laimėti Dievo karalystę. Šie dalykai nėra ramybė ir užtikrintumas, tačiau tai yra būdai, per kuriuos Dievas suteikia juos.“ (Owen On the 130th Psalm)

c. Trečia priežastis yra gyvenimo nesuderinamumas. Su skausmu ir liūdesiu aš turiu pasakyti, kad daugelis šių dienų tikinčiųjų neturi užtikrintos vilties būtent dėl to. Gyvenimo nenuoseklumas griaua širdies ramybę. Šie du dalykai yra nesuderinami. Jie negali gyventi kartu. Jeigu jūs pasiliecate savo nuodėmėse ir negalite jų atsakyti, jeigu jūs neleidžiate nukirsti dešinės rankos ir išlupti akies, kuomet tai yra būtina, aš bijau, kad jūs niekada neturėsite vilties užtikrintumo. Nedrąsūs žingsniai, baimė priimti sprendimą, noras neišsiskirti iš pasaulio, abejonės dėl sekimo Kristumi, tylus Jo išpažinimas prieš kitus - visa tai atveria duris ligoms į jūsų sielą. Beprasmiška galvoti, jog turėsime užtikrintą viltį, jeigu Dievo įsakymai mums nėra svarbiausias dalykas ir jeigu mes nekenčiame nuodėmės, nesvarbu, ar ji būtų didelė ar maža (Psal. 119:128). Vienas Achanas (Jozuės 7sk.) jūsų širdyje apkartins visus paguodos šaltinius. Jūs turite kasdien sėti į Dvasią, jeigu norite pjauti Dvasios artumą. Jūs nepažinsite ir nelaikysite Viešpaties kelių maloniais, jeigu nedėsite

pastangų, norėdami Jam patikti. “Ar tu nori turėti užtikrintą viltį? Išlaikyk savo sąžinę tyrą. Negali turėti užtikrintos vilties, jeigu tavo sąžinė nešvari. Tikinčiojo, kuris gyvena nešventai, užtikrintumas yra labai menkas. Visos jo nuodėmės pagimdo baimę ir priverčia širdį drebėti.” (Gurnall). “Dažnai liūdesio priežastis yra nenoras palikti žinomą nuodėmę. Tai užmerkia sielos akis ir tikintysis negali matyti nei jausti savo padėties ir taip pat tai provokuoja Dievą patraukti savo Dvasią ir malones.” (Baxter’s Saints Rest). ”Kuo mažiau žmonės yra susipainioję su šiuo pasauliu, tuo arčiau Dievo jie yra ir tuo didesnę užtikrintumą jie turi. Pasaulietiški krikščionys, jūs turite žinoti vieną dalyką: jūs ir pasaulis turite išsiskirti, nes kitaip užtikrintumas ir jūsų siela niekada nesusitiks.” (Thomas Brooks).

Tebūna palaimintas Dievas už tai, kad mūsų išgelbėjimas nepriklauso nuo mūsų darbų. Esame išgelbėti per malonę, o ne per savo teisumo darbus. Esame išgelbėti per tikėjimą, o ne per Įstatymo raidę, tačiau nei vienas krikščionis neturi pamiršti, kad mūsų išgelbėjimo užtikrintumas didele dalimi priklauso nuo mūsų gyvenimo būdo. Nenuoseklumas užtamsina mūsų akis ir atpučia debesis tarp mūsų ir saulės. Saulė lieka tokia pati, bet mes nepajėgiame matyti jos spindulių ir džiaugtis jos šiluma. Darydami gera, mes susitiksim su užtikrinta viltimi. “Viešpaties paslaptys” - sako Dovydas - “yra su tais, kurie Jo bijo, jiems Jis apreikš savo sandorą.” (Psal. 25:14). “Didelę ramybę turi tie, kurie myli Tavo Įstatymą, jie nesuklumpa.” (Psal. 119:165), ”...kuris teisingai elgiasi, tam parodysiu Dievo išgelbėjimą.” (Psal. 50:23), ”Jei vaikščiojame šviesoje, kaip ir Jis yra šviesoje, mes bendraujame vieni su kitais...” (1Jono 1:7), ”...nemylėkime žodžiu ar liežuviu, bet darbu ir tiesa. Tuo mes pažįstame, jog esame iš tiesos ir Jo akivaizdoje nuraminame savo širdį.” (1Jono 3:18,19), ”...iš to mes patiriame, kad Jį pažįstame, jei laikomės Jo įsakymų.” (1Jono 2:3) Paulius buvo iš tų žmonių, kurie rūpinosi turėti gerą sąžinę tiek prieš Dievą, tiek prieš žmones (Apd. 24:16). Jis galėjo užtikrintai pasakyti: “...aš kovojau gerą kovą, aš išsaugojau tikėjimą”, todėl man nekeista, kad Viešpats jam suteikė tokį užtikrintumą: ”Manęs laukia teisumo vainikas, kurį aną dieną man duos Viešpats”. Jeigu tikintis Jėzumi Kristumi trokšta užtikrintumo ir jo neturi, tepagalvoja apie tai. Te pažiūri jis į savo širdį, savo sąžinę, savo gyvenimą, savo elgesį ir savo namus. Tai padaręs, galbūt, jis išdrįs pasakyti: ”Štai kodėl aš neturiu užtikrintos vilties.”

Skaitytojau, aš atiduodu ką tik išsakytas mintis jūsų pačių teismui. Esu įsitikinęs, jog verta apie tai mąstyti ypač tiems, kuriems trūksta užtikrintumo ir Viešpats tesuteikia jums supratimą visuose dalykuose. Ir dabar baigdamas aš noriu kreiptis į tuos, kurie dar nesate tikintys, dar nepalikote pasaulio, nepasirinkote geros dalies ir nesekate Kristumi. Pažvelkite į šią nuostabią privilegiją būti tikru krikščionimi. Nespręskite apie Viešpatį Jėzų Kristų pagal Jo tautą. Patys geriausi Jo tarnai gali suteikti tik labai blyškų supratimą apie šlovingąjį Mokytoją. Neteiskite Jo karalystės turtų pagal tuos, kurie bijo jais naudotis. Daugelis iš mūsų esame vargšai kūriniai. Mes labai nedrąsiai einame prie tų palaiminimų, kuriais galėtume džiaugtis ir todėl jų turime taip mažai. Dievo mieste yra daug šlovingų dalykų, Tėvo namuose yra pakankamai duonos, nors daugelis iš mūsų tuo nesinaudoja ir vaikšto silpni, tačiau dėl to esame kalti tik mes patys, o ne Viešpats. Galiausiai pats silpniausias Dievo vaikas turi savyje lobį, apie kurį jūs nieko nežinote. Jūs matote konfliktus ir sukretimus jo širdies paviršiuje, tačiau jūs nematote to brangaus lobio, kuris yra paslėptas gilumoje. Pats silpniausias Dievo vaikas niekada nenorės pasikeisti vietomis su jumis. Tikintysis, turintis pačią mažiausią užtikrintą viltį, yra geresnis už jus. Jis turi viltį, nors ir mažą, o jūs neturite nieko. Jis turi dalį, kuri niekada nebus iš jo atimta. Jo Gelbėtojas niekada jo nepaliks. Jo lobis niekada neišnyks, nors jis ir mažai juo

naudojasi dabar. O jūs jeigu mirsite tokioje padėtyje, kokioje esate dabar, jūsų viltys mirs kartu su jumis. O, kad jūs būtumėte išmintingas! O, kad jūs suprastumėte šiuos dalykus! Aš jaučiu didelį gailėtį dėl tų, kurių visi turtai yra tik žemiški ir kurių viltis siekia tik šią vieną kapo pusę. Taip, kai žiūriu į senas karalystes, kurios seniai išnyko, kai matau, kaip žmonių viltys ištirpsta kaip pavasarinis sniegas, aš tikrai liūdžiu dėl tų, kurie neturi geriausios dalies ir karalystės, kuri nebus iš jų atimta. “Tokie žmonės yra dvigubi vargšai: jie neturi nei dangaus, nei žemės, nei laikinų, nei amžinų dalykų.” (Thomas Brooks). Paklauskite Dievo tarno patarimo: ieškokite lobio, kurio neįmanoma atimti, ieškokite miesto, kuris turi amžinų pamatus. Darykite tai, ką darė Paulius. Atsiduokite Kristui ir ieškokite nevystančio vainiko. Imkite Jo jungą ir mokykitės iš Jo. Išeikite iš pasaulio, kuris niekada nenumalšins jūsų troškulio ir galiausiai nuodėmė jums įkąs kaip mirtina gyvatė, jeigu jūs jos neatsikratysite. Ateikite pas Kristų kaip nuolankus nusidėjėlis ir Jis atleis jums, atgimdys jus per savo Dvasią ir pripildys ramybe. Tai tau suteiks daug didesnę pasitenkinimą, negu gali duoti pasaulis. Tavo širdyje yra gelmė, kurią tik Kristus gali užpildyti.

Baigdamas, aš noriu kreiptis į visus skaitytojus krikščionis ir duoti jiems keletą draugiškų patarimų. Pirmiausiai, noriu paraginti tuos, kurie neturi užtikrintos vilties, ieškoti jos. Ieškokite jos, kovokite dėl jos, melskitės dėl jos. Neleiskite Viešpačiui ilsėtis tol, kol jūs “...žinosite, į ką įtikėjote”. Tai, kad tik nedidelė Dievo vaikų dalis turi tokį užtikrintumą, yra didelė gėda ir didelis priekaištas. “Tai yra labai apgailėtinas dalykas” - sako senasis Traill - “kad krikščionys, gyvenantys su Dievu 20 - 40 metų, vis dar abejoja”. Prisiminkime Pauliaus troškimą, kai jis norėjo, jog kiekvienas žydas ieškotų šio užtikrintumo (Hebr. 6:11) ir pasistenkime su Dievo pagalba pašalinti šią gėdą nuo mūsų. Skaitytojau, ar tu iš tikrųjų nori pakeisti savo viltį į pasitikėjimą, saugumą į įsitikinimą, netikrumą į pažinimą? Ar jūs sau patenkintas miegate, žinodamas, kad ir silpnas tikėjimas jus išgelbės? Ar žinodamas, kad užtikrintumas nėra būtinas dalykas patekimui į dangų, jūs nesirūpinate jo turėti čia, žemėje? Jūsų sielai nėra sveika tokia būseną. Apaštalai taip negalvojo. Kelkitės tuoj pat ir eikite pirmyn. Nepasilikite prie religijos pradmenų, o siekite tobulumo. Nepasitenkinkite mažais dalykais. Niekada nepaniekinkite kito, bet pats visada siekite daugiau. Aš žinau, kad yra verta tai daryti. Dalykai, kuriuos aš kalbu, atneš jums ramybę. Gerai yra būti saugiam žemiškuose dalykuose, bet dar geriau yra būti saugiam dangiškuose. Jūsų išgelbėjimas yra tikras ir nekintantis dalykas. Dievas tai žino. Kodėl jums nepasistengus to sužinoti? Tame nėra nieko nebibliško. Paulius niekada nematė gyvenimo knygos, bet vis dėlto buvo užtikrintas. Melskitės savo kasdieninėje maldoje, prašydami tikėjimo užtikrintumo. Kiek jūs turite tikėjimo, tiek turėsite ramybės. Rūpinkitės šia palaiminta šaknimi ir ji su Dievo palaiminimu išaugins žiedą. Gali būti, kad šio vilties užtikrintumo nepasieksite iš karto. Kartais gerai yra laukti. Greitai įgytų dalykų mes nevertiname. Dar yra vienas dalykas, kurį noriu paminėti: nesistebėkite, jeigu po to, kai jūs gavote užtikrintumą, kartais jus apninka abejonės. Nepamirškite, kad jūs vis dar esate žemėje, o ne danguje. Jūs esate kūne ir darote nuodėmes, kūnas kovos prieš dvasią iki galo. Raupsuotasis neišeis iš savo senųjų namų iki pat mirties. Taip pat yra velnias, stiprus velnias. Šis velnias gundė Viešpatį Jėzų, jis privertė Petrą kristi ir taip pat jo akys yra nukreiptos į jus. Kai kurios abejonės visada mus lydės. Tas, kuris neabejoja, neturi ką prarasti. Tas, kuris nebijo, neturi nieko vertingo. Tas, kuris nepavydi, nežino, kas yra meilė. Tačiau nenusiminkite, nes jūs esate daugiau, negu nugalėtojas per Tą, kuris jus pamilo. “Niekas neturi užtikrintumo visą laiką. Einant keliu, sutinkame medžių metamus šešėlius ir taip pat yra keliai, vedantys per tamsą ir šviesą. Toks yra krikščioniškas gyvenimas.” (Bishop Hopkins). “Žmogus, kuris visada yra toks pats, yra labai įtartinas. Veidmainis visada nori atrodyti gerai.” (Traill).

Galiausiai nepamirškite, kad kai kuriais gyvenimo etapais vilties užtikrintumą galima prarasti. Jį praranda netgi patys geriausi krikščionys. Tai yra labai gležnas augalas. Jį reikia prižiūrėti kiekvieną dieną, kiekvieną valandą, laistyti, tręšti, branginti. Taigi, būkite atsargūs. Kai jį turite, melskitės dar daugiau. Kaip Rutherford sako: "Gauk daug užtikrintumo". Būkite visada budrūs. Kai krikščionis užmiega ant laurų – kaip Piligrimo kelionėje - jis praranda sertifikatą. Dovydas jį buvo praradęs, Petras jį buvo praradęs. Aišku, jį galima susigrąžinti, bet tai kainuoja daug karčių ašarų. Dvasinė tamsa atjoja ant arklio, o išeina pėsčiomis. Ji greičiau pasirodo, negu mes ją pastebime, o palieka mus labai lėtai, laipsniškai ir tik po daugelio dienų. Lengva bėgti žemyn, tačiau sunku lipti į kalną. Todėl prisiminkite mano įspėjimą: kai turite Viešpaties džiaugsmą, būkite budrūs ir melskitės. Ir ypač neliūdinkite Šventosios Dvasios, neleiskite Jai verkti nei įsižeisti. Neleiskite, kad mažos nuodėmės ir maži nedori įpročiai ardytų jūsų bendrystę su Ja. Smulkūs ginčai padaro namus nelaimingus. Maži nenuoseklumai atskirs jus nuo Dvasios. Kuo žmogus yra artimesnis su Dievu, tuo didesnę ramybę jis turi. Tikintysis, nuosekliai sekantis Kristumi, siekiantis aukštesnių šventumo standartų, džiaugsis vilties užtikrintumu ir bus įsitikinęs savo išgelbėjimu.

* * *

Dabar, kaip jau anksčiau sakiau, noriu grįžti prie keleto anglų teologų minčių apie skirtumą tarp tikėjimo ir užtikrintumo. Tikintysis gali būti išteisintas ir Dievo priimtas, tačiau taip ir neturėti tinkamo pažinimo ir užtikrintumo. Be jokių abejonių, pats silpniausias tikintysis Kristumi bus išgelbėtas lygiai taip pat, kaip ir stipriausias. Pažiūrėkime, ką apie tai sako šie teologai:

“Dievo gailestingumas yra didesnis už visas pasaulio nuodėmes. Dažnai mes galvojame, kad neturime tikėjimo, o jeigu ir turime, tai jis yra labai silpnas. Čia yra du dalykai: tikėjimo turėjimas ir tikėjimo jautimas. Kai kurie žmonės nori jausti tikėjimą, tačiau to nepasiekia. Bet dėl to nereikia jaudintis, o šauktis Dievo ir tai galiausiai ateis. Dievas atvers jūsų širdis ir jūs jausite Jo gerumą” - Bishop Larimer’s Sermons 1552m.

“Silpnas tikėjimas gali nesuprasti ir neturėti Kristaus palaiminimų. Tai labai aiškiai galime matyti kasdienybėje: daug yra nuolankių ir sudužusios širdies žmonių, kurie tarnauja Dievui dvasioje ir tiesoje, tačiau jie nėra gabūs be abejonių ir baimių pasakyti, jog yra įsitikinę savo nuodėmių atleidimu. Argi tuomet jie nėra tikintys? Apsaugok, Dieve. Šio silpno tikėjimo pakanka, kad gailestingas Dievas atleistų jų nuodėmes taip, kaip Jis atleidžia ir stipriesiems. Žmogus, turintis paraližuotą ranką, gali ištiesti kitą ir priimti dovaną iš karaliaus lygiai taip pat, kaip ir sveikas žmogus. Galbūt tik ne taip tvirtai.”- Exposition of the Creed by William Perkins, Minister of Christ in the University of Cambridge 1612m.

“Mūsų išgelbėjimo užtikrintumas, apie kurį kalba Paulius, Petras ar Dovydas (Psal. 4:7) yra ypatingas tikėjimo vaisius, suteikiantis dvasinį džiaugsmą ir vidinę ramybę, kuri peržengia bet kokią žinojimą. Tiesa, ne visi Dievo vaikai jį turi. Vienas dalykas yra medis ir visai kitas jo - vaisiai. Vienas dalykas yra tikėjimas ir kitas - jo vaisiai.” - Sermons by Richard Greenham, Minister and Preacher of the Word of God 1612m.

“Kai kurie galvoja, kad visiškai neturi tikėjimo, nes neturi tobulo užtikrintumo. Tačiau kokia nuostabi ugnis bebūtų, ji visada turi kažkiek dumų”- The Bruised Rees by Richard Sibbes, Master of Catherine Hall, Cambridge, and Preacher of Gray’s Inn, London. 1630m.

“Tikėjimo veiksmas yra sielos kreipimasis į Kristų ir tai gali padaryti tiek silpnas, tiek stiprus tikėjimas. Kalinys per grotuotą kalėjimo langą gali matyti saulę, aišku, ne taip gerai, kaip būdamas laisvėje. Tie, kurie žvelgė į bronzinę gyvatę, nors ir iš toli, buvo išgydyti”. “Ne visi turi tokį nuostabų tikėjimą kaip Petras ar Paulius, tačiau ir silpnas jų tikėjimas žvelgia į Kristų ir suteikia amžiną gyvenimą”- An Exposition of Second Epistle General of Peter, by the Rev. Thomas Adams, Rector of St. Gregory’s, London. 1633m.

“Silpnas tikėjimas yra tikras tikėjimas, nesvarbu, kad jis nėra stiprus. Jo autorius yra ta pati Šventoji Dvasia ir jis gimsta per tą pačią Evangeliją. Nors silpnas tikėjimas nedaro didelių darbų, bet jis gelbsti, nes žvelgia į Kristų. Mus gelbsti ne mūsų tikėjimo jėga, o mūsų tikėjimo teisingumas. Ne tikėjimo silpnumas mus pasmerkia, o tikėjimo nebuvimas. Pats mažiausias tikėjimas įsikimba į Kristų ir tai mus gelbsti. Mes nesame išgelbėti dėl savo tikėjimo kiekybės ir stiprybės, o dėl Kristaus, į kurį žvelgia tiek silpnas, tiek stiprus tikėjimas. Tiek silpna, tiek stipri ranka gali įdėti mėsos kšni į burną. Sotumas nepriklauso nuo silpnos ar stiprios rankos, kuri deda mėsą į burną, bet nuo mėsos kokybės.”- The Doktrine of Faith by John Rogers, Preacher of God’s Word at Dedham in Essex. 1634m.

“Viena yra turėti, o kita - žinoti, kad turi. Mes ieškome daug dalykų, kuriuos turime rankose ir turime daug dalykų, nors galvojame, kad juos praradome. Dažnai krikščionis tiki, bet ne visada gerai suvokia, kad tiki. Tikėjimas, o ne užtikrintumas yra būtinas išgelbėjimui”- Ball on Faith. 1637m.

“Silpno tikėjimo, jeigu jis yra teisingas, Kristus neatstumia. Tikėjimas nebūna iš karto tobulas, kaip Adomas. Jis, kaip ir ką tik gimęs žmogus, auga: kūdikis, vaikas, jaunuolis ir galiausiai subrendęs vyras.” “Kai kurie kategoriškai atmeta visus silpnuosius. Jie uždengia savo silpną tikėjimą veidmainyste. Tokie žmonės yra išdidūs ir žiaurūs”. “Kai kurie taip guodžia silpnuosius: ”Būk ramus. Tu turi pakankamai malonės ir tikėjimo. Nenorėk būti per daug teisus” (Eklez. 7:16). Tačiau tokia paguoda yra pataikavimas. Tikroji paguoda turi raginti silpnuosius: ”Nenusivilk. Tas, kuris pradėjo tavyje gerą darbą, jį ir atbaigs, todėl melskis, kad malonė gausėtų. Jeigu neturi užtikrintumo, siek jo, eik pirmyn Viešpaties keliu.” (Hebr. 6:1). Tai yra saugus ir teisingas kelias” - Questions, Observations, etc., upon the Gospel according to St. Matthew, by Richard Ward, sometime Student at Cambridge, and Preacher of the Gospel in London. 1640.

“Žmogus gali turėti Dievo palankumą, malonę, būti išteisintas prieš Jį, tačiau neturėti tvirto užtikrintumo savo išgelbėjimu”. “Žmogus gali turėti gelbstinčią malonę ir nesuvokti to. Žmogus gali turėti tikrą išteisinantį tikėjimą ir nesinaudoti juo taip, kad būtų užtikrintas savo išgelbėjimu ir sutaikinimu su Dievu. Dar daugiau: žmogus gali turėti malonę ir tam tikrą išteisinantį tikėjimą savyje, tačiau jaustis visiškai priešingai. Jobas sakė: ”Kodėl slepi savo veidą ir laikai mane priešu?” (Jobo 13:24). ”Silpniausias tikėjimas išteisina. Jeigu gali priimti Kristų ir ilsėtis Jame, kad ir labai silpnai tikėdamas, tai padės tau. Būk atsargus ir negalvok, kad išteisinimas priklauso nuo tikėjimo stiprumo. Ne ir ne, - Kristus ir Jo išteisinimas yra tobuli ir pakanka mažo tikėjimo į Jį įsikibti. Silpna ranka taip pat gali priimti išmaldą.” - Lectures upon the 51st Psalm preached at Ashby-de-la-Zouch, by Arthur Hildersam Minister of Jesus Christ. 1642m.

“Nesvarbu, kad tu turi silpną malonę, jeigu ji yra tikroji malonė, ji išteisins tave Kristuje taip pat, kaip ir stiprų krikščionį. Tu turi tokį patį Kristų, kaip ir visi kiti” - Sermons by William Bridge, formerly Fellow of Emmanuel College, Cambridge and Pastor of the Church of Christ in Great Yarmouth. 1648m.

“Daug tikrų krikščionių turi silpną tikėjimą. Jie priima Kristų ir jo malonę drebančia ranka. Jie viliasi, kad Kristus neatstums jų, bet nėra užtikrinti, kad Jis paims juos į dangų” - Sips of Sweetness or Consolation for Weak Relievers by John Durant, Preacher in Canterbury cathedral. 1649m.

“Aš žinau” - sakai tu - “kad Kristus Jėzus atėjo į šį pasaulį išgelbėti nusidėjėlių, ir kad kiekvienas, kuris Juo tiki, neprazus ir turi amžiną gyvenimą. Tačiau aš negaliu to jausti savo nuodėminga būseną. Aš pasitikiu savo Gelbėtoju ir žinau, kad Jo išgelbėjimas yra tobulas, bet mano suvokimas apie tai yra toks silpnas, kad nesuteikia mano sielai paguodos ir ramybės”. Nenusimink, sūnau. Žinau, kad tu viliesi būti išteisintas ir išgelbėtas per savo tikėjimą, tačiau tavo silpnumas sukelia tau abejones. Tačiau Dievo gailestingumas ir Gelbėtojo nuopelnai negali būti sumenkinti tavo silpnumu, todėl linksmai lauk savo išgelbėjimo”. “Čia mums reikia teisingai suprasti vieną dalyką: pakilti į dangų mums padeda dviguba ranka. Mūsų tikėjimo ranka įsikabina į Gelbėtoją, o Gelbėtojo gailestinga ir atperkanti ranka pakelia mus. Mūsų įsikabinimas į Jį yra silpnas, tačiau Jo ranka, paimanti mus, yra galinga.” – Bishop Hall’s “Balm of Gilead” 1650m.

“Aš galvoju, kad mus gelbsti ne tikėjimo stiprumas, o jo teisingumas. Gelbsti ne aukščiausia tikėjimo pakopa, o bet kokia jo pakopa. Nėra sakoma, kad norint būti išgelbėtu ir išteisintu reikia turėti tam tikrą tikėjimo pakopą, paprasčiausiai reikia tikėti. Pats mažiausias tikėjimas gelbsti: ”Jeigu lūpomis išpažinsi Viešpatį Jėzų ir širdimi tikėsi, kad Dievas Jį prikėlė iš numirusiųjų, būsi išgelbėtas.” (Rom. 10:9). Vagis, kabantis ant kryžiaus, neturėjo labai didelio tikėjimo, bet netgi per silpną tikėjimą jis buvo išgelbėtas (Luko 23:42)” - Exposition of the Prophet Ezekiel by William Greenhill, rector of Stepney, London and Chaplain to the Dukes of York and Glouchester. 1650m.

“Žmogus gali turėti tikrą malonę ir tuo pačiu nebūti užtikrintas Dievo meile ir malone bei nuodėmių atleidimu ir sielos išgelbėjimu. Žmogus gali priklausyti Dievui ir to nežinoti. Jo paveldėjimas gali būti didelis, o jis jo nematyti. Jis gali būti saugus ir tuo pačiu neturėti užtikrintumo tuo”. “Užtikrintumas yra būtinas krikščionio gerbūviui, bet ne būti krikščionimi. Jis yra būtinas jo paguodai, bet ne išgelbėjimui. Nors žmogus negali būti išgelbėtas be tikėjimo, jis gali būti išgelbėtas, neturėdamas užtikrintumo tuo. Šv.Rašte yra daug vietų, kalbančių, kad be tikėjimo nėra išgelbėjimo, tačiau jame nėra nei vienos vietos, sakančios, kad be užtikrintumo nėra išgelbėjimo” - Heaven on Earth by Thomas Brooks, preacher of the Gospel, at St.Margaret’s Fish Street Hill, London 1654m.

“Jūs, kurie matote, jog turite silpną tikėjimą, nenusivilite ir nebijokite. Pats mažiausias tikėjimas yra tikras, tai yra tiek pat gelbstintis tikėjimas, kaip ir stiprus. Viena kibirkštis yra toks pats ugnies elementas kaip ir kiti. Vandens lašas yra toks pat tikras vanduo, kaip ir visa jūra. Taigi, pats mažiausias tikėjimo trupinys yra tiek pat tikras, kiek ir pats didžiausias pasaulio tikėjimas. Maža šaka taip pat siurbia sultis iš šaknų, kaip ir didelė. Pats mažiausias tikėjimas turi bendrystę su Kristaus krauju ir Jo nuopelnais, kaip ir pats stipriausias tikėjimas”. “Ir pats mažiausias tikėjimas sujungia sielą su Kristumi. Mažiausias tikėjimas turi tokią pačią Dievo meilę kaip ir didžiausias. Mes esame Kristaus mylimieji ir pats mažiausias tikėjimas mus daro Jo nariais. Mažiausias tikėjimas turi tokią pačią teisę į Dievo pažadus, kaip ir didžiausias. Todėl neleiskime, kad mūsų sielos nuliūstų dėl mūsų silpnumo.” - Nature and Royalties of Faith by Samuel Bolton, D.D. of Christ’s College, Cambridge. 1657m.

“Kai kurie bijo, jog neturi visai tikėjimo, nes neturi pačio stipriausio, t.y. tvirto užtikrintumo arba tokio pasitenkinimo ir šlovės džiaugsmo, kokį kiti pasiekė. Kaip ant kelio yra įvairių akmenų, taip yra ir įvairių tikėjimo pakopų. Tu gali turėti tikėjimą, nors jis ir nėra aukščiausiojo lygio ir džiaugtis Dvasioje. Pats mažiausias tikėjimas yra tikėjimas. Stiprus tikėjimas yra reikalingas, norint gyventi Dievo paguodoje ir džiaugsmo pilnatvėje, šviečiančioje mūsų širdyje.” - Matthew Lawrence, preacher at Ipswich, On Faith. 1657m.

“Galbūt, kas nors galvoja, kad ypatingas užtikrintumas dėl savo nuodėmių atleidimo yra tikėjimo esencija, tačiau mūsų teologai dažnai mano kitaip. Vyskupas Davenant ir vyskupas Prideaux bei kiti parodė skirtumą tarp silpno tikėjimo ir užtikrinto tikėjimo. Visi jie užtikrintumą laiko tikėjimo vaisiumi. Ir vėliau Arrowsmith moko, kad Dievas retai suteikia užtikrintumo tikintiesiems tol, kol jie nėra brandūs malonėje, nes - sako jis - tarp silpno tikėjimo ir tikėjimo užtikrintumo yra panašus skirtumas, kaip tarp proto ir jo lavinimo. Protas yra mokymosi pamatas, nes be proto neįmanoma nieko išmokti. Taigi, ir tikėjimo užtikrintumo negali būti, jeigu pradžioje nėra jokio tikėjimo. Protas yra lavinamas studijuojant, taip ir lavinant tikėjimą, užauga vaisiai ir ateina užtikrintumas. Mes galime dėl tingumo nelavinti savo proto arba prarasti jį dėl ligos. Taip ir tikėjimo užtikrintumą galima prarasti per gundymą arba dvasinį tingumą, tačiau gelbstintis tikėjimas visada išlieka. Galiausiai visi žmonės turi protą, bet ne visi yra išsilavinę, taip ir visi atgimę žmonės turi gelbstintį tikėjimą, tačiau ne visi tikri krikščionys turi užtikrintumą.” - Sermon by Rev. Fairdough, Fellow of Immanuel College, Cambridge, in the Morning Exercises, preached at Southwark. 1660m.

“Būtina yra atskirti silpną tikėjimą nuo tikėjimo nebuvimo. Silpnas tikėjimas yra tikras tikėjimas. Sulinkusi nendrė yra silpna, tačiau Kristus jos nenulaužia. Nenusimink, kad tavo tikėjimas yra silpnas. Jis gali priimti stiprųjį Kristų, silpna ranka gali užmegsti sąjungos mazgą, silpna akis gali matyti bronzinę gyvatę taip, kaip ir stipri ranka ir akis. Pažadas nėra skirtas stipriam tikėjimui, o tikram. Pažadas nesako, kad tik milžiniškas tikėjimas gali kilnoti kalnus, užčiaupti liūtų nasrus ar būti išgelbėtu. Tikinčiojo tikėjimas niekada nėra per mažas”. “Galbūt Šventosios Dvasios pašventinantis vanduo buvo išlietas virš jūsų, tačiau jūs negavote užtikrintumo džiaugsmo aliejaus. Galbūt jūs turite tik įsikimbančią tikėjimą, o ne stiprų. Medis gali būti gyvas, nors ant jo šakų ir nėra vaisių. Širdyje gali būti tikėjimas, nors jis ir neturi užtikrintumo.” - A Body of Divinity by Thomas Watson, formerly Minister of St. Stephen's, Walbrook, London. 1660m.

“Daug Dievo mylimų vaikų ilgą laiką abejoja savo esama ir būsima padėtimi ir nežino, ar bus išgelbėti ar pasmerkti. Dievo Bažnyčioje yra įvairios brandos krikščionių: tėvai, jaunuoliai, vaikai ir kūdikiai. Šeimoje dažniausiai daugiau yra vaikų, negu suaugusiųjų, taip ir Dievo šeimoje daugiau yra silpnų, negu stiprių, turinčių visišką užtikrintumą, narių. Kūdikis gimsta, bet jis to nesuvokia, taip ir gimęs iš naujo gali būti neužtikrintas tuo”. “Pamatykime skirtumą tarp gelbstinčio tikėjimo ir visiško širdies užtikrintumo. Kai kurie išgelbėti žmonės nėra užtikrinti savo išgelbėjimu. Tačiau pažadas apie malonę yra suteiktas tikėjimui, o ne užtikrintumui: teisingam tikėjimui, o ne stipriam tikėjimui. Jie gali būti tikri dėl dangaus, bet to nejausti.” - Sermon by Rev. Thomas Doolittle, of Pembroke Hall, Cambridge, and sometime Rector of St. Alphege, London, in the Morning Exercises, at Cripplegate. 1661m.

“Norint būti išteisintu, nereikia būti užtikrintam, kad tavo nuodėmės yra atleistos. Mane išteisina ne mano tikėjimo stiprumas išteisinimu, o išteisinimo vaisiai”. ”Viena yra turėti užtikrintą išgelbėjimą ir kita - jausti,

kad tai turi”. “Jeigu įkrięs į upę žmogus ir pavargęs nuo bandymo išplaukti, įsikimba į virš jo kabančią medžio šaką, jis yra saugus, nepaisant visų jo baimių, abejonių ir problemų. Atgavęs jėgas, jis suvoks, kad pavojaus nėra. Tuomet jis bus užtikrintas, jog yra saugus, nors jis buvo saugus ir neturėdamas tokio užtikrintumo. Netgi taip jis yra tikintis. Dievas pažadėjo, kad Jo Sūnus yra vienintelis kelias į išgelbėjimą. Kai tik siela tuo patiki, jai Dievas suteikia savo Sūnaus teisumą ir danguje ji iš tiesų yra išteisinta, nors dabar žemėje ji nėra rami ir išteisinta savo sąžinės teisme. Tai įvyks vėliau: vieni anksčiau, kiti vėliau sulauks išteisinimo vaisių.” - Archbishop Usher’s “Body of Divinity” 1670m.

“Kai kurie pradeda abejoti savo išgelbėjimu, juos apninka abejonės ir nepasitikėjimas ir galiausiai jie nusprendžia, jog neturi tikėjimo. Tačiau tai yra didelė klaida. Mažos abejones gali užklupti ir didelį tikėjimą ir mažą tikėjimą gali užpulti didelės abejonės”. “Mūsų Gelbėtojas ragina turėti didelį tikėjimą Juo ir džiaugiasi jį matydamas, tačiau Jis neatstumia silpnųjų” - Archbishop Leighton’s “Lectures on the first nine chapters of St. Matthew’s Gospel” 1670m.

“Daug anksčiau ir didesni už mus mokytojai silpno tikėjimo nelaikė žemesniu už užtikrintumą ir įsitikinimo nesiejo su nuodėmių atleidimu ir būsimu išgelbėjimu”. “Liūdna, bet daug abejojančių sielų, neturinčių užtikrintumo malone, suteikė popiežininkams didelę galimybę apgauti juos”. “Tikėjimas nėra užtikrintumas. Tačiau kartais šis užtikrintumas yra stipraus, gyvo ir pasiaukojančio tikėjimo vainikas. Dievo Dvasia apšviečia sielą ryškia šviesa ir pašalina bet kokią tamsą, baimes ir abejones, kurios neleido jo turėti anksčiau.” - Bishop Hopkins, On the Covenants 1680.

“Užtikrintumo trūkumas nėra netikėjimas. Sulinkusi dvasia gali būti tikinti dvasia. Tarp tikėjimo Kristumi ir tikėjimo paguodos; tarp tikėjimo amžinu gyvenimu ir žinojimo, kad turime amžinąjį gyvenimą yra ryškus skirtumas. Tarp vaiko, turinčio teisę į paveldėjimą ir vyro, suvokiančio, ką jis turi, yra ryškus skirtumas”. “Tikėjimo charakteris gali būti įrašytas į širdį, kaip ir raidės gali būti įspaustos į antspaudą ir vis dėlto tai gali būti taip apnešta dulkėmis, kad neįmanoma nieko įžiūrėti. Dulkės apsunkina rašto skaitymą, tačiau jas galima nuvalyti.” - Discourses by Stephen Charnock, of Emmanuel College, Cambridge 1680.

“Kai kurie neturi tikėjimo paguodos, nes pasitenkina gelbstinčiu tikėjimu ir neieško užtikrintumo. Tikėjimas ir tikėjimo jautimas yra dvi skirtingos ir nepriklausomos malonės. Įmanoma yra iš tiesų priimti Kristų ir tuo pačiu neturėti užtikrintumo tuo. Kai kurie sako: ”Tu esi mūsų Dievas”, nors Dievas niekada jiems nesakė, kad jie yra Jo tauta. O kiti nedrįsta savęs vadinti Dievo vaikais, nors Dievas sako, kad jie yra Jo žmonės. Jie priėmė Kristų, kuris suteikia jiems saugumą, bet jie dar neturi to pažinimo, jie neturi užtikrintumo. Tėvas yra kūdikio tėvas, nors šis ir nežino, kad jis yra jo tėvas.” - Method of Grace, by John Flavel, Minister of the Gospel at Dartmouth, Devon 1680.

“Silpni tikintieji bus danguje taip pat, kaip ir stiprūs, nes neįmanoma, kad tikrosios malonės vaisius, gimęs iš nenykstančios sėklos, pražūtų. Tačiau silpni krikščionys dėl savo abejonių negali patogiai keliauti šioje žemiškoje kelionėje. Jų laivas laimingai pasieks krantą, nors dėl visų jų drebėjimų ir blaškymųsi, jie negalėjo maloniai plaukti link jo.” - The Christian in Complete Armour, by William Gurnall, sometime Ejector of Lavenham, Suffolk 1680.

“Nenusiminkite, jeigu jūs aiškiai nematote, kas Tėvo ir Sūnaus yra jums suteikta. Nors jūs ir nematote, tai yra jūsų. Visa tai, ką jūs turite, greitai ir aiškiai pamatysite. Aš nematau didelio pavojaus, kad tai, kas Sūnaus yra duota, šiandien dar yra tamsoje, apimta abejonių ar baimių. Paskutinę dieną viskas bus aiškiai apšviesta ir paskelbta. Todėl jeigu šiandien jūs nesuprantate iki galo savo išrinkimo – neliūdėkite. Tai yra tiesa, nors jūs ir nežinote to” - Sermons on the Lord’s Prayer by Robert Traill, Minister of the Gospel, in London, and sometime at Cranbrook, Kent 1690.

“Užtikrintumas nėra esminis dalykas tikėjime. Jį turi tvirtas tikėjimas, bet mes daug skaitome apie silpną tikėjimą, silpno tikėjimo žmones, tikėjimą kaip garstyčios grūdėlį. Tikras gelbstintis tikėjimas skiriasi savo pakopomis, bet visos jo pakopos yra tos pačios rūšies.” - Sermons by the Key, John Newton, sometime Vicar of Olney, and Rector of St. Mary, Woolnoth, London 1767.

“Nėra jokios priežasties silpniems krikščionims nusivilti savimi. Tiek silpnas, tiek stiprus tikėjimas sujungia mus su Kristumi. Tiek maža, tiek didelė šaka siurbia sultis iš šaknų. Todėl silpni krikščionys turi pakankamai motyvų būti dėkingais. Augant malonėje, ateis ir užtikrintumas.” - Letter of Rev. Henry Venn 1784.

“Išgelbėjimui būtinas tikėjimas nereikalauja užtikrintumo. Aišku, jis turi savyje polinkį augti malonėje ir suteikti pilną užtikrintumą. Vis dėlto užtikrintumas nėra tikėjimas, apie kurį mes kalbame ir ne visada jis lydi tikėjimą. Dar daugiau: tai yra visiškai kitas dalykas”. Užtikrintumas dažniausiai lydi tvirtą tikėjimą. Tačiau yra žmonių, kurie turi tik mažą malonės saiką. Todėl, kai trūkumai ir netikėtumai užklumpa, juos apima baimės ir abejonės.” - The Christian System, by the Rev. Thomas Robinson, Vicar of St. Mary’s, Leicester 1795.

“Išgelbėjimas ir išgelbėjimo džiaugsmas ne visada eina kartu. Antrasis ne visada lydi pirmąjį.” Ligonis gali sveikti, bet tuo pačiu abejoti savo išgijimu. Skausmas ir silpnumas yra jo abejonių priežastis. Vaikas gali būti karalystės paveldėtoju ir visiškai nesidžiaugti tuo. Jis gali studijuoti savo geneologinį medį, gali skaityti jam suteiktą turtų sąrašą ir savo tėvo testamentą ir vis dėlto nesuvokti to svarbos. Tačiau jo nesuvokimas nepanaikina jo teisės į paveldėjimą”. “Asmeninis užtikrintumas išgelbėjimu nebūtinai yra susijęs su tikėjimu. Tai nėra vienas ir tas pats dalykas. Kiekvienas tikintysis gali padaryti išvadas, žiūrėdamas į privilegijas, kurios jam yra suteiktos, bet daugelis tikinčiųjų yra tokie neišsitvirtinę teisumo žodyje, kad skaitydami Šv. Rašte apie išteisinimą, jie nėra gabūs padaryti tinkamas išvadas.” - Lectures on the 51st Psalm, by the Rev. Thomas Biddulph, Minister of St. James’s, Bristol 1830.

Aštuntas skyrius

Mozės pavyzdys

“Tikėjimu Mozė užaugęs atsisakė vadintis faraono dukters sūnumi. Jis verčiau pasirinko su Dievo tauta kęsti sunkumus, negu laikinai džiaugtis nuodėmės malonumais. Jis Kristaus paniekinimą laikė didesniu turtu už Egipto brangenybes, nes jis žvelgė į atlygį.” (Hebr. 11:24-26)

Biblijoje aprašomi Dievo šventųjų charakterių pavyzdžiai yra labai naudingi mums. Abstrakčios doktrinos ir principai yra labai vertingi, tačiau pavyzdžiai turi ypatingą naudą mums. Ar mes norime žinoti, kas yra praktinis šventumas? Tuomet atsisėskime ir pastudijuokime tikrai švento žmogaus gyvenimą. Kartu su skaitytojais aš noriu pažiūrėti į žmogaus, gyvenusio tikėjimu ir palikusio mums pavyzdį, gyvenimo istoriją ir parodyti, kaip tikėjimas gali pagimdyti žmogaus charakteryje šventumą. Visiems, kurie nori žinoti, ką reiškia „gyventi tikėjimu“, aš siūlau pažiūrėti į Mozės gyvenimą. Laiško Hebrajams 11-tas skyrius yra ypatingas skyrius. Jis turėtų būti išspausdintas aukso raidėmis. Aš manau, kad atsivertusiam žydui jis buvo labai įkvepiantis ir suteikiantis daug vilties. Aš galvoju, kad nei vienas pirmosios bažnyčios narys nesusidūrė su tokiais dideliais sunkumais, išpažindami krikščionybę, kaip žydai. Kelias buvo siauras visiems, bet jiems dar siauresnis. Kryžius buvo sunkus visiems, bet jie turėjo nešti dvigubą jo svorį. Ir šis skyrius juos atgaivina kaip „gaivus vynas apsunkusią širdį“ (Pat. 31:6). Jo žodžiai jiems yra kaip „...medus - saldus sielai ir sveikas kūnui“ (Pat. 16:24). Pradžioje minėtos šio skyriaus eilutės yra vienos iš įdomiausių ir vertos ypatingo mūsų dėmesio. Ir aš tuoj paaiškinsiu, kodėl. Man atrodo, jog tikėjimas, aprašytas Mozės gyvenime, yra labai reikšmingas mums. Pirmoje skyriaus dalyje minimi Dievo žmonės yra tikri pavyzdžiai, tačiau mes negalime tiesiogiai daryti to, ką jie darė. Mes nesame tiesiogine prasme pazaukti aukoti aukos taip, kaip ją aukojo Abelis nei statyti laivo taip, kaip jį statė Nojus, nei išeiti iš savo žemės ir gyventi palapinėse bei paaukoti mūsų Izaoką, kaip tai darė Abraomas. Tačiau Mozės tikėjimas yra labai artimas mums. Atrodo, jog tą patį mes galime patirti. Jo tikėjimas jį lenkė elgtis taip, kaip mes turėtume elgtis dabar, jeigu esame tikri krikščionys. Todėl aš galvoju, kad šios trys eilutės yra labiau vertos mūsų dėmesio už visas kitas. Aš neturiu nieko ypatingo apie jas pasakyti. Toliau aš noriu tik parodyti Mozės veiksmų didybę ir principus, kurių vedamas jis taip elgėsi. Tuomet, galbūt mums bus lengviau pamatyti praktinius dalykus, apie kuriuos kalba šios eilutės.

Ką Mozė paliko ir ką atmetė? Mozė paliko tris dalykus dėl savo sielos gerbūvio. Jis jautė, kad jo siela nebus išgelbėta, jeigu jis pasiliks prie jų, todėl jis nusprendė tai palikti. Tai darydamas, jis paaukojo tris didžiausias aukas, kokias žmogaus širdis gali paaukoti. Pažiūrėkime į jas.

Pirma, jis atsisakė pripažinimo ir didybės. „Jis atsisakė vadintis faraono dukros sūnumi“. Visi mes žinome Mozės istoriją. Faraono dukra ne tik išsaugojo jo gyvybę, bet ir įvaikino jį bei auklėjo, kaip tikrą savo sūnų. Jeigu tikėsime istorikais, tai ji buvo vienintelė faraono dukra. Kai kurie netgi sako, kad Mozė vieną dieną turėjo tapti Egipto karaliumi. Ar tai galėjo būti tiesa, mes negalime pasakyti. Tačiau mums pakanka žinoti, kad pasilikdamas faraono dukros namuose, jis galėjo tapti didžiu žmogumi. Jeigu jis būtų buvęs patenkintas padėtimi, kurią turėjo Egipto rūmuose, jis lengvai galėjo tapti vienu iš svarbiausių šios šalies žmonių. Pagalvokime, koks didelis pagundymas tai buvo. Jis buvo toks pats žmogus, kaip ir mes. Jis galėjo pasiekti tokią garbę, kokia tik įmanoma šioje žemėje pasiekti. Valdžia, padėtis, garbė, vardai, pripažinimas - visa tai buvo priešais jį ir buvo jam pasiekiamas. Dėl šių dalykų kovoja daugybė žmonių. Tai apdovanojimai, paskui kuriuos bėga minios. Būti kažkuo, būti garbinamu, būti išaukštintu visuomenėje, turėti ypatingą vardą - dėl visų šių dalykų pasaulis aukoja savo sveikatą, laiką ir patį gyvenimą. Tačiau Mozei tai nedarė įspūdžio. Jis atsuko nugarą šiems dalykams. Jis juos tiesiog atmetė.

Antra, jis atmetė malonumus. Visokių rūšių malonumai buvo prie jo kojų. Egiptas buvo menininkų žemė, čia taip pat gyveno didelį pažinimą turintys žmonės. Egipte buvo pakankamai to, kas patenkintų „...kūno geismus, akių geismus ir gyvenimo puikybę“ (1Jono 2:16). Tai buvo didelis pagundymas. Tūkstančiai žmonių gyvena malonumui. Hedonizmo dvasia neturi ribų, ji apima viską: ekonomiką, socialinį

gyvenimą, politiką, kultūrą. Malonumai yra stabas, pavergiantis didelę pasaulio dalį. Mokiniai ieško malonumų vasaros atostogų metu, jaunimas mėgaujasi nepriklausomybe, verslininkas tikisi maloniai praleisti senatvę ir vargšas ieško mažų patogumų savo namuose. Malonumai, sėkmė politikoje, kelionės, linksmybės, santykiai, knygos ir daug kitų dalykų, kurie yra per daug nedori, kad būtų čia minimi -visa tai vilioja žmones. Malonumas yra pavėsis, kurio visi ieško visais jiems įmanomais būdais; visi klausia savęs, kodėl to nesuranda; visi tikisi, jog anksčiau ar vėliau tai turės. Tai buvo taurė, kurią Mozė turėjo prieš savo akis. Jis galėjo ją gerti iki pat dugno ir turėti visus šio pasaulio malonumus. Tačiau jis atsuko jiems nugarą. Jis atmetė juos.

Trečia, jis atmetė turtus. Egipto lobiai yra tie turtai, kuriuos Mozė galėjo turėti, jeigu būtų pasilikęs su faraono dukra. Šiandien Egipte dar yra pakankamai išlikę to, iš ko mes galėtume susidaryti įspūdį, kokius turtus iš tiesų turėjo to meto jo karaliai. Piramidės, šventyklos, paminklai, statulos, esančios jame dar liudija apie tai. Karnako ir Denderos šventyklos, Luksoro ir kitu vietų griuvėsiai vis dar yra tarp galingiausių pasaulio pastatų. Iki šios dienos tai liudija, jog tai, ką turėjo Egiptas, anglų protams yra sunku suvokti ir suskaičiuoti.

Pagalvokime, koks tai didelis pagundymas buvo Mozei. Pagalvokime apie pinigų galią, apie pinigų meilę, kuri daro tokią didelę įtaką žmonėms. Pažiūrėkime aplinkui ir pamatysime, kaip žmonės kaupia ir kaip jie yra pasiruošę iškęsti skausmus ir problemas dėl pinigų. Papasakok žmonėms apie tolimą šalį, kurioje galima rasti daug aukso ir lobių ir tuoj pat didžiulę laivų vilkstinę pasuks link jos. Parodyk žmonėms, kaip 1% padidinti jų pelną ir jie laikys tave išmintingiausiu žmogumi žemėje. Jie kris prie tavo kojų ir garbins tave. Atrodo, jog turtingumas gali nuslėpti visus trūkumus ir aprengti žmogų dorybėmis. Žmonės praleis “pro pirštus” daugelį jūsų trūkumų, jeigu jūs esate turtingi. Tačiau štai čia, prieš mūsų akis stovi žmogus, kuris galėjo būti turtingas, bet atsisakė to. Jis atsisakė Egipto lobių. Jis atsuko jiems nugarą.

Tai yra dalykai, kuriuos Mozė atmetė: pinigai, malonumai, valdžia. Pridėkime prie to dar tai, kad jis visa tai padarė sąmoningai. Tai jis nepadarė, vedamas jaunystės kvailumo. Jis turėjo 40 metų. Jis buvo gyvenimo pilnatvėje. Jis žinojo, ką tai reiškia. Jis buvo labai išsilavinęs žmogus, “pažįstantis visą Egipto išmintį” (Apd. 7:22). Jis galėjo pasverti abi šio dalyko puses. Mozė neatmetė viso to iš prievartos. Jis nebuvo mirštantis žmogus, kuris sakytų: “Aš nieko netrošku šiame pasaulyje”, nes jau palieku jį ir man nieko nereikia. Jis nebuvo vargšas, kuris sakė: “Man nereikia turtų”, nes negali jų pasiekti. Mozė nebuvo, kaip tas senis, kuris sako: “man neįdomūs šio pasaulio malonumai, nes esu senas ir negaliu jais mėgautis”. Ne! Mozė atsisakė to, kuo galėjo džiaugtis ir mėgautis. Ne valdžia, turtai ir malonumai jį paliko, o jis juos. Dabar jūs galite patys nuspręsti, ar jo auka nebuvo viena iš didžiausių aukų, kurias mirtingas žmogus tik gali paaukoti. Kiti daug ko išsižadėjo, bet aš manau, kad ne tiek daug, kiek Mozė. Kiti ėjo savęs išsižadėjimo ir aukos keliu, bet ryškiausias iš jų vistiek yra Mozė.

Ką Mozė pasirinko? Mozė pasirinko tris dalykus dėl savo sielos gerbūvio ir aš manau, kad jo pasirinkimas buvo toks pats nuostabus, kaip ir atmetimas. Išgelbėjimo kelias jį vedė per juos ir jis ėjo šiuo keliu. Jis pasirinko tai, ką žmogus pasirinktų paskiausiai šioje žemėje.

Pirma, Mozė pasirinko kentėjimus ir sunkumus. Jis paliko Egipto rūmų ramybę bei patogumus ir atvirai perėjo pas Izraelio vaikus. Jie buvo persekiojami ir vergai. Jie buvo nepasitikėjimo, įtarimų, neapykantos objektai ir kiekvienas, prisidėjęs prie jų, galėjo paragauti karčios taurės, kurią jie gėrė kiekvieną dieną. Žmogiškai žiūrint, nebuvo jokių vilčių išsilaisvinti jiems iš vergystės be ilgos ir sunkios kovos. Sava šalis ir savi namai jiems atrodė nepasiekiami dalykai. Taigi, jeigu kada nors žmogus pasirinko skausmą, išbandymus, skurdą, liūdesį, ilgesį ar netgi mirtį - tas žmogus buvo Mozė.

Pažiūrėkime, koks nuostabus buvo šis Mozės pasirinkimas. Natūraliai kūnas ir kraujas vengia skausmo. Mes visi stengiamės to išvengti. Mes instinktyviai priešinamės kentėjimams ir darome viską, kad nuo jų pabėgtume. Jeigu prieš mūsų akis yra du pasirinkimai ir abu jie mums atrodo teisingi, dažniausiai mes pasirinksime tą, kuris yra mažiau nemalonus mūsų kūnui ir kraujui. Galvojant apie ateinančius kentėjimus, mus apima baimė ir neviltis ir mes atiduodame visas savo jėgas, kad tik nuo jų pabėgtume. O jeigu jie vis dėlto mus užklumpa, mes murmame, o jeigu sugebame juos iškentėti, laikome tai dideliu pasiekimu. Tačiau pažiūrėkime į Mozę. Jis buvo toks pats žmogus kaip mes ir vis dėlto pasirinko kentėjimus. Mozė suprato, kad palikus faraono namus, jo laukia kentėjimai. Nepaisant to, jis pasirinko juos ir išgėrė šią taurę.

Antra, Mozė pasirinko paniekintų žmonių draugiją. Jis paliko galingųjų, išmintingųjų, kurių tarpe jis augo, aplinką ir prisijungė prie Izraelio vaikų. Jis buvo tas, kuris nuo vaikystės augo turtų, prabangos, aukštuomenės aplinkoje, o dabar pasirinko vargšų, vergų, tarnų, prispaustųjų, paniekintųjų ir plytų gamintojų draugiją. Šis jo pasirinkimas taip pat yra nuostabus. Mes dažnai galvojame, jog mums pakanka mūsų pačių problemų. Mes užjaučiame kitus, galbūt bandome padėti jiems, bet tai ir viskas. Tačiau Mozė padarė daug daugiau dėl jų. Jis ne tik užjautė paniekintą Izraelį, bet ir nusileido iki jų, prisijungė prie jų ir gyveno su jais. Argi Grosvenor ar Belgrave Square turtingieji paliktų savo namus ir savo turtus, savo padėtį visuomenėje ir eitų gyventi į neišvaizdų namelį siauroje Bethnal Green gatvelėje? Netgi ir tai būtų tik silpnas ir blyškus Mozės poelgio šešėlis. Jis matė paniekintą tautą ir pasirinko jos draugiją vietoj diduomenės, kurioje jis gyveno. Jis tapo vienu iš jų, jų kentėjimų draugu, jų sąjungininku.

Trečia, jis pasirinko priekaištus ir panieką. Kokias patyčias ir kokią pajuoką turėjo iškentėti Mozė, iškeitęs faraono rūmus į Izraelio vargą? Žmonės galėjo jį vadinti ligoniu, kvailiu, išprotėjusiu ir pan. Jis prarado įtaką, palankumą ir gerą nuomonę tų, kurių tarpe gyveno. Tačiau visa tai jo nejaudino. Jis paliko rūmus ir prisijungė prie vergų. Pagalvokime apie šį pasirinkimą. Jaustis paniekintu ir kvailium, iš tiesų yra labai sunkus jausmas. Tai gali būti stipriau už atvirą priešą ar persekiojimus. Daug žmonių gali vaikščioti šalia bedugnės, kovoti sunkiausias kovas, tačiau jie negali atlaikyti keleto draugų patyčių. Jie padarys viską, kad tik jų išvengtų. Tik nedaugelis gali iškęsti, kad iš jų būtų tyčiojamosi, juokiamasi, kad jie būtų juokų ir pažeminimų objektu, kad būtų laikomi silpnais ir kvailiais. Tai yra labai nemalonus jausmas ir daugelis to vengia. Tačiau Mozės nesulaikė šie dalykai. Mozė žinojo, kad jo laukia priekaištai bei panieka ir vis dėlto jis pasirinko Izraelio tautą.

Šiuos tris dalykus - kentėjimus, paniekintųjų draugiją ir priekaištus - pasirinko Mozė. Be to, nepamirškime, kad Mozė nebuvo nei silpnas, nei kvailas, nei nemokša. Jis žinojo, kas jo laukia. Apie jį kalbama, kad jis buvo „galingas žodžiais ir darbais.“ (Apd. 7:22), ir vis tiek jis pasirinko visa tai.

Pažiūrėkime dabar į aplinkybes, kurios jį supo. Jis nebuvo priverstas rinktis to, ką pasirinko. Niekas jo nevertė to daryti. Visa tai jis pasirinko savo valia. Aš manau, kad nuo pasaulio sukūrimo niekas taip nepasirinko kaip Mozė.

Kokie principai lenkė Mozę tai daryti? Kaip galima paaiškinti tokį jo elgesį? Atmesti tai, ką mes laikome geru ir pasirinkti tai, ką mes laikome blogu, nėra kūno ir kraujo kelias. Tap žmonės nesieltgia ir tam turėtų būti kažkoks paaiškinimas. Koks jis galėtų būti? Pažiūrėkime, ką apie tai sako Šv.Raštas. Nežinau, ar tai yra didinga, ar paprasta. Viskas kyla iš vieno labai paprasto žodžio: „tikėjimas“. Mozė tikėjo. Tikėjimas buvo ta šaknis, iš kurios kilo jo nuostabus elgesys. Tikėjimas jį lenkė daryti tai, ką jis darė, atmesti tai, ką jis atmetė ir pasirinkti tai, ką jis pasirinko. Dievas iškėlė prieš jo akis savo valią ir tikslus. Dievas apsiėmė jam kaip Gelbėtojas, kuris išgelbės paniekintą Izraelį. Galingi Jo pažadai buvo susiję su šiais Abraomo vaikais ir

Mozė tuo patikėjo. Kiekvienas jo gyvenimo žingsnis, kiekvienas jo veiksmas šioje žemiškoje kelionėje kilo iš šio šaltinio ir viskas rėmėsi į šį pamatą. Dievas kalbėjo su juo ir jis tikėjo Dievo žodžiu. Jis tikėjo, kad Dievas išpildys savo pažadus. Jis tikėjo, kad Dievui nėra nieko neįmanomo. Mozės jausmai ir protas galėjo sakyti, kad Izraelio išlaisvinimas yra neįmanomas, kliūtys tam buvo per daug aukštos ir sunkumai per daug dideli. Tačiau tikėjimas sakė Mozei, jog Dievas yra pajėgus tai padaryti. Dievas pradėjo savo darbą, Jis ir atbaigs jį.

Mozė tikėjo, kad Dieve yra visa išmintis. Jo protas ir jausmai galėjo sakyti jam, kad jo pasirinkimai yra kvaili, kad jis palikdamas faraono namus, paniekino vertingą įtaką ir atmetė visas galimybes, per kurias galėjo padėti savo tautai. Tačiau Mozės tikėjimas sakė, kad Dievo kelias yra geresnis. Mozė tikėjo, kad Dievas yra gailėstingas. Jo protas ir jausmai galėjo teigti, kad galima surasti malonesnį išlaisvinimo būdą, kad galima surasti kažkokį kompromisą ir daug nepriteklių per tai išvengti. Tačiau tikėjimas sakė Mozei, kad Dievas yra meilė ir neleis kentėti savo tautai daugiau, negu to reikia. Tikėjimas buvo kaip teleskopas Mozei. Nors jo apsiblausęs protas galėjo matyti tik kentėjimus, kliūtis, audras, nuovargį ir skausmą, tikėjimu jis galėjo matyti tą tolimą žemę, kurioje viešpatauja poilsis, ramybė ir pergalė. Tikėjimas buvo Mozės aiškintojas. Jis padėjo Mozei suvokti paslaptinius Dievo paliepiumus, nors jo protas nežvelgė juose nieko daugiau, išskyrus paslaptį ir kvailumą. Tikėjimas sakė Mozei, kad visa jo žemiška didybė ir padėtis yra tušti, praeinantys ir nieko verti dalykai, palyginus su tarnavimu Dievui. Pasirinkdamas tai, ką pasirinko, jis tapo karaliumi, tikrai kilmingu vyru, priklausančiu Dievo šeimai. Geriau yra būti paskutiniam danguje, negu pirmam pragare. Tikėjimas kalbėjo Mozei, kad pasaulietiniai malonumai yra nuodėmės malonumai. Jie yra susimaišę su nuodėme, veda į nuodėmę bei sielos griuvėsius ir nepatinka Dievui. Menkas malonumas yra džiaugtis tuo, kas Dievui nepatinka. Geriau yra kentėti ir paklusti Dievui, negu būti ramiam nuodėmėje. Tikėjimas sakė Mozei, kad šie malonumai yra laikini. Jie netruks ilgai. Tikėjimas kalbėjo jam, kad danguje tikinčiojo laukia atlygis didesnis už Egipto lobius, išliekantis ir jokie vagys jo nepavogs. Jo laukia nevystantis vainikas, supratimą peržengianti šlovė ir visa tai yra amžina. Tikėjimas pastūmėjo Mozę žiūrėti tolyn į nematomą dangų ir nebūti apakintu Egipto aukso. Tikėjimas kalbėjo Mozei, kad kentėjimai ir sunkumai nėra blogis. Tai yra Dievo mokykla, kurioje Jis ruošia savo vaikus šlovei. Tai yra vaistai, gydantys nuo nedorų troškimų. Tai yra krosnis, išvalanti priemaišas. Tai yra peilis, nukertantis virves, laikančias šiame pasaulyje. Tikėjimas sakė Mozei, kad paniekintas Izraelis yra išrinktoji Dievo tauta. Jis tikėjo, kad jiems priklauso įsūnystė, sandora, pažadai ir šlovė. Dalis iš jų priklausė tai moters sėklai, kuri turės gimti vieną dieną ir sutraiškys gyvatės galvą. Ypatingas Dievo palaiminimas buvo ant jų, jie buvo nuostabūs ir brangūs Dievo akyse. Geriau yra būti durininku Dievo tautos tarpe, negu karaliauti nedorumo rūmuose. Tikėjimas sakė Mozei, kad visi jam išsakyti priekaištai ir paniekinimai yra priekaištai Kristui, kad būti paniekintu ir išjuoktu dėl Kristaus yra garbė, kad tie, kurie persekioja Jo tautą, persekioja Jį patį ir kad ateis diena, kai visi Jo priešai kris ant žemės ir pagarbins Jį. Visa tai ir žymiai daugiau Mozė matė per tikėjimą. Visu tuo jis tikėjo ir tikėdamas elgėsi taip, kaip elgėsi. Jis buvo užtikrintas tuo, jis įsikibo į tai, žiūrėjo į tai, kaip į tikras tiesas ir elgėsi pagal tai. Jis tikėjo. Todėl nėra keista, kad jis atmetė valdžią, turtus ir malonumus. Jis žiūrėjo daug toliau. Tikėjimo akimis jis matė karalysčių griūtis; turtus, įgyjančius sparnus ir išskrendančius; malonumus, vedančius į mirtį ir teismą ir tik Kristų ir Jo kaimenę, pasilekančią per amžius. Todėl nėra keista, kad jis pasirinko kentėjimus, priekaištus ir paniektą tautą. Jis matė viską taip, kaip yra iš tikrųjų. Tikėjimo akimis jis matė, kad kentėjimai truks trumpai, priekaištai išnyks, o paniekinta Dievo tauta karaliaus kartu su Kristumi šlovėje per amžius. Argi jis nesielgė teisingai? Argi jis netgi miręs nekalba mums? Faraono dukters vardas šiandien yra pamirštas. Miestas,

kuriame gyveno faraonas, šiandien nėra žinomas. Egipto lobiai išnyko. Tačiau Mozės vardas yra žinomas visur, kur tik Biblija yra skaitoma ir liudija, jog kiekvienas, kuris gyvena tikėjimu, yra laimingas.

Praktiniai patarimai. “Ką bendro tai turi su mumis”? - paklauskite jų. “Mes negyvename Egipte, nematėme stebuklų, nesame izraelitai ir mums atsibodo ši tema”. Tačiau ši tema yra labai svarbi ir mes neturime jos paniekinti. Ji labai daug ką apreiškia tam, kuris nori būti išgelbėtas. Kuo ji gali būti mums naudinga?

1. Jeigu jūs norite būti išgelbėtas, jūs turite pasirinkti tai, ką pasirinko Mozė - jūs turite pasirinkti Dievą, o ne pasaulį. Atkreipkite dėmesį į tai, ką aš sakau ir išgirskite tai. Aš nekalbu, kad valstybės tarnautojas turi palikti savo darbo vietą ar turtingas žmogus išdalinti savo nuosavybę. Aš kalbu visai apie kitą. Aš kalbu apie tai, kad išgelbėtas žmogus, nepriklausomai kokio yra jo padėtis gyvenime, turi būti pasiruošęs kentėjimams. Jis turi būti nusprendęs pasirinkti tai, kas atrodo bloga ir atmesti tai, kas atrodo gera. Aš galvoju, kad kai kuriems skaitytojams mano žodžiai atrodo keisti. Aš žinau, kad nors jūs ir esate religingas, jūs nesutinkate jokių problemų savo kelyje. Šiandien egzistuoja pasaulietiškos krikščionybės klasė, kuriai daugelis priklauso ir galvoja, jog to pakanka. Tai yra pigi krikščionybė, kuri nieko neįžėdžia, kuri nereikalauja aukų, kuri nieko nekainuoja ir yra nieko verta. Aš nekalbu apie tokios rūšies krikščionybę. Jeigu jūs iš tiesų rūpinatės savo siela, jūsų religija yra kažkas daugiau, negu tik sekmadieninis drabužis. Jeigu jūs esate nusprendęs gyventi pagal tai, ką Biblija įtvirtina, jeigu jūs esate nusprendęs būti Naujojo Testamento krikščionimi, jūs greitai sutiksime kryžių, kuri reikės nešti. Jūs patirsite sunkių dalykų, jūs kentėsite dėl savo sielos, kaip Mozė kentėjo arba negalėsite būti išgelbėtas. XIXa. pasaulis nieko nesiskiria nuo kitų amžių. Žmonių širdys yra tokios pačios. Priešiškumas kryžiui neišnyko. Tikroji Dievo tauta vis dar yra paniekintųjų tauta. Tikroji evangelinė religija vis dar sukelia priekaištus ir panieką. Tikras Dievo tarnas vis dar daugelio yra laikomas kvailu ir silpnu žmogumi. Ar jūs norite, kad jūsų siela būtų išgelbėta? Tuomet jūs turite nuspręsti, kam jūs tarnausite. Jūs negalite tarnauti Dievui ir mamonai. Jūs negalite tuo pačiu metu būti dvejose vietose. Jūs negalite tuo pačiu metu būti Kristaus draugu ir pasaulio draugu. Jūs turite palikti šio pasaulio draugus, priprasti būti laikomu kvailu, priprasti prie problemų, pasipriešinimo arba pražūsite amžiams. Jūs turite norėti mąstyti ir elgtis taip, kaip pasauliui atrodo kvaila ir laikytis nuomonės, kurios tik nedaugelis laikosi. Tai jums kažkiek kainuos. Srovė yra stipri ir jūs turite išmesti inkarą. Kelias yra siauras bei dygliuotas ir kvaila būtų tai neigti. Nepamirškite, kad negali būti jokios gelbstinčios religijos be aukų ir savęs išsižadėjimo. Ar jūs kažką aukojate? Ar jūsų religija jums kažką kainuoja? Nuoširdžiai pamąstykite apie tai. Ar jūs esate panašus į Mozę, kuris pasirinko Dievą vietoj pasaulio? Aš raginu jus nesislėpti po tokiais pavojingais žodžiais, kaip “mes” - “mes privalome”, “mes tikimės”, “mes norime pasakyti” ir pan. Aš noriu jūsų paklausti labai aiškiai: ką jūs darote? Ar jūs esate pasiruošęs palikti viską, kas jus atskiria nuo Dievo? Ar jūs esate prisirišęs prie pasaulio Egipto ir sakote sau: “aš turiu tai turėti, aš negaliu to palikti? Ar jūsų krikščionybėje yra kryžius? Ar jūsų religijoje yra aštrių kampų, kurie bado aplink jus esantį pasaulietškumą? O gal jūs esate apvalus ir švelnus ir prisitaikęs prie aplink esančių įpročių ir mados? Ar jūs ką nors žinote apie Evangelijos kentėjimus? Ar jūsų tikėjimas ir elgesys visada sukelia panieką ir priekaištus? Ar jus laiko kvailiu, kalbant sielos tema? Ar jūs palikote faraono dukterį ir prisijungėte prie Dievo tautos? Ar jūs viską praradote dėl Kristaus? Pažiūrėkite į savo gyvenimą. Tai yra sunkūs ir kieti klausimai. Tačiau aš negaliu nieko padaryti. Tai yra Šv. Rašto tiesos. Štai viena iš jų: “...kartu su Juo ėjo didelės minios. Atsigręžęs Jėzus tarė žmonėms: jei kas ateina pas mane ir

nelaiko neapykantoje savo tėvo, motinos, žmonos, vaikų, brolio, sesers ir net savo gyvybės - negali būti mano mokinys. Kas neneša savo kryžiaus ir neseka manimi, negali būti mano mokinys.” (Luko 14:25-27). Daugeliui patinka šlovė, bet jie netrokšta malonės. Jie nori atlygio, bet nenori dirbti. Jie nori pjūties, bet ne ravėti piktžoles. Jie nori rinkti vaisius, bet nesėti. Jie nori atlygio, bet ne kovos. Tačiau taip negali būti. Kaip J.Bunyan sako: ”Kartumas visada eina prieš saldumą”. Jeigu nėra kryžiaus, nebus ir vainiko.

2. Niekas jums nepadės pasirinkti Dievo vietoj pasaulio, išskyrus tikėjimą. Tik tikėjimas gali palenkti jus tai padaryti. Nesvarbu, ar jūs turite pažinimą, ar patiriate stiprias emocijas, ar jūsų elgesys nepriekaištingas, ar esate geroje draugijoje. Religija be tikėjimo daro kai ką, bet to nepakanka. Tai panašu į laikrodį be sraigtelių. Jo išorė gali būti graži, bet jis neveiks. Tikėjimas yra išliekančios religijos pamatas. Iš širdies turi kilti tikėjimas, kuris žino, kad Dievo pažadais yra tikri ir patikimi; kuris žino, kad viskas, ką sako Biblija, yra tiesa ir kad bet kokia doktrina priešinga jai yra melas, nesvarbu, ką kiti galvoja; kuris žino, kad visi Dievo žodžiai turi būti priimti, nesvarbu, kokie kieti ar nemalonūs jie yra mūsų kūnui ir kraujui; kuris žino, kad Dievo kelias yra teisingas, o visi kiti yra klystkeliai. Jūs turite turėti tokį tikėjimą, kitaip niekada nepaliksime pasaulio. Paimkite kryžių, sekite Kristumi ir būsite išgelbėtas. Jūs turite išmokti labiau tikėti Dievo pažadais, o ne tuo, ką matote. Nematomi dalykai yra geresni už matomus. Nematomi dangaus dalykai yra geresni už matomus žemiškus dalykus. Nematomo Dievo garbinimas yra geriau už matomo žmogaus gyrimą. Tik tuomet ir tik tuomet jūs pasirinksite taip, kaip Mozė pasirinko. Čia kyla vienas klausimas: ar jūs turite tokį tikėjimą? Jeigu tikite, jūs pamatysite, jog galima atmesti tai, kas atrodo gera ir pasirinkti tai, kas atrodo bloga. Jūs seksite Kristumi netgi tamsoje ir pasiliksime su Juo iki galo. Jeigu jūs neturite tikėjimo, jūs niekada nekovosite geros kovos. Jūs greitai supyksite ir grįšite į pasaulį. Pirmiausiai jūs turite turėti realų ir pasiliekančią tikėjimą Jėzumi Kristumi. Jūsų gyvenimas turi būti gyvenimas tikėjimu Jėzumi Kristumi. Jūs turite turėti įprotį pasitikėti Jėzumi, jis turi būti mana jūsų sielai. Jūs turite būti gabus pasakyti: “Man gyvenimas - tai Kristus.” (Fil. 1:21), ir: “aš viską galiu Kristuje, kuris mane stiprina.” (Fil. 4:13). Per tokį tikėjimą anų laikų šventieji gavo gerą liudijimą. Šiuo ginklu jie nugalėjo pasaulį. Šis tikėjimas lenkė Nojų statyti laivą, kai pasaulis į jį žiūrėjo ir juokėsi. Šis tikėjimas leido Abraomui atiduoti geresnės žemės Lotui ir ramiai gyventi palapinėje. Šis tikėjimas sujungė Rutą su Noeme ir dėl jo ji paliko savo šalį ir savo dievus. Dėl šio tikėjimo Danielius toliau meldėsi, nors ir žinojo, kad jo laukia liūtų narvas. Dėl šio tikėjimo trys Izraelio sūnūs atsisakė garbinti stabus, nors suprato, kad jų laukia krosnies ugnis. Per šį tikėjimą Mozė neišsigando faraono pykčio ir paliko Egipto žemę. Jie visi taip elgėsi, nes tikėjo. Jie matė sunkumus ir problemas savo kelyje, tačiau jų akys žvelgė į Kristų ir jie ėjo toliau. Todėl teisingai sako Petras, kad tikėjimas yra labai brangus (2Petro 1:1).

3. Priežastis, kodėl tiek daug žmonių yra pasaulietiški ir nedori yra ta, kad jie neturi tikėjimo. Mes turime suprasti, kad tūkstančiai krikščionių niekada negalvoja pasielgti taip, kaip pasielgė Mozė. Kvaila būtų užmerkti prieš tai akis. Žmogus turi būti aklas, jeigu jis nemato, kad jį supančios minios kiekvieną dieną pasirenka pasaulį vietoj Dievo, žemiškus dalykus vietoj amžinųjų, kūniškus rūpesčius vietoj dvasinių. Mums nepatinka tai pripažinti, mes vengiame apie tai kalbėti, bet taip yra. Kodėl jie taip daro? Be jokių abejonių, visi jie turi savo pasiteisinimus. Vieni kalba apie pasaulio spąstus, apie asmeninius sunkumus, kiti apie gyvenimo rūpesčius, pagundymų jėgą, treči apie aistrų jėgą, blogų draugijų įtaką ir pan. Tačiau kur slypi tikroji priežastis? Galima daug trumpiau apibūdinti jų sielų būseną: jie netiki. Šis vienintelis nuosprendis - jie

netiki - “praryja” visus jų pasiteisinimus. Iš tiesų jie netiki, jog tai, ką sako Dievas, yra tiesa. Slaptumoje jie guodžia save mintimi, kad visa tai neįvyks, kad yra ir kitas kelias į dangų, o ne tik tas, apie kurį kalba pamokslininkas, kad nėra viskas taip baisu ir pavojinga. Trumpai sakant, jie netiki nei užrašytu, nei pamokslaujamo Dievo žodžiu ir todėl nesielgia pagal jį. Jie netiki pragaru ir todėl nebėga nuo jo. Jie netiki dangumi, todėl ir neieško jo. Jie nejaučia nuodėmės kaltės, todėl ir nenusigręžia nuo jos. Jie netiki Dievo šventumu, todėl ir nebijo Jo. Jie nemato Kristaus būtinybės, todėl nebėga pas Jį ir nemyli Jo. Jie nepasitiki Dievu, todėl ir nepalieka nieko dėl Jo. Jie kaip “Piligrimo kelionės” herojus Aistra nori turėti viską, kas gera, dabar. Jie nepasitiki Dievu, todėl negali laukti. O mes, - ar tikime visa Biblija? Paklauskime savęs to. Tikėti visa Biblija yra didis dalykas. Laimingas yra tas žmogus, kuris pridėjęs ranką prieš širdies gali pasakyti: ”Aš tikiu”. Mes kalbame apie netikinčius, kaip apie keisčiausius pasaulio žmones. Pripažįstu, kad viešai ir su pasitenkinimu išpažįstamas netikėjimas šiandien nėra labai populiarus. Tačiau aplink mus yra tiek daug praktinio netikėjimo, kuris yra labai pavojingas. Daug yra tų, kurie sekmadienis po sekmadienio išpažįsta savo tikėjimą, remdamiesi apaštalų ir Nikėjos susirinkimo išpažinimu, tačiau visą likusią savaitės dalį gyvena taip, tarsi Kristus niekada nebūtų miręs, tarsi niekada nebus teismo, nei prisikėlimo iš numirusiujų, nei amžinojo gyvenimo. Daug yra tų, kurie sako: ”o mes viską žinome”, kai yra kalbama apie amžinus dalykus ir sielos vertę, tačiau kasdieninis jų gyvenimas aiškiai rodo, kad jie nieko nežino, ką turėtų žinoti. Mes turime labai gerai suvokti vieną tiesą: pažinimas, kuris neveda į veiksmą, Dievo akyse yra tuščias. Ir netgi blogiau negu tuščias. Jis padidina mūsų pasmerkimą ir mūsų kaltę teismo dieną. Tikėjimas, kuris neįtakoja žmogaus gyvenimo, nėra tikėjimas. Yra tik dvi žmonių rūšys Kristaus Bažnyčioje: tikintys ir netikintys. Skirtumą tarp tikrojo krikščionio ir save laikančio tokiu apibrėžia vienas žodis: ”tikėjimas”. Tikrasis krikščionis yra kaip Mozė. Tikrasis krikščionis tiki ir todėl gyvena tikėjimu. O paprastas tikėjimo išpažinėjas netiki ir jo gyvenimas yra toks, koks yra. Kur yra mūsų tikėjimas? Būkime tikintys, o ne netikintys.

4. Paslaptis, kodėl žmonės daro didelius darbus dėl Dievo, slypi jų dideliame tikėjime. Aš galvoju, jog visi mes galime čia klysti. Mes per daug galvojame, per daug kalbame apie dovanas ir pasiekimus ir pamirštame, kad tikėjimas yra visų jų motina. Gyvendamas su Dievu žmogus nueis tiek toli, kiek siekia jo tikėjimas ir nė žingsnio daugiau. Jo gyvenimas bus proporcingas jo tikėjimui. Jo ramybės, kantrybės, drąsos, uolumo, darbų dydis priklausys nuo jo tikėjimo dydžio. Jūs skaitote apie tokius krikščionis, kaip Wesley, Whitefield, Venn, Bickersteht ar McCheyne ir sakote: ”O, kokias nuostabias dovanas ir malones turėjo šie žmonės”. Aš pasakysiu jums: geriau atiduokime šlovę šių malonių ir dovanų motinai, apie kurią kalba laiško Hebrajams 11 sk. Mes turime atiduoti garbę jų tikėjimui. Viskas jų gyvenime priklausė nuo tikėjimo. Jis įtakojo visą jų charakterį. Kai kurie gali sakyti: ”Jie daug meldėsi, todėl tiek daug padarė”. Tačiau, kodėl jie daug meldėsi? Todėl, kad tikėjo. Kas yra malda, jeigu ne tikėjimas, kalbant Dievui? Kiti galbūt pasakys: ”Jie buvo darbštūs, todėl turėjo tokią sėkmę?” Kodėl jie buvo tokie darbštūs? Todėl, kad tikėjo. Kas yra darbštumas, jeigu ne veikiantis tikėjimas? Treti pasakys: ”Jie buvo drąsūs, todėl tiek pasiekė”. Kodėl jie buvo drąsūs? Todėl, kad jų tikėjimas buvo stiprus. Kas yra krikščioniška drąsa, jeigu ne tikėjimas, sąžiningai atliekantis savo pareigas? Dar kiti pasakys: „jų šventumas ir dvasiškumas įkvėpė tokius darbus”. Kas padarė juos šventais? O gi gyvojo tikėjimo dvasia. Kas yra šventumas, jeigu ne įsikūnijęs tikėjimas?

Ar jūs norite augti malonėje ir mūsų Viešpaties Jėzaus pažinime? Ar norite nešti vaisių Jam? Ar norite būti šventais ir naudingais? Ar norite jūs šviesti šiame pasaulyje? Ar norite, kaip Mozė pasirinkti Dievą vietoj

pasaulio? Aš drįstu teigti, jog kiekvienas tikintysis į šiuos klausimus atsakys: ”Taip, taip, taip, aš to noriu visa širdimi”. Tuomet priimkite mano patarimą: eikite pas Viešpatį ir prašykite, kaip mokiniai prašė: ”Viešpatie, sustiprink mūsų tikėjimą”. Tikėjimas yra tikrojo krikščionio charakterio šaknis. Jeigu šaknis yra teisinga ir sveika, vaisiai greitai pasirodys. Jūsų dvasinis klestėjimas visada yra proporcingas jūsų tikėjimui. Tas, kuris tiki, kad ne tik bus išgelbėtas, bet ir pasotintas, bus tvirtas, pergalingas, drąsiai žengs šio pasaulio vandens paviršiumi ir darys didelius darbus.

Skaitytojau, jeigu jūs tikite tuo, ką aš parašiau ir norite būti šventu žmogumi, pradėkite veikti pagal savo tikėjimą. Mozė tebūna pavyzdys jums. Vaikščiokite jo pėdomis. Eikite ir darykite tą patį.

Devintas skyrius

Lotas

“Kadangi jis delsė...” (Prad. 19:16)

Šv. Raštas buvo užrašytas mūsų mokymui, todėl jame gausu pavyzdžių. Jie moko mus, ko mes turime vengti ir koku keliu mums reikia eiti. Lotas yra vienas iš ypatingų pavyzdžių Kristaus Bažnyčiai, nepaisant to, kad jo charakteris yra apibūdinamas labai trumpai: ”Jis delsė...”. Pažiūrėkime į jį. Kas buvo tas žmogus, kuris delsė? Jis buvo Abraomo sūnėnas. Kada jis delsė? Tą rytą, kai Sodoma buvo sunaikinta. Kur jis delsė? Sodomoje. Prieš kieno akis jis stovėjo ir delsė? Priešais angelų, kurie buvo pasiūsti sunaikinti miesto, akis. Netgi tokiu momentu jis delsė. Visa ši istorija yra ypatinga ir turi daug peno mūsų apmąstymams. Ji turi skambėti kaip trimitas ausyse tų, kurie išpažįsta save tikinčiaisiais. Aš manau, kad tai, ką kalbėsiu, privers kiekvieną iš mūsų susimąstyti. Galbūt tai yra žinia, kurios kaip tik reikia jūsų sielai šiandien. Jėzus Kristus sakė: ”Prisiminkite Loto žmoną” (Luko 17:32), o vieno Dievo tarno balsas kviečia jus šiandien prisiminti Lotą.

Panagrinėkime Loto padėtį, ką Šv. Raštas sako apie jį, kodėl jis delsė ir kokius vaisius tai atnešė. Aš noriu atkreipti į visa tai ypatingą dėmesį tų, kurie laiko save tikrais krikščionimis ir nori gyventi šventą gyvenimą. Tie, kurie nori gyventi šventai, turi aiškiai suvokti, kad mes negalime delsti. Kas buvo Lotas? Tai yra svarbu žinoti. Jeigu aš nekalbėsiu apie tai, aš nuskriausiu tą krikščionių grupę, kuriai ypač noriu padėti. Jeigu aiškiai neapibrėšiu keleto dalykų, kai kurie vėliau pasakys: ”Ech, Lotas buvo blogas žmogus, vargšas, silpnas, tamsus, neatsivertęs, šio pasaulio sūnus. Todėl nieko keisto, jog jis delsė”. Tačiau Lotas nebuvo toks žmogus. Lotas buvo tikras krikščionis, atsivertęs Dievo vaikas, jo siela buvo išteisinta ir jis buvo teisus žmogus. Ar mano skaitytojas turi malonę savo širdyje? Lotas taip pat ją turėjo. Ar mano skaitytojas turi viltį dėl išgelbėjimo? Lotas taip pat ją turėjo. Ar mano skaitytojas yra naujas kūrinys? Lotas taip pat buvo naujas kūrinys. Ar mano skaitytojas yra tas piligrimas, einantis siauru keliu, vedančiu į amžiną gyvenimą? Lotas taip pat juo ėjo. Negalvokite, jog tai yra mano asmeninė nuomonė ar fantazija, neturinti jokio pagrindo Šv. Rašte. Aš nenoriu, jog jūs tikėtumėte tuo vien dėl to, kad aš taip sakau. Šventoji Dvasia čia pašalina bet kokias abejones, nes vadina Lota teisiu (2Petro 2:7,8). Tai įrodo, jog jis turėjo malonę. Aišku, jis gyveno tarp nedorėlių ir

matė jų blogus darbus (2Petro 2:8), bet jis nebuvo nedorėlis. Norint būti Danieliumi Babilonijoje, Abdiju Achabo namuose, Abdiju Jeroboamo šeimoje, šventu Nerono rūmuose, teisiu Sodomoje, reikia turėti Dievo malonę. Be malonės tai neįmanoma.

Taip pat aišku, kad Loto siela buvo varginama nedorėlių palaido elgesio (2Petro 2:8). Jis buvo sužeistas, liūdnas ir nepatenkintas aplink esančia nuodėme. Tą patį jautė šventasis Dovydas, sakydamas: "Iš mano akių srūva upeliai, nes jie nesilaiko Tavo įstatymo... neištikimuosius matau ir bjauriuosi jais, nes jie nepaiso Tavo žodžio" (Psal.119: 136,158). Ir Paulius sako: "...man labai sunku ir nuolat liūdi mano širdis ...dėl savo brolių, tautiečių pagal kūną." (Rom. 9:2,3). Tik iš Dievo malonės jie galėjo būti tokiais. Loto siela kentėjo, matydama nedorėlių palaidą elgesį, jis netapo drungnu ir abejingu nuodėmei, kaip daugelis. Jų aplinka ir įpročiai neiškreipė jo suvokimo, kaip dažnai atsitinka daugeliui. Daug žmonių, susidūrę su nuodėme, iš pradžių reaguoja audringai, bet laikui bėgant, pripranta prie jos ir tampa abejingais jai. Tai ypač būdinga tiems, kurie gyvena kaimuose ir miestuose bei keliaujantiems. Tokie žmonės dažnai tampa abejingi poilsio dienos laužymui ir daugeliui kitų atvirų nuodėmės formų. Tačiau Lotas toks nebuvo ir tai yra ženklas, kad malonė viešpatavo jo širdyje. Taigi, Lotas buvo teišus ir teisingas žmogus, jis turėjo savyje Šventosios Dvasios antspaudą ir buvo dangaus paveldėtojas.

Prieš tęsdami, prisiminkime, jog tikras krikščionis gali turėti daug netobulumų, daug trūkumų, daug silpnumų, tačiau vis tiek būti tikru krikščionimi. Nepaniekinkime aukso vien dėl to, kad jis turi daug priemaišų. Nepaniekinkime malonės, nors ją ir lydi daug sugedimo. Skaitykite toliau ir jūs pamatysite, kad Lotas brangiai sumokėjo už savo delsimą, tačiau taip pat nepamirškite, jog jis buvo Dievo vaikas. Ką Šv. Raštas kalba apie jį? Ką mūsų minėtos eilutės sako apie Loto elgesį? Žodžiai yra stulbinantys: "Jis delisė". Kuo labiau mes suprasime, koks buvo laikas ir kokios aplinkybės, tuo labiau stebėsimes tuo. Lotas žinojo, kokioje baisyje padėtyje buvo miestas. "...jo garsus šauksmas pasiekė Viešpatį" (Prad. 19:13), tačiau netgi tokioje situacijoje delisė. Jis žinojo apie teismą, kuris ištiks šį miestą, nes angelai aiškiai pasakė: "...Viešpats pasiuntė mus jį sunaikinti." (Prad. 19:13). Nepaisant to, jis delisė. Jis žinojo, jog Dievas visada laikosi savo žodžio ir jį išpildo. Vargu ar būdamas Abraomo sūnėnu ir tiek laiko gyvendamas su juo, jis nežinojo tokių dalykų. Tačiau netgi tuomet jis delisė. Jis suprato, jog pavojus yra čia pat, todėl įspėjo savo žentus ir ragino juos bėgti. "...išeikite iš šios vietos, nes Viešpats sunaikins miestą." (Prad. 19:14). Tačiau jis pats delisė. Lotas matė Dievo angelus, stovinčius ten ir laukiančius, kol jis ir jo šeima išeis. Angelai jį ragino: "Imk žmoną ir abi dukteris, kad nebūtumėte sunaikinti dėl miesto kaltės." (Prad. 19:15). Tačiau jis vis delisė. Lotas buvo lėtas, kai turėjo skubėti; gaišo laiką, kai buvo brangi kiekviena minutė; jis abejojo, kai turėjo būti užtikrintas; tingus, kai turėjo būti uolus; drungnas, kai turėjo būti karštas. Tai atrodo keistai, netgi neįmanomai. Tai atrodo neįtikėtina. Tačiau Šventoji Dvasia būtent taip aprašo jo elgesį.

Aš manau, kad nors tai ir atrodo neįtikėtina, kad daug Dievo vaikų, daug tikrų krikščionių yra labai panašūs į Lotą. Atkreipkite dėmesį į tai. Daug tikrų Dievo vaikų žino daug, mato daug, tačiau negyvena pagal tai ir taip tęsiasi daugelį metų. Atrodo, jog jie daro labai daug, tačiau iš tiesų nejuda iš vietos. Jie pažįsta Kristų ir myli tiesą. Jiems patinka gilūs pamokslai ir jie sutinka su kiekviena Evangelijos doktrina. Tačiau juose yra kažkas netinkamo. Jų elgesys nuolat liūdina jų pastorius ir

brandesnius draugus krikščionis. Jie supranta, ką turi daryti ir vistiek lieka lyg paraližuoti. Jie tiki dangumi, bet troškimas jo jiems prilygsta fantazijai. Jie tiki pragaru, bet nelabai jo bijo. Jie myli Jėzų Kristų, tačiau mažai daro dėl Jo. Jie nekenčia velnio, tačiau atrodo, jog dažnai jį gundo. Jie supranta, jog laikas yra trumpas, bet gyvena taip, lyg čia būtų amžinai. Jie žino, jog turi kovoti kovą, bet yra labai ramūs. Jie žino, jog turi prieš akis bėgimą, kurį turi bėgti, bet sėdi. Jie suvokia, jog teismas yra prie durų ir rūstybė čia pat, tačiau vis tiek miega. Atrodo keistai, bet taip yra!

Ką galime pasakyti apie tokius žmones? Dažnai jie yra “suklupimo akmuo” savo tikintiems draugams ir namiškiams. Dažnai jie sukelia neviltį, abejones ir gilius svarstymus. Jie yra Loto broliai ir seserys. Jie delsia. Jie yra iš tų žmonių, kurie laikosi nuomonės, jog ne visi tikintieji gali būti tokie šventi ir dvasiški. Jie pripažįsta, jog šventumas yra nuostabus dalykas. Jie skaito apie tai ir mato tai kituose, tačiau jie negalvoja, jog visi esame pašaukti pasiekti tokius aukštus šventumo standartus. Kaip viskas bebūtų, jie yra įsitikinę, jog tai jiems yra nepasiekiamo. Jie yra iš tų žmonių, kurie turi neteisingą supratimą apie dievotumą, kaip jie tai vadina. Jie labai bijo būti konservatyviais ir “siaurais” savo prote ir visuomet bėga nuo to. Jie nori įtikti kiekvienam, prisitaikyti prie kiekvieno ir būti maloniais su visais, tačiau jie pamiršta, jog pirmiausiai turi stengtis patikti ir įtikti Dievui. Jie yra iš tų žmonių, kurie bijo aukotis ir išsižadėti savęs. Atrodo, jog jie niekada nėra gabūs vykdyti tokius Kristaus paliepimus, kaip “nešti kryžių”, ”nukirsti dešinę ranką”, ”išlupti dešinę akį.” (Mato 5:29,30). Jie neneigia, jog Kristus mokė apie tai, bet jie nesuranda vietos šiems paliepimams savo religijoje. Visą gyvenimą jie stengiasi padaryti duris platesnėmis ir kryžių lengvesniu. Tačiau nesėkmingai. Jie yra iš tų žmonių, kurie visada stengiasi išsilaikyti pasaulyje. Jie sugalvoja begalę priežasčių, kad nereikėtų atsiskirti nuo jo, daugybę pasiteisinimų, kad galėtų lankytis abejotinosose jo laisvalaikio praleidimo vietose ir išlaikyti abejotinas draugystes. Vieną dieną jie lankosi Biblijos studijų klaseje, o kita - šokių salėje. Vieną dieną jie pasninkauja ir dalyvauja Viešpaties vakarieneje bei priima sakramentus, o kita dieną iš pat ryto eina į lenktynes ir į operą vakare. Vieną dieną jie vos neisteriškai šaukia, sujaudinti vieno jausmingo pamokslininko, o kitą dieną verkia, skaitydami romaną. Jie nuolat stengiasi neišsiskirti iš pasaulio, netgi tuomet, kai yra įsitikinę, jog daro blogai ir žaloja save. Jie yra iš tų žmonių, kurie neranda būdo kaip kovoti su savo nuodėmėmis, tingumu, abejingumu, blogu charakteriu, išdidumu, egoizmu, nekantrumu ir pan. Jie leidžia sau būti ramiais ir nesijaudinti. Jie sako, kad tokia yra jų sveikata, fizinė būklė, toks yra jų charakteris, kelias ir išbandymai. Jų tėvas, jų motina, jų seneliai gyveno taip ir todėl jie negali nieko pakeisti savyje. Jūs tai girdite iš jų šiandien ir sutikę po metų, girdėsite tą patį. Iš viso to galime daryti vieną išvadą: jie yra Loto broliai ir seserys. Jie delsia.

Ech, jeigu jūs esate ta siela, kuri delsia, jūs nesate laimingas! Jūs tai žinote. Keista būtų, jeigu jūs būtumėte laimingas. Delsimas griaua krikščionišką laimę. Delsimas neleidžia džiaugtis vidine ramybe. Galbūt kurį laiką jūs bėgote gerai, tačiau dabar pamiršote pirmąją meilę. Nuo to laiko jūs nejaučiate pasitenkinimo ir nejausite jo tol, kol negrįšite prie savo “pirmųjų darbų.” (Apr. 2:5). Jūs esate kaip Petras, kuris suėmus Jėzų, sekė Jį iš tolo. Jūs pamatysite, jog šis kelias yra ne malonus, o sunkus. Ateikite ir pažiūrėkite į Lotą. Perskaitykite jo istoriją dar kartą ir dar kartą. Būkite išmintingas ir nedelskite kaip Lotas.

Kokios priežastys vertė Lotą delsti? Tai yra labai svarbus klausimas, todėl mes turime būti atidūs jam. Žinant ligos priežastį, galima ją išgydyti. O tas, kuris saugosi jos, daro dar geriau. Kas iš skaitytojų yra užtikrinti, jog nėra tokie kaip Lotas ir nedelsia? Paklauskite, ką aš kalbėsiu toliau apie Lotą. Jeigu jūs pasielgsite kaip jis, iš tiesų bus didelis stebuklas, jeigu jūsų neištiks jo likimas.

Pirmiausiai aš noriu pastebėti, jog Lotas blogai pasirinko dar būdamas jaunas. Vienu metu Abraomas ir Lotas gyveno kartu. Abraomas buvo vyresnis, bet būdamas nuolankus ir mandagus, jis leido pasirinkti Lotui pirmam žemę, kurioje gyvens. Jis sakė: „Jeigu tu eisi į kairę, aš eisiu į dešinę, o jeigu tu eisi į dešinę, aš eisiu į kairę.“ (Prad. 13:9). Kaip Lotas pasielgė? Mums sakoma, kad jis žiūrėjo į žalius, turtingus, drėgnus ir derlingus Jordano slėnius, esančius netoli Sodomos. Ši žemė buvo tinkama gyvuliams, joje buvo daug ganyklų. Lotas turėjo dideles bandas ir Jordano slėniai atitiko jo poreikius. Jis ir pasirinko šią žemę, vien dėl to, kad ji buvo turtinga ir gerai drėkinama (Prad. 13:10). Ši žemė buvo arti Sodomos! Tačiau tai nekėlė jam rūpesčių. Sodomos žmonės - būsimi jo kaimynai - buvo nedorėliai. Tai jam nebuvo svarbu. Jie buvo labai dideli nedorėliai Dievo akyse. Į tai Lotas nekreipė dėmesio. Ganyklos buvo derlingos, žemė gera. Jis troško tokių žemių savo bandoms. Jeigu prieš tai ir abejojo, tai žiūrint į šias žemes, visos abejonės dingo. Jis pasirinko ne tikėjimu, o regėjimu. Jis neklausė pas Dievą patarimo. Jis žiūrėjo į žemiškus, o ne dangiškus dalykus. Jis mąstė apie žemiškus turtus, o ne apie savo sielą. Jam rūpėjo tik tai, kas gali būti naudinga šiandien. Jis visiškai pamiršo amžinąjį gyvenimą. Tai buvo bloga pradžia.

Taip pat galime skaityti, kad Lotas susimaišė su nedorėliais, nors tam nebuvo jokios priežasties. „Abraomas gyveno Kanaano krašte, o Lotas – lygumos miestuose: Sodomos link statėsi palapines.“ (Prad. 13:12). Tai buvo didelė klaida. Kai kitą kartą Šv. Rašte išgirstame apie Lotą, jis jau gyvena Sodomoje: „...Lotą, kuris gyveno Sodomoje...“ (Prad. 14:12). Jis paliko savo palapines ir slėnius. Jis apsigyveno nedorame mieste. Nieko nežinome apie to persikėlimo priežastis, bet aš esu įsitikinęs, jog tai neįvyko Dievo paliepiamu. Galbūt jo žmonai labiau patiko miestas, ten ji galėjo gyventi socialinį gyvenimą. Aišku, kad ši moteris neturėjo malonės. Galbūt ji įtikino Lotą, jog dukroms bus geriau mieste, ten jos galės ištekėti ir susitvarkyti gyvenimą. Galbūt dukros troško gyventi mieste, kur galėjo lankytis vyriškose draugijose. Jos buvo jaunos ir lengvabūdiškos. Galbūt ir pačiam Lotui norėjosi gyventi mieste ir taip dar labiau praturtėti. Žmonės niekada nemąsto apie priežastis, iš kurių kyla jų troškimai. Tačiau čia vienas dalykas yra labai aiškus: Lotas gyveno Sodomoje be jokios rimtos priežasties. Kai Dievo vaikas daro ką tik mano paminėtus dalykus, nesistebėkime, jog jis negirdi įspėjimų apie būsimus nemalonumus, panašius į Loto (Prad. 14:12), jog jis, kaip Lotas, delsia pavojaus ir teismo dieną. Geriausias būdas pakenkti savo dvasiškumui ir atsitraukti nuo rūpinimosi amžinu gyvenimu yra priimti neteisingą, neįkvėptą Šv. Rašto sprendimą gyvenime ir apsigyventi be jokios priežasties tarp pasauliečių. Tai yra būdas, kurio dėka jūsų sielos pulsas bus silpnas ir lėtas. Tai yra būdas tapti neįautriu ir abejingu nuodėmei. Tai yra būdas apsiblausti dvasinio išvalgumo akims, ko pasekoje bus sunku atskirti gerą nuo blogo ir tai privers mus klupinėti, einant keliu, vedančiu į dangų. Tai yra būdas moraliniam paralyžiui, kurio pasekoje jūs klupsite ir drebėsite, eidami Siono link. Tai yra geriausias būdas parsiduoti savo priešui, suteikti velniui pranašumą kovos lauke, surišti savo

rankas tarnavime, surakinti savo kojas bėgime, išdžiovinti jėgos šaltinius, nusikirpti, kaip Samsonui, plaukus ir atiduoti save patį į filistinų rankas, išsidurti akis ir tapti vergu.

Gerai įsidėmėkime visus šiuos dalykus ir nepamirškime jų. Teišsąknija jie giliai mūsų širdyse. Jeigu nenorite tapti delšiančiu, kaip Lotas, būkite budrūs ir nesusimaišykite su pasaulio žmonėmis. Jeigu jūs nenorite tapti sausu, mieguistu, lėtu, bevaisiu, sunkiu, kūnišku ar kvailiu, būkite atidūs Loto pasirinkimui.

a. Prisiminkite tai, kai renkatės savo gyvenamą vietą. Nepakanka tik, kad namai būtų patogūs, vieta graži, tyras oras, kaimynai malonūs, kaina prieinama ir pragyvenimas nebrangus. To nepakanka. Jūs turite nepamiršti savo sielos. Ar šie jūsų namai padės jums eiti link dangaus ar link pragaro? Ar arti jų yra pamokslaujama Evangelija? Ar nukryžiuotas Kristus jums yra pasiekiamas? Ar šalia gyvena tikras Dievo žmogus, kuris rūpintųsi jūsų siela? Aš raginu jus, jei jūs mylite savo sielą, nepamiršti šių dalykų. Nepamirškite Loto pasirinkimo.

b. Prisiminkite tai, kai renkatės profesiją ar darbą. Nepakanka tik didelio atlyginimo, gerų honorarų, lengvo darbo ir daugelio privilegijų. Pagalvokite apie savo nemirtingą sielą. Ar ji bus maitinama ar mirs iš bado? Ar ji galės ten klestėti ar nyks? Ar ji turės laisvus sekmadienius, kad galėtų rūpintis savo dvasiškumu? Aš maldauju jus dėl Dievo gailestingumo, atkreipkite dėmesį į visa tai. Neskubėkite priimti sprendimų. Vertinkite viską Dievo šviesoje. Už auksą gali būti sumokėta per daug didelė kaina. Prisiminkite Loto pasirinkimą.

c. Prisiminkite tai, galvodami apie savo būsimą žmoną ar vyrą, jeigu jūs esate nevedęs ar netekėjusi. Nepakanka, kad ji ar jis patiktų tik jūsų akims, atitiktų jūsų skonį, kad jūsų mąstymas būtų panašus, kad jaustumėte artumą ir turėtumėte patogius namus gyventi. Reikia kažko daugiau. Prieš akis jūsų laukia visas gyvenimas. Galvokite apie savo nemirtingą sielą. Ar jūsų dvasinis gyvenimas klestės, gyvenant būsimoje santuokoje ar nyks? Ar jis bus daugiau dangiškas, o galbūt žemiškas? Ar jūs vis labiau artinsitės prie Kristaus ar prie pasaulio? Ar jūsų religija tvirtės? Nepamirškite viso to. „Galvokite“ - kaip sakė senasis Baxter - „galvokite ir vėl galvokite“, prieš susituokdami. „...nevilkite svetimo jungo...“ (2Kor. 6:14). Prisiminkite Loto pasirinkimą.

d. Prisiminkite tai, jeigu gaunate pasiūlymą dirbti traukinių bendrovėje. Nepakanka turėti gerą atlyginimą, nuolatinį darbą, vadovų pasitikėjimą, geras galimybes tobulėjimui. Tai yra geri dalykai, bet tai nėra viskas. Kaip seksis jūsų sielai, jeigu jūs dirbsite traukinių bendrovėje, kuri dirba sekmadieniais? Kokią dieną savaitėje jūs skirsite Dievo ir amžinybės reikalams? Kada jūs galėsite klausytis Evangelijos pamokslų? Pagalvokite apie visa tai. Kas iš to, kad jūsų kišenės bus pilnos, bet jūsų siela alks ir nyks? Būkite budrūs ir neparduokite Sabato dienos dėl geros darbo vietos! Prisiminkite Ezavą, kuris iškeitė pirmgimystę į lėkštę skanios sriubos. Prisiminkite Loto pasirinkimą.

Kai kurie skaitytojai galbūt galvoja: „Tikinčiajam nėra ko bijoti, jis yra Kristaus avis ir niekada nepražus, jam niekas nepakenks. Nejaugi tokie nereikšmingi dalykai yra tokie svarbūs?“ Jūs galite taip galvoti. Tačiau jeigu nekreipsite dėmesio į šiuos dalykus, jūsų siela niekada neklestės. Tikras krikščionis nebus atmetas, nors jis ir delsia. Tačiau jeigu jis delsia, tuščia tikėtis, jog jo religija

klestės. Malonė yra jautrus augalas. Jeigu jis nėra prižiūrimas ir saugomas šiame nedorame pasaulyje, jis suserga. Jūs galite atkristi, nors ir nemirsite. Ypatingai blizgantis auksas praranda savo blizgesį, būdamas drėgnoje aplinkoje. Pati karščiausia geležis tampa šalta. Pakanka ant jos užpilti truputį šalto vandens bei palikti vieną ir ji tampa kieta bei juoda. O po to reikės daug pastangų ir skausmo jai įkaltinti vėl iki raudonumo. Jūs galite būti uolus ir karštas krikščionis dabar. Jūs galite jaustis kaip Dovydas savo klestėjime: ”Būdamas saugus, sakiau: ”niekadose nesvyruosiu!” (Psal. 30:6). Neapsigaukite. Jums pakanka tik pasukti Loto keliu, tik priimti jo sprendimą ir greitai jūsų siela taps tokia, kaip Loto. Leiskite sau elgtis taip, kaip jis elgėsi ir greitai tapsite tokiu nelaimėliu kaip ir jis. Jūs tapsite Samsonu, kurį Dievo artumas apleido. Savo pačio gėdai jūs tapsite neapsisprendusiu ir abejojančiu teismo dieną. Jūsų religiją užpuls piktžaidė, kuri “suėd” visą jūsų gyvybingumą, jums net nesuvokiant to. Jūsų dvasinė stiprybė silps, kol jūs ją galutinai prarasite. Galiausiai, jūs prabusite suvokdami, kad jūsų rankos nėra pajėgios tarnauti Viešpačiui, kad jūsų kojos vos gali eiti Viešpaties keliais ir jūsų tikėjimas nesiekia nė garstyčios grūdo. Galbūt šis suvokimas ateis tokiu gyvenimo momentu, kai priešas artinsis, kaip viską šluojanti jūros banga ir jūsų poreikiai bus didžiausi.

Jeigu jūs nenorite tapti delisiančiu savo religijoje, apmąstykite visus šiuos dalykus. Būkite budrūs ir nedarykite to, ka darė Lotas. Kokius vaisius atnešė Loto delsimas? Aš negaliu nekaltinti apie šiuos dalykus ir ypač šiandien. Šiomis dienomis yra nemažai sakančių: ”Nepaisant visko, Lotas buvo išgelbėtas, buvo išteisintas ir pateko į dangų. Man to pakanka. Jeigu aš tik pateksiu į dangų, būsiu patenkintas”. Jeigu jūs taip galvojate, skaitykite toliau ir paklauskite manęs dar truputį. Aš parodysiu keletą vertų dėmesio dalykų iš Loto istorijos, kurie galbūt pakeis tokią jūsų nuomonę.

Aš visada laikysiuosi nuomonės, kad aukštas šventumo lygis ir didelis naudingumas yra neatsiejami, kad laimė ir Viešpaties artumas eina ranka rankon, kad delsiantys krikščionys negali tikėtis būti naudingais savo kartai nei būti labai šventais ar panašiais į Kristų, nei džiaugtis ramybe.

a. Pažiūrėkime į Loto gyvenimą Sodomoje. Tikriausiai Lotas gyveno ilgą laiką joje. Be abejonių, jis turėjo daug galimybių kalbėti sodomiečiams apie Dievo darbus ir pabandyti išgelbėti sielas iš nuodėmės. Tačiau atrodo, jog Lotas neturėjo jokios įtakos jiems. Jis neturėjo jokios įtakos ir svorio aplink gyvenusiems žmonėms. Jis neturėjo nei pagarbos nei baimės, kurią pasaulio žmonės dažnai jaučia tikram Dievo tarnui. Nė vienos teisios sielos nebuvo galima surasti visoje Sodomoje. Nė vienas Loto kaimynas nepatikėjo jo liudijimu. Nė vienas iš jo pažįstamų negerbė Dievo, kurį jis garbino. Nei vienas iš jo tarnų netarnavo Šeiminkui, kuriam jis tarnavo. Nei vienas Sodomos gyventojas nekreipė dėmesio į Loto bandymą sudrausti jų nedorumą. Štai ką jie sakė: ”...jis čia atvyko, kad gyventų kaip ateivis ir nori būti mūsų teisėju!...” (Prad. 19:9). Jo gyvenimas neturėjo jokio svorio, jo žodžių niekas negirdėjo, jo religija neįkvėpė nei vieno sekto juo. Tai manęs visiškai nestebina. Dažniausiai delsiančios sielos neturi jokios geros įtakos pasauliui ir neatneša jokios naudos Dievo darbui. Jų druska turi labai mažai sūrumo, kad pasūdytų aplink esantį nedorumą. Jie nėra “Kristaus laišakai”, kurie gali būti visiems žinomi ir visų skaitomi (2Kor. 3:2). Jų gyvenime nėra Kristaus atspindžio. Prisiminkime tai.

b. Taip pat Lotas nepadėjo niekam iš savo šeimos, artimųjų ar pažįstamų patekti į dangų. Nieko nežinome apie jo šeimos dydį, tačiau žinome, kad jis turėjo žmoną ir bent dvi dukteris tuo metu, kai buvo pašauktas išeiti iš Sodomos. Viena yra aišku: niekas jo šeimoje nebijojo Dievo! Kai jis kalbėjo savo žentams ir įspėjo juos apie ateinantį teismą, štai kaip jie elgėsi: ”...žentams atrodė, kad jis

juokauja.” (Prad. 19:14). Kokie tai baisūs žodžiai! Jie lyg sakė: ”ką tu čia kalbi, kam įdomu tavo žodžiai”. Tokie dalykai skausmingai įrodo, kad pasaulis paniekinančiai žiūri į delšiantį savo tikėjime.

Ką galime pasakyti apie Loto žmoną? Ji išėjo iš miesto kartu su juo, tačiau toli nenuėjo. Ji netikėjo ir nematė būtinybės palikti tą nedorą miestą. Jos širdis liko Sodomoje. Ji atsigręžė atgal, eidama paskui Lotą, nors buvo griežtai uždrausta tai daryti: ”...nežiūrėk atgal ir nesustok kur nors apylinkėje...” (Prad. 19:17) ir pavirto druskos stulpu. O Loto dukros? Iš tiesų jos pabėgo, bet tik tam, kad darytų velnio darbus. Jos tapo pagundymu savo tėvui ir palenkė nusikalsti jį viena iš pačių nedoriausių nuodėmių. Trumpai kalbant, Lotas buvo vienišas savo šeimoje. Jis nepadarė nieko, kad išgelbėtų nors vieną sielą iš pragaro. Tai manęs visiškai nestebina. Dvejojančias sielas stebi jų pačių šeimos ir paniekina jas. Jų artimieji mato jų neapsisprendimą, nors ir nesupranta nieko apie jų religiją. Jie padaro liūdną išvadą: “jeigu jis tikėtų viskuo, ką kalba, nebūtų toks”. Dvejojantys tėvai retai turi tikinčius vaikus. Vaiko akys mato daug daugiau, negu girdi jo ausys. Vaikas visada labiau kreipia dėmesį į tai, ką jūs darote, o ne į tai, ką jūs kalbate. Prisiminkite tai.

c. Lotas nepaliko jokio liudijimo paskui save. Po Sodomos sunaikinimo mes labai mažai žinome apie jį ir viskas, ką žinome yra labai nemalonu. Jis meldė leisti jam bėgti į Segorą, nes nepajėgė lipti į kalną (Prad. 19:19), vėliau išėjo iš to miesto ir apsigyveno urve. Visa tai yra ta pati istorija. Visa tai kalba apie jo silpnumą malonėje, kurią jis turėjo ir apgailėtiną jo sielos būseną. Nežinome, kiek metų jis gyveno po šių įvykių. Nežinome nei kada, nei kur jis mirė, ar matė dar kada nors Abraomą, nei ką jis kalbėjo, nei ką galvojo. Visi šie dalykai yra paslėpti. Mes skaitome apie paskutines Abraomo, Izaoko, Jokūbo, Juozapo, Dovydo dienas, tačiau nei žodžio neužsimenama apie Loto gyvenimo pabaigą. Tikriausiai jo mirties valanda nebuvo labai maloni. Atrodo, jog Šv. Raštas nutyli viską apie jo paskutines gyvenimo dienas ir nebe priežasties. Jo paskutines dienas gaubia skausminga tyla. Atrodo, kad jis vis labiau geso ir paliko kartų skonį apie save. Jeigu Naujajame Testamente nebūtų pasakyta, kad Lotas buvo teisus, mes tikriausiai abejotume jo išgelbėjimu. Manęs nestebina tokia liūdna jo pabaiga. Delšiantys krikščionys dažniausiai pjauna tai, ką pasėjo. Jų delsimas dažnai pateikia sąskaitą jų dvasios išėjimo momentu. Jie turi labai mažai ramybės šią dieną. Jie pasiekia dangų, bet ateina į jį išsekę, pavargę, žaizdoti, silpni, verkiantys ir drebantys. Jie yra išgelbėti, bet išgelbėti tarsi per ugnį (1Kor. 3:15).

Aš noriu įspėti skaitytojus, kad jie mane teisingai suprastų. Kaip lengvai žmonės, pasitaikius mažiausiai galimybei, neteisingai supranta dalykus, liečiančius jų sielas! Aš nesakau, kad tapę uolūs mes automatiškai tapsime naudingi šiam pasauliui. Nojus pamokslavo pasauliui 120 metų, bet tai neatnešė jokių rezultatų. Taip pat mūsų uolumas negarantuoja mūsų šeimos ar draugų atsivertimo. Netgi karaliaus Dovydo daugelis vaikų buvo neatsivertę. O ir pačio Viešpaties Jėzaus broliai Juo netikėjo. Aš kalbu apie tai, jog neįmanoma nepastebėti ryšio tarp Loto nedorumo ir jo delsimo, tarp Loto delsimo ir nesėkmės šeimoje bei pasaulyje. Aš manau, kad Šventoji Dvasia nori, jog mes tai matytume. Aš manau, kad Šventoji Dvasia norėjo parodyti jį krikščionims kaip pavyzdį. Aš manau, kad visa tai yra verta rimtų apmąstymų.

Baigdamas aš noriu keletą žodžių pasakyti tiems, kurie save laiko tikinčiais Kristumi. Aš nenoriu nuliūdinti jūsų širdžių nei suteikti neaiškų regėjimą apie krikščionišką kelią. Aš noriu tik draugiškai jus įspėti. Aš trokštu jums ramybės ir pasitenkinimo. Aš iš tiesų noriu matyti jus laimingus ir užtikrintus, linksmus ir išteisintus. Aš noriu jums gero. Jūs gyvenate laiku, kuriuo Loto delsimas ir jo

religija klesti. Šiandien krikščioniška srovė yra žymiai platesnė negu kada nors anksčiau, bet ji nėra tokia gili. Tam tikra krikščionybės rūšis šiandien yra labai madinga. Priklausyti tam tikrai Anglijos bažnyčios daliai, rūpintis jos interesais, kalbėti apie jos problemas, pirkti populiarias religines knygas, puikuotis jomis ant savo stalo, lankyti susirinkimus, įsirašyti į bendrijas, diskutuoti apie pamokslininkų nuopelnus, būti entuziastingu ir priimti kiekvieną išskylančią jausminės religijos formą - visa tai yra labai lengva pasiekti. Bet tai nedaro žmonių ypatingais, tai nereikalauja jokios reikšmingos aukos. Tai neveda link kryžiaus. Tačiau vaikščioti artimoje bendrystėje su Dievu, turėti iš tiesų dvasišką mąstymą, gyventi kaip ateiviams ir svetimšaliams, nesusimaišyti su pasauliu darbe, bendravime, laisvalaikio leidime, aprangoje, būti ištikimu Kristaus liudytoju, skleisti mūsų Mokytojo kvapą kiekviename susitikime, nepaliaujamai melstis, būti nuolankiais, gero charakterio, ramiais, maloniais, dosniais, kantriais, romiais, bijoti nuodėmės ir pasaulio įtakos - tai yra retai sutinkami dalykai šiandien. Tai nėra įprasti dalykai tarp tų, kurie vadina save tikrais krikščionimis ir dar blogiau, kad dėl to nėra visiškai pergyvenama ir liūdima.

Aš raginu visus tikrus krikščionis išgirsti tai, ką kalbėjau. Neatsukime nugaros tam. Nepykite, jog kalbu taip karštai. Aš noriu tik priminti: "...broliai, dar uoliau stenkitės sutvirtinti savąjį pašaukimą ir išrinkimą." (2Petro 1:10). Aš raginu jus nebūti abejingais, nerūpestingais, nepasitenkinti mažu malonės saiku nei būti tik truputį geresniais už pasaulį. Aš įspėju nesiekti to, ko neįmanoma pasiekti, t.y. tarnauti Kristui ir tuo pačiu bandyti išsilaikyti pasaulyje. Aš kviečiu jus būti krikščionimis visa savo širdimi, ieškoti vis didesnio šventumo, siekti dar didesnio pašventinimo, gyventi pasišventusį gyvenimą, aukoti savo kūną kaip gyvą auką Viešpačiui (Rom. 12:1), ir vaikščioti Dvasioje (Gal. 5:25). Aš raginu jus nebūti dvejojančiais, jeigu jūs norite būti laimingais ir naudingais.

Ar jūs žinote, ko reikalauja šis laikas? Tautos dreba, seni dalykai griūna, karalystės žlunga, žmonės yra sukrėsti ir akli. Ką tai kalba mums? Visa tai šaukia: "Krikščioni, nedelsk". Ar jūs norite būti pasiruošęs Kristaus sugrįžimui? Ar norite, kad jūsų strėnos būtų suveržtos, jūsų žibintas degtų, o jūs pats būtute gyvybingas ir pasiruošęs susitikimui su Juo? Tuomet nedelskite. Ar jūs norite mėgautis savo religija, jausti Šventosios Dvasios artumą savo viduje, žinoti, ką įtikėjote ir nebūti nusivylusiu, murmančiu, karčiu, melancholišku krikščioniu? Tuomet nedelskite. Ar jūs norite palikti ženklą po savęs ar norite, kad palydėtume jus į kapus pilni vilties ir neabejodami jūsų išgelbėjimu? Tuomet nedelskite. Ar jūs norite būti naudingas savo kartai ar norite ištraukti žmones iš jų nuodėmių ir atvesti pas Kristų, papuošti Jo mokymą ir išaukštinti Mokytoją jų akyse? Tuomet nedelskite. Ar jūs norite padėti savo vaikams ir artimiesiems eiti link dangaus ir nepaniekinti religijos? Tuomet nedelskite. Ar jūs norite gauti vainiką Kristaus atėjimo dieną, o ne būti nereikšminga ir maža žvaigždute šlovingame danguje bei paskutiniu ir mažiausiu dangaus karalystėje? Tuomet nedelskite. Tenebūna nei vieno delsiančio mūsų tarpe. Laikas, mirtis, teismas, velnias, pasaulis nedelsia, todėl mes, Dievo vaikai, taip pat nedelskime.

Ar nors vienas skaitytojas jaučiasi delsiančiu? Ar jūs jaučiate, jog jūsų širdis yra apsunkusi ir jūsų sąžinė verkia, skaitant šias eilutes? Ar jūsų viduje kažkas kužda: "tai apie mane"? Tuomet kažkas jūsų sieloje nėra gerai. Pabuskite ir bandykite pakeisti tai. Jeigu jūs esate toks žmogus, eikite greitai pas Kristų ir prašykite, kad Jis jus išgydytų. Jūs turite grįžti prie seno šaltinio. Vėl turite ateiti pas Kristų ir būti išgydytu. Eikite pas Jį nedelsdami. Negalvokite, jog viskas yra prarasta. Negalvokite, jog jūsų sielos sausumui, mieguistumui ir sunkumui nėra vilties nei atstatymo. Argi Kristus nėra Gydytojas,

gydantis visas dvasines ligas? Argi jis negydė visokių ligų, vaikščiodamas žemėje? Ar jis neišvarė visokių velnių? Ar jis nepakėlė vargšo nelaimėlio Petro ir neįdėjo į jo lūpas naujos giesmės? Tikėkite, kad Jis gali atgaivinti savo darbą jumyse. Nusigręžkite nuo savo neapsisprendimo, išpažinkite savo kvailumą ir ateikite pas Kristų. Palaiminti yra pranašo žodžiai: ”Pripažink Viešpačiui, savo Dievui, kad buvai neištikima ir nusikaltai... sugrįžkite, nuklydusieji vaikai ir Aš išgydysiu jūsų sukilimus...” (Jer. 3:13,22). Nepamirškime ne tik savo, bet ir mūsų brolių bei seserų sielų. Jeigu matote, kad šalia esantis delsia, bandykite pažadinti jį. “...raginkite vieni kitus kasdien - kol dar sakoma “Šiandien”...” (Hebr. 3:13), “...žiūrėkite vieni kitų...” (Hebr. 10:24). Nebijokime pasakyti vienas kitam: ”Nejaugi tu pamiršai Lotą? Pabusk ir daugiau nedelsk”.

Dešimtas skyrius

Moteris, kurią turime prisiminti

“Prisiminkite Loto žmoną...” (Luko 17:32)

Šv. Rašte nerasime daug tokių įspėjimų, kaip šis. Viešpats Jėzus Kristus mums sako: ”Prisiminkite Loto žmoną”. Loto žmona laikė save religinga, jos vyras buvo teisus žmogus (2Petro 2:8). Ji paliko Sodomą kartu su juo, tačiau eidama iš paskos, nepaisė Viešpaties paliepimo ir atsigręžė atgal. Tai lėmė jai staigią mirtį ir ji pavirto druskos stulpu. Viešpats Jėzus Loto žmoną pateikia kaip pavyzdį savo Bažnyčiai. Jis sako: ”Prisiminkite Loto žmoną”. Tai yra rimtas įspėjimas, žinant, kokius žmones Jis turi galvoje. Jėzus neragina čia prisiminti Abraomo, Izaoko ar Jokūbo. Jis neragina prisiminti nei Saros, nei Onos, nei Rutos. Ne, Jis iškelia tą, kurios siela pražuvo amžiams. “Prisiminkite Loto žmoną”. Tai yra rimtas įspėjimas, jei pamatysime, kokią temą čia nagrinėja Kristus. Jis kalba apie savo antrąjį atėjimą ir pasaulio teismą. Jis parodo baisią padėtį, kai žmonės nebus tinkamai pasiruošę Jį sutikti. Atkreipdamas dėmesį į Loto žmoną, Jis turi galvoje paskutines dienas. Tai yra rimtas įspėjimas, jei atkreipsime dėmesį į tai, koks žmogus jį skelbia. Viešpats Jėzus yra pilnas meilės, gailestingumo ir gerumo. Jis yra tas, kuris nesulaužo sulinkusios nendrės ir neužgesina rusenancio dagčio. Jis gali verkti dėl netikinčios Jeruzalės ir melstis už žmones, kurie Jį nukryžiavo. Ir vis dėlto Jis galvoja, jog gerai yra prisiminti pražuvusias sielas. Todėl sako: ”Prisiminkite Loto žmoną”. Tai yra rimtas įspėjimas, jei pamatysime, kokiems žmonėms jis yra skirtas pirmiausiai. Jėzus čia kalbėjo su savo mokiniais. Jis kreipėsi ne į fariziejus ar Rašto aiškintojus, kurie Jo nekentė, o į Petrą, Jokūbą, Joną ir visus tuos, kurie Jį mylėjo. Tačiau netgi juos Viešpats įspėjo. Šis Jėzaus įspėjimas neskambėjo abejingai. Jis nesakė: ”Būkite atidūs, stenkitės nesekti jos pavyzdžiu, nebūkite kaip Loto žmona... ir pan.” Jis kalbėjo visiškai kitaip: “prisiminkite”. Tai reiškė, jog pamiršus tai, mums iškyla pavojus. Jis sužadina mūsų tingią atmintį, Jis įsako turėti tai visada prieš savo akis.

Šiame skyriuje aš noriu atkreipti dėmesį į visas pamokas, kurias mus pateikia Loto žmonos istorija. Aš manau, kad joje yra daug naudingų pamokymų Bažnyčiai. Paskutinės dienos vis labiau artėja, antrasis Jėzaus

Kristaus atėjimas yra čia pat, pasaulietškumas kasmet vis labiau auga bažnyčiose. Pasirūpinkime priešnuodžiais šiai pasaulietškumo ligai ir gerai suvokime Loto žmonos istoriją. Iš pradžių prisiminkime visas tas religines privilegijas, kuriomis naudojosi Loto žmona, paskui pažiūrėsime į jos nuodėmę ir Viešpaties teismą jai.

1. Religinės privilegijos, kuriomis naudojosi Loto žmona. Abraomo ir Loto dienomis tikroji gelbstinti religija žemėje buvo menkai žinoma. Nebuvo Biblijų, tarnautojų, bažnyčių, misijų nei misijonierių. Dievo pažinimas apsiribojo keletu išrinktų šeimų. Dauguma žemės gyventojų gyveno tamsoje, nežinojime, prietaruose ir nuodėmėje. Galbūt, ne vienas iš šimto neturėjo tokio pavyzdžio, tokios dvasinės draugijos, tokio aiškaus pažinimo ir tokių tikslų įspėjimų, kaip Loto žmona. Palyginus su milijonais jos laikmečio žmonių, ji buvo tikrai palaiminta. Jos vyras buvo dievobaimingas žmogus. Šalia jos gyveno Abraomas, tikėjimo tėvas. Šių teisių žmonių tikėjimas, pažinimas ir maldos jai buvo pažįstami dalykai. Neįmanoma, kad ji gyvendama su jais palapinėse, nežinojo, kas jie yra ir kam jie tarnavo. Religija jiems nebuvo formalus dalykas, tai buvo jų gyvenimo ir veiksmų pamatas. Visa tai Loto žmona turėjo matyti bei žinoti ir tai nebuvo menka privilegija. Kai Abraomas pirmą kartą gavo Dievo pažadus, Loto žmona tikriausiai buvo ten. Kai jis statė aukurą šalia savo palapinės tarp Hajo ir Betelio, tikriausiai ji stebėjo visa tai. Kai jos vyras buvo paimtas į Chedorlaomero karaliaus nelaisvę ir išlaisvintas Dievo pagalba, ji tikriausiai buvo su juo. Kai angelai atėjo į Sodomą ir išpėjo jos vyrą palikti miestą, ji juos matė. Kai jie juos paėmė už rankų ir išvedė už miesto, ji buvo viena iš jų. Dar kartą sakau, jog tai nebuvo menkos privilegijos.

Kokią įtaką visos šios privilegijos darė Loto žmonai? Jokios, absoliučiai jokios. Nepaisant visų galimybių ir malonės būdų, nepaisant visų įspėjimų ir dangaus ženklų, ji gyveno ir mirė be malonės, neištikima, neatgailaujanti ir netikinti. Jos suvokimo akys niekada neatsimerkė, jos sąžinė niekada neprabudo, jos valia niekada nepakluso Dievui, jos troškimai niekada nebuvo nukreipti į dangų. Jos religija buvo tik mados, o ne širdies dalykas. Tai buvo tik kaukė, kurią ji užsidėdavo, norėdama įtikti vyrui. Ji elgėsi taip, kaip ir visi kiti Loto namuose: ji prisitaikė prie vyro gyvenimo būdo, nesipriešino jo religijai, tačiau visą tą laiką jos širdis nebuvo teisingoje padėtyje prieš Dievą. Pasaulis viešpatavo jos širdyje ir jos širdis buvo pasaulyje. Taip ji gyveno ir taip ji mirė.

Iš viso to galime daug ko pasimokyti. Čia yra viena pamoka, kuri yra labai svarbi mūsų dienomis. Mes gyvename laiku, kai aplinkui apstu Loto žmonių. Paklauskite, ką ši pamoka nori mums pasakyti. Tik religinės privilegijos neišgelbės nei vienos sielos. Jūs galite turėti daug įvairių dvasinių privilegijų. Jūs galite gyventi pačių didžiųjų palaiminimų ir didžiausios malonės šešėlyje. Jūs galite naudotis geriausiais pamokslais ir girdėti geriausius pamokymus, galite gyventi šalia šviesos, pažinimo, šventumo ir geros draugijos. Visa tai galite turėti ir vis dėlto būti neatsivertusiu ir galiausiai pražūti per amžius. Aš žinau, kad ši doktrina kai kuriems skaitytojams yra per kieta. Aš žinau, kad daugelis svajoja, jog turėdami dvasines privilegijas, jie taptų rimtais krikščionimis. Dabar jie nėra tokie, kokiais turėtų būti. Jie sutinka su tuo, bet sako, kad jų gyvenime yra daug kliūčių ir sunkumų. Duok jiems dievobaimingą vyrą ar žmoną, duok jiems dievobaimingą draugiją ar pamokslininką, duok jiems Evangelijos žinią ir palaiminimus, ir tuomet jie gyvens su Dievu. Deja, jie klysta. Tai yra visiškas paklydimas. Sielos išgelbėjimui reikia kažko daugiau, negu tik palaiminimą. Joabas buvo Dovydo karvedys, Giezis buvo Elisiejaus tarnas, Demas buvo Pauliaus bendražygis, Judas Iskarijotas buvo Kristaus mokinys ir Lotas turėjo pasaulietšką ir neatsivertusią žmoną. Visi jie mirė savo nuodėmėse, nepaisant pažinimo, įspėjimų ir galimybių. Visa tai mus moko, jog nepakanka tik privilegijų. Tam reikia Šventosios Dvasios malonės. Vertinkime dvasines privilegijas, bet nepasitikėkime jomis amžinai. Troškime

turėti jas visą savo gyvenimą, bet nepadėkime jų į Kristaus vietą. Naudokimės jomis, jei Dievas suteikia jas mums, tačiau būkime atsargūs. Jei jos nėra teisingai naudojamos, jos atneša tik žalą: jos sudegina sąžinę, padidina mūsų kaltę ir pasmerkimą. Ta pati ugnis, kuri išlydo vašką, sukietina molį. Ta pati saulė, kurios dėka medžiai auga, išdžiovina juos ir paruošia sudeginimui. Niekas taip neužkietina žmogaus širdies kaip nevaisinga bendrystė su šventais dalykais. Dar kartą sakau, privilegijos pačios iš savęs nedaro žmonių krikščionimis. Tai daro tik Šventosios Dvasios malonė. Be Jos joks žmogus nebus išgelbėtas.

Aš prašau šių dienų evangeliškų bažnyčių narius atkreipti dėmesį į tai, ką aš dabar kalbu. Jūs einate į bažnyčią, kurios pastorius yra A ar B ir galvojate, kad jis yra nuostabus pamokslininkas, jūs džiaugiatės jo tarnavimais ir negalite klausyti jokių kitų su tokiu pačiu malonumu, jūs išmokote daug dalykų iš jo, laikote didele privilegija būti jo klausytoju ir pan. Visa tai yra gerai. Jūs turite dideles privilegijas. Aš būčiau patenkintas, jei tokių tarnų, kaip jūsų pastorius, būtų tūkstančiai. Tačiau nepaisant viso to, kas yra jūsų širdyje? Ar jūs gavote Šventąją Dvasią? Jei jūs Jos neturite, jūs nesate geresnis už Loto žmoną.

Aš raginu krikščioniškų šeimų tarnus atkreipti dėmesį į tai, ką aš kalbu. Didelė privilegija yra gyventi namuose, kuriuose viešpatauja Dievo baimė. Didelė privilegija yra girdėti šeimą meldžiantis rytais ir vakarais, nuolat klausytis Dievo žodžio paraginimų, turėti sėkmadienius laisvus ir galėti eiti į bažnyčią. Tai yra geri dalykai, kurių visi mes turėtume norėti. Joks didelis atlyginimas ar lengvas darbas negali kompensuoti nuolatinio pasaulietiško, Sabato laužymo ar nuodėmės. Tačiau būkite budrūs ir negalvokite, jog dėl šių visų privilegijų jūs einate tiesiai į dangų. Jūs turite turėti malonę savo širdyje. Priešingu atveju, jūs nesate geresnis už Loto žmoną.

Aš prašau religingų tėvų vaikus atkreipti dėmesį į tai, ką sakau. Viena iš didžiausių privilegijų yra būti dievobaimingų tėvų vaikais ir augti apsuptiems maldų. Iš tiesų didelis palaiminimas yra būti mokomam Evangelijos tiesų nuo mažens, suprasti nuodėmę, pažinti Kristų ir Šventąją Dvasią, šventumą ir dangų. Vis dėlto būkite budrūs ir nelikite nevaisingi šių visų privilegijų apsuptyje. Įsitikinkite, jog jūsų širdis nėra kieta, neatgailaujanti ir pasaulietinė. Jūs negalite įeiti į dangaus karalystę vien dėl to, kad jūsų tėvai yra tikintys. Jūs pats turite atgailauti, tikėti ir šventėti. Priešingu atveju, jūs esate kaip Loto žmona.

Aš prašau Dievo, kad visi krikščionys galėtų tai suprasti. Nepamirškime, kad privilegijos negali mūsų išgelbėti. Šviesa, pažinimas, geras mokymas, malonės gausa, šventų žmonių draugija yra dideli palaiminimai. Laimingi yra tie, kurie juos turi! Vis dėlto yra vienas dalykas, be kurio visos šios privilegijos yra tuščios. Tai Šventosios Dvasios malonė. Loto žmona turėjo daug privilegijų, bet neturėjo malonės.

2.Loto žmonos nuodėmė. Loto žmonos nuodėmę Šventoji Dvasia aprašo labai trumpai ir paprastai: ”ji eidama paskui vyrą, atsisuko atgal ir pavirto druskos stulpu”. Mes žinome tik tiek. Tačiau šioje istorijoje yra vienas ypatingas dalykas. Atsigręžimas atgal buvo jos nuodėmė. Ar jums tai atrodo menka nuodėmė? Ar Loto žmonos nusižengimas nėra vertas bausmės? Aš manau, kad tokios mintys šmėstelį ne vienam iš mūsų. Tačiau šioje istorijoje yra žymiai daugiau, negu galima pastebėti iš pirmo žvilgsnio.

a. Šis atsigręžimas buvo menkas dalykas, tačiau jis parodo tikrąjį Loto žmonos charakterį. Smulkmenos dažnai parodo žmogaus proto būseną žymiai geriau, negu dideli dalykai ir maži simptomai dažnai yra mirtinių ligų požymiai. Vaisius, kurio atsikando Ieva, buvo smulkmena, tačiau tai parodė, jog ji krito iš savo nekaltumo į nuodėmę. Plyšys sienoje yra smulkmena, bet jis parodo, jog pamatai yra pažeisti ir pastatas nėra saugus. Lengvas kosulys ryte atrodo nereikšmingu, tačiau jis parodo, jog su jūsų fizine sveikata kažkas negerai. Šiaudas gali parodyti vėjo kryptį ir vienas žvilgsnis gali atskleisti nusidėjėlio sugedusios širdies būseną (Mato 5:28).

b. Loto žmonos atsigrėžimas yra nereikšmingas dalykas, bet jis kalba apie jos nepaklusnumą. Angelo paliepimas buvo griežtas ir besąlygiškas: „nežiūrėk atgal...“ (Prad. 19:17). Šiam paliepimui Loto žmona nepakluso. Šventoji Dvasia sako, jog paklusnumas yra geriau už aukas ir nepaklusnumas prilygsta burtininkavimui (1Sam. 15:22,23). Kai Dievas kalba per savo Žodį ar per savo tarnus, žmogaus pareiga yra labai aiški: jis turi paklusti.

c. Loto žmonos atsigrėžimas mums kalba apie jos netikėjimą. Atrodo, jog ji abejojo, kad Viešpats tikrai sunaikins Sodomą. Atrodo, jog ji netikėjo, kad pavojus yra čia pat ir reikia skubėti. Be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui (Hebr. 11:6). Nuo to momento, kai žmogus pradeda galvoti, jog žino daugiau už Dievą ir kad Dievas juokauja įspėdamas, - jo siela yra dideliame pavojuje. Nors mes ir negalime suprasti visų Dievo kelių ir motyvų, mūsų pareiga yra būti ramiais ir pasitikėti Juo.

d. Šis Loto žmonos atsigrėžimas kalba mums apie jos slaptą meilę pasauliui. Jos širdis buvo Sodomoje, nors kūnas ir pabėgo iš jos. Visi jos jausmai liko ten. Jos akys atsigrėžė į ten, kur buvo jos lobis, - kaip kompas rodyklė visuomet atsisuka į šiaurę. Būtent tai ir yra nuodėmės viršūnė. „...draugystė su pasauliu yra priešiškas Dievui.“ (Jok. 4:4). „Jei kas myli pasaulį, jame nėra Tėvo meilės.“ (1Jono 2:15).

Ši mūsų temos dalis yra verta ypatingo dėmesio. Aš manau, kad būtent tai Viešpats labiausiai norėjo mums pabrėžti. Aš manau, kad Viešpats nori, kad mes pamatytume, jog Loto žmona pražuvo, nes žiūrėjo atgal į pasaulį. Jos išpažinimai buvo teisingi, bet kartu ir apgaulingi, nes ji niekada nepaliko pasaulio. Atrodė, jog ji eina saugiu keliu, tačiau netgi tuomet pačios giliausios jos mintys buvo pasaulyje. Viešpats Jėzus nori, kad mes suvoktume, kokį didelį pavojų kelia pasaulietiškumas. O, kad mes turėtume akis tai pamatyti ir širdis tai suvokti!

Aš galvoju, kad šiuo laiku, kaip niekad anksčiau, įspėjimai apie pasaulietiškumą yra ypač reikalingi Kristaus Bažnyčiai. Sakoma, kad kiekviena epocha turi savas epidemijas. Meilė pasauliui yra epidemija, apėmusi krikščionių sielas šiandien. Tai yra maras, vaikščiojantis tamsoje. Tai liga, uždengianti dienos šviesą. Jis palietė daug žmonių ir daug stprių vyrų buvo jo sužeisti. Aš iš tiesų noriu skelbti pavojų ir pažadinti apsnūdusias sąžines visų tų, kurie laiko save tikinčiais. Aš noriu nuoširdžiai šaukti: prisiminkite Loto žmoną! Ji nebuvo nei žudikė, nei paleistuvė, nei vagilė, o tik tikinti, atsigrėžusi atgal. Tūkstančiai žmonių yra pakrikštyti mūsų bažnyčiose. Tai įrodo jų moralumą ir ištikimybę, bet netgi taip jie yra meilės pasauliui aukos. Tūkstančiai bėga teisingai kurį laiką ir trokšta pasiekti dangų, tačiau vėliau pradeda bėgti vis lėčiau, kol galiausiai palieka tai ir atsuka nugarą Kristui. Kas juos sulaikė? Ar jie „sužinojo“, kad Biblija nėra tiesa? Ar Jėzus Kristus neišpildė savo pažado? Ne, jokių būdu. Juos užklupo epidemija. Jie užsikrėtė meile pasauliui. Aš raginu evangelikų tarnautojus atidžiai paskaityti šias eilutes ir pažiūrėti į savo bendruomenes. Aš raginu kiekvieną krikščionį pažiūrėti į savo pažįstamų ratą. Aš esu įsitikinęs, jog kalbu tiesą. Aš manau, kad šiandien yra ypač svarbu prisiminti Loto žmoną.

a. Kiek daug religingų šeimų vaikų pradeda gerai, o baigia blogai. Vaikystėje jie atrodė labai religingi. Jie galėjo atmintinai kartoti daygybę giesmių, turėjo dvasinius jausmus ir nuodėmės suvokimą, jie išpažino savo meilę Kristui ir troško eiti į dangų, su džiaugsmu lankė bažnyčią ir klausė pamokslų, kalbėjo žodžius, kurie jų tėvams atrodė kaip malonės ženklai, elgėsi taip, kad aplinkiniai klausinėjo: „kas gi bus iš to vaiko?“ Tačiau greitai visa tai išgaravo kaip ryto rūkas ar rasa. Berniukas tapo jaunuoliu, kuriam rūpi tik linksmybės, sportas ir troškimų tenkinimas. Mergaitė tapo mergina, kuriai rūpi tik drabužiai, vaikinių kompanijos, novelių skaitymas ir pasisekimas. Kur dingio tas tiek daug žadantis dvasiškumas? Jis išgaravo, buvo iškeistas į meilę pasauliui. Jie vaikšto Loto žmonos pėdomis. Jie žiūri atgal.

b. Kiek daug šeimų atrodo tikrai religingomis. Tačiau vėliau, vaikams paaugus, jos išsiskiria. Pirmaisiais savo santuokos metais atrodė, kad jie kruopščiai seka Kristumi ir liudija apie Jį. Jie nuolat dalyvavo evangelizaciniuose susirinkimuose, darė gerus darbus, niekada nedalyvavo tuštybėse ir pan. Tiek jų tikėjimas, tiek gyvenimas buvo rimti ir neatsiejami vienas nuo kito. Tačiau dažnai, kai šeima pradeda bręsti, kai sūnūs ir dukros paauga, dvasinis maras užpuola namus. Pasaulio raugas pasirodo jų įpročiuose, jų aprangoje, jų laisvalaikyje ir darbe. Jie jau nėra atidūs juos supančiai kompanijai nei vietoms, kurias lanko. Kur yra ta skirianti linija, kurios anksčiau taip griežtai laikėsi? Kur yra susilaikymas nuo pasaulietiško laisvalaikio leidimo būdų, kuriam anksčiau buvo tokie atidūs? Visa tai yra pamiršta. Viskas buvo padėta į šalį, kaip senas rakandas. Jie labai pasikeitė, nes pasaulio dvasia užėmė savo pozicijas jų širdyse. Jie vaikšto Loto žmonos pėdomis. Jie atsigrėžė atgal.

c. Kiek daug jaunų merginų iki 20 - 21 metų myli religiją, o vėliau praranda viską. Iki šio momento jų religija turi viską, ko tik galima norėti. Jos išlaiko įprotį melstis, skaityti Bibliją, lankyti vargšus, mokyti sekmadieninėse mokyklose, rūpintis kitais, turėti religingus draugus. Joms patinka kalbėti religinėmis temomis, jų laišakai pilni religinių išsireiškimų. Tačiau greitai apsireiškia jų nepastovumas ir jos viską, ką tiek laiko statė, sugriauna dėl meilės pasauliui. Žingsnis po žingsnio jos atsitraukia ir praranda savo pirmąją meilę. Žingsnis po žingsnio matomi dalykai išstumia nematomus ir kaip skėrių armija, suėda viską, kas buvo žalia jų sielose. Žingsnis po žingsnio jos palieka tai, ką anksčiau išpažino. Jos jau nėra uolios dėl sveikos doktrinos, kitų religingumo vertinimas joms jau atrodo didžiulė nemeilės išraiška ir pan. Vis dažniau jos linksta prie tokių žmonių, kurie neturi aiškios priklausomybės religijai. Galiausiai jos visiškai palieka savo krikščionybės likučius ir tampa pasaulio dukromis. Jos eina Loto žmonos pėdomis. Jos atsigrėžė atgal.

d. Kiek daug mūsų bažnyčių narių buvo karšti ir uolūs, o dabar tapo mieguistais, formaliais ir šaltais. Kažkurį laiką atrodė, kad nėra gyvesnių už juos religijoje. Jie buvo tokie atidūs malonei, taip karštai rūpinosi Evangelijos skelbimu ir darė tiek daug gerų darbų. Jie buvo tokie dėkingi už visus dvasinius pamokymus, taip troško augti malonėje. Tačiau dabar viskas pasikeitė. Meilė kitiems dalykams užvaldė jų širdis ir užgožė Dievo žodžio sėklą. Pasaulio pinigai, pasaulio atlygis, pasaulio literatūra, pasaulio garbė dabar yra pirmose vietose jų širdyje. Kalbėk jiems apie dvasinius dalykus ir pamatysi, kad tai neturi jokio atgarsio jų širdyse. Pažiūrėk į jų kasdieninį gyvenimą ir pamatysi, jog jame nėra jokio uolumo dėl Dievo karalystės. Jie yra religingi, bet tik tiek. Buvusios krikščionybės daigas išdžiūvo ir pranyko. Dvasinė ugnis buvo užgesinta ir viskas atšalo. Liepsna, kuri anksčiau taip ypatingai degė, dabar užgeso. Jie nusekė Loto žmonos pėdomis. Jie atsigrėžė atgal.

e. Kiek daug pastorių sunkiai dirba keletą metų, o paskui tampa tingiais ir abejingais. Savo tarnavimo pradžioje jie nori būti atsidavę Kristui. Jie daro tai laiku ir nelaiku, jų tarnavimai yra gyvi ir jų bažnyčios pilnos. Jų bendruomene yra gerai rūpinamasi, jis bendrauja su tikinčiaisiais, lanko juos namuose, meldžiasi su jais. Tačiau, kaip dažnai pradėję Dvasia, baigia kūnu, nes pamilsta pasaulį. Kaip Dalila atėmė iš Samsono jėgą, taip pasaulis atima iš jų jėgą. Jie pasirenka patogų gyvenimą, susituokia su pasaulietiška žmona, išsipučia nuo išdidumo, apleidžia studijas ir maldą. Ledo gabalėlis nušaldo dvasinį žiedą, kuris atrodė taip gražiai. Jų pamokslai praranda patepimą ir jėgą, jų kasdieninis tarnavimas vis labiau siaurėja, kompanija, su kuria jis bendrauja, darosi vis mažiau rinktinė ir jų pokalbiai tampa vis labiau žemiškais. Jie jau neignoruoja žmonių nuomonės, jie pradeda bijoti dėl savo „kraštutinumų“ ir bijo ižeisti klausytojus. Galiausiai žmogus, kuris atrodė, kad bus tikras apaštalų sekėjas ir geras Jėzaus Kristaus karys, pasilieka prie savo šulinių, kaip sodininkas ar žemdirbys, kaip tas, kuris nieko neižeidžia ir nieko neišgelbsti. Jo bažnyčia yra pusiau tuščia, jo

įtaka mažėja, pasaulis surišo jo kojas ir rankas. Jis nuėjo Loto žmonos keliu. Jis atsigręžė atgal. “Prisiminkime dr. Dodd! Aš pats girdėjau jį kalbant savo bažnyčiai, jog jis turėjo palikti tarnavimą, nes tapo netinkamu. Jis pasidavė savo nedorai prigimčiai ir kokia mirtimi mirė! Jis buvo pakartas dėl dokumentų klastojimo. (Venn’s Life and Letters. p.238. Edit.1853).

Liūdna yra rašyti apie šiuos dalykus ir dar liūdniau juos matyti. Liūdna stebėti, kaip krikščionys nuramina savo sąžines melagingais argumentais ir apgina savo pasaulietiškumą, kalbėdami apie “pareigas”, “mandagumą” ir būtinybę turėti “linksną religiją”. Liūdna yra stebėti, kaip jų galantiškas laivas, išplaukęs į gyvenimo kelionę, kupinas sėkmės vilčių, tačiau turintis pasaulietiškumo skylę, pražūna horizonte su visu savo svoriu ir užtikrintumu. Dar liūdniau yra stebėti, kaip daugelis apsigaua, galvodami, kad viskas yra gerai su jų sielomis, kai iš tiesų viskas yra blogai, nes jie myli šį pasaulį. Jie to nepastebi. Jie pradeda kaip Jokūbas, Dovydas ar Petras, bet baigia kaip Ezavas, Saulius ar Judas Iskarijotas. Jie pradeda kaip Ruta, Ona ar Marija ir baigia kaip Loto žmona. Venkite pasidalijusios širdies religijos. Nesekime Kristumi, noredami įtikti savo šeimai ar draugams ar išlaikyti šeimos tradicijas, ar atrodyti pagarbiais ir turėti religinę reputaciją. Sekite Kristumi dėl Jo pačio. Būkite atsargus, būkite tikras, būkite garbingas, būkite rimtas visa savo širdimi. Jeigu esate religingas, tebūna jūsų religija tikra. Budėkite ir nenusidėkite Loto žmonos nuodėme. Negalvokite, jog jūs galite daug pasiekti religijoje ir tuo pačiu išlaikyti slaptą meilę pasauliui. Aš nenoriu, kad nei vienas skaitytojas taptų vienuoliu ar vienuole. Aš noriu, kad kiekvienas vykdytų savo pareigas šiame gyvenime. Tačiau kiekvienas krikščionis, jeigu jis nori būti laimingu, negali gyventi ir su Dievu, ir su pasauliu. Nesiderėkite, lyg norėtumėte duoti Kristui kiek tik įmanoma mažiau širdies ir išsilaikyti pasaulio dalykuose kiek tik įmanoma daugiau. Nežaiskite, nes galite prarasti viską. Mylėkite Kristų visa savo širdimi, protu ir visomis jėgomis. Ieškokite pirmiausiai dangaus karalystės ir visa kita jums bus pridėta. Stenkitės netapti J.Bunyan personažu: ponu Dviveidžiu. Dėl jūsų laimės, dėl jūsų saugumo, dėl jūsų pačių sielos būkite atidūs Loto žmonos nuodėmei. Prisiminkime čia Jėzaus žodžius: ”Nė vienas, kuris uždeda ranką ant arklo ir žvalgosi atgal, netinka Dievo karalystei.” (Luko 9:62).

3.Dievo teismas Loto žmonai. Šv. Raštas trumpai aprašo Loto žmonos gyvenimo pabaigą. Jis sako: ”... ji atsigręžė atgal ir pavirto druskos stulpu”. Įvyko stebuklas, vykdamas Dievo teismą šiai moteriai. Kūnas ir kraujas pavirto druskos stulpu. Tai buvo baisi pabaiga sielai. Mirti visuomet yra rimtas dalykas. Mirti tarp draugų ir namiškių, mirti ramybėje ir taikoje, mirti apsuptam dievobaimingų žmonių maldų, mirti turint išgelbėjimo per malonę viltį ir turint Jėzaus Kristaus pažadus... netgi taip tai yra rimtas dalykas. Tačiau mirti staiga, pačio nuodėmės veiksmo momentu, mirti, būnant sveikam ir stipriam, mirti nuo tiesioginio įpykusio Dievo įsikišimo iš tiesų yra labai baisu. Būtent tokia buvo Loto žmonos pabaiga. Kai kuriems nepatinka Maldos Knygos viena malda: ”Apsaugok, Dieve, mus nuo staigios mirties”, tačiau aš su ja sutinku. Štai tokia pabaiga gali ištikti sielą. Kartais mes viliamės, nors nėra jokios vilties, dėl mirstančių sielų. Mes bandome save įtikinti, kad brolis ar sesuo, galbūt, atgailavo ir išsigelbėjo paskutiniu momentu. Mes prisimename Dievo gailingumą, Šventosios Dvasios jėgą, galvojame apie atgailaujantį vagių, kabėjusių šalia Kristaus ir viliamės, kad išgelbėjimo darbas vyko ir mirstančiojo širdyje. Tačiau visos šios viltys yra tuščios, kai žmogus miršta pačiu nuodėmės darymo momentu. Negalime turėti jokių vilčių, kai siela yra pašaukiama savo nedorume ir neturi nei sekundės atgailai ar maldai. Tokia buvo Loto žmonos pabaiga. Tai buvo pabaiga, neturinti jokios vilties. Ji nuėjo į pragarą.

Mums reikia prisiminti visus šiuos dalykus. Gerai yra prisiminti tai, kad Dievas gali griežtai nubausti tuos, kurie laisvanoriškai nuodėmiauja ir suvokti, kad blogai naudojamos didelės privilegijos gali iššaukti

rūstybę sielai. Faraonas matė Mozės daromus stebuklus, Korė, Datanas ir Abiramas girdėjo Dievo balsą nuo Sinajaus kalno; Ofnis ir Finėjas buvo Dievo aukščiausiojo kunigo sūnūs; Saulius gyveno ryškios Samuelio tarnavimo šviesos šešėlyje; Achabas buvo nuolat Elijo įspėjamas; Absalomas džiaugėsi Dovydo sūnaus privilegijomis; Baltazaras gyveno šalia pranašo Danieliaus; Ananijas ir Safyra buvo bažnyčios, kurioje vyko daug apaštalų daromų stebuklų, dalimi; Judas Iskarijotas buvo Viešpaties Jėzaus Kristaus bendražygis. Tačiau visi jie nusidėjo prieš šviesą ir pažinimą ir pražuvo be jokios vilties. Jie neturėjo nei laiko, nei galimybių atgailai. Kaip gyveno, taip ir mirė. Jie atsitraukė nuo Dievo ir netgi mirę mums kalba. Jie, kaip ir Loto žmona, kalba mums, kad pavojinga yra nuodėmiauti prieš šviesą, kad Dievas nekenčia nuodėmės ir kad pragaras egzistuoja.

Aš esu priverstas kalbėti apie pragarą. Turiu pasinaudoti šia proga, kurią suteikė Loto žmonos pabaiga. Aš manau, kad atėjo laikas ir būtinybė kalbėti atvirai apie pragaro realumą ir amžinumą. Melaginga doktrina neseniai iškilo priešais mūsų akis. Žmonės pradėjo kalbėti, kad Dievas yra per daug gailestingas, kad nubaustų sielas amžiams; kad Dievas myli žmones ir nepaisant jų nedorumo bei sugedimo, anksčiau ar vėliau juos išgelbės. Tokios kalbos mus atitraukia nuo senų apaštališkos krikščionybės kelių. Jos mums sako, kad mūsų tėvų supratimas apie pragarą, velnią ir bausmę yra pasenęs ir netinkamas. Mes turime priimti teologiją, kuri yra žymiai draugiškesnė ir galvoti, jog pragaras yra tik pagoniška pasaka ar “baubas”, tinkamas gąsdinti vaikams ir kvailiams. Aš noriu pasipriešinti tokioms melagingoms doktrinoms. Nesvarbu, kokia būtų baisi, skausminga ar gąsdinanti pragaro tema, mes negalime jos atmesti ar žiūrėti į ją paviršutiniškai. Aš esu pasiruošęs išlaikyti seną poziciją ir skelbti pragaro realumą ir amžinumą. Tai nėra kažkoks teorinis dalykas. Apie jį mes negalime diskutuoti taip, kaip diskutuojame apie liturgiją ar Bažnyčios valdymą. Jis negali būti nagrinėjamas tarp tokių paslaptinių dalykų, kaip Ezechielio šventyklos prasmė ar Apreiškimo knygos simboliai. Tai yra pamatinis Evangelijos dalykas. Dievo moralinės savybės, Jo teisingumas, Jo šventumas, Jo tyrumas yra įtraukti į tai. Asmeninio tikėjimo Kristumi ir pašventinimo per Dvasią būtinybė yra neatskiriama nuo to. Kai tik mes atmesime seną doktriną apie pragarą, visa krikščionybės sistema bus sujudinta, nuvertinta ir sujaukta.

Ši tema nėra ta, kurią mes galime apipinti teorijomis ir žmonių nuomonėmis. Šv. Raštas atvirai ir suprantamai kalba apie pragarą. Aš manau, kad neįmanoma sąžiningai skaityti Biblijos ir nepadaryti teisingų išvadų apie pragarą. Jeigu žodžiai ką nors reiškia, tuomet tokia vieta kaip pragaras egzistuoja. Jeigu galime teisingai suprasti tai, ką ji sako, tuomet kai kurie žmonės eis tiesiai į amžiną pragarą. Aš manau, kad tas žmogus, kuris suranda argumentų paneigti Biblijos aiškumą šiuo klausimu, pasiekė tokį protinį lygį, kai jo mąstymas yra bevertis. Aš manau, kad įrodyti, jog Biblija nieko nemoko apie pragaro realumą ir amžinumą yra taip pat “lengva”, kaip ir paneigti mūsų egzistavimą.

a. Aiškiai suvokime, kad Biblija mus moko, jog Dievas iš savo gailestingumo ir gerumo pasiuntė Kristų mirti už nuodėmes. Ji taip pat moko, kad Dievas nekenčia nuodėmės ir privalo (dėl savo prigimties) nubausti visus, kurie nusideda ir atmeta Jo suteiktą išgelbėjimą. Ta pati eilutė, kuri sako: “Dievas taip pamilo pasauli...”, skelbia, kad: “...Dievo rūstybė yra virš to, kuris netiki.” (Jono 3:16:36). Ta pati Evangelija, skelbianti palaiminimą: “Kas tikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas”, skelbia ir prakeikimą: “kas netikės, bus pasmerktas.” (Morkaus 16:16).

b. Aiškiai suvokime, kad Biblijoje Dievas suteikė mums įrodymą po įrodymo, kad Jis nubausti kietaširdžius ir netikinčius; kad Jis gali atkeršyti savo priešams taip, kaip ir pasigailėti atgailaujančių. Pasaulio sunaikinimas tvanu, Sodomos ir Gomoros sudeginimas, faraono ir jo sekėjų paskandinimas Raudonojoje

jūroje, Korės, Datano ir Abiramo teismas, visiškais septynių Kanaano žemės tautų sunaikinimas - visa tai kalba mums apie šią baisią tiesą. Visa tai yra įvaizdžiai, ženklai ir įspėjimai apie tai, kad mes negalime erzinti Dievo. Visi šie dalykai nutraukia uždangą nuo būsimų dalykų ir primena mums apie Dievo rūstybę. Visa tai mums paprasčiausiai sako: "nedorėliai ir visos tautos, kurios užmiršo Dievą, bus įmesti į pragarą." (Psal. 9:17).

c. Pats Jėzus Kristus atvirai kalbėjo apie pragaro realumą ir amžinumą. Palyginimas apie turtuolį ir Lozorių, iš tiesų turėtų priversti žmones drebėti. Niekas tiek daug nekalbėjo apie pragarą, kaip Jėzus Kristus. Ir Jo žodžiai, kuriuos mes girdime, nėra Jo, o Tėvo, kuris Jį siuntė (Jono 14:24). Pragaras, jo ugnis, pasmerkimas į pragarą, amžinas pasmerkimas, amžinoji ugnis, kančių vieta, tamsa, niekada nemirštantis kirminas, negęstanti ugnis, raudų ir dantų griežimo vieta, amžinoji bausmė - tokius žodžius vartojo pats Jėzus Kristus. Kaip tai toli nuo tų lengvabūdiškų šnekų, kuriomis šių dienų evangelistai yra raginami nekalbėti apie pragarą. Taip kalbėdami, jie tik parodo savo pačių kvailumą arba nesąžiningumą. Nei vienas žmogus, sąžiningai skaitydamas evangelijas, negali nematyti, jog tas, kuris seka Jėzumi Kristumi, privalo kalbėti ir apie pragarą.

d. Galiausiai paguoda, kurią Šv. Raštas suteikia, kalbėdamas apie dangų, praranda prasmę, jei mes neigiame pragaro realumą ir amžinumą. Ar mes nebūsime atskirti nuo nedorėlių ir bedievių? Ar po mirties visi žmonės bus sumaišyti į vieną minią? Ech, tuomet dangus visai nebus dangus. Neįmanoma dviems asmenims būti laimingiems kartu, jei jie nesutaria. Ar bus toks laikas, kai pragaras ir bausmė baigsis? Ar po daugybės metų nedorėliai bus paimti iš pragaro ir perkelti į dangų? Ech, tuomet Šventosios Dvasios pašventinimo būtinumas yra bevertis ir niekam nereikalingas. Aš skaitau, kad žmonės gali būti pašventinti ir patirti dangų žemėje, tačiau aš nerandu nieko apie pašventinimą pragare. Atmeskite visas šias teorijas, neturinčias jokio biblijinio pamato. Pragaro amžinumas yra taip aiškiai apibrėžtas Biblijoje kaip ir dangaus amžinumas. Jei mes leisime sau galvoti, jog pragaras nėra amžinas, tuomet galime teigti, kad Dievas ir dangus taip pat nėra amžini. Tas pats graikiškas žodis yra vartojamas tiek kalbant apie amžiną bausmę, tiek apie amžiną Dievą (Mato 25:46; Rom. 16:26).

Aš žinau, kad kai kam visa tai skamba baisiai. Manęs tai nestebina. Tačiau čia mes galime kelti tik vieną klausimą: ar tai yra bibliška? Ar tai yra tiesa? Aš esu įsitikinęs, jog taip ir yra. Aš esu įsitikinęs, kad tikrieji krikščionys nuolat turi būti raginami prisiminti tai, jog gali pražūti pragare. Aš žinau, kad lengva yra neigti paprastą mokymą apie pragarą ir paniekinti jį. Aš dažnai girdėjau apie "siaurus protus", "nemadingas nuomones", "degančios sieros teologiją" ir pan. Dažnai man yra sakoma, jog šiandien reikia "plataus" regėjimo žmonių. Tačiau aš noriu būti tiek platus, kiek Biblija yra plati. Nei daugiau, nei mažiau. Aš laikau "siauru" tą teologą, kuris nutyli tokias Biblijos vietas, kurios nepatinka žmonėms ar atmeta bet kurią kitą, kurioje yra Dievo nutarimai. Dievas žino, kad aš niekada nekalbu apie pragarą, nejausdamas gailės ar liūdesio. Aš su malonumu pasiūlyčiau išgelbėjimą per Evangeliją pačiam nedoriausiam nusidėjėliui. Aš nuoširdžiai pasakyčiau pačiam blogiausiam mirštančiam žmogui: "Atgailauk, tikėk Jėzumi ir būsi išgelbėtas". Tačiau Dievas man neleidžia nutylėti ir nepasakyti jiems, kad Šv. Raštas kalba tiek pat apie pragarą, kiek ir apie dangų ir Evangelija moko, kad žmonės gali būti išgelbėti, bet taip pat gali ir pražūti. Sargas, kuri tyli, matydamas gaisrą, yra laikomas kalnu. Gydytojas, teigiantis jog viskas eina geryn, kai iš tiesų viskas tik blogėja yra netikras draugas. Tarnautojas, bijantis kalbėti savo bendruomenei apie pragarą yra nepatikimas ir neturintis jokios meilės.

Kokia yra nauda išmesti kažkurią dalį iš Dievo tiesos? Jis yra mano geriausias Draugas, įspėjantis apie ateinantį pavojų. Kokia yra nauda slėpti nuo nedorėlių jų ateitį? Jei mes nekalbame jiems apie tai, mes padedame velniui jo darbuose. “Nuodėmiaujanti siela iš tiesų mirs”. Galbūt daugelio krikštytų žmonių nerūpestingumas kyla būtent iš to, kad jie niekada atvirai nebuvo įspėti apie pragaro pavojų. Galbūt tūkstančiai galėtų atsiversti, jei pamokslininkai ištikimai ragintų juos bėgti nuo ateinančios rūstybės. Iš tiesų, aš bijau, kad daugelis esame kalti dėl to. Tarp mūsų egzistuoja kažkoks nesveikas švelnumas, kuris neturi nieko bendro su Kristaus švelnumu. Mes kalbame apie gailestingumą, bet pamirštame teismą. Mes daug pamokslaujame apie dangų, tačiau mažai apie pragarą. Mes bijome, kad būsime priskirti prie fanatikų, nemokšų ir kvailių. Mes pamiršome, kad Tas, kuris mus teisia, yra Viešpats ir tas, kuris moko tos pačios doktrinos, kurios mokė Kristus, negali klysti.

Jeigu jūs norite būti sveiku krikščioniu, gyvenančiu pagal Šv. Raštą, jūs turite rasti vietas pragarui savo teologijoje. Jūs turite aiškiai suprasti, kad Dievas yra teismo Dievas tiek pat, kiek ir gailestingumo Dievas. Jis kalba ir apie dangaus džiaugsmus, ir apie pragaro kančias. Visi tie, kurie miršta netikėdami ir neatgimę, nepasieks Viešpaties artumo, o pražus per amžius. Jie nėra gabūs džiaugtis dangumi, jie nebūtų laimingi ten. Jie turi eiti į savo vietą ir ši vieta yra pragaras. Netikėjimas visa Biblija yra didelė šių dienų blogybė.

Jei jūs norite būti sveiku krikščioniu ir gyventi pagal Bibliją, būkite atidus kiekvienam pamokslininkui, kuris atvirai nekalba apie pragaro realumą ir amžinumą. Toks pamokslininkas gali būti malonus ir geras guodėjas, tačiau jo žodžiai daugiau lenkia į mieguistumą negu į Kristų ir tikėjimo sustiprinimą. Neįmanoma atmesti Dievo tiesos dalį ir nesugriauti viso statinio. Vienas žalingiausių pamokslų yra tas, kuris kalba tik apie Dievo gailestingumą, palaiminimus bei dangaus džiaugsmą ir niekada neužsimena apie Viešpaties baimę bei pragaro kančias. Toks pamokslavimas gali būti populiarus tarp klausytojų, bet jis nėra bibliškas. Jis gali būti malonus ir įdomus, bet jis neatneša išgelbėjimo. Pamokslaukite man tai, ką Dievas apreiškė ir nenutylėkite nieko! Jūs galite laikyti mane rūsčiu ir griežtu, jūs galite sakyti, kad negalima žmonių gąsdinti, tačiau jūs pamirštate, kad pagrindinis Evangelijos tikslas yra įspėti žmones apie ateinančią rūstybę ir raginti bėgti nuo jos. Tuščia tikėtis, kad jie tai darys, jei jie nejaučia baimės. Daugeliui krikščionių didesnė baimė dėl savo sielos tikrai išeitų į naudą.

Jei jūs norite būti sveiku ir biblišku krikščionimi, dažnai pagalvokite apie savo pabaigą. Ar tai bus laimė ar kančia? Ar tai bus teisojo mirtis ar praradusio viltį, kaip Loto žmonos mirtis? Jūs negalite gyventi amžinai, vieną dieną ateis pabaiga. Kažkada bus išgirstas paskutinis pamokslas, kažkada bus pasakytas paskutinis pamokymas, kažkada paskutinis Biblijos skyrius bus perskaitytas. Troškimai, viltys, sumanymai, abejonės, baimės - visa tai vieną dieną baigsis. Jūs turėsite palikti šią žemę ir atsistoti prieš šventąjį Dievą. Aš tikiuosi, kad jūs būsite išmintingas ir pamąstysite apie savo pabaigą.

Mes negalėsime žaisti visą laiką, ateis diena, kai reikės surimtėti. Negalima nukelti sielos reikalų į ateitį. Ateis diena, kai reikės stoti prieš Dievo teismą. Mes negalėsime visada dainuoti, šokti, valgyti, gerti, puoštis, juoktis, planuoti ir “daryti” pinigus. Vasaros vabzdžiai ne visada gali džiaugtis saulės šiluma. Ateis drėgnas ir šaltas vakaras ir jie pražus amžiams. Tas pats atsitiks ir mums. Mes galime nukelti religiją į rytdieną ir atmesti Dievo tarnų patarimus, bet šalta diena yra čia pat, diena, kai Dievas nusileis kalbėti su mumis. Ir kokia bus jūsų pabaiga? Ar jus ištiks Loto žmonos likimas? Dievo gailestingumu aš prašau jūsų pažiūrėti į tai labai rimtai. Aš raginu jus neraminti savo sąžinės tuščiomis viltimis apie Dievo gailestingumą, jei jūsų širdis linksta į pasaulį. Aš kviečiu jus neiškeisti apkaltinimo nuodėmę į vaikiškas fantazijas apie Dievo meilę, jei jūsų kasdieninis gyvenimas ir įpročiai aiškiai rodo, jog “...jumyse nėra Tėvo meilės”. Dievo gailestingumas yra

beribis, tačiau jis yra skirtas Jėzui Kristui atgailaujančiam krikščioniui. Dievo meilė yra begalinė, bet ji yra skirta tiems, kurie girdi Kristaus balsą ir seka Juo. Rūpinkitės šia meile. Atsisakykite bet kokios žinomos nuodėmės, palikite pasaulį, atsiduokite Dievui maldoje, paveskite save be jokių rezervų Viešpačiui Jėzui. Nebraginkite nieko, kas įsiterpia tarp jūsų sielos ir išgelbėjimo, palikite viską (kiek tai bebūtų brangu), kas įsiterpia tarp jūsų ir dangaus. Senas šio pasaulio laivas skęsta ir mums yra būtina gelbėjimo valtis, jei norime saugiai pasiekti krantą. Būkite uolus ir užtvirtinkite savo pašaukimą ir išrinkimą. Tegul visi juokiasi iš mūsų ir laiko mus kraštutiniaus. Geriau jau tai, negu būti bendruomenėje, kuri eina į pragarą ir baigti kaip Loto žmona.

Baigdamas aš noriu užduoti keletą klausimų, kurie pažadintų jūsų sąžines. Jūs skaitėte Loto žmonos istoriją ir žinote jos privilegijas, jos nuodėmę ir jos pabaigą. Jūs buvote įspėtas dėl privilegijų, kurios be Šventosios Dvasios malonės yra niekas, dėl pasaulietiškumo ir dėl pragaro realumo. Leiskite man baigti, kreipiantis tiesiogiai į jūsų širdis. Šiomis didelės šviesos, didelio pažinimo ir išpažinimų dienomis aš noriu įtvirtinti švyturį, kuris apsaugotų jūsų sielos laivą nuo pražūties. Aš norėčiau prieš visų dvasinių piligrimų akis išskelti tokį užrašą: "Prisiminkite Loto žmoną!"

1. Ar jums nerūpi Kristaus sugrįžimas? Daug yra tokių žmonių. Jie gyvena kaip Sodomos gyventojai, jie yra panašūs į Nojaus bendraamžius: jie valgo ir geria, stato ir sodina, veda ir teka, ir elgiasi taip, lyg Kristus niekada negrįžtų. Jei jūs esate vienas iš jų, aš sakau jums: "Būkite atsargus ir prisiminkite Loto žmoną".

2. Ar jūs esate šaltas ir tingus savo tikėjime? Daug yra tokių. Jie bando tarnauti dviems šeimininkams: jie iš visų jėgų stengiasi išlaikyti draugystę su Dievu ir su Mamona. Jie bando būti dvasiniais vampyrais, jie yra nei šis, nei tas. Jie nėra tikri krikščionys, bet ir nėra pasauliečiai. Jei jūs esate vienas iš jų, aš sakau jums šiandien: "Prisiminkite Loto žmoną".

3. Ar jūs blaškotės tarp dviejų nuomonių ir linkstate į pasaulį? Daug yra tokių. Jie bijo kryžiaus, slaptoje jiems nepatinka sunkumai ir jie atmeta visos širdies religiją. Jie yra pavargę nuo dykumos, nuo manos ir jei tik galėtų, grįžtų į Egiptą. Jeigu jūs esate vienas iš jų, aš sakau jums šiandien: "Prisiminkite Loto žmoną".

4. Ar jūs slaptai mėgaujate kažkokia nuodėme? Daug yra tokių. Jie toli nueina savo tikėjimo išpažinime, jie daro daug teisingų dalykų ir yra kaip Dievo vaikai. Vis dėlto jie turi jiems brangų demonišką įprotį, kurio negali išmesti iš savo širdies. Slaptas pasaulietiškumas, godumas, geismai yra prilipę prie jų. Jie trokšta, kad visi jų stabai kristų, išskyrus šį. Jei jūs esate vienas iš jų, aš sakau jums šiandien: "Prisiminkite Loto žmoną".

5. Ar jūs "žaidžiate" su mažomis nuodėmėmis? Daug yra tokių. Jie išlaiko esmines Evangelijos doktrinas. Jie nėra pasileidę ir atvirai nenusižengia Dievo įstatymui, tačiau jie lengvabūdiškai žiūri į mažus nesusilaikymus ir turi tam daugybę pasiteisinimų. Truputis pykčio, truputis lengvabūdiškumo, truputis nesupratimo, truputis užmaršumo... Apie tai jie štai ką sako: "Dievas nekreipia dėmesio į tokias smulkmenas. Nė vieno nėra tobulo. Dievas to nereikalauja". Jei jūs esate vienas iš jų, aš sakau jums šiandien: "Prisiminkite Loto žmoną".

6. Ar jūs pasitikite savo religinėmis privilegijomis? Daug yra tokių. Jie nuolat klauso evangelinių pamokslų, jiems patinka paraginiai ir malonė. Atrodo, jog jie yra turtingi, pralobę ir nieko jiems nereikia (Apr. 3:17), todėl jie neturi nei tikėjimo, nei malonės, nei dvasinio mąstymo, nei yra tinkami dangui. Jei jūs esate vienas iš jų, aš sakau jums: "Prisiminkite Loto žmoną".

7. Ar jūs pasitikite religiniu pažinimu? Daug yra tokių. Jie nėra nemokšos, kaip kiti žmonės. Jie atskiria teisingą doktrina nuo netikros. Jie gali diskutuoti, įrodinėti, raginti, cituoti Biblijos vietas, bet taip ir nebūti atsivertusiais. Jie yra mirę savo nuodėmėse ir nusikaltimuose. Jei jūs esate vienas iš jų, aš sakau jums šiandien: „Prisiminkite Loto žmoną“.

8. Ar jūs išpažįstate religiją, bet vis tiek esate prisirišęs prie pasaulio? Daug yra tokių. Jie turi tikslą būti mąšliais krikščionimis. Jiems patinka būti rimtais, pastoviais, teisingais, nuolat lankyti bažnyčią, tačiau netgi taip, jų drabužiai, pomėgiai, draugijos ir laisvalaikis atvirai rodo, jog jie yra iš šio pasaulio. Jei jūs esate vienas iš jų, aš sakau jums: „Prisiminkite Loto žmoną“.

9. Ar jūs galvojate, jog spėsime atgailauti savo mirties valandą? Daug yra tokių. Jie žino, jog nėra tokie, kokiais turėtų būti: jie nėra atgimę iš naujo ir nėra pasiruošę mirti. Jie ramina save, galvodami, jog atėjus metui, jie turės laiko atgailai ir atsidavimui Kristui ir taip paliks šį pasaulį išgelbėti bei pašventinti eis į dangų. Jie pamiršta, kad dažnai žmonės miršta staiga ir dažniausiai miršta taip, kaip gyveno. Jei jūs esate vienas iš jų, aš sakau jums šiandien: „Prisiminkite Loto žmoną“.

10. Ar jūs priklausote evangeliškai bendruomenei? Daugelis priklauso joms, bet tai ir viskas. Jie girdi tiesą sekmadienis po sekmadienio ir toliau išlieka kieti kaip akmenys. Pamokslai skamba jų ausyse. Mėnesių mėnesiai jie yra raginami atgailauti, tikėti, ateiti pas Kristų ir būti išgelbėtais. Metai bėga, o jie nesikeičia. Jie klausosi savo mėgstamo pamokslinino, bet taip pat išlaiko ir savo mėgstamas nuodėmes. Jei jūs esate vienas iš jų, aš sakau jums šiandien: „Prisiminkite Loto žmoną“.

Šie rimti Viešpaties Jėzaus Kristaus žodžiai tebūna giliai įrašyti į mūsų širdis. Tępažadina jie mus, kai esame mieguisti; teprikelia jie mus, kai jaučiamės, lyg mirę, kai esame užgęšę; jie tesušildo mus, kai esame šalti. Tebūna jie tuo dygliu, kuris mus pažadina, kai mes krentame ir sulaiko mus nuo išklydimo iš kelio. Tebūna jie mūsų paguoda, kai velnias gundo mus. Tebūna jie kardus, kuriuos mes kovojame, kai šėtonas ragina mus palikti Kristų, grįžti į pasaulį ir sekti juo. O, kad mūsų išbandymų valandą mes galėtume pasakyti: „Siela, prisimink tavo Gelbėtojo įspėjimą. Siela, ar tu pamiršai Jo žodžius? Siela, prisimink Loto žmoną“!

Vienuoliktas skyrius

Didžioji Kristaus pergalė

“Vienas iš nukryžiuotų nusikaltėlių piktžodžiavo Jam: „Jei Tu esi Kristus, išgelbėk save ir mus!“ Antrasis sudraudė jį: „Ir tu nebijai Dievo, pats būdamas taip pat nuteistas. Mudu teisingai gavome, ko verti mūsų darbai, o šitas nieko blogo nepadarė“. Ir jis tarė Jėzui: „Viešpatie, prisimink mane, kai įeisi į savo karalystę“. Jėzus jam atsakė: „Iš tiesų sakau tau: šiandien su manimi būsi rojuje.“ (Luko 23: 39-43)

Nedaug Naujajame Testamente yra vietų, kurios būtų mums artimesnės už šią. Jos pasakoja įžymiąją istoriją apie atgailaujantį vagį. Iš tiesų ši istorija turi būti labai gerai žinoma. Ji paguodė daug išsigandusių protų, atnešė ramybę neramioms sąžinėms, ji buvo kaip gydantis tepalas sužeistoms širdims, ji buvo vaistai

daugeliui nuodėme sergančių sielų, ji buvo kaip minkšta pagalvė mirštantiesiems. Kur tik bus skelbiama Evangelija, ši istorija bus prisimenama, mylima ir gerbiama. Aš noriu kai ką pasakyti apie ją. Pabandyčiau giliau pažvelgti į tai, ką ji nori parodyti. Negaliu žinoti, į kokios protinės būsenos žmonių rankas papuls šios eilutės, bet aš galiu matyti šios istorijos tiesas; tiesas, kurių nei vienas žmogus negali žinoti per daug gerai. Čia yra pati didžiausia pergalė, kurią Kristus laimėjo.

I. Pirmiausiai čia mes galime matyti Kristaus norą ir galią nusidėjėlių išgelbėjime. Tai yra pagrindinė doktrina, mokoma šioje atgailaujančio vagies istorijoje. Ji moko to, kas iš tiesų turėtų skambėti kaip maloni muzika kiekvieno ją girdinčio ausyse. Ji moko, kad Kristus turi galią mus išgelbėti (Izaijo 63:1). Čia galime paklausti, ar gali būti labiau beviltiškas atvejis už šio atgailaujančio vagies atvejį. Jis buvo nedoras, blogas žmogus, vagis, o gal netgi žudikas. Tik toks didelis nedorėlis galėjo būti nukryžiuotas. Jis kentėjo teisingą bausmę, nes nusizengė įstatymui. Šis žmogus gyveno nedorai ir turėjo mirti nedorai. Tai buvo mirštantis žmogus. Jis kabėjo prikaltas ant kryžiaus, nuo kurio niekada negalės nultipti gyvas. Jis neturėjo jėgos, nes jo kojos ir rankos buvo prikaltos. Jo valandos buvo suskaičiuotos ir jo kapas jau buvo paruoštas. Tarp jo ir mirties buvo tik vienas žingsnis. Jei kada nors viena siela buvo taip arti pragaro, tai buvo būtent šio vagies siela. Jei kada nors atrodė, jog tai yra beviltiška, neturinti jokios išeities situacija, tai buvo būtent šio vagies situacija. Jei ir buvo kada nors Adomo sūnus, kurį tvirtai laikė demonų rankos, tai buvo šis žmogus. Tačiau pažiūrėkime, kas čia įvyko. Jis nustojo šaukti ir piktžodžiauti. Jis pradėjo kalbėti visiškai kitaip. Jis atsigręžė į mūsų palaimintą Viešpatį maldoje ir prašė: „Prisimink mane, kai ateisi į savo karalystę“. Jis prašė, kad jo siela būtų pasirūpinta, jo nuodėmės būtų atleistos ir jis pats galėtų būti kitame pasaulyje. Iš tiesų tai buvo nuostabus pasikeitimas. Pažiūrėkime, ką jam atsakė Kristus. Kai kurie sakė, kad jis buvo per daug nedoras žmogus, kad būtų išgelbėtas, tačiau taip nebuvo. Kai kurie galvojo, kad jau buvo per daug vėlu, vartai buvo uždaryti ir nebuvo jokios galimybės gauti gailestingumą. Vis dėlto dar nebuvo per daug vėlu. Viešpats Jėzus Kristus jam atsakė iš karto, Jis kalbėjo su juo maloniai, Jis užtikrino jam, kad dar šiandien jis bus su Juo rojuje, Jis atleido jam, nuplovė jo nuodėmes, suteikė malonę, išteisino dovanai, pakėlė nuo pragaro vartų ir pašlovino. Iš visos išgelbėtųjų daugybės niekas negavo tokio šlovingo užtikrintumo dėl savo išgelbėjimo, kaip šis atgailaujantis vagis. Pažiūrėkime nuo Pradžios knygos iki Apreiškimo ir nerasime nei vieno, kuriam būtų pasakyta: „Šiandien su manimi būsi rojuje“.

Aš manau, kad Viešpats Jėzus Kristus niekada taip neapreiškė savo jėgos ir noro išgelbėti nusidėjėlių, kaip šiuo atveju. Kai Jis atrodė silpniausiai, Jis parodė, jog yra galingas Išlaisvintojas. Kai Jo kūną kankino skausmai, Jis parodė, kad gali būti malonus kitiems. Tuo momentu, kai Jis mirė, Jis suteikė amžiną gyvenimą nusidėjėliui. Argi netiesa, kad Kristus yra pajėgus išgelbėti kiekvieną, kuris ateina per Jį pas Dievą (Hebr. 7:25)? Štai čia yra įrodymas. Jei ir buvo nusidėjėlis, kuris mažiausiai galėjo būti išgelbėtas, tai buvo šitas vagis. Tačiau netgi ir tokiu atveju, jis buvo ištrauktas, kaip čerpė iš ugnies. Argi netiesa, kad Kristus priims kiekvieną vargšą nusidėjėlį, ateinantį pas Jį maldoje ir tikėjime ir neatstums nė vieno? Štai čia yra įrodymas. Jei ir buvo kažkas, kuris buvo per daug blogas, kad būtų išgelbėtas, tai buvo šis žmogus. Tačiau netgi ir taip, gailestingumo vartai buvo atverti jam. Argi netiesa, kad malone per tikėjimą jūs galite būti išgelbėtas, ne per darbus, o tik per tikėjimą? Štai čia yra įrodymas. Šis vagis niekada nebuvo pakrikštytas, jis nepriklausė jokiai vietinei bažnyčiai, niekada nedalyvavo Viešpaties Vakarienėje, niekada netarnavo Kristui, niekada nedavė pinigų Dievo karalystės darbui. Tačiau jis turėjo tikėjimą ir todėl buvo išgelbėtas. Argi netiesa, kad ką tik

gimęs tikėjimas išgelbės žmogaus sielą, jei jis tik yra tikras? Štai to įrodymas. Šio žmogaus tikėjimas buvo ką tik gimęs, tačiau jis atvedė jį pas Kristų ir apsaugojo nuo pragaro.

Kodėl tuomet vyras ar moteris turėtų nusivilti šia Biblijos istorija? Jėzus yra Gydytojas, galintis išgydyti beviltiškas ligas. Jis gali prikelti mirusias sielas ir pasielgti priešingai mūsų supratimui. Niekada nei vienas vyras, nei viena moteris neturi nusivilti! Jėzus yra toks pats šiandien, kaip ir buvo prieš 1800 metų. Mirties ir pragaro raktai yra Jo rankose. Kai jis atrakina, niekas negali užrakinti. “Gelbėtojai, kas gali sulaikyti Tavo galingą malonę? Mūsų nevertumas negali sutrukdyti Tavo gailestingumui. Nejaugi galima nusivilti Tavo gerumu, jei ryte dar buvau pakeliui į pragarą, o vakare – kartu su Tavimi rojuje” (vyskupas Hall). Ir kas, kad jūsų nuodėmių yra tiek, kiek plaukų ant jūsų galvos? Ir kas, kad jūsų nedori įpročiai augo kartu su jumis ir pasistatė savo tvirtoves jumoje? Ir kas, kad jūs nekenėtė gero ir mylėjote blogą visą savo gyvenimą? Visi šie dalykai iš tiesų yra liūdni, bet netgi jums yra viltis. Kristus gali jus išgydyti, Kristus gali pakelti jus iš tokios baisios padėties. Dangus nėra jums uždarytas. Kristus gali jus priimti, jei jūs nuolankiai atiduodate savo sielą į Jo rankas.

Ar jūsų nuodėmės yra atleistos? Jei ne, aš dabar prieš jūsų akis pastatau tobulą ir neužtarnautą išgelbėjimą. Aš kviečiu jus sekti atgailaujancio vagies pėdomis, ateiti pas Kristų ir gyventi. Aš sakau jums, kad Jėzus yra labai užjaučiantis ir suteikia savo gailestingumą. Aš sakau, kad Jis gali padaryti viską, ko reikia jūsų sielai. Nors jūsų nuodėmės gali būti raudonos kaip purpuras, Jis gali padaryti jus baltus kaip sniegas. Kodėl jūs negalite būti išgelbėtas kaip visi kiti? Ateikite pas Kristų ir gyvenkite.

Ar jūs esate tikras krikščionis? Jei taip, tai įvyko dėka Kristaus šlovės. Šlovė nėra jūsų pačių tikėjimas, jūsų jausmai, jūsų pažinimas, jūsų maldos, jūsų pasikeitimai, jūsų darbštumas. Šlovė yra Kristaus. Patys geriausi iš mūsų žinome labai mažai, koks gailestingas ir galingas yra mūsų Gelbėtojas. Mes negarbiname ir neaukštiname Jo pakankamai. Melskimės, kad galėtume matyti dar daugiau Jo pilnatvę.

Ar jūs bandote daryti gerą kitiems? Jei taip, nepamirškite kalbėti jiems apie Kristų. Kalbėkite apie Jį jaunam, senam, vargšui, nemokšai, ligoniui ir mirštančiam. Kalbėkite visiems apie Kristų. Kalbėkite apie Jo jėgą, Jo meilę, Jo darbus ir Jo jausmus. Pasakykite jiems, ką Jis padarė dėl pačio didžiausio nusidėjėlio. Pasakykite, kad Jis nori tai padaryti ir jiems. Niekada nenustokite kalbėti apie Kristų. Kvieskite visus: ”Ateikite pas Kristų, kaip tas atgailaujantis vagis. Ateikite pas Kristų ir būsite išgelbėti”.

II. Antra pamoka, kurią turime išmokti iš šios istorijos yra ta, kad ne visi yra išgelbstimi mirties valandą. Tai yra labai svarbi tiesa ir aš nenoriu jos praleisti. Ši tiesa aiškiai apsireiškia kito, šalia Kristaus kabėjusio nedorėlio istorijoje. Ji dažnai yra pamirštama. Žmonės pamiršta, kad ten buvo du vagys. Kas atsitiko kitam nukryžiuotam nedorėliui? Kodėl jis nenusigrėžė nuo savo nuodėmių ir nesišaukė Viešpaties? Kodėl jis išliko kietas ir neatgailaujantis? Kodėl jis nebuvo išgelbėtas? Neįmanoma atsakyti į visus šiuos klausimus. Pasitenkinkime tuo, ką žinome šioje istorijoje ir pažiūrėkime, ko ji moko. Mes negalime sakyti, kad šis vagis buvo blogesnis už aną, nes neturime jokių to įrodymų. Abu jie buvo nedorėliai, abu jie gavo teisingą atlygį už savo darbus, abu jie kabėjo šalia Viešpaties Jėzaus Kristaus, abu girdėjo Jį meldžiantis už savo žudikus, abu jie matė, kaip kantriai Jis kentėjo, tačiau vienas iš jų atgailavo, o kitas – ne. Vienas iš jų pradėjo melstis, o

kitas toliau piktžodžiavo; vienas iš jų atsivertė paskutinę valandą, o kitas mirė taip, kaip ir gyveno; vienas buvo paimtas į rojų, o kitas nuėjo į jam skirtą vietą kartu su velniu ir jo angelais.

Visa tai parašyta mūsų išpėjimui. Šiose eilutėse yra daug paguodos, bet ir daug išpėjimų. Jose yra rimtas išpėjimas. Ši istorija mane moko, kad nors kai kurie gali atgailauti ir atsiversti savo mirties valandą, tai dar nereiškia, jog visi tai padarys. Ne visada mirties valanda yra išgelbėjimo laikas. Ši istorija mane moko, kad du žmonės gali turėti tas pačias galimybes pasirinkti savo sielos gerbūviu, gali būti toje pačioje padėtyje, matyti ir girdėti tuos pačius dalykus, bet tik vienas iš jų gali atgailauti, tikėti ir būti išgelbėtu. Ši istorija pirmiausiai man sako, kad atgaila ir tikėjimas yra Dievo dovana ir jie nėra žmogaus jėgos valdžioje. Jei kai kurie apgaudinėja save, jog gali atgailauti tada, kai panorės, pasirinkti tai, ką norės, ieškoti Viešpaties, kai to panorės ir – kaip atgailaujantis vagis - būti išgelbėtais paskutiniu momentu, vieną dieną pamatys savo apsigavimą. Tai žinoti ir prisiminti yra labai naudinga. Šia tema pasaulyje yra labai daug melo. Aš matau, kaip daugelis leidžia dienas, visiškai nesiruošdami mirties valandai. Aš matau, kaip daugelis turi atgailauti, bet jie nustumia tai į ateitį. Taip yra, nes daugelis galvoja, kad gali atsigręžti į Viešpatį, kada tik panorės. Jie prisimena palyginimą apie vynuogyno darbininkus, pašauktus paskutinę valandą ir naudoja jį tam, kam jis visiškai nebuvo skirtas. Jie mato tik malonią mūsų nagrinėjamos istorijos pusę ir užmiršta kitą. Jie kalba apie išgelbėtą vagį, patekusį į rojų ir pamiršta tą, kuris mirė taip, kaip gyveno ir pražuvo. “Tas, kuris pasitikėdamas šia istorija, nukelia atgailą ir atleidimo ieškojimą iki paskutinio momento, gundo Dieva ir Dievo gerą panaudoja savo paties pražūčiai. Šv. Rašte niekur nerasime, kad Dievo gailestingumas būtų suteiktas išdidžiam žmogui.” (Lightfoot 1684). “Tie, kurie pasinaudodami vagies pavyzdžiu nukelia atgailą mirties valandai, yra nedėkingi ir kvaili. Nedora yra paniekinti Dievo malonę ir provokuoti Jį ir kvaila yra galvoti, kad taip, kaip Viešpats pasielgė toje situacijoje, Jis elgsis visada.” (Doddridge).

Aš prašau visų, kurie skaitote šią knygą, būti atsargiais ir nedaryti panašių klaidų. Pažiūrėkime į Biblijos žmonių istorijas ir pamatysime, kaip dažnai tai, apie ką aš čia kalbu, išsipildė. Joje yra daug įrodymų, kaip dviems žmonėms buvo suteikta ta pati šviesa ir tik vienas ja pasinaudojo. Nei vienas neturi teisės elgtis lengvabūdiškai su Dievo gailestingumu ir didžiutis, jog bus gabus atgailauti tada, kada panorės. Pažiūrėkime į Saulių ir Dovydą. Jie gyveno beveik tuo pačiu laiku. Abu buvo iš tos pačios socialinės padėties. Abu buvo pašaukti tai pačiai pozicijai. Abu buvo šalia pranašo Samuelio. Abu karaliavo tiek pat metų. Vis dėlto vienas buvo išgelbėtas, o kitas pražuvo.

Pažiūrėkime į Sergijų Paulių ir Galioną. Abu buvo romėnų gubernatoriai, abu buvo išmintingi ir sumanūs, abu girdėjo apaštalą Paulių pamokslaujant. Tačiau tik vienas iš jų patikėjo ir buvo pakrikštytas, o antrasis “nekreipė į tai dėmesio.” (Apd. 18:17).

Pažiūrėkime į mus supantį pasaulį. Pažiūrėkime į tai, kas nuolat vyksta prieš mūsų akis. Dvi seserys girdi tą patį pamokslą, tas pačias tiesas, tačiau tik viena atsiverčia į Viešpatį, o kita lieka visiškai abejinga. Du draugai dažnai skaito tas pačias religines knygas ir vienas yra jų paliestas ir palieka viską dėl Kristaus, o kitas nemato nieko Jame ir pasilieka tokiu pačiu kaip anksčiau. Šimtai skaitė Doddridge knygą “Rise and Progress“ be jokios naudos. Tūkstančiai skaitė Wilberforce “Practical View of Christianity” ir padėjo ją į šalį, nepatyrę jokių pasikeitimų. Šiuo atveju tik Leigh Richmond buvo kitoks. Jis perkaite ją ir tapo kitu žmogumi. Taigi, nei vienas žmogus negali užtikrintai sakyti: “išgelbėjimas yra mano pačio galioje”. Aš dabar nebandysiu aiškinti

šių dalykų. Aš tik noriu juos iškelti prieš jūsų akis ir palikti jūsų apmąstymui. Nesupraskite manęs neteisingai. Aš nenoriu jūsų nuvilti. Aš kalbu šiuos dalykus meilėje, norėdamas jus įspėti apie pavojų. Aš nekalbu tai, norėdamas jus atitraukti nuo dangaus, o tam, kad atvesčiau jus į jį, atvesčiau pas Kristų dabar, kai Jį dar galima rasti. Aš noriu, kad jūs būtumėte budrūs išdidumui. Nepiktnaudžiaukite Dievo malone ir gailestingumu. Nepasilikite nuodėmėje. Aš prašau jūsų negalvoti, jog jūs galite atgailauti, tikėti ir būti išgelbėtu, kai jūs tik to panorėsite, kai jums atrodo tinkama ar jūs pasirinksite tai. Durys yra atviros, kol esame gyvi yra viltis, tačiau jei jūs esate išmintingas, jūs neatidėliosite nieko, kas siejasi su jūsų sielos išgelbėjimu. Aš noriu, kad jūs būtumėte budrūs ir saugotumėte savo dievobaimingus įsitikinimus, jei juos turite. Saugokite juos ir rūpinkitės jais, kad neprarastumėte jų amžiams. Įsikabinkite į juos, kad jie neužsiaugintų sparnų ir nenuskristų. Jaučiate polinkį melstis? Įgyvendinkite jį nedelsdami. Ar jaučiate norą pradėti iš tiesų tarnauti Kristui? Pradėkite tai daryti tuoj pat. Ar jūs džiaugiatės kažkokia dvasine šviesa? Rūpinkitės, kad gyventumėte šioje šviesoje. Nežaiskite su jums teikiamomis galimybėmis, nes gali ateiti diena, kai jūs norėsite pasinaudoti jomis ir negalėsite. Nemiegokite, nes galite tapti išmintingu, kai bus jau per vėlu tokiu būti. Galbūt jūs sakote: “niekada nėra vėlu atgailauti”. Taip, tai yra tiesa, bet dažniausiai pavėluota atgaila nėra tikra. Be to, jūs negalite būti užtikrintas, kad jei atidėliojate atgailą, galėsite tai padaryti vėliau. Galbūt jūs paklausite: ”Kodėl aš turėčiau bijoti? Atgailaujantis vagis buvo išgelbėtas”. Tai yra tiesa, bet nepamirškite, kad antrasis vagis pražuvo.

III. Trečia pamoka, kurią mes galime išmokti iš šios istorijos yra ta, kad Dvasia išgelbėtas sielas visada veda tuo pačiu keliu. Ši tiesa yra verta ypatingo dėmesio, nors ji dažnai yra pamirštama. Žmonės mato tik tai, kad atgailaujantis vagis buvo išgelbėtas mirties valandą ir nieko daugiau. Jie nemato aiškių įrodymų, kuriuos vagis paliko paskui save. Jie nemato Šventosios Dvasios veikimo jo širdyje įrodymų. Aš noriu atkreipti dėmesį būtent į tai. Aš noriu parodyti, kad Šventoji Dvasia veikia visuomet tuo pačiu būdu, nesvarbu, ar Ji pakeičia žmogų per akimirką, kaip tai atsitiko atgailaujančiam vagiui, ar palaipsniui, kaip tai vyksta kituose. Pėdos, kuriomis Ji veda sielas į dangų, visuomet yra tos pačios. Leiskite man viską paaiškinti. Aš noriu, kad jūs būtumėte budrūs. Aš noriu, kad jūs išmestumėte tą populiarią nuomonę, kad kelias iš mirties patalo į dangų yra lengvas. Aš noriu, kad jūs sąmoningai suprastumėte, kad kiekviena išgelbėta siela patiria tą pačią patirtį. Atgailaujančio vagies pagrindiniai religijos dalykai niekuo nesiskyrė nuo bet kurio kito šventojo.

1. Pažiūrėkite, koks tvirtas buvo šio žmogaus tikėjimas. Jis vadino Jėzų Viešpačiu. Jis tikėjo ir kalbėjo, kad Jėzus turės karalystę. Jis tikėjo, kad Kristus turi galią suteikti jam amžiną gyvenimą ir šlovę ir todėl jis meldėsi Jam. Jis tikėjo, kad Jėzus yra nekaltas dėl visko, kuo buvo kaltinamas. “Šis žmogus” - sakė jis - “nepadarė nieko blogo”. Galbūt kiti irgi laikė Jėzų nekaltu, bet niekas to nepasakė taip atvirai, kaip šis atgailaujantis vagis. Kada visa tai vyko? Kai visi aplinkui atsižadėjo Kristaus, šaukdami: ”Nukryžiuoti Jį, nukryžiuoti Jį...”, kai visi aukštieji kunigai ir fariziejai pasmerkė jį ir laikė vertu mirties, kai Jo pačio mokiniai Jį paliko ir pabėgo, kai Jis kabėjo silpnas, kraujuojantis ir mirštantis ant kryžiaus, kai Jis buvo priskirtas prie nedorėlių. Tokią valandą šis vagis patikėjo Kristumi ir meldėsi Jam! Aišku, kad toks tikėjimas nebuvo regėtas nuo pasaulio sukūrimo. “Aš nežinau, ar nuo pat pasaulio sukūrimo galime rasti kitą tokį tikėjimo pavyzdį” (J.Kalvinas “Evangelijų komentaras”). “Didelis tikėjimas gali matyti saulę, pasislėpusią po debesimi. Jis gali atrasti Kristų po vargšu, paniekintu ir nukryžiuotu Jėzumi ir vadinti Jį Viešpačiu. Didelis tikėjimas gali matyti Kristaus karalystę po kryžiumi, kapu, mirtimi ir melstis, kad būtų paimtas į ją.” (Lightfoot pamokslas, 1684).

“Atgailaujantis vagis buvo pirmasis išpažįstantis dangišką Kristaus karalystę. Jis buvo pirmasis kankinys pažventintas Jo kentėjimais ir pirmasis Jo nekaltumo gynėjas.” (Quesnel On the Gospel). “Tikriausiai nedaug danguje yra šventųjų, kurie taip pagerbė Kristų, kaip šis mirštantis nusidėjėlis.” (Doddridge) “Ar tai yra vagies balsas ar mokinio? ”Nepalik manęs, Viešpatie”. “Iš tiesų nesutikau tokio tikėjimo nei Izraelyje”. Jis matė Jį kabantį ant kryžiaus ir vis dėlto vadino Viešpačiu. Jis matė Jį mirštantį kartu su juo ir vis dėlto kalbėjo apie Jo karalystę. Jis miršta, bet kalba apie ateitį. Tikėjimas yra stipresnis už mirtį, jis gali matyti šlovę už paniekinimo, gyvenimą už mirties, vainiką už kryžiaus.” (Vyskupas Hall).

Mokiniai matė didelius ženklus ir stebuklus. Jie matė mirusius prisikeliančius, raupsuotuosius išgyjančius, aklius prareginčius, nebylius kalbančius, paraližuotus vaikščiojančius. Jie matė tūkstančius pamaitintus su keliomis žuvimis ir keliais duonos gabalėliais. Jie matė savo Mokytoją, vaikščiojantį vandeniui, lyg sausa žeme. Visi jie girdėjo kalbant Jį taip, kaip nei vienas žmogus niekada nekalbėjo bei įtvirtinant pažadus apie ateitį. Kai kurie iš jų matė Jo šlovę ant atsimainymo kalno. Be jokių abejonių, jų tikėjimas buvo Dievo dovana, nepaisant to, jie nepadarė nieko. Mirštantis vagis nematė nei vieną ką tik minėto dalyko. Jis tik matė mūsų Viešpatį kančioje, silpnume ir skausme. Jis matė Jį kenčiantį gėdingą bausmę, visų paliktą, paniekintą ir apšmeižtą. Jis matė Jį atmestą visų tautos garbingųjų ir išmintingųjų. Jo jėgos mažėjo, Jo gyvybė blėso (Psal. 22:15; 88:3). Vagis nematė jokio valdžios skeptro Jo rankoje, jokios karališkos karūnos ant Jo galvos, jokio išorinio viešpatavimo, jokios šlovės, jokios didybės, jokios jėgos, tačiau nepaisant visko, jis tikėjo ir ieškojo Kristaus karalystės.

Jūs norite žinoti, ar turite Dvasią? Tuomet aš noriu paklausti jūsų: ar jūs turite tikėjimą Kristumi?

2. Pažiūrėkime, kaip aiškiai vagis suvokė nuodėmę. Jis sakė kabančiam šalia: ”Mes gavome tai, ko nusipelnėme”. Jis pripažįsta savo nedorumą ir bausmės teisingumą. Jis nebando pateisinti savęs, jis kalba kaip nuolankus žmogus, pažemintas prisiminimų apie savo praeities nusižengimus. Tai jaučia visi Dievo vaikai. Jie yra pasiruošę pripažinti, jog yra vargšai, verti pragaro nusidėjėliai. Jie gali ne tik savo lūpomis, bet ir savo širdimis pasakyti: ”mes nedarėme tai, ką turėjome daryti, o darėme tai, ko neturėjome daryti. Mumyse nėra jokio šventumo”.

Norite žinoti, ar jūs turite Dvasią? Paklauskite savęs: ”Ar jūs jaučiate savo nuodėmes?”

3. Pažiūrėkite, kokią meilę vagis parodė savo “bendražygiui”. Jis norėjo sudrausti jį dėl jo dejonų ir piktžodžiavimo. “Ar tu nebijai Dievo” - paklausė jis - pats būdamas taip pat nuteistas?”. Tai yra pats tikriausias malonės ženklas. Malonė išlaisvina žmogų iš jo išdidumo ir nukreipia rūpintis kitų sielomis. Kai samarietė atsivertė, ji paliko savo vandens indą ir nuėjo į miestą šaukdamą: ”Ateikite pažiūrėti į Tą, kuris man pasakė viską apie mane. Ar tik Jis nebus Kristus?” (Jono 4:28,29). Kai Saulius atsivertė, jis tuoj pat atėjo į Damasko sinagogą ir pradėjo kalbėti savo broliams, kad Kristus yra Dievo Sūnus (Apd. 9:20).

Ar jūs turite Dvasią? Kur tuomet yra jūsų meilė ir rūpestis kitais? Trumpiau kalbant, jūs matote atgailaujančiame vagyje atbaigtą Šventosios Dvasios darbą. Kiekviena tikinčiojo charakterio dalis turi būti Jos paliesta. Nors jo gyvenimas po atsivertimo buvo labai trumpas, jo pakako įrodyti, jog jis yra Dievo vaikas. Jo tikėjimas, jo malda, jo nuolankumas, jo meilė kitam yra neklystami jo tikro atsivertimo įrodymai. Jo atgaila nebuvo tik pavadinimas, ji buvo tikra. Todėl neleiskime žmonėms galvoti, kad jei atgailaujantis vagis buvo išgelbėtas, tai ir visi gali būti išgelbėti, nors juose nėra jokių Šventosios Dvasios veikimo įrodymų. Taip galvojantis žmogus turėtų pažiūrėti į šio vagies paliktus ženklus ir susimąstyti. Liūdna klausyti kai kurių

žmonių kalbų apie tai, ką jie vadina atsivertimu mirties valandą. Baisu žiūrėti, kaip kai kurie pasitenkina mažu ir kaip lengvai jie patiki, kad jų draugai išėjo į dangų. Jie sako, kad mirštantis giminaitis labai gražiai meldėsi vieną dieną, kad jis kalbėjo taip teisingai, kad jis gailėjosi dėl savo ankstesnio gyvenimo ir buvo pasiryžęs viską pakeisti, kad jis netroško nieko šiame pasaulyje, kad jam patiko melstis ir skaityti su kitais. Remdamiesi tuo, jie yra įsitikinę, kad jis buvo išgelbėtas. Nors apie Kristų nebuvo kalbama, nors išgelbėjimo kelias nebuvo minėtas - tai nesvarbu, nes buvo trumpas pokalbis apie religiją ir to pakanka! Aš nenoriu įžeisti nei vieno jausmų, tačiau turiu atvirai apie tai kalbėti.

Leiskite man dar kartą pasakyti, kad atgailos mirties valandą daugeliu atvejų nepakanka. Tai, ką žmonės kalba, tai, ką jie jaučia, užklupti ligos ar baimės, nieko nepasako apie jų atsivertimą. Dažnai, labai dažnai, tokie ženklai yra baimės pasekmė, jie nekyla iš gilios širdies. Dažnai, labai dažnai, tai yra iš atminties kylantys žodžiai, iš kažkokio pamokslininko girdėti žodžiai, o ne tai, ką jie iš tiesų jaučia. Geriausiai tai įrodo toks faktas: kai liga ar mirties baimė pasitraukia, žmonės pamiršta savo religines kalbas ir vėl grįžta į nuodėmę ir pasaulį. Kai žmogus visą savo gyvenimą gyveno nuodėmėje, reikia kažko daugiau, negu tik kelių teisingų žodžių ar gerų troškimų, norint įsitikinti tikra jo mirties valandos atgaila. Nepakanka, kad jis leidžia man paskaityti jam Bibliją ar melstis šalia jo lovos; neužtenka, kad jis pasakytų: "aš neskyriau religijai tiek dėmesio, kiek reikėjo skirti ir noriu viską pakeisti, jei išgysiu". Manęs tai neįtikina ir nenuramina. Tai geri dalykai, bet tai nėra atsivertimas. Tai yra gerai, bet tai nėra tikėjimas Kristumi. Tol, kol aš nematau atsivertimo ir tikėjimo Kristumi, aš negaliu būti patenkintas. Kiti gali, jei nori būti patenkintais ir viltis, kad jų giminaitis pateko į dangų. Tačiau aš noriu patylėti ir nesakyti nieko. Aš būčiau patenkintas, jei matyčiau mirštančiajame nors mažą, kaip garstyčios grūdas, atgailą ir tikėjimą. Būti patenkintu kažkuo mažesniu už atgailą ir tikėjimą, man atrodo, kad tai veda prie dar vienu neįstikimybės vartų.

Kokius savo sielos būsenos ženklus jūs norite palikti po savęs? Sekite atgailaujančiu vagimi. Neleiskite, kad jūsų mirties valandą mums reikėtų ieškoti jūsų religijos trupinių, kurie įtikintų mus, jog jūs buvote tikras krikščionis. Neleiskite, kad mums reikėtų vienas kitą drąsinti, sakant: "Aš tikiu, kad jis yra laimingas. Jis taip teisingai kalbėjo vieną dieną, atrodė toks patenkintas tuo Biblijos skyriumi, jam patiko geri žmonės". Gyvenkite taip, kad jūsų būseną nekeltų mums jokių abejonių, kad mes turėtume aiškų jūsų atgailos, tikėjimo ir šventumo įrodymą. Rūpinkitės tuo. Priešingu atveju, likę po jūsų, negalės būti ramūs dėl jūsų sielos. Mes galime naudoti religines formas jūsų laidotuvėse ir turėti viltį, galime ant jūsų paminklo užrašyti "palaiminti, mirštantys Viešpatyje", bet tai nepakeis jūsų realios padėties. Jei jūs mirėte neatsivertęs, be atgailos ir be tikėjimo, jūsų laidotuvės bus pražuvusios sielos laidotuvės ir jums būtų buvę geriau negimti.

IV. Dar viena pamoka, kurios moko ši istorija yra apie tai, kad tikintys Kristumi po mirties yra su Viešpačiu. Tokią išvadą galime daryti iš Viešpaties žodžių: "šiandien su manimi būsi rojuje". Panašiai kalba Paulius laiške Filipiečiams: "...nors norėčiau iškeliauti ir būti su Kristumi." (1:23). Šia tema daug nekalbėsiu. Tai palieku jūsų asmeniniams apmąstymams. Man ši pamoka teikia paguodą ir ramybę. Tikintieji po mirties yra su Kristumi. Tai atsako į daugelį sunkių klausimų, kurie gali kelti nerimą žmogaus protui. Šventųjų vieta po mirties, jų džiaugsmas, jų jausmai, jų laimė - į visa tai atsako tokie paprasti žodžiai: jie yra su Kristumi. Negaliu daug kalbėti apie išėjusiųjų krikščionių padėtį. Ši tema yra tokia aukšta ir gili, jog jokio žmogaus protas negali to suprasti. "Mes neturime pasiduoti smalsioms ir subtilioms diskusijoms apie rojų. Pasitenkinkime tuo, kad tie, kurie per tikėjimą priklauso Kristaus kūnui yra gyvenimo dalininkai ir džiaugiasi poilsiu po savo mirties, kol tobula dangiškojo gyvenimo šlovė apsireikš savo pilnatvėje Kristaus atėjimo dieną." (J.Kalvinas "Evangelijų komentarai"). Žinau, kad musu dabartinis laimės supratimas labai skirsis nuo

to, kurį mes turėsime tuomet, kai mūsų kūnai bus pakeisti prisikėlimo dieną, kai Jėzus sugrįš į šią žemę. Aš žinau, kad dabar jie pelnytai ilsisi po darbų, skausmų, kančių ir nuodėmės. Aš negaliu paaiškinti to, bet esu įsitikinęs, kad dabar jie yra žymiai laimingesni negu tada, kai buvo šioje žemėje. Aš matau jų laimę šiose eilutėse - jie yra su Kristumi - ir man to pakanka. Jei avis yra su Ganytoju, jei kūno nariai yra su jo Galva, jei Kristaus šeimos nariai yra su Tuo, kuris juos pamilo ir lydėjo per visas žemiškos kelionės dienas, viskas turi būti gerai, viskas turi būti gerai.

Aš negaliu apibūdinti, kas yra rojus, nes nesuprantu, kokia yra sielos, atskirtos nuo kūno, būseną. Tačiau aiškiai žinau: Kristus yra ten. Visi kiti dalykai yra niekas, palyginus su tuo. Kaip Jis yra ten ir koks Jis yra ten, aš nežinau. Leiskite man pamatyti Kristų, kai mano akis užmerks mirtis ir man to pakanka. Teisingai sako psalmininkas: "Tavo akivaizdoje yra džiaugsmo pilnatvė." (Psal. 16:11). Viena motina, guosdama savo mirštančią dukrą, kalbėjo apie rojų: "ten nebus nei skausmo, nei ligų. Ten tu sutiksi savo brolius ir seseris ir būsi laiminga. Dukra jai atsakė štai ką: "O, mama - "ten bus Kristus ir tai yra geriau už visus šiuos dalykus". Galbūt jūs negalvojate daug apie savo sielą. Galbūt jūs mažai žinote apie Kristų, kaip jūsų Gelbėtoją ir niekada nepatyrėte, koks Jis nuostabus. Galbūt jūs tikėtės patekti į rojų po mirties. Ši Biblijos istorija turėtų priversti pagalvoti apie visa tai. Rojus yra vieta, kurioje yra Kristus. Ar tokia vieta jums patiks? Galbūt jūs esate tikintis, bet mintis apie mirtį jums kelia baimę. Kapas jums atrodo šaltai ir liūdnai. Jums atrodo, jog viskas jame yra tamsu, drėgna ir nepatogu. Nebijokite, ši istorija tepaguodžia jus. Jūs einate į rojų ir Kristus yra ten.

V. Paskutinis dalykas, apie ką moko ši istorija yra tas, kad kiekvienos sielos amžinoji dalis yra būti šalia Jo. "Šiandien" - sakė Jėzus atgailaujančiam vagiui - "būsi su manimi rojuje". Jėzus nekalbėjo apie tolimą laiką. Jis nekalbėjo apie jo sielos laimę, kaip tolimą dalyką. Jis kalbėjo apie šiandieną, apie tą pačią dieną, kurią jie kabėjo ant kryžiaus. Kaip artima visa tai atrodo. Šie žodžiai amžiną buveinę daro labai artima. Laimė ar vargas, nerimas ar džiaugsmas, Kristaus artumas ar velnių draugija - visa tai yra arti mūsų. "Tarp mirties ir manęs yra tik vienas žingsnis" - sakė Dovydas (1Sam. 20:3). Galime sakyti, kad tarp mūsų ir rojaus ar pragaro yra tik vienas žingsnis. Nei vienas iš mūsų to nesuvokia taip, kaip turėtų suvokti. Dabar yra tinkamas laikas pabusti iš miego šioje srityje. Netgi mes, krikščionys, esame linkę kalbėti ir galvoti, jog mirtis yra ilga kelionė, lyg mirštantis šventasis išsiruošė į ilgą kelionę. Tai yra blogai, labai blogai! Visa tai yra labai arti. Kai kurie iš mūsų patyrėme, koks yra ilgas ir kankinantis laikas nuo mūsų artimųjų mirties iki jų laidotuvių. Šios savaitės yra ilgiausios, liūdniausios ir pačios sunkiausios mūsų gyvenime. Tačiau, ačiū Dievui, mirusių šventųjų sielos yra išlaisvinamos tuo momentu, kai jie išleido paskutinį atodūsi. Kol mes verkiame ir kol laidotuvės yra ruošiamos, mūsų mylimi žmonės džiaugiasi Kristaus artumu. Jie visam laikui yra išlaisvinti iš kūniškumo naštos. Jie yra ten, kur "...piktadariai nebesiaučia ir pavargusieji ilsisi." (Jobo 3:17).

Tuo pačiu momentu, kai tikintieji miršta, jie patenka į rojų. Jų kova jau baigėsi. Jie jau praėjo tamsos slėnį, kurį kiekvienas iš mūsų turime pereiti. Jie jau perplaukė tamsią upę, kurią mes visi turėsime perplaukti. Jie išgėrė paskutinę nuodėmės paruoštą karčią taurę. Jie pasiekė vietą, kur skausmo ir kančios jau niekada nebus. Mes neturime norėti jų sugrįžimo. Mes turime verkti dėl mūsų, o ne dėl jų. Mes dar vis kovojame, o jie jau gyvena taikoje. Mes dirbame, o jie jau ilsisi. Mes budime, o jie miega. Mes dar naudojame dvasinius ginklus, o jie juos jau nusiėmė visam laikui. Mes dar esame jūroje, o jie jau yra saugūs uoste. Mes verkiame, o jie džiaugiasi. Mes esame svetimšaliai ir piligrimai, o jie yra namuose. Aišku, kad tie, kurie mirė Kristuje yra geresnėje padėtyje negu gyvieji. Be jokių abejonių, tą pačią valandą, kai vargšas šventasis miršta, jis yra daug laimingesnis už patį didžiausią žemėje. "Dėkojame Tau iš visos širdies, kad Tu pasiėmei mūsų brolių iš šio

nuodėmingo pasaulio vargo.” (Anglijos Bažnyčios malda laidotuvių metu). “Turiu pranešti jums geriausią žinią. Jums brangus žmogus baigė savo kovą, gavo atsakymą į savo maldas ir jau ilsisi amžinajame džiaugsmo. Mano mylima žmona, kuri dvidešimt metų buvo mano didžiausias džiaugsmas čia, žemėje, išėjo šį antradienį.” (Venn’so laiškas Stillingfleet).

Aš manau, kad labai daug kvailysčių yra šioje temoje. Aš bijau, kad daugelis iš tų, kurie nėra katalikai ir netiki skaiстыkla, taip pat turi keistus supratimus apie staigias mirties pasekmes. Kai kurie turi kvailą nuomonę apie tai, kad tarp mirties ir amžinybės būsenos yra tam tikras laiko tarpas. Jie galvoja, kad eis per tam tikrą apvalymo procesą ir nors mirė, būdami netinkami dangui, kaip nors vis tiek pateks į jį. Tačiau tai yra didelė klaida. Po mirties nėra jokio pasikeitimo, kape nėra atsivertimo, po paskutinio atodūsiu jau negalima gauti naujos širdies. Tą pačią dieną, kai mes išeiname, išeiname visiems laikams. Tą dieną, kai paliekame pasaulį, pradedame amžinybę. Nuo šios dienos nėra dvasinių pasikeitimų. Kokie esame mirties akimirka, tokią dalį gausime po mirties. Kaip medis krinta, taip jis ir guli. Jei jūs esate neatgimęs, tai turėtų priversti jus susimąstyti. Ar jūs žinote, jog esate arti pragaro? Šiandien pat jūs galite mirti ir jei mirsite be Kristaus, jūs atmerksite akis pragare. Jei jūs esate tikras krikščionis, jūs esate daug arčiau dangaus negu įsivaizduojate. Šiandien pat, jei Viešpats jus pasiims, jūs būsite rojuje. Akys, kurias jūs užmerkiate silpnume ir skausme, atsimerks tokiam šlovingame poilsyje, kurio joks liežuvis negali apsaakyti.

Baigdamas aš noriu pabrėžti kai kuriuos dalykus:

1. Ši žinia gali pakliūti į nuolankios ir sudužusios širdies nusidėjėlio rankas. Ar jūs esate šis žmogus? Tuomet tai gali jus įkvėpti. Pažiūrėkite, ką darė atgailaujantis vagis ir darykite tą patį. Pažiūrėkite, kaip jis meldėsi, kaip šaukėsi Viešpaties Jėzaus Kristaus, kaip gavo ramybę. Broli ir sese, kodėl tu negali daryti taip pat? Kodėl negali būti išgelbėtas taip pat?

2. Ši žinia gali pakliūti į išdidaus ir pasipūtusio žmogaus rankas. Ar jūs esate tas žmogus? Tuomet įsidėmėkite įspėjimą. Pažiūrėkite, kaip neatgailaujantis vagis mirė taip, kaip gyveno ir stenkitės išvengti panašaus likimo. O, nuodėmiaujantys broliai ir seserys, nebūkite per daug užtikrinti, kad nemirtumėte savo nuodėmėse. Ieškokite Viešpaties, kol dar galima Jį rasti. Grįžkite pas Jį.

3. Ši žinia gali pakliūti į krikščionio, išpažįstančio Kristų rankas. Ar jūs esate toks žmogus? Tuomet panaudokite atgailaujančio vagies pavyzdį savęs ištyrimui. Įsitikinkite, jog jūs žinote, kas yra tikra atgaila ir gelbstintis tikėjimas, tikras nuolankumas ir karšta meilė. Broliai ir seserys, nebūkite patenkinti pasaulietinės religijos standartais. Turėkite tokį mąstymą kaip atgailaujantis vagis ir būsite ismintingi.

4. Ši žinia gali pakliūti į liūdinčio dėl savo artimųjų mirties rankas. Ar jūs esate toks žmogus? Tuomet ieškokite paguodos Šv. Rašte. Pamatykite, kad jums brangus žmogus yra geros rankose. Jis yra žymiai geresnėje padėtyje dabar, negu buvo šioje žemėje. Jis yra su Jėzumi, kurį mylėjo jo siela šioje žemėje. Atsikratykite savo išdidaus skausmo. Geriau džiaukitės, nes jis yra išlaisvintas iš problemų ir ilsisi.

5. Ši žinia gali pakliūti į seno Kristaus sekėjo rankas. Ar jūs esate tas žmogus? Tuomet skaitydami šią istoriją, pamatykite, kaip arti yra jūsų namai. Jūsų išgelbėjimas yra daug arčiau, negu tą dieną, kai jūs įtikėjote. Dar keletas skausmo ir triūso dienų ir karalių Karalius pasiūs jūsų pasiimti ir tuo momentu jūsų kova baigsis ir aplinkui bus taika.

Dvyliktas skyrius

Viešpataujantis bangoms

“Pakilo didžiulė vėtra ir bangos daužėsi į valtį taip, kad ją jau sėmė. Jėzus buvo valties gale ir miegojo ant pagalvės. Mokiniai pažadino Jį šaukdami: “Mokytojau, Tau nerūpi, kad mes žūvame?” Pabudęs Jis sudraudė vėją ir įsakė ežerui: nutilk, nusiramink. Tuoj pat vėjas nutilo ir pasidarė visiškai ramu. Jis tarė jiems: ”kodėl jūs tokie bailūs? Ar vis dar neturite tikėjimo?” (Morkaus 4:37-40).

Šių dienų krikščionys turėtų daug daugiau studijuoti keturias evangelijas. Be jokių abejonų visas Šv. Raštas yra naudingas. Nėra išmintinga iškelti vieną Biblijos dalį labiau už kitą, vis dėlto galvoju, jog tiems, kurie yra labai artimi laiškams, reikėtų žinoti daugiau apie Mato, Morkaus, Luko, Jono evangelijas. Kodėl taip sakau? Todėl, kad noriu, jog krikščionys daugiau žinotų apie Kristų. Gerai yra žinoti visas krikščionybės doktrinas ir visus principus, bet dar geriau pažinti patį Kristų. Gerai yra būti artimam su tikėjimu, malone, išteisinimu ir pašventinimu. Visa tai yra Karaliaus doktrinos. Tačiau dar geriau būti artimam su pačiu Jėzumi, matyti Karaliaus veidą ir gėrėtis Jo grožiu. Tai yra viena iš didžiausio šventumo paslapčių. Tas, kuris nori būti panašus į Kristaus atvaizdą, turi nuolat studijuoti patį Kristų. Evangelijos buvo užrašytos tam, kad mes pažintume Kristų. Šventoji Dvasia mums papasakojo Jo gyvenimo ir mirties istoriją. Jo žodžiai ir darbai yra perteikti per keturis autorius. Įkvėptos ketverios skirtingos rankos piešė Gelbėtojo portretą. Apie Jo kelią, Jo būdą, Jo jausmus, Jo išmintį, Jo malonę, Jo kantrybę, Jo meilę ir Jo jėgą pasakojo keturi skirtingi liudytojai. Ar avis neturėtų būti artima su savo Ganytoju? Ar pacientas neturi būti su savo Gydytoju? Ar sužadėtinė neturi būti su savo Sužadėtiniu? Ar nusidėjėlis neturi būti su savo Gelbėtoju? Be jokių abejonų jie turi būti kartu. Evangelijos buvo užrašytos tam, kad žmonės taptų artimi su Kristumi, todėl aš noriu, kad jie jas skaitytų.

Ką mes turime daryti, kad mūsų sielos būtų priimtinos Dievui? Mes turime statyti jas ant Uolos, Kristaus. Iš kur mes galime kasdien gauti Dvasios malonę reikalingą vaisiaus nešimui? Turime ją gauti iš Vynmedžio, Kristaus. Kur turime ieškoti paguodos, kai mūsų žemiški draugai mus palieka ar miršta? Turime jos ieškoti pas mūsų Vyresnįjį Brolį, Kristų. Kieno vardu mes turime melstis, jei norime, kad mūsų maldos būtų išklaustos? Jos turi būti atneštos mūsų Advokato vardu, Kristaus vardu. Su kuo mes viliamės praleisti amžinybę? Su karalių Karaliumi, Kristumi. Iš tiesų mes negalime pažinti Kristaus per daug. Iš tiesų kiekvienas Jo darbas, žodis, žingsnis ar mintis turi būti mums nuostabūs. Mes turime stengtis būti artimi su kiekviena eilute, kalbančia apie Jėzų. Eikime dabar ir paskaitykime vieną mūsų Mokytojo istorijos puslapį. Pažiūrėkime, ką mes galime pasimokyti iš ką tik viršuje minėtų eilučių. Jėzus plaukė Galilėjos ežeru kartu su savo mokiniais. Jam miegant, pakilo stiprus vėjas. Bangos daužėsi į laivą. Atrodė, jog mirtis yra čia pat. Išsigandę mokiniai pažadino Mokytoją ir šaukėsi Jo pagalbos. Jis atsikėlė, sudraudė vėją bei bangas ir viskas aplinkui nurimo. Jis švelniai sudraudė juos dėl jų baimės ir netikėjimo ir viskas tuo baigėsi. Tokia yra ši istorija. Ji yra pilna pamokymų. Pažiūrėkime, ką mes galime iš jos išmokti.

1. Sekimas Kristumi neišlaisvina mūsų iš žemiškų nelaimių ir problemų. Išrinktieji Viešpaties Jėzaus mokiniai buvo labai išsigandę. Maža ištikima kaimenė, kuri tikėjo Juo, kai kunigai, fariziejai ir Rašto žinovai atmetė Jį, buvo dideliame pavojuje. Mirties baimė užvaldė juos. Atrodė, jog didelės bangos tuoj nuneš juos. Petras, Jokūbas ir Jonas -būsimi Bažnyčios stulpai - buvo labai sutrikę. Galbūt jie tikėjosi visai ko kito.

Galbūt jie galvojo, jog tarnavimas Kristui apsaugos juos nuo visų žemiškų problemų. Galbūt jie galvojo, jog Tas, kuris gali prikelti mirusius, išgydyti ligonius, pamaitinti minias, išvyti lauk demonus savo žodžiu, neleis savo tarnams kentėti žemėje. Galbūt jie laukė, kad Jis pasirūpins, jog jie visada vaikščiotų tiesiu keliu, geru oru ir būtų laisvi nuo rūpesčių ir bėdų. Jei mokiniai taip galvojo, jie labai klydo. Viešpats Jėzus mokė, kad netgi Jo rinktinis tarnas patirs daug nerimo ir kentės daug skausmų. Visa tai suprasti yra labai naudinga. Gerai yra suvokti, jog tarnavimas Kristui niekada nėra vienam žmogui nežadėjo, jog jo kūnas bus apsaugotas nuo visų ligų. Jei jūs esate tikintis, jūs turite suprasti, jog patirsite ligas, skausmą, netektis, ašaras, kryžių, mirtį, kančią, išsiskyrimą ir nusivylimą. Kristus niekada nepažadėjo, jog jūs pateksite į dangų nepatyrę viso to. Kristus pažadėjo, jog kiekvienas ateinantis pas Jį turės visko, ko reikia gyvenimui ir dievotumui, tačiau Jis nepažadėjo, jog padarys mus klestinčiais, turtingais, sveikais ar kad mirtis ir netektys nepalies mūsų šeimų.

Aš esu apdovanotas privilegija būti Kristaus pasiuntiniu. Jo vardu galiu pasiūlyti amžinąjį gyvenimą kiekvienam vyrui, kiekvienai moteriai ar vaikui. Jo vardu aš skelbiu atleidimą, taiką, malonę ir šlovę kiekvienam Adomo sūnui ir kiekvienai Adomo dukrai, bet aš nedrįstu skelbti nė vienam pasaulietiško klestėjimo, kaip Evangelijos dalies. Aš nedrįstu pažadėti nė vienam žmogui, kuris ima kryžių ir seka Kristumi, jog eidamas paskui Jį, jis nepatirs jokių audrų. Aš gerai žinau, kad daugeliui nepatinka tokios sąlygos. Jie nori turėti ir Kristų ir gerą sveikatą; ir Kristų, ir daug pinigų; ir Kristų, ir jokių nelaimių savo šeimoje; ir Kristų, ir jokio nuovargio; ir Kristų, ir saulėtą rytojų, nes jiems nepatinka Kristus ir kryžius; Kristus ir išbandymai; Kristus ir problemos; Kristus ir audros. Ar tokias slaptas mintis turi skaitantis šias eilutes? Jeigu taip, jūs labai klystate. Pabandysiu parodyti, jog jūs turite dar daug ko išmokti. Kaip jūs galėtumėte žinoti, kas yra tikrieji krikščionys, jei sekant Kristumi taptume laisvi nuo visų problemų? Kaip galėtume atskirti grūdus nuo pelų, jei nebūtų išbandymų vėtyklės? Kaip galėtume žinoti, kad žmonės netarnauja Dievui dėl savo pačių saugumo ir egoizmo, jei tarnavimas būtų neatskiriamas nuo turtų ir sveikatos? Šiaurės vėjai mums labai greitai parodo, kurie medžiai visada žaliuoja ir kurie ne. Kentėjimų audros atskiria tikrąjį tikėjimą nuo to, kuris yra tik ritualai ar formalizmas. Kaip žmogus vis labiau šventės, jei jis nepatirs jokio išbandymo? Problemos dažnai yra vienintelė ugnis, sudeginanti prilipusias prie mūsų širdies šiukšles. Problemos yra apkarpančios žirklys, kurias mūsų Sužadėtinis naudoja, norėdamas padaryti mus dar vaisingesniais. Dažnai Viešpaties laukų derlius bręsta tik kaitrios saulės dėka. Aš turiu eiti per vėjuotas, lietingas ir audringas dienas. Jei jūs norite tarnauti Kristui ir būti išgelbėtu, priimkite Kristų su visomis Jo sąlygomis. Nuspręskite iš karto sutikti su visais kryžiais ir skausmais, tuomet nebūsime nustebintas vėliau. Nesuvokdami to, daugelis pradeda labai linksmai, bet vėliau nusivilia ir atsitraukia. Jei jūs sakote, jog esate Dievo vaikas, leiskite Viešpačiui Jėzui pašventinti jus taip, kaip Jis nori tai padaryti. Pasitenkinkite tuo, kad Jis niekada nedaro klaidų. Būkite tikras, jog Jis viską daro tobulai. Vėjai gali pūsti labai stipriai aplink jus ir bangos ošti, bet nebijokite. “Jis vedė juos teisingu keliu, kad jie nueitų į gyvenamą miestą.” (Psal. 107:7).

2. Jėzus Kristus yra realus ir ištikimas Žmogus. Ši istorija, kaip ir daugelis kitų Evangelijos istorijų, atskleidžia vieną tiesą ypatingu būdu. Mes skaitome, kad bangos pradėjo daužyti laivą, kai Jėzus miegojo jo gale ant pagalvės. Jis buvo pavargęs. Ir tai nebus nieko keisto, jei mes paskaitysime ankstesnius Morkaus ev. skyrius. Jis visą dieną rūpinosi sielomis. Jei darbininko miegas yra saldus, tuo labiau saldus turėjo būti mūsų palaimintojo Viešpaties miegas! Suvokime giliai savo protuose vieną svarbią tiesą: Jėzus Kristus iš tiesų buvo žmogus. Jis buvo lygus Tėvui visuose dalykuose ir amžinasis Dievas. Vis dėlto Jis taip pat buvo Žmogus ir prisiėmė kūną ir kraują, ir tapo panašus į mus visuose dalykuose, išskyrus nuodėmę. Jis turėjo tokį patį kūną,

kaip mūsų. Kaip ir mes Jis gimė iš moters. Kaip ir mes Jis augo, kartais jautė alkį, silpnumą, nuovargį. Kaip ir mes Jis valgė, gėrė, ilsėjosi ir miegojo. Kaip ir mes Jis liūdėjo, verkė ir jautė. Visa tai yra neįtikėtina, bet tai yra tiesa. Tas, kuris sukūrė dangų, atėjo ir gyveno žemėje kaip vargšas pavargęs žmogus. Tas, kuris valdė galybes ir kunigaikštystes dangaus srityse, prisėmė silpną – kaip mūsų - kūną. Tas, kuris galėjo amžinai gyventi šlovėje su savo Tėvu, apsuptas angelų garbinimo, atėjo į žemę ir gyveno, kaip Žmogus tarp nusidėjėlių. Vien šis įvykis jau yra ypatingas nusidėminimo, malonės, maldingumo ir meilės stebuklas.

Aš randu gilų paguodos šaltinį tame, kad Jėzus yra tobulas Žmogus, ne mažiau tobulas už Dievą. Tas, kuriuo Šv. Raštas sako, jog aš turiu pasitikėti yra Vyriausias Kunigas, galintis užjausti, Gelbėtojas, galintis paguosti. Jis yra ne tik Dievo Sūnus, galintis išgelbėti, bet ir Žmogaus Sūnus, galintis suprasti. Kas nežino, jog supratimas yra vienas geriausių dalykų, kurį Jis mums paliko šiame nuodėmės pilname pasaulyje? Vienas nuostabiausių dalykų šiame tamsiame žemiškame kelyje yra sutikti asmenį, kuris supranta mūsų problemas ir užjaučia mus mūsų baimėse, kuris gali verkti, kai mes verkiame ir džiaugtis, kai mes džiaugiamės. Nors ir keista, supratimas yra daug geriau už pinigus. Tūkstančiai gali duoti tai, ką jie žino, bet ne tai, ką jaučia. Supratimas turi galingą jėgą paguosti mūsų širdis ir atverti jas. Tinkamas ir geras patarimas dažnai miršta be jokios naudos prislėgtoje širdyje. Netinkamas patarimas dažnai priverčia mus nutilti ir užsidaryti savyje. Tačiau tikras supratimas gali pažadinti mūsų širdyje geriausius jausmus, jei juos turime ir padaryti tokią įtaką mums, kokios niekas negali pasiekti. Duokite geriau man vargšą, bet supratingą draugą. Mūsų Dievas žino visa tai labai gerai. Jis žino pačias giliausias žmogaus širdies paslaptis. Jis žino, kokiais būdais galima lengviausiai paliesti ją. Jis išmintingai numatė, kad Evangeljos Gelbėtojas turi turėti abu dalykus: ir jausmus, ir galią. Jis mums suteikė tokį Gelbėtoją, kuris ne tik savo tvirta ranka ištraukia mus, kaip žarijas iš ugnies, bet supratinga širdimi suteikia pavargusiems ir apsunkusiems poilsį. Aš matau nuostabią meilės ir išminties įrodymą dviejų prigimčių susijungime Kristaus asmenyje. Gelbėtojas parodė nuostabią meilę sukilėliams ir nedorėliams, prisiimdamas silpnumą ir pažeminimą dėl jų gerovės. Jis apreiškė ypatingą išmintį išgelbėdamas žmogų jo pačio teritorijoje. Aš trokštu To, kuris gali padaryti viską, kad atpirktų mano sielą. Jėzus galėjo tai padaryti, nes Jis yra amžinas Dievo Sūnus. Aš trokštu To, kuris gali suprasti mano silpnumą, mano skausmą ir būti malonus su manimi, kol aš esu šiame mirtingame kūne. Jėzus gali tai padaryti, nes Jis buvo Žmogaus Sūnus ir turėjo tokį patį kūną ir kraują, kaip mano. Jei mano Gelbėtojas būtų buvęs tik Dievas, galbūt aš galėčiau Juo pasitikėti, bet niekada negalėčiau artintis prie Jo be baimės. Jei mano Gelbėtojas būtų buvęs tik Žmogus, Jis galėtų mane mylėti, bet aš niekada negalėčiau būti užtikrintas, jog Jis gali paiimti visas mano nuodėmes. Bet, ačiū Dievui, mano Gelbėtojas yra Dievas ir Žmogus; Žmogus ir Dievas. Dievas, galintis mane išlaisvinti; Žmogus, galintis suprasti mane. Visagalybė ir gilus supratimas susijungia šlovingame Asmenyje Jėzuje Kristuje, mano Viešpatyje. Tikintis Kristumi turi didelę paguodą: jis gali iš tiesų pasitikėti ir nebijoti. Jei skaitytojas žino, ką reiškia artintis prie malonės sosto, ieškant gailestingumo ir atleidimo, te niekada nepamiršta, kad jo Tarpininkas prieš Dievą yra Žmogus Jėzus Kristus. Jūsų siela yra Aukščiausiojo kunigo, galinčio suprasti žmogiškus jausmus, rankose. Jūs stovite ne prieš tokios aukštos ir šlovingos prigimties Asmenį, kurio jokia žmogiška išmintis negali suprasti. Jūs stovite prieš Jėzų, kuris turėjo tokį patį kūną ir buvo Žmogus žemėje, kaip ir jūs. Jis gerai pažįsta pasaulį, kuriame jūs gyvenate, nes Jis čia gyveno 33 metus. Jis gerai pažįsta nusidėjėlių prieštaravimus, kurie taip greitai juos apima, nes Jis pats juos pergyveno (Hebr. 12:3). Jis labai gerai pažįsta jūsų dvasinio priešo bjaurumą, nes Jis susidūrė su juo dykumoje. Todėl turėdami tokį Advokatą, galite būti drąsūs.

Jei jūs žinote, ką reiškia prašyti pas Viešpatį dvasinės ramybės žemiškų problemų sukūryje, nepamirškite Jo dienų kūne ir Jo žmogiškos prigimties. Jūs šaukiatės To, kuris pažįsta jūsų jausmus ir kuris išgėrė iki paskutinio lašo karčiąją taurę, nes Jis buvo „...skausmų vyras, patyręs sudužimą...“ (Izaijo 53:3). Jėzus pažįsta žmogaus širdį, jo kūniškus skausmus, jo sunkumus, nes Jis buvo Žmogus, turintis tą patį kraują ir kūną. Jis jautėsi pavargęs prie Sicharo šulinio. Jis verkė prie Lozorius kapo. Jis prakaitavo krauju Getsemanės sode. Jis dejavo iš skausmo ant Golgotos kalno. Jėzus nėra svetimas jūsų pergyvenimams. Jis pažįsta viską, kas priklauso žmogiškai prigimčiai, išskyrus nuodėmę.

a. Ar jūs esate vargšas ir turintis poreikį? Jėzus taip pat toks buvo. Lapės turi urvus ir paukščiai lizdus, bet Žmogaus Sūnus neturėjo kur priglauti savo galvos. Jis gyveno paniekintame mieste, apie kurį žmonys sakė: „ar gali kas būti gero iš Nazareto?“ (Jono 1:46). Jis buvo laikomas dailidės sūnumi. Pamokslavo iš skolintos valtys, įjojo į Jeruzalę ant skolinto asilo ir buvo palaidotas skolintame kape.

b. Ar jūs esate vienišas pasaulyje ir paniekintas tu, kurie turėtų mylėti jus? Jėzus taip pat toks buvo. Jis atėjo pas savuosius ir savieji Jo nepriėmė. Jis atėjo būti Izraelio namų pražuvusių avių Ganytoju, o jos Jį atmetė. Šio pasaulio kunigaikštis Jo nepriėmė. Mažuma, kuri Jį sekė, buvo muitininkai ir žvejai, galiausiai ir jie Jį paliko ir išbėgiojo kas kur.

c. Ar jūs esate nesuprastas, apšmeižtas, persekiojamas? Jėzus taip pat toks buvo. Jis buvo vadinamas rijiku ir vyno gėrėju, muitininkų draugu, samariečiu, kvailiu ir demonu. Jis buvo apšmeižtas, neteisingai apkaltintas. Neteisingas nuosprendis buvo paskelbtas Jam, būdamas nekaltas Jis buvo pasmerktas, kaip piktadarys ir mirė ant kryžiaus.

d. Ar velnias jus gundo ir atneša į jūsų mintis baisius pasiūlymus? Jis taip pat gundė Jėzų. Jis ragino Jėzų nepasitikėti tėvišku Dievo aprūpinimu. „Padaryk, kad šie akmenys pavirstų duona“. Jis ragino Jėzų gundyti Dievą, pasiduodant nereikalingiems pavojams. „Pulk žemyn nuo šventyklos krašto“. Jis pasiūlė Jėzui visą šio pasaulio karalystę, jei Jis tik paklus jam. „Visa tai aš Tau atiduosiu, jei parpulęs pagarbinsi mane.“ (Mato 4:1-10).

e. Ar kartais jūs jaučiate didelę kančią ir konfliktą savo prote? Ar jaučiate tokią tamsą, lyg Dievas būtų jus palikęs? Jėzus taip pat tai jautė. Kas gali tiksliai pasakyti, kokias protines kančias Jis patyrė Getsemanės sode? Kas gali išmatuoti Jo sielos skausmą, kai Jis šaukėsi: „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“ (Mato 27:46).

Neįmanoma surasti gelbėtojo labiau atitinkančio žmogaus širdies poreikius už Viešpatį Jėzų Kristų. Jis ne tik turi jėgą, bet ir supratimą; Jis ne tik yra dieviškas, bet ir žmogiškas. Aš raginu jus aiškiai suvokti savo protuose, kad Kristus, mūsų sielų Prieglobstis yra ir Žmogus, ir Dievas. Garbinkite Jį, kaip karalių Karalių, bet niekada nepamirškite, jog Jis turėjo kūną ir buvo Žmogus. Įsikibkite į šią tiesą ir niekada jos nepaleiskite. Nekriskime į klaidą teigiančią, kad Kristus, būdamas Dievu, nebuvo Žmogumi. Jokiu būdu neklausykite bjaurių Romos katalikų argumentų, kad mergelė Marija ir šventieji daug geriau mus supranta ir užjaučia už Kristų. Pasakykite jiems, kad tokie jų argumentai kyla iš Šv. Rašto ir tikrosios Kristaus prigimties nesuvokimo. Kristus nėra griežtas teisėjas ar Asmuo, kurio reikia bijoti. Pasakykite jiems, kad keturios Evangelijos mus moko žiūrėti į Jį ne tik kaip į galingą Gelbėtoją, bet ir kaip į patį supratingiausią ir labiausiai mylintį Draugą. Pasakykite jiems, jog jums nereikia nei šventųjų, nei angelų, nei mergelės Marijos, nei Gabrieliaus paguodos, nes jūsų pavargusi siela gali ilsėtis Žmoguje Jėzuje Kristuje.

3. Netgi tikrame krikščionyje gali būti daug silpnumo ir ligų. To aiškų įrodymą matome mokinių elgesyje, kai bangos daužėsi į valtį šonus. Jie išsigandę pažadino Jėzų. Drebedami ir nerimaudami jie sakė: „Mokytajau, Tau nerūpi, kad mes žūstame?“ Jie buvo nekantrūs: galėjo palaukti, kol Viešpats pats pabus iš miego. Jie netikėjo: pamiršo, kad jais rūpinosi Tas, kurio rankose yra visa valdžia. Jie nepasitikėjo: kalbėjo taip, lyg abejotų savo Viešpaties rūpesčiu ir lyg jie Jam būtų nesvarbūs. „Ar Tau nerūpi, kad mes žūstame?“ Vargšai mažatikiai! Argi jie turėjo būti susirūpinę? Jie matė vieną ir kitą kartą, jog viskas bus gerai, jei Sužadėtinis yra su jais. Jie buvo daug kartų Jo gerumo ir meilės jiems liudininkais. Jie galėjo būti įsitikinę, jog Jis neleis, kad kas bloga jiems atsitiktų. Vis dėlto pavojaus akimirka visa tai jie pamiršo. Dažnai pavojaus jausmas žmones padaro užuomaršomis. Baimė neleidžia mums prisiminti praeities patyrimų. Jie girdėjo vėją, matė bangas ir galvojo, kad mirtis yra čia pat. Jie daugiau negalėjo laukti ir šaukė: „Ar Tau nerūpi, kad mes žūvame?“ Tokį paveikslą mes galime matyti kiekvienos epochos tikinčiuosiuose. Ir šiandien yra labai daug mokinių, kurie niekuo nesiskiria nuo tų, aprašytų Evangelijoje. Daug Dievo vaikų jaučiasi gerai, kol jų neištinka išbandymai. Jie seka Kristumi, kai laikai yra geri. Jie galvoja, jog pasitikės Juo per amžius. Jie įsivaizduoja, jog atidavė viską į Jo rankas. Jie turi labai gerų krikščionių reputaciją. Tačiau staiga juos ištinka išbandymai. Jie praranda nuosavybę, užklumpa ligos, miršta artimas žmogus, iškyla persekiojimai dėl Žodžio ir pan. Ir kur dabar yra jų tikėjimas? Kur yra tvirtas jų pasitikėjimas, kurį jie galvojo, jog turi? Kur yra jų ramybė, viltis, susilaikymas? Jie ieško jų, bet neranda. Jie buvo padėti ant svarstyklių ir pasirodė lengvi. Baimė ir abejonės, kančia ir nerimas užklupo juos, kaip potvynis ir juos apėmė neviltis. Žinau, kad tai yra labai liūdnas apibūdinimas, bet atiduodu kiekvieno tikro krikščionio sąžinei nuspręsti, ar jis yra tikras ir teisingas.

Paprasta tiesa yra ta, kad nėra absoliutaus tobulumo tikruose krikščionyse, kol jie yra kūne. Pats geriausias ir ryškiausias Dievo šventasis yra tik vargšas „mišinys“. Nors jis yra atsivertęs, atnaujintas ir pašventintas, vis dėlto dar yra valdomas savo silpnumo. Nėra žemėje nė vieno teisaus žmogaus, kuris visuomet darytų gera ir nenusidėtų. Mes dažnai nusidedame. Žmogus gali turėti tikrą gelbstintį tikėjimą ir vis dėlto ne visada juo naudotis (Eklez. 7:30; Jok. 3:2). Abraomas buvo tikėjimo tėvas. Tikėjimu jis paliko savo žemę, savo tautą ir išėjo pagal Dievo paliepimą į žemę, kurios nebuvo matęs. Tikėjimu jis gyveno joje, kaip svetimšalis, tikėdamas, kad Dievas duos jį jam kaip paveldėjimą. Ir netgi taip tas pats Abraomas, pasidavęs netikėjimui, vadino Sarą savo seserimi, o ne žmona, bijodamas žmonių. Tai didelio silpnumo įrodymas. Vis dėlto mažai buvo tokių šventųjų, kaip Abraomas. Dovydas buvo žmogus, kuris ieškojo Dievo visa širdimi. Jam, nors buvo dar vaikas, užteko tikėjimo eiti kovoti su Galijotu. Jis viešai parodė savo tikėjimą paskelbdamas, kad Dievas jį išlaisvino iš liūto ir meškos nasrų ir išgelbės nuo filistinų. Jis tikėjo Dievo pažadu, jog taps Izraelio karaliumi, nors turėjo mažai sekėjų ir Saulius jį perekiojo, kaip kurapką. Tačiau netgi jis vieną dieną apimtas baimės ir netikėjimo pasakė: „galiausiai aš mirsiu nuo Sauliaus rankos.“ (1Sam. 27:1). Jis pamiršo visus tuos nuostabius išlaisvinimus, kurios patyrė iš Dievo rankos. Jis galvojo tik apie tą momentinį pavojų ir pabėgo pas nedorus filistinus. Tai buvo didelis silpnumas ir vis dėlto mažai buvo stipresnių tikinčiųjų už Dovydą.

Aš žinau, kad lengva yra pasakyti: „Visa tai yra tiesa, bet tai nepateisina mokinių baimės. Jėzus Kristus iš tiesų buvo su jais. Jie turėjo nebijoti. Aš nebūčiau buvęs toks bailys ir neištikimas kaip jie“. Tokiam žmogui aš pasakyčiau, jog jis labai mažai pažįsta savo paties širdį. Niekas nežino savo silpnumo pločio ir ilgio, jei nebuvo gundomas. Niekas negali žinoti, kaip pasielgs, jei nebuvo patekęs į tokias pačias aplinkybes.

Ar skaitytojas galvoja, jog tiki Kristumi? Ar jis jaučia tokią meilę ir pasitikėjimą Juo, jog jokie įvykiai negali jų paveikti? Tai yra gerai. Man patinka tai. Vis dėlto ar šis tikėjimas buvo išbandytas? Ar šis pasitikėjimas patyrė išmėginimą? Jei ne, būkite atsargus ir neteiskite mokinių skubotai. Nesididžiukite, o drebėkite. Negalvokite, kad jei jūsų širdis šiandien yra apvilta džiaugsmu ir gyvybingumu, tai taip bus visada. Nors šiandien jūsų jausmai yra karšti, nesakykite, jog rytoj bus taip pat ir dar geriau. Nors šiandien jūsų širdis stipriai jaučia Dievo gailestingumą, nesakykite, jog niekada Jo nepamiršite. Išmokite atmesti netikrą pasitikėjimą ir didžiavimąsi savimi. Jūs nepažįstate savęs iki galo. Jūsų vidiniame žmoguje yra dalykų, kurių jūs nesuvokiate dabar. Viešpats gali jus palikti, kaip Ezekiją, kad parodytų jums, kas iš tiesų yra jūsų širdyje (2Kronikų 32:31). Palaimintas yra tas, kuris apsirengia nuolankumu. Laimingas yra tas, kuris visada dreba, o tas, kuris galvoja, jog stovi tvirtai, težiūri, kad nekristų (1Petro 5:5; Pat. 28:14; 1Kor. 10:12).

Kodėl aš kalbu apie tai? Ar aš noriu pateisinti krikščionių nedorumą ir pridengti jų nuodėmes? Te Dievas apsaugo mane nuo to. Ar aš noriu sumažinti šventumo standartus ir toleruoti Kristaus kareivio tingumą ir atsipalaidavimą? Te Dievas apsaugo mane nuo to. Ar aš noriu ištrinti tą plačią liniją, skiriančią atsivertusius nuo neatsivertusių ir užmerkti akis pasileidimui? Dar kartą sakau: te Dievas mane apsaugo nuo to. Aš esu tvirtai įsitikinęs, kad tarp tikro ir netikro krikščionio; tarp tikinčiojo ir netikinčiojo; tarp Dievo vaiko ir pasaulio vaiko yra didelis skirtumas. Aš esu tvirtai įsitikinęs, jog šis skirtumas yra ne tik tikėjime, bet ir gyvenimo būde, ne tik išpažinimuose, bet ir praktikoje. Aš esu tvirtai įsitikinęs, jog tikinčiojo elgesys turi skirtis nuo netikinčiojo taip, kaip saldus skiriasi nuo kartaus; šviesa nuo tamsos; karštis nuo šalčio. Vis dėlto jauni krikščionys turi žinoti, ko jie gali tikėtis iš savęs pačių. Aš noriu juos apsaugoti nuo suklypimo ir pasimetimo, pamačius savo pačių silpnumą ir kančią. Aš noriu parodyti, jog jie gali turėti tikrą tikėjimą ir malonę, nors velnias ir kužda priešingai, nors jaučia daug baimių ir abejonių. Aš noriu, kad jūs pamatytumėte, jog Petras, Morkus, Jonas ir kiti broliai buvo tikri mokiniai ir vis dėlto nebuvo tokie dvasiniai, jog nebijotų. Aš tuo nenoriu pateisinti jų netikėjimo, o tik parodyti, kad kol esame šiame kūne, tikėjimas visuomet bus pasiekiamas baimei. Bet kalbėdamas apie visa tai, labiausiai aš noriu, kad krikščionys suprastų, ko jie gali tikėtis iš kitų krikščionių. Negalvokime, kad žmogus neturi malonės vien dėl to, kad matome kažkokį jo nedorumą. Saulė turi dėmes, bet netgi taip šviečia skaisčiai ir apšviečia visą pasaulį. Iš Australijos atkeliauja auksas sumaišytas su smėliu ir šiukšlėmis. Argi mes laikysime jį nieku? Kai kurie geriausi pasaulio deimantai turi trūkumą, tačiau ir taip jie yra vertinami labai brangiai. Atmeskime šį bjaurų polinkį niekinti kitą vien dėlto, kad jis turi keletą dėmių. Būkime labiau pasiruošę matyti malonę, o ne trūkumus. Prisiminkime, kad jei negalime sutikti, jog malonė egzistuoja kartu su sugedimu, tuomet nerasisime jokios malonės šiame pasaulyje. Mes vis dar esame kūne. Velnias nėra miręs. Mes nesame angelai. Dangus dar neatėjo. Nesvarbu, kiek mes bevalytume namo sienas, raupsai nepasitrauks tol, kol jis nebus sugriautas. Mūsų kūnai iš tiesų yra Šventosios Dvasios šventyklos, bet ši šventykla nėra tobula. Malonė iš tiesų yra lobis, bet jis plaukia žemiškuose laivuose. Žmogus gali viską palikti dėl Kristaus, bet netgi taip jį gali užklupti baimės ir abejonės.

Aš raginu skaitytojus prisiminti tai. Ši pamoka yra verta dėmesio. Apaštalai tikėjo Kristumi, mylėjo Kristų ir paliko viską dėl Jo. Bet netgi taip, ištikus šiai audrai, juos apėmė baimė. Išmokite būti gailestingais ir neteiskite jų. Išmokite būti santūrūs su savo pačio širdies lūkesčiais. Kovokite iki mirties už tiesą, kad joks žmogus negali būti tikru krikščionimi, jei jis nėra atsivertęs ir šventas, tačiau nepamirškite, jog ir turėdamas naują širdį, jis gali pasiduoti silpnumui, abejonėms ir baimėms.

4. Jėzus Kristus yra galingas. Jo ypatingos jėgos pavyzdį matome šioje istorijoje. Bangos blaškė laivą, kuriame buvo Jėzus. Išsigandę mokiniai Jį pažadino ir šaukėsi pagalbos. „Jis atsikėlė ir sudraudė vėją bei bangas: „nurimkite“. Viskas aplinkui nurimo“. Tai buvo nuostabus stebuklas. Niekas negali to padaryti, išskyrus Vieną, kuris yra galingas. Tas, kuris savo žodžiu sukūrė visatą, čia apsireiškia, kaip Tas, kuris savo žodžiu ir toliau ją kontroliuoja. Tai yra galia! Tas, kuris turi galią sukurti vandenynus ir vėją, taip pat turi beribę galią nuraminti juos vienu savo žodžiu. Labai naudinga yra visiems žmonėms aiškiai matyti Jėzaus Kristaus galią. Leiskite nusidėjėliams žinoti, kad gailestingasis Viešpats, kuriuo jie yra kviečiami pasitikėti yra Visagalis, turintis galią suteikti kiekvienam kūnui amžinąjį gyvenimą (Apr. 1:8; Jono 17:2). Pasakykite nusivylusiam ieškotojui, kad jei jis išdrįs ateiti pas Kristų ir paims Jo kryžių, jis ateis pas Tą, kuris turi visą jėgą žemėje ir danguje (Mato 28:18). Priminkite tikinčiajam, einančiam per dykumą, kad jo Tarpininkas, Advokatas, Gydytojas, Ganytojas ir Atpirkėjas yra viešpačių Viešpats ir karalių Karalius ir per Jį yra viskas (Apr. 17:14; Fil. 4:13). Ši tema yra verta tyrinėjimo.

a. Patyrinėkime Jo veikimą sukūrimo. „Visa per Jį atsirado ir be Jo neatsirado nieko, kas yra atsiradę.“ (Jono 1:3). Dangūs ir jų šlovingi gyventojai; žemė ir viskas, kas joje yra; jūros ir jose esantys gyviai - visa kūrinija, nuo saulės iki pačio mažiausios kirmino yra Kristaus darbas. Jis pasakė ir viskas atsirado. Jis įsakė ir viskas pradėjo egzistuoti. Tas pats Jėzus, kuris gimė iš neturtingos moters Betliejuje ir gyveno dailidės namuose Nazarete, sukūrė visa tai. Ar tai nėra galia?

b. Patyrinėkime Jo tolimesnį rūpestį šio pasaulio dalykais ir jų tvarkymą. „...visa Juo laikosi.“ (Kol. 1:17). Saulė, mėnulis ir žvaigždės sukasi tobuloje sistemoje. Pavasaris, vasara, ruduo ir žiema keičia vienas kitą pagal nustatytą tvarką. Taip vyksta iki šios dienos ir vyks toliau pagal patvarkymą To, kuris mirė ant kryžiaus (Psal. 119:91). Šio pasaulio karalystės pakyla ir auga, nusilpsta ir išnyksta. Šios žemės valdovai planuoja, leidžia įstatymus, juos keičia, kovoja, diskutuoja, atmeta vienus ir išaukština kitus. Tačiau jie nemato, jog visa tai daro Jėzaus nurodymu ir be Dievo Avinėlio leidimo nevyksta niekas. Jie nežino, kad jie patys ir visi jų reikalai yra tik lašas rankoje To, kuris buvo nukryžiuotas ir nuo Jo priklauso tautų augimas ir žlugimas. Ar tai nėra galia?

c. Patyrinėkime Viešpaties Jėzaus Kristaus stebuklus, padarytus per Jo tarnavimo žemėje metus. Pažiūrėkime, kokie jie buvo ypatingi. Tai, kas yra neįmanoma žmogui, Kristui yra įmanoma. Pamatykite tame tai, ką Jis gali padaryti dėl jūsų sielos. Tas, kuris galėjo savo žodžiu prikelti mirusius, lengvai gali prikelti žmogų, mirusį savo nuodėmėse. Tas, kuris galėjo suteikti regėjimą aklajam, atverti ausis kurčijam, priversti kalbėti nebylį, gali taip pat padaryti, kad nusidėjėliai matytų Dievo karalystę, girdėtų Evangelijos džiaugsmingus garsus ir giedotų gyrių Atpirkėjui. Tas, kuris savo prisilietimu galėjo išgydyti nuo raupsų, gali išgydyti bet kokią širdies ligą. Tas, kuris galėjo išvyti demonus, gali priversti kiekvieną nuodėmę nusilenkti Jo malonei. Pradėkite tokioje šviesoje skaityti apie Kristaus stebuklus! Nesvarbu, koks nedoras, blogas ir nešvarus jūs jaučiatės, Kristaus jėga gali jus išgydyti. Guoskite save tokia mintimi. Prisiminkite, kad Kristuje yra ne tik gailestingumo, bet ir jėgos pilnatvė.

d. Patyrinėkite šią temą, kaip tinkamą asmeniškai jums šiomis dienomis. Jūsų širdis ne vieną kartą buvo blaškoma audros bangų. Jūs blaškėtės, kaip jūros bangos, negalinčios nurimti. Ateikite ir paklausykite šiandien, kad yra Tas, kuris gali suteikti jums poilsį. Jėzus gali pasakyti jūsų širdžiai: „nurimk“, nesvarbu, kuo ji serga. Ar jūs abejojate tuo? Ar galvojate, jog jūsų aplinkybės yra vienintelės? Ar gali Kristus palenkti bet kurio žmogaus, netgi jūsų širdį ir suteikti jai poilsį? Netgi jei jūsų sąžinė yra kankinama nesuskaičiuojamų nusižengimų ir esate pavargęs nuo daugybės pagundymų; netgi jei prisiminimai apie bjaurų amoralumą yra

kankinantys ir našta yra nepakeliama; netgi jei atrodo, kad širdis yra pilna nedorumo ir nuodėmės; netgi jei velnias visuomet yra šalia ir sako, kad jums nėra jokios vilties, aš sakau, kad yra Tas, kuris gali suteikti jums atleidimą ir ramybę. Mano Viešpats ir Mokytojas Jėzus Kristus gali sudrausti velnio įsiūtį, nuraminti jūsų sielos nerimą ir pasakyti: „nurimk“. Jis gali išblaškyti tą kaltės debesį, kuris taip spaudžia jus. Jis gali nuvyti neviltį. Jis gali patraukti baimę. Jis gali vergystės dvasią pakeisti išūnystės dvasia. Velnias gali laikyti jūsų sielą, kaip stiprus ginkluotas žmogus, bet Jėzus yra stipresnis už jį ir kai Jis įsako kalinius paleisti, jie turi būti paleisti. Jei kuris kenčiantis skaitytojas trokšta vidinės ramybės, ateikite pas Jėzų ir viskas nurims. Ir ką daryti, jei jūsų širdis yra taikoje su Dievu, bet netgi taip, jus spaudžia žemiškų problemų našta? Ką daryti, jei skurdo baimė jus blaško ir atrodo, jog tuo prarys? Ką daryti, jei skausmas kūne yra toks didelis ir kiekvieną dieną vis stiprėja? Ką daryti, jei jūs dėl savo silpnumo negalite tarnauti? Ką daryti, jei mirtis aplankė jūsų namus ir išsivedė jūsų Rachelę, Juozapą ar Benjaminą ir paliko jus vieną apimtą liūdesio? Netgi taip jums yra poilsis Kristuje! Jis gali nuraminti sužeistas širdis taip pat lengvai, kaip nuramino bangas. Jis gali palenkti sukilusias valias taip pat, kaip nuramino ir siautėjančius vėjus. Jis gali sudrausti skausmo audras ir nuraminti nesuvaldomas aistras taip, kaip suvaldė ir Galilėjos audrą. Pačiam didžiausiam nerimui Jis gali pasakyti: „nurimk“. Kentėjimų ir pergyvenimų srovės gali būti stiprios, bet Jėzus yra stipresnis už visas jas. Jis yra galingesnis už jūros bangas (Psal. 93:4). Problemų vėjai gali siausti aplink jus, bet Jėzus turi juos savo rankose ir gali valdyti, kaip nori. Jei kurio skaitytojo širdis yra sužeista, nusilpusi ir apsunкуси, ateikite pas Jėzų Kristų ir Jis suteiks jai poilsį. „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti ir Aš jus atgaivinsiu.“ (Mato 11:28). Aš raginu visus krikščionis turėti platų Kristaus galios regėjimą. Abejokite viskuo, kuo tik norite, išskyrus Kristaus galią. Galima abejoti, ar jūs tikrai nemylite slaptos nuodėmės. Galima abejoti, ar jūs tikrai nesate prisirišęs prie šio pasaulio. Galima abejoti, ar jūsų išdidumas tikrai neužgožia supratimo, jog esate nusidėjėlis išgelbėtas malone. Tačiau yra vienas dalykas, kuriuo negalima abejoti ir jis yra štai koks: „Jis gali visada išgelbėti tuos, kurie per Jį eina prie Dievo.“ (Hebr. 7:25).

5. Viešpats Jėzus švelniai ir kantriai elgiasi su silpnais tikinčiaisiais. Šią tiesą galime aiškiai matyti Jo žodžiuose mokiniais, kai vėjas ir bangos nurimo. Jis galėjo juos griežtai sudrausti. Jis galėjo jiems priminti visus tuos didelius darbus, kuriuos Jis padarė dėl jų. Jis galėjo jiems priekaištauti dėl jų baimės ir nepasitikėjimo. Vis dėlto Jis to nepadarė. Jis tik paklausė dviejų dalykų: kodėl jūs bijote? Kodėl netikite?

Visas Viešpaties elgesys žemėje su mokiniais yra vertas ypatingo mūsų dėmesio. Jis atskleidžia nuostabią Jo kantrybę ir supratimą. Tikriausiai nė vienas mokytojas niekada neturėjo tokių lėtų mokinių, kaip Jėzus. Ir tikrai nė vienas mokinys neturėjo tokio kantraus ir atlaidaus mokytojo, kaip Kristus. Paskaitykime Evangelijas ir pamatysime, jog tai yra tiesa. Atrodo, jog mokiniai niekada iki galo nesuprato Jėzaus atėjimo į šią žemę tikslo. Pažeminimas, atpirkimas, nukryžiuavimas jiems buvo nesuvokiami dalykai. Patys paprasčiausi jų Mokytojo žodžiai ir aiškiausi Jo įspėjimai apie tai, kas turi įvykti, neturėjo jokio poveikio jų protams. Jie jų nesuprato. Jie jų nepriėmė. Tai buvo uždengta jų akims. Petras netgi bandė sulaikyti Viešpatį nuo to: „...jokiu būdu, Viešpatie, Tau neturi taip atsitikti.“ (Mato 16:22). Dažnai mes matome, kad jų dvasia ir elgesys nebuvo verti jokio pagyrimo. Vieną dieną jie diskutavo, kas iš jų yra didžiausias (Morkaus 9:34). Kitą dieną jie nesuprato Jo stebuklo, nes jų širdys buvo kietos (Morkaus 6:52). Vienas iš jų norėjo nuleisti ugnį iš dangaus ant miesto, kuris jų nepriėmė (Luko 9:54). Getsemanės sode trys geriausi Jo mokiniai miegojo, kai reikėjo budėti ir melstis. Jo išdavimo valandą visi jie pabėgo, o Petras netgi išsižadėjo savo Mokytojo tris kartus. Ir po Jėzaus prisikėlimo galime matyti tą patį netikėjimą ir širdies kietumą. Netgi matydami Viešpatį savo akimis ir

liesdami savo rankomis kai kurie iš jų abejojo. Jie buvo tokie silpni tikėjime. Jų širdys buvo tokios lėtos tikėti viskuo, ką pranašai skelbė (Luko 24:25). Jie buvo tokie buki Viešpaties žodžių, veiksmy, gyvenimo ir mirties supratime. Tačiau ką mes matome Viešpaties elgesyje su mokiniais viso Jo tarnavimo žemėje metu? Mes matome tik nekintantį gailingumą, supratimą, gerumą, romumą, kantrybę, pakantumą ir meilę. Jis neišvijo jų dėl jų kvailumo. Jis neatmetė jų dėl jų netikėjimo. Jis neatstūmė jų dėl jų bailumo. Jis mokė juos tiek, kiek jie galėjo suprasti. Jis vedė juos žingsnis po žingsnio, kaip auklė veda vos pradėjusį vaikščioti vaiką. Jis prisikėlęs iš karto pasiūnčia jiems malonią žinią: „eikite ir pasakykite mano broliams, kad keliautų į Galilėją; ten jie mane pamatys.“ (Mato 28:10) Jis sukviečia juos pas save vėl. Jis sugražina Petrą į jo vietą ir įsako rūpintis Jo avimis (Jono 21:17). Jis pasilieka su jais 40 dienų iki paėmimo į dangų. Jis įsako jiems būti Jo pasiuntiniais ir pamokslauti Evangeliją pagonims. Jis palaimina juos pakildamas ir įkvepia savo pažadu: „...ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“ (Mato 28:20). Iš tiesų tai yra meilė, peržengianti bet kokį supratimą. Tai nėra žmogaus elgesys.

Visas pasaulis nežino, kad Viešpats Kristus yra pakantus ir gailingas. „Jis nesulaužys sulinkusios nendrės ir neužgesins rusenančio dagčio.“ (Mato 12:30). „Kaip tėvas pasigaili vaikų, taip Viešpats gailisi to, kuris Jo bijo.“ (Psal. 103:13). „Kaip motina paguodžia kūdikį, taip Aš jus paguosiu.“ (Izaijo 66:13). Jis rūpinasis savo kaimenės ēriukais taip, kaip ir senomis avimis. Jis saugo savo kaimenės ligonius ir silpnuosius taip, kaip ir pačius stipriausius. Parašyta, kad Jis greičiau paims juos prie savo krūtinės, negu leis jiems pražūti (Izaijo 40:11). Jis saugo patį mažiausią savo kūno narį taip, kaip ir patį didžiausią. Jis rūpinasi savo šeimos kūdikiais taip, kaip ir subrendusiais vyrais. Jis prižiūri mažiausius ir gležniausius savo sodo augalus taip, kaip ir Libano kedrą. Visi jie yra Jo gyvenimo knygoje ir visi jie yra Jo rankose. Visi jie buvo duoti Jam amžina sandora ir Jis pažadėjo, nepaisant jų silpnumo, atvesti juos į saugius namus. Tik leiskime nusidėjėliui per tikėjimą pasilikti Kristuje ir nepaisant jo tikėjimo silpnumo, Kristaus pažadas: „Aš niekada tavęs neapleisiu ir nepaliksiu“, jam yra tikras. Jis gali jį kartais bausti su meile. Jis gali kartais jį išbandyti, bet niekada, niekada, niekada jo nepaliks. Velnias niekada jo neištrauks iš Kristaus rankų.

Visas pasaulis nežino, kad Viešpats Jėzus neatmes savo tikinčios tautos dėl jos silpnumų ir trūkumų. Vyras neatmeta savo žmonos dėl jos klaidų. Motina nepalieka savo dukros dėl jos silpnumo, gležnumo ar kvailumo. Ir Viešpats Jėzus Kristus neatmeta vargšų nusidėjėlių, kurie atidavė Jam savo sielas, vien dėlto, kad mato juose dėmes ir netobulumus. Ne, Jo šlovė yra uždengti Jo tautos trūkumus ir išgydyti jos suklypimus, suteikti malonę silpniems ir atleisti begalę jų klaidų. Vienuoliktas laiško Hebrajams skyrius yra nuostabus. Nuostabu skaityti, kaip Šventoji Dvasia kalba apie drąsius žmones. Jame yra parodomas ir primenamas Dievo tautos tikėjimas, bet visi jų trūkumai yra pamiršti, nors galėjo būti lengvai iškelti viešumon.

Ar yra tarp skaitytojų toks, kuris nori būti išgelbėtas, bet bijo priimti šį kelią, nes vėliau gali suklypti? Pagalvokite apie Viešpaties Jėzaus kantrybę ir švelnumą ir nebijokite. Nebijokite paimti kryžiaus ir palikti pasaulio. Pats Viešpats ir Gelbėtojas, kuris susitvarkė su mokiniais, susitvarkys ir su jumis. Jei jūs suklypsite, Jis jus pakels. Jei jūs nusigręšite, Jis jus sugražins. Jei jūs nusivilsite, Jis jus atgaivins. Jis neišves jūsų iš Egipto tam, kad paskui leistų numirti dykumoje. Jis jus saugiai atves į pažadėtąją žemę. Atsiduokite Jo vedimui ir Jis nuves jus į saugius namus. Klausykite Kristaus balso, sekite Juo ir jūs niekada nepražūsėte.

Ar yra tarp skaitytojų toks, kuris tiki Kristumi ir nori vykdyti savo Viešpaties valią? Laikykite savo Mokytojo kantrumą ir gerumą pavyzdžiu ir būkite malonus ir gailingas kitiems. Būkite kantrus naujai atsivertusiems. Nesitikėkite, kad jie viską žinos ir supras iš karto. Paimkite juos už rankos, nukreipkite ir įkvėpkite juos. Viskuo tikėkite, viskuo vilkitės, o ne liūdinkite širdį, kurios Dievas nenori nuliūdinti. Būkite

malonūs su lėtai progresuojančiais. Neatsukite jiems nugaros, lyg jie būtų beviltiški. Darykite viską, kad juos sutvirtintumėte. Prisiminkite savo pačių silpnumus ir elkitės su kitais taip, kaip norėtumėte, kad su jumis elgtųsi. Daugelis Mokytojo mokinių neturi savo Mokytojo mąstymo. Aš bijau, kad šiandien mažai yra bendruomenių, kurios priimtų Petrą po to, kai jis tris kartus išsižadėjo Viešpaties. Šiandien yra mažai tikinčiųjų, kurie būtų kaip Bernabas: norintys mokytį naujus krikščionis ir padėti jiems žengti primuosius žingsnius. Iš tiesų šiomis dienomis Šventosios Dvasios išliejimo ant tikinčiųjų reikia ne mažiau negu pasauliui.

Taigi, šiandien mes kalbėjome apie penkis dalykus:

1. Tarnavimas Kristui negarantuoja, jog nebus problemų. Patys švenčiausi krikščionys patiria jas.
2. Kristus yra ir Žmogus ir Dievas.
3. Tikintieji gali turėti daug silpnumų ir negalių, bet nepaisant to būti tikrais tikinčiais.
4. Kristus turi visą jėgą.
5. Kristus yra kantrus ir gailestingas savo tautai.

Baigdamas šį skyrių, aš noriu pabrėžti dar kai kuriuos dalykus:

1. Ši žinia yra skirta tiems, kurie nežino nieko apie tarnavimą Kristui arba netgi Jo nepažįsta. Daug yra tokių, kuriems visiškai neįdomu tai, apie ką aš čia rašau. Jų lobis yra čia, žemėje. Jie yra pasinėrę į pasaulio dalykus. Jiems visiškai nerūpi tikinčiojo konfliktai, kovos, silpnumai, abejonės ir baimės. Jiems nesvarbu, ar Kristus yra Žmogus ar Dievas. Jiems nesvarbu, ar Jis darė stebuklus ar ne. Visa tai jiems yra tik žodžiai, vardai bei formos ir visa tai jiems nerūpi. Jie yra be Dievo pasaulyje. Jei jūs esate toks žmogus, aš noriu jus įspėti, jog viskas nesitęs amžinai. Jūs negyvensite amžinai. Vieną dieną viskas baigsis. Senatvė ligos, silpnumas, mirtis - visa tai yra prieš jus ir vieną dieną jūs susidursite su tuo. Ką jūs darysite, kai ta diena ateis? Prisiminkite mano žodžius. Kai liga ir mirtis jus užklups, jūs nebūsite ramus, jei Jėzus Kristus nėra jūsų draugas. Jūs pamatysite savo nusivylimui, kad nesvarbu, ką žmonės kalba ir kuo didžiuojasi dabar, mirties valandą jie negali apsieiti be Kristaus. Jūs galite pakviesti tarnautoją, kad jis paskaitytų keletą maldų ir suteiktų sakramentus. Jūs galite dalyvauti krikščioniškose apeigose, bet jei jūs gyvenate pasaulietišką nerūpestingą gyvenimą, paniekdami kiekvieną dieną Kristų, nenustebkite, jei mirties valandą Jis paliks jus. Šie liūdni žodžiai „...tai ir Aš juoksiuos, kai jūs žlugsite; tyčiuosiuos, kai jus apims baimė“ (Pat. 1:26). dažnai išsipildo. Todėl noriu įspėti kiekvieną, kuris myli savo sielą. Nustokite daryti bloga. Išmokite daryti gera. Palikite kvailystes ir eikite išmintingu keliu. Atsisakykite išdidumo, kuris yra apraizgęs jūsų širdį ir ieškokite Viešpaties, kol dar galima Jį rasti. Atmeskite dvasinį tingumą, kuris spaudžia jūsų sielą ir paimkite į rankas savo Bibliją, prisiminkite maldas ir sekmadienius. Atsiskirkite nuo pasaulio, kuris niekada jūsų iš tiesų nepatenkins ir ieškokite lobia, kuris niekada nesunyks. Ech, kad Viešpaties žodžiai rastų atgarsį jūsų sąžinėje. „Neišmanėliai, ar ilgai dar mylėsite neišmanymą? Niekintojai, ar ilgai džiaugsitės savo patyčiomis? Kvailiai, ar ilgai nekęsite pažinimo? Klausykitės mano įspėjimų...“ (Pat. 1:22,23). Aš galvoju, kad didžiausia Judo nuodėmė buvo neieškoti atleidimo ir negrįžti vėl pas Viešpatį. Saugokitės ir jūs šios nuodėmės.

2. Tikriausiai šias eilutes skaitys ir tas, kuris myli Kristų, tiki Juo ir nori Jį dar labiau mylėti. Jei jūs esate toks žmogus, priimkite šį paraginimo žodį ir gyvenkite pagal jį. Visuomet prisiminkite, kad Viešpats Jėzus yra gyvas Asmuo ir elkitės su Juo, kaip su tokiu. Aš bijau, kad daug tų, kurie išpažįsta Kristų mūsų dienomis, pametė iš akių Viešpaties asmenį. Jie daugiau kalba apie išgelbėjimą negu apie Gelbėtoją, daugiau apie atpirkimą negu apie Atpirkėją, daugiau apie Kristaus darbus negu apie patį Kristų. Tai yra didelis trūkumas, apreiškiantis dvasios sausumą ir religinio gyvenimo sunykimą. Jei norite augti malonėje, turėti

ramybę ir džiaugsmą, būkite atsargūs ir nedarykite tokios klaidos. Nežiūrėkite į Evangeliją, kaip į sausų doktrinų rinkinį. Matykite ją, kaip gyvojo Asmens, kurio akivaizdoje jūs turite gyventi, apreiškimą. Nežiūrėkite į ją, kaip į abstrakčių nurodymų, principų ir taisyklių knygą. Matykite joje šlovingojo Draugo pristatymą. Tokią Evangeliją skelbė apaštalai. Jie nekalbėjo pasauliui apie abstrakčią meilę ar abstraktų gailingumą ir atleidimą. Pagrindinis jų pamokslų tikslas buvo parodyti iš tiesų gyvojo Kristaus mylinčią širdį. Tokia Evangelija atneša šventumą ir tinkamumą šlovei. Niekas negali mūsų paruošti dangui, kuriame Kristaus artumas yra visur ir šlovei, kurioje matysime Kristų veidas į veidą taip, kaip bendrystė su Kristumi, kaip gyvu asmeniu čia, žemėje. Čia yra tas skirtumas tarp idėjos ir asmens. Stenkitės visuomet prisiminti, kad Viešpats Jėzus yra nesikeičiantis. Tas Gelbėtojas, kuriuo jūs pasitikite yra toks pats vakar, šiandien ir per amžius. Jis neturi nė šešėlio pasikeitimo. Nors Jis ir yra aukščiau danguje ir sėdi Tėvo dešinėje, Jis yra toks pats, koks buvo žemėje prieš 1800 metų. Prisiminkite tai ir tai jus sustiprins. Atkreipkite dėmesį į visus Jo veiksmus Izraelio žemėje. Pamatykite, jog Jis priėmė visus, kurie atėjo pas Jį ir nė vieno neatstūmė, išgirdavo kiekvieną prašymą, padėdavo visiems, kuriems reikėjo ir tuomet pasakykite sau: šis Jėzus yra mano Viešpats ir Gelbėtojas. Laikas ir vieta Jo nepakeitė. Toks, koks Jis buvo Jis yra ir dabar ir bus per amžius. Tokios mintys turi atnešti gyvybę ir realybę jūsų kasdieninei religijai. Tokios mintys turi suteikti jūsų vilčiai pamatą. Džiugu yra galvoti, kad Tas, kuris 33 metus buvo žemėje ir apie kurį skaitome Evangelijoje yra tas pats Gelbėtojas, kurio akivaizdoje būsime visą amžinybę.

Aš noriu baigti tuo, kuo ir pradėjau. Aš noriu, kad žmonės skaitytų visas keturias evangelijas daug dažniau. Aš noriu, kad žmonės būtų daug artimesni su Kristumi. Aš noriu, kad tie, kurie Juo netiki, pažintų Jį ir turėtų amžiną gyvenimą. Aš noriu, kad tikintieji dar geriau pažintų Jėzų, kad jie būtų dar laimesni, dar šventesni ir dar labiau tinkami šventųjų paveldėjimui šviesoje. Tas, kuris gali pasakyti kartu su Pauliumi: „man gyventi yra Kristus“ (Fil. 1:12), bus tikrai šventas žmogus.

Tryliktas skyrius

Bažnyčia, kurią stato Kristus

„Aš tau sakau: tu esi Petras ir ant šios uolos Aš pastatysiu savo bažnyčią, kurios pragaro vartai nenugalės.“ (Mato 16:18)

Ar mes priklausome Bažnyčiai, kuri yra statoma ant uolos? Ar mes esame nariai vienintelės Bažnyčios, kurioje mūsų sielos gali būti išgelbėtos? Tai yra labai rimti klausimai ir jie reikalauja rimtų apsvarstymų. Prašau visų, kurie skaitote šias eilutes, atidaus dėmesio. Aš bandysiu parodyti, kokia yra vienintelė, tikroji, šventa ir visuotinė Bažnyčia, kuri veda žmones į vienintelę saugią ganyklą. Kas yra ši Bažnyčia? Į ką ji panaši? Kokie yra jos ženklai? Kur ją galima rasti? Į visus šiuos klausimus pabandysiu atsakyti įsigilindamas į mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus žodžius ką tik minėtoje Šv. Rašto vietoje. Jis sakė: „...ant šios uolos Aš pastatysiu savo bažnyčią ir pragaro vartai jos nenugalės“.

1. Pirmiausia Jėzus Kristus kalba apie Bažnyčią. Kas yra Bažnyčia? Tai yra vienas iš svarbiausių gyvenimo klausimų. Tinkamo dėmesio šiai temai trūkumas atvėrė kelią daugybei didelių klaidų. Kristus čia

kalba ne apie materialųjį pastatą. Tai nėra šventykla, padaryta iš akmenų, medžio ar plytų. Tai gyvas statinys, sudarytas iš vyrų ir moterų. Tai nėra matoma bažnyčia žemėje. Tai nėra rytų ar vakarų, Anglijos ar Škotijos bažnyčia. Ir tuo labiau tai nėra Romos bažnyčia. Čia kalbama apie bažnyčią, kuri kelia žymiai mažiau triukšmo, negu bet kuri žmogaus akims matoma bažnyčia, bet ji yra žymiai svarbesnė Dievo akyse. Bažnyčia, apie kurią kalba Jėzus Kristus yra sudaryta iš tikrųjų tikinčiųjų Juo; iš tų, kurie iš tiesų yra šventi ir atsivertę. Tai yra tie, kurie atgailavo už savo nuodėmes ir atėjo per tikėjimą pas Kristų bei per Jį tapo naujais kūriniais. Tai yra visi Dievo išrinktieji; visi, kurie gavo malonę, kurie buvo nuplauti Kristaus krauju, kurie buvo apmokyti Dievo teisumu, kurie gimė iš aukšto ir buvo pašventinti Kristaus Dvasia. Visi jie - nepaisant jų kilmės, klasės, tautos, giminės ir kalbos - yra Bažnyčios, apie kurią kalbėjo Kristus, nariai. Tai yra Kristaus kūnas. Tai yra Kristaus avys. Tai yra Jo sužadėtinė. Tai yra Avinėlio nuotaka. Tai yra visuotinė apaštališka šventoji Bažnyčia pagal Apaštalų ir Nikėjos Credo. Tai yra palaimintoji ištikimoji tauta, apie kurią kalbama Anglijos bažnyčios katekizme. Tai yra Bažnyčia pastatyta ant uolos. Ne visi šios Bažnyčios nariai tuo pačiu būdu garbina Dievą ir ne visi naudoja tą pačią valdymo tvarką. Vienoms iš jų vadovauja vyskupai, kitoms vyresnieji. Vienos iš jų naudoja maldos knygą savo susirinkimuose, kitos - ne. 34-tas Anglijos bažnyčios straipsnis sako: „apeigos neturi būti vienodos visose vietose“. Tačiau visi šios Bažnyčios nariai ateina prie vienintelio malonės sosto. Visi garbina su tokia pačia širdimi ir visi yra vedami vienos Dvasios. Visi jie yra iš tiesų šventi. Visi jie gali pasakyti „Aleliuja“ ir visi gali atsakyti „Amen“. Tai yra Bažnyčia, kuriai visos matomos žemės bažnyčios turi tarnauti. Nesvarbu, ar jie yra episkopai, nepriklausomi, ar presbiteronai - visi jie tarnauja šios vienintelės tikros Bažnyčios interesams. Jie yra tik lukštas, kurio viduje grūdas auga. Jų naudingumas yra skirtingas. Ir geriausi, ir blogiausi iš jų moko tikrosios Kristaus Bažnyčios narius. Tačiau nė viena matoma bažnyčia neturi teisės pasakyti: „mes esame vienintelė tikroji bažnyčia. Mes esame išrinktieji ir išmintis numirs kartu su mumis“. Nė viena matoma bažnyčia negali galvoti: „mes išliksime per amžius. Pragarą vartai nepalies mūsų“. Šiai Bažnyčiai priklauso visi gailėstingi išsaugojimo, išlaikymo ir šlovingos pabaigos pažadai. Hooker sako: „viskas, ką Šv. Rašte skaitome apie begalinę meilę ir gelbstintį gerumą, parodytą Dievo bažnyčiai yra neatsiejama nuo šios Bažnyčios, kuri yra mistinis Kristaus kūnas“. Nors šiame pasaulyje ji gali būti maža ir paniekinta, bet Dievo akyse ji yra garbinga ir nuostabi. Saliamono šventykla visoje savo šlovėje yra niekas palyginus ją su šia Bažnyčia, kuri yra statoma ant uolos. Tikiuosi, jog visos šios mintys giliai pasieks skaitytojų protus. Stenkitės turėti rimtą doktriną apie Bažnyčią. Jos trūkumas gali iššaukti dideles klaidas ir prazudyti sielą. Bažnyčia yra sudaryta iš tikrųjų tikinčiųjų; tai yra Bažnyčia, kuriai mes, tarnai, esame paskirti pamokslauti. Ji yra sudaryta iš visų tų, kurie atgailauja ir tiki Evangelija ir aš noriu, kad jūs jai priklausytumėte. Mano darbas nebus baigtas ir širdis nebus patenkinta tol, kol jūs netapsite nauju kūriniumi ir nebūsate vienintelės tikros Bažnyčios nariu. Už Bažnyčios, pastatytos ant uolos, ribų nėra jokio išgelbėjimo.

2. Mato 16:18 kalba ne tik apie pastatą, bet ir apie Statytoją. Viešpats Jėzus Kristus skelbia: „Aš pastatysiu“. Tikroji Kristaus Bažnyčia yra saugoma visų trijų Trejybės Asmenų. Biblijoje apreiškta išgelbėjimo planas yra labai aiškus: Dievas Tėvas išsirinko, Dievas Sūnus atpirko ir Dievas Šventoji Dvasia pašventina kiekvieną mistinio Kristaus kūno dalį. Dievas Tėvas, Dievas Sūnus ir Dievas Šventoji Dvasia, trys Asmenys ir vienas Dievas, veikia kiekvienos atgimusios sielos išgelbėjime. Šios tiesos niekada negalime pamiršti. Be to yra dar vienas ypatingas dalykas, į kurį remiasi Bažnyčia. Jėzus Kristus yra jos Atpirkėjas ir Gelbėtojas. Todėl Jis ir sako: „Aš pastatysiu. Ši statyba yra ypatingas Mano darbas“. Būtent Kristus pašaukia Bažnyčios narius tinkamu momentu. Jie yra vadinami „pašauktaisias Jėzuje Kristuje“ (Rom. 1:6). Kristus juos atgaivina: „...Sūnus grąžina gyvybę kam nori.“ (Jono 5:21). Kristus nuplauna jų nuodėmes. Jis „...pamilo mus

ir nuplovė savo krauju mūsų nuodėmes.“ (Jono 1:5). Kristus suteikia jiems ramybę: „Aš palieku jums ramybę, duodu jums savo ramybę.“ (Jono 14:27). Kristus duoda jiems amžiną gyvenimą. „Aš duodu joms amžiną gyvenimą ir jos nepražus per amžius...“ (Jono 10:28). Kristus suteikia jiems atgailą. „Dievas išaukštino Jį savo dešine kaip Karalių ir Gelbėtoją, kad suteiktų Izraeliui atgailą ir nuodėmių atleidimą.“ (Apd. 5:31). Kristus suteikė jiems jėgą tapti Dievo vaikais. „Visiems, kurie Jį priėmė, Jis davė jėgą tapti Dievo vaikais...“ (Jono 1:12). Kristus pradėjo juose gerą darbą nuo pat pradžių. „...Aš gyvenu ir jūs gyvensite.“ (Jono 14:19). Trumpiau sakant „...Tėvui patiko Jame apgyvendinti visą pilnatvę.“ (Kol. 1:19). Jis yra tikėjimo Pradininkas ir Atbaigėjas. Jis yra gyvenimas. Jis yra Galva. Iš Jo maitinasi kiekvienas krikščionis kaip Jo mistinio kūno narys. Per Jį jie įgauna jėgų išpildyti darbą, kuriam yra pašaukti. Per Jį jie yra saugomi nuo kritimo. Jis išlaiko juos iki galo ir atves be dėmės prie Tėvo sosto. Tikinčiuose Jis yra viskas viskame.

Šventoji Dvasia be jokių abejonių yra tas Asmuo, per kurį Jėzus Kristus vykdo visą šį darbą savo Bažnyčioje. Ji suteikia Kristų ir Jo palaiminimus sielai. Ji visuomet atnaujina, žadina, įtikina, veda ant kryžiaus, keičia, traukia iš pasaulio kiekvieną akmenį ir stato jį į mistišką statinį. Vis dėlto aukščiausiasis Statytojas, kurio rankose yra atpirkimo atbaigimas yra Dievo Sūnus, Žodis tapęs kūnu. Jėzus Kristus yra tas Statytojas. Statydamas savo Bažnyčią Viešpats Jėzus naudoja daug instrumentų. Evangelijos skelbimas, Šv. Raštas, draugiški pabarimai, laiku pasakytas žodis, kentėjimai - visa tai yra instrumentai, su kuriais Jis daro savo darbą ir per kuriuos Dvasia suteikia gyvybę sieloms. Kristus yra didysis Architektas, vadovaujantis visam darbui. Paulius gali sodinti, Apolas laistyti, bet tik pats Dievas teikia augimą (1Kor. 3:6). Pamokslininkai gali pamokslauti, rašytojai - rašyti, bet tik Jėzus Kristus gali statyti. Jei Jis nestato, darbas nevyksta.

Kokia didelė yra išmintis, su kuria Viešpats Jėzus stato savo Bažnyčią. Viskas yra daroma tinkamu metu ir tinkamu būdu. Kiekvienas akmuo yra savo vietoje. Kartais Jis išsirenka didelius akmenis, o kartais - mažus. Kartais darbas vyksta greitai, o kartais - lėtai. Žmogus labai greitai praranda kantrybę ir galvoja, kad niekas nevyksta, tačiau žmogaus laikas nėra Dievo laikas. Tūkstantis metų Jo akyse yra kaip viena diena. Didysis Statytojas neklysta. Jis žino ką daro. Jis nuo pat pradžių žino, kaip viskas baigsis. Jis veikia pagal tobulą, nekintantį ir saugų planą. Pačių žymiausių architektų - tokių, kaip Michelangelo ar Wren - idėjos yra labai nereikšmingos palyginus jas su išmintingais Kristaus planais savo Bažnyčiai.

Kokį didelį gailestingumą ir nusižeminimą parodo Kristus statydamas savo Bažnyčią! Dažnai Jis pasirenka tam labiausiai netinkamus, neapdirbtus akmenis ir pritaiko juos didingam darbui. Jis nepaniekina nė vieno, neatmeta nė vieno dėl jo ankstesnių nuodėmių, ar nusižengimų. Dažnai jis panaudoja fariziejus ir muitininkus savo Namų bokštams. Jam patinka būti gailestingu. Dažnai jis paima lengvabūdžius bei nedorus ir pakeičia juos, padarydamas švytinčiais savo dvasinės šventyklos kampais. Kokią didelę jėgą apreiškia Kristus savo Bažnyčios statyboje! Jis vykdo savo darbą nepaisydamas pasaulio, kūniškumo ir velnio pasipriešinimo. Audrose, viesuluose, problemose statyba vyksta tyliai, be triukšmo, be šūksnių. „Aš darau, kas tai sulaukys?“ (Izaijo 43:13).

Šio pasaulio vaikams nerūpi Bažnyčios statyba. Jiems visiškai nesvarbu sielų atsivertimas. Ką jiems reiškia sudužusios dvasios ir atgailaujančios širdys? Kas jiems yra įtikinimas nuodėme ar tikėjimas Jėzumi Kristumi? Jiems tai yra kvailystė. Nors pasaulio vaikams tai nerūpi, Dievo angelai džiaugiasi tuo. Gamtos dėsniai kartais yra sulaužomi tam, kad ši Bažnyčia būtų išsaugota. Visi Dievo veiksmai šiame pasaulyje yra nukreipti Bažnyčios labui. Dėl išrinktųjų karai baigiasi ir tautoms suteikiama ramybė. Valdžios žmonės, imperatoriai, karaliai, prezidentai kuria savo planus ir strategijas, kurie jiems atrodo labai svarbūs. Tačiau

šalia viso to vyksta kitas darbas - žymiai svarbesnis - ir kuriame jie yra tik kirviai ir pjūklai Dievo rankose (Izaijo 10:15). Šis darbas yra dvasinės Kristaus šventyklos statyba; tai yra gyvųjų akmenų sujungimas į tikrąją Bažnyčią. Mes turime būti be galo dėkingi už tai, kad tikrosios Bažnyčios statymas ilsisi ant pečių To, kuris yra galingasis. Jei šis darbas priklausytų nuo žmogaus, jis greitai sustotų. Bet palaimintas tebūna Dievas, šis darbas yra rankose to Statytojo, kurio planai visuomet yra įvykdomi. Kristus yra galingas Statytojas. Jis įvykdys savo planus, nors tautos ir matomos bažnyčios nesuvoks savo pareigų. Kristus neklysta. Tai, ką Jis pažadėjo, tai Jis ir išpildys.

3. Viešpats Jėzus Kristus sako: „Ant šios uolos Aš pastatysiu savo bažnyčią“. Tai yra pamatas, ant kurio Bažnyčia yra statoma. Ką Viešpats norėjo tuo pasakyti? Ar Jis čia kalbėjo apie apaštalą Petrą? Aišku, kad ne. Jei Jis būtų kalbėjęs apie Petrą, Jis būtų sakęs taip: „ant tavęs Aš pastatysiu savo Bažnyčią“, kaip ir kitoje vietoje sako: „tau Aš duosiu raktus...“ Kristus statys savo Bažnyčią ne ant Petro, o ant ką tik jo išartų žodžių. Ne klystantis ir nepastovus Petras buvo ta uola, o galinga tiesa, kurią Tėvas ką tik jam apreiskė. Tiesa apie Jėzų Kristų, Jo tarpininkavimą ir mesijinę misiją buvo ta uola. Jėzus yra pažadėtas Gelbėtojas, tikrasis tarpininkas tarp Dievo ir žmogaus. Tai buvo uola ir tikrasis pamatas, ant kurių Kristaus Bažnyčia bus statoma. Tikrosios Bažnyčios pamatas kainavo labai brangiai. Dievo Sūnus turėjo prisiimti mūsų prigimtį ir gyventi, kentėti bei mirti ne už savo, o už mūsų nuodėmes. Jis turėjo su šia prigimtimi mirti, būti palaidotu ir prisikelti. Jis turėjo su šia prigimtimi pakilti į dangų, atsisėsti Dievo dešinėje ir taip gauti amžiną atpirkimą savo tautai. Joks kitas pamatas negalėjo panaikinti nusidėjėlių kaltės, sugedimo, silpnumo ir pražuvimo. Šis pamatas yra labai stiprus. Jis gali atlaikyti viso pasaulio nuodėmių svorį. Jis atlaikė visų tikinčiųjų, kurie yra statomi ant jo, nuodėmių svorį. Nuodėmingos mintys, nuodėmingi įsivaizdavimai, širdies nuodėmės, proto nuodėmės, visiems matomos nuodėmės, slaptos nuodėmės, nuodėmės prieš Dievą, nuodėmės prieš žmogų - visa tai ši uola gali atlaikyti. Kristaus tarpininkavimo pakanka išspręsti visoms pasaulio nuodėmėms. Prie šio pamato prisijungia kiekvienas Kristaus Bažnyčios narys. Krikščionys dėl daug ko nesutaria ir nėra vieningi. Vis dėlto pamato tema visi sutaria. Nesavarbu, ar jie yra episkopai ar presbiteronai, baptistai ar metodistai - visi jie čia sutaria. Jie visi yra pastatyti ant uolos. Paklauskite, iš kur kyla jų ramybė, viltis ir amžinojo gyvenimo džiaugsmas ir visi jie atsakys, jog tai teka iš vienintelio šaltinio: Kristaus, kuris yra Tarpininkas tarp Dievo ir žmogaus, kuris yra vyriausiasis mūsų Kunigas ir nusidėjėlių Viltis. Jei jūs norite žinoti, ar esate vienintelės tikrosios Bažnyčios narys, pažiūrėkite į savo pamatą. Tai jūs turite sužinoti pats. Mes galime matyti jūsų viešą garbinimą, bet ne tai, ar jūs stovite ant uolos; mes galime matyti jūsų dalyvavimą Viešpaties Vakarieneje, bet ne jūsų bendrystę su Kristumi. Būkite atsargus ir neklyskite savo asmeniniame išgelbėjime. Įsitikinkite, kad jūsų sielos pamatas yra ši uola. Be jos visa kita yra tuščia. Be jos teismo dieną niekas jums nepadės. Tūkstantį kartų geriau tą dieną būti kukliuose namuose, pastatytuose ant uolos, negu rūmuose, stovinčiuose ant smėlio.

4. Dabar pažiūrėkime dar į vieną dalyką, kurį mini ši Šv.Rašto vieta. Čia kalbama apie pragaro vartus. Iš šių eilučių mes galime spręsti apie pragaro kunigaikščio galią. (plg. Psal.9:13; 107:18; Izaijo 38:10). Pažvelgus į istoriją, matome, kad tikroji Bažnyčia visuomet buvo konfliktų objektu. Ji visuomet buvo puolama mirtino priešo - šio pasaulio kunigaikščio. Velnias nekenčia tikrosios Kristaus Bažnyčios. Jis visuomet kovoja prieš visus jos narius. Jis visuomet įkvepia šio pasaulio vaikus vykdyti jo valią, kenkti ir priešintis Dievo tautai. Jei jis negali sužeisti galvos, jis kąs į kulną. Jei jis negali išplėsti tikinčiųjų iš dangaus, jis trukdys jiems eiti link jo. Kovą su pragaro jėgomis patyrė visas Kristaus kūnas per visus šešis tūkstančius metų. Jis visuomet buvo degančiu, bet nesudegančiu krūmu (Išėjimo 3:2); moterimi, bėgančia į dykumą, bet niekada nepraryta (Apr. 12:6,16). Matomos bažnyčios patiria ir klestėjimo bei ramybės laikus, bet tikroji Bažnyčia

niekuomet neturėjo ramybės. Šis konfliktas yra amžinas. Ši kova niekada nesibaigia. Kovą su pragaro jėgomis patiria ir kiekvienas Bažnyčios narys asmeniškai. Kiekvienas turi kovoti. Kas yra visų šventųjų gyvenimai, jei ne nuolatinė kova? Kas buvo Paulius, Jokūbas, Petras, Jonas, Polikarpas, Jonas Auksaburnis, Augustinas, Liuteris, Kalvinas, Latimer, Baxter ir daugelis kitų, jei ne kareiviai, kovojantys nuolatinę kovą? Kartais buvo puolami patys šventieji, o kartais - jų nuosavybė. Kai kurie iš jų buvo šmeižiami ir pajuokiami, o kiti - atvirai persekiojami. Velnias vienu ar kitu būdu visuomet kovoja prieš Bažnyčią. Pragarą vartai nuolat kenkia Kristaus tautai. Mes, kurie skelbiame Evangeliją, galime parodyti visiems ateinantiems pas Kristų nuostabius ir didžius Jo pažadus (2Petro 1:4). Mes galime jiems Mokytojo vardu pasiūlyti ramybę, peržengiančią bet kokį supratimą. Gailestingumas, neužtarnauta malonė, pilnas išgelbėjimas yra suteikiami visiems, kurie ateina pas Kristų ir tiki Juo. Vis dėlto mes negalime jiems pažadėti taikos su pasauliu ar velniu. Priešingai, mes įspėjame juos, kad jų laukia kova, kuri tęsis tol, kol jie gyvens šiame kūne. Mes nenorime jų išgąsdinti ar atitraukti nuo tarnavimo Kristui, bet norime jiems parodyti, kiek tai kainuos ir paraginti apgalvoti viską (Luko 14:28).

a. Nesistebėkite pragaro vartų priešišku. „jei jūs būtumėte iš pasaulio, pasaulis jus mylėtų kaip savuosius...“ (Jono 15:19). Kol pasaulis yra pasaulis ir velnias velniu, vyks kova ir Kristaus tauta turi būti kariais joje. Pasaulis paniekino Kristų ir niekins tikruosius tikinčiuosius tol, kol ši žemė egzistuos. Didysis reformatorius M.Liuteris pasakė: „Kainas žudys Abelį tol, kol Bažnyčia bus žemėje“.

b. Būkite pasiruošę susidurti su pragaro vartų priešišku. Apsirenkite visais Dievo ginklais. Dovydo bokštas turi tūkstančius skydų ir visi jie yra skirti Dievo tautai. Mūsų kovos ginklai buvo išbandyti milijonų tokių pačių vargšų nusidėjėlių kaip mes ir niekada jų nenuvylė.

c. Būkite kantrūs su pragaro vartų priešišku. Viskas veikia jūsų naudai. Visa tai veda jus į šventumą, išlaiko budriu, nuolankiu, daro artimesniu Kristui, atplėšia nuo pasaulio ir priverčia vis daugiau melstis. O svarbiausia verčia jus ilgėtis dangaus. Tai išmokys jus ne tik lūpomis, bet ir širdimi sakyti: „Ateik, Viešpatie Jėzau. Teateina Tavo karalystė“.

d. Te pragaro vartų priešiškas nesustabdo jūsų. Tikrojo Dievo vaiko kova reiškia, kad jis turi malonę ir vidinę ramybę. Nėra kryžiaus, nebus karūnos! Nėra kovos, nebus ir gelbstinčios krikščionybės! „Palaiminti jūs“ - sakė Viešpats Jėzus - „kai dėl manęs jus šmeižia ir persekioja bei meluodami visaip piktžodžiauja.“ (Mato 5:11; Luko 6:26). Jei jūsų niekada niekas nepersekiuoja dėl religijos ir žmonės kalba tik gerai apie jus, jums reikėtų pasidomėti, ar tikrai priklausote Bažnyčiai, pastatyta ant uolos.

5. Atkreipkite dėmesį į dar vieną dalyką: Kristaus Bažnyčios saugumą. Šlovingasis Statytojas suteikė jai vieną pažadą: „Pragarą vartai jos nenugalės“. Tas, kuris negali meluoti, per savo žodį pažadėjo, kad jokios pragaro jėgos niekada nenugalės Jo Bažnyčios. Ji išstovės ir išliks, nepaisant visų puolimų. Ji niekada nebus sugriauta. Visi kiti sukurti dalykai sunyks ir mirs, bet Bažnyčia, pastatyta ant uolos, išliks. Kiek imperijų iškilo staiga ir krito. Egiptas, Asirija, Babilonija, Persija, Tiras, Kartagina, Roma, Graikija, Venecija. Kur jos yra dabar? Jos buvo žmogaus rankų darbas ir todėl išnyko. Tačiau Kristaus Bažnyčia gyvena. Patys galingiausi miestai sugriuvo. Plačios Babilonijos sienos nuvirto. Ninevės rūmus šiandien dengia smėlis. Šimtai Tėbus vartų liko tik istorija. Tiras yra vieta, kur žvejai džiau savo tinklus. Kartagina išnyko. Bet visą šį laiką tikroji Bažnyčia išliko. Pragarą vartai jos nenugalėjo. Daug pirmųjų bažnyčių krito ir išnyko. Kur yra Efezo ar Antiochijos bažnyčios? Kur yra Aleksandrijos ar Konstantinopolio bažnyčios? Kur yra Korinto, Filipų ar Tesalonikos bažnyčios? Jos atsitraukė nuo Dievo žodžio. Jos pasididžiavo savo vyskupais, sinodais, apeigomis, mokymu ir senumu. Jos nesigyrė tikroju Kristaus kryžiumi. Jos neįsikibė tvirtai į Evangeliją. Jos

nesuteikė Viešpačiui Jėzui Jam tinkamos vietos ir apleido tikėjimą. Dabar jos yra tarp tų, kurie išnyko. Jų žvakidės buvo patrauktos. Tačiau visą šį laiką tikroji Bažnyčia išliko.

Ar buvo Bažnyčia persekiojama vienoje šalyje? Tuomet ji pasitraukė į kitą. Ar ji buvo mindžiojama ir spaudžiama viename krašte? Ji perėjo į kitą ir įleido savo šaknis ten. Nei ugnis, nei kardas, nei kalėjimas, nei bausmės negalėjo sunaikinti jos gyvybiškumo. Jos persekiotojai mirė ir nuėjo į savo vietą, bet Dievo žodis išliko gyvas, augo ir dauginosi. Žmogaus akyse tikroji Bažnyčia gali atrodyti labai silpna, bet ji yra priekalas, į kurį sudužo ne vienas kūjis ir dar ne vienas suduš. „Kas paliečia ją, paliečia mano akies vyzdį.“ (Zach. 2:8) - sako Viešpats.

Pažadas, kad „pragaro vartai jos nenugalės“ yra skirtas visai Bažnyčiai. Kristus niekada neliks be liudytojo šiame pasaulyje. Jis turėjo savo žmonių pačiais sunkiausiais laikais. Jis turėjo septynis tūkstančius savųjų netgi Achabo dienomis. Ir šiandien tamsiose Romos ir Graikijos bažnyčios vietose yra keletas tokių, kurie nepaisant savo silpnumo, tarnauja Kristui. Velnias gali įsiusti, kai kuriose šalyse Bažnyčios narių gali žymiai sumažėti, bet pragaro vartai niekada jos nenugalės.

Šis pažadas yra skirtas ir kiekvienam Bažnyčios nariui asmeniškai. Kai kurie Dievo tautos žmonės buvo tiek prispausti ir išgąsdinti, jog prarado bet kokį užtikrintumą. Kai kurie iš jų krito, kaip Dovydas ar Petras. Kai kurie, kaip Cranmer ir Jewell, nusigrėžė nuo savo tikėjimo kuriam laikui. Daugelis buvo išbandyti abejonėmis ir baimėmis. Bet galiausiai visi – jauni ir seni, silpni ir stiprūs - yra saugiuose namuose. Ir taip bus visuomet. Ar gali kas nors neleisti saulei patekėti? Ar kas nors gali pakeisti Bristolio kanalo potvynius ir atoslūgius? Ar kas nors gali pakeisti planetų sukimosi apie savo orbitas kryptį? Tik tas, kuris tai įstengs, galės sutrukdyti tikinčiojo išgelbėjimui. Kiekvieno gyvojo šios Bažnyčios akmens saugumas yra pastatytas ant uolos. Nesvarbu, koks jis mažas ar nereikšmingas yra, jis nepražus.

Ši Bažnyčia yra Kristaus kūnas ir todėl nė vienas Jo mistinio kūno kaulas negali būti sulaužytas. Tikroji Bažnyčia yra Kristaus sužadėtinė. Tie, kuriuos Dievas savo amžinąją sandora sujungė, niekada negali būti atskirti. Tikroji Bažnyčia yra Kristaus kaimenė. Dovydas išplėsdavo savo kaimenės ėriukus iš vilko nasrų. Kristus padarys tą patį. Netgi sergantis Kristaus kaimenės ėriukas nepražus. Kristus pasakys paskutinę dieną Tėvui: „Iš tų, kuriuos man davei, nepražudžiau nė vieno.“ (Jono 18:9). Tikroji Bažnyčia yra grūdų aruodas. Jis gali būti siojamas, mėtomas, kratomas, bet nė vienas jo grūdas nepražus. Raugės ir šiaudai sudegs, bet grūdai ne. Tikroji Bažnyčia yra Kristaus armija. Mūsų išgelbėjimo Kapitonas nepraranda nė vieno savo kario. Jo planai niekada nežlunga. Jo aprūpinimo niekada nepritrūksta. Jo armijos gretos yra tokios pačios tiek mūšio pradžioje, tiek ir jo pabaigoje. Daug karių, kurie prieš kelis metus išėjo į Krymo karą, niekada negrižo. Jie buvo iškilmingai išlydėti, bet jų kaulai liko svetimoje šalyje. Tačiau taip nėra Dievo armijoje. Kovos pabaigoje joje netrūks nė vieno kareivio. Kristus pats sako: „jos nepražus per amžius.“ (Jono 10:28). Velnias gali surakinti kai kuriuos Bažnyčios narius. Jis gali juos nužudyti, sudeginti, nukankinti, pakarti, bet nužudęs jų kūną, daugiau nieko ir negali padaryti. Jis negali pažeisti jų sielos. Prancūzų armijai užėmus Romą, jos kariai rado ant vieno kalėjimo sienų parašyta: „nors ir miręs, Jis vis tiek kalba“. Tai tikriausiai buvo užrašyta Inkvizicijos dienomis, netrukus po neteisingo teismo. Kiti žodžiai buvo dar nuostabesni: „Palaimintas tebūna Jėzus, jie negali manęs išplėsti iš tikrosios Tavo Bažnyčios“. Tai yra tiesa! Jokia šėtono jėga negali atplėsti nuo Bažnyčios nė vieno tikinčiojo. Aš tikiu, kad baimė neatitrauks nė vieno skaitytojo nuo tarnavimo Kristui. Tas, kuriam jūs atidavėte savo sielą, turi visą valdžią žemėje ir danguje ir Jis jus išsaugos. Jis niekada neleis jums nutolti nuo Jo. Jūsų namiškiai gali sukilti prieš jus, kaimynai gali šaipytis iš jūsų, pasaulis gali paniekinti jus. Nebijokite! Nebijokite! Pragaro jėgos niekada nenugalės jūsų sielos. Tas, kuris yra už jus yra didesnis už

tą, kuris yra prieš jus. Nebijokite dėl Dievo Bažnyčios, kai jos tarnai miršta ir jos šventieji yra paimami. Kristus visuomet išlaiko savo darbą. Jis pakels dar geresnius tarnus ir dar ryškesnes žvaigždes. Visos žvaigždės yra Jo dešinėje. Nustokite nerimauti dėl savo ateities. Neliūdėkite dėl tautos vadovų nedorumo ar vilkų, apsirengusių avimis, gudrybių. Kristus visuomet pasirūpins savo Bažnyčia. Kristus saugos ją ir pragaro vartai jos nenugalės. Viskas yra gerai, net jei mūsų akys to ir nemato. Šio pasaulio karalystės taps mūsų Dievo ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus karalystėmis.

Aš noriu baigti šią temą keletu praktinių patarimų:

1. Pirmiausia aš noriu paklausti jūsų, ar jūs esate Kristaus Bažnyčios narys? Ar jūs esate Bažnyčios žmogus Dievo akyse? Jūs žinote, ką aš noriu pasakyti. Pažvelkite toliau už Anglijos bažnyčią. Aš nekalbu apie bažnyčią ar koplyčią. Aš kalbu apie Bažnyčią, pastatytą ant uolos. Ar jūs esate jos narys? Ar jūs esate sujungtas su šiuo pamatu? Ar jūs stovite ant uolos? Ar gavote Šventąją Dvasią? Ar Dvasia liudija jūsų dvasiai, kad jūs esate viena su Kristumi ir Kristus su jumis? Atsakykite sau nuoširdžiai į šiuos klausimus ir įsitikinkite, ar jūs esate Bažnyčios, pastatytos ant uolos, narys. Te kiekvienas skaitytojas susirūpina savimi, jei negali teigiamai atsakyti į visus šiuos klausimus. Būkite atsargūs ir nepražudykite savo sielos amžiams. Būkite atsargūs, kad galiausiai pragaro vartai jūsų nenugalėtų, kad velnias nelaikytų jūsų savu ir jūs nepražūtumėte amžiams. Būkite atsargūs ir neįkirkite į šulinį vaikščiodami ryškioje Kristaus Evangelijos šviesoje Biblijų žemėje. Būkite atsargūs, kad paskutinę dieną neatsidurtumėte Kristaus kairėje ir nebūtumėte pražuvęs presbiteronas, pražuvęs episkopas, pražuvęs baptistas ar pražuvęs metodistas, nes jūs buvote uolūs dėl savęs ir savo bendro stalo, bet taip niekada ir neprisijungėte prie tikrosios Bažnyčios.

2. Aš kreipiuosi dabar į visus tuos, kurie dar nėra tikrieji krikščionys. Aš kviečiu jus prisijungti prie tikrosios Bažnyčios. Ateikite ir prisijunkite prie Viešpaties Jėzaus Kristaus Jo amžinoje sandoroje. Pagalvokite apie tai, ką aš kalbu. Supraskite teisingai mano kvietimą. Aš neraguju jūsų palikti matomą bažnyčią, kuriai jūs priklausote. Aš nekenčiu susikaldymų ir stabmeldystės. Aš nekenčiu prozelito dvasios. Aš tik raginu jus ateiti pas Kristų ir būti išgelbėtu. Jūsų apsisprendimo diena turi vieną kartą ateiti. Kodėl ne dabar? Kodėl ne šiandien? Ateikite pas Tą, kuris mirė už nusidėjėlius ant kryžiaus ir kviečia visus ateiti pas Jį per tikėjimą. Ateikite pas mano Mokytoją, Jėzų Kristų. Ateikite, nes viskas yra paruošta. Gailestingumas yra jums paruoštas. Dangus jums paruoštas. Angelai yra pasiruošę džiaugtis jumis. Kristus yra pasiruošęs jus priimti. Ateikite į Nojaus arką. Dievo rūstybės tvanas greitai ištiks žemę. Ateikite į arką ir būsite išgelbėtas nuo jo. Ateikite į tikrąją Bažnyčią, kurioje vienintelėje yra išgelbėjimas. Šis pasaulis greitai bus sunaikintas. Ar negirdite jo drebėjimo? Pasaulis jau dabar yra tik nuskendusio laivo nuolaužos. Naktis jau čia pat, bangos jau pradeda kilti, vėjas jau pučia ir audra greitai sunaikins viską. Bet gelbėjimo laivas buvo pasiūstas ir mes, Evangelijos tarnai, kviečiame jus ateiti į jį ir būti išgelbėtais. Ateikite pas Kristų. Galbūt jūs paklausite: kaip aš galiu ateiti? Mano nuodėmės yra per daug didelės, aš esu toks blogas. Aš nedrįstu ateiti“. Atmeskite tokias mintis. Tai yra velnio gundymas. Ateikite pas Kristų kaip nusidėjėlis. Ateikite toks, koks esate. Toks yra atėjimas pas Kristų. Jūs turite ateiti pas jį nedelsdami. Jūs turite ateiti kaip alkanas nusidėjėlis, kad būtumėte pamaitintas; kaip vargšas nusidėjėlis, kad būtumėte praturtintas; kaip blogas ir nevertas nusidėjėlis, kad būtumėte aprengtas teisumo rūbu. Jei taip ateisite pas Kristų, Jis jus priims. To, kuris ateina pas Kristų, Jis neatstums. Ateikite, ateikite pas Kristų! Ateikite su tikėjimu į tikrąją Bažnyčią ir būsite išgelbėtas.

3. Galiausiai noriu paraginti visus tikrus tikinčiuosius kovoti dėl švento gyvenimo. Būkite verti Bažnyčios, kuriai priklausote. Gyvenkite kaip dangaus piliečiai. Leiskite, kad jūsų šviesa šviestų žmonėms ir jie būtų laimėti jūsų elgesiu. Leiskite jiems žinoti, kas jūs esate ir kam tarnaujate. Būkite Kristaus laiškai,

kuriuos gali skaityti visi žmonės. Būkite tokiais, kad niekas negalėtų apie jus pasakyti: „nežinau, ar jis yra Dievo žmogus ar ne“. Tas, kuris nieko nežino apie tikrą ir praktišką šventumą, nėra Bažnyčios, pastatytos ant uolos, narys.

Gyvenkite drąsų gyvenimą. Išpažinkite Kristų prieš žmones. Nesvarbu, kokią padėtį jūs užimate, išpažinkite savo tikėjimą viešai. Kodėl jūs turėtumėte Jo gėdytis? Jis nesigėdijo jūsų ant kryžiaus. Jis yra pasiruošęs išpažinti jus priešais savo Tėvą danguje. Kodėl jūs turėtumėte gėdytis Jo? Būkite drąsūs. Būkite labai drąsūs. Geras kareivis nesigėdija savo uniformos. Tikrasis krikščionis niekada nesigėdija Kristaus. Gyvenkite džiaugsmingą gyvenimą. Gyvenkite kaip žmonės, kurie turi palaimintą viltį: antrąjį Jėzaus Kristaus atėjimą. Mūsų protus turi pripildyti mintys apie dangų ir dangus turi pripildyti mūsų mintis. Dievo tautai ateina džiaugsmingos dienos. Blogos dienos ateina nedorėliams, o tikriesiems krikščionims ateina geri laikai. Laukime šių dienų, budėkime ir melskimės. Pastoliai greitai bus nugriauti. Paskutinis akmuo greitai bus padėtas. Dar truputis laiko ir statomos Kristaus Bažnyčios grožis apsireikš visoje savo pilnatvėje. Didysis Statytojas greitai ateis ir visam pasauliui bus apreikštas statinys, kuriame nėra jokio netobulumo. Gelbėtojas ir išgelbėtieji džiaugsis kartu. Visa visata pripažins, kad Kristaus statinyje viskas yra tobula. Ir tą dieną bus pasakyta: „Palaiminti visi, kurie priklauso bažnyčiai, pastatyta ant uolos“!

Keturioliktas skyrius

Įspėjimai bažnyčioms

„Kas turi ausis, teklauso ką Dvasia sako bažnyčioms“ (Apr. 3:22)

Tikriausiai kiekvienas šios knygos skaitytojas priklauso kokiai nors vietinei Kristaus bažnyčiai. Aš neklausiu, ar jūs esate episkopas, ar presbiteronas, ar nepriklausomas. Aš tik viliuosi, kad jums nepatiktų būti pavadintu ateistu ar neištikimuoju. Tikriausiai jūs lankote kažkokios vienos bendruomenės viešus susirinkimus. Nesvarbu, kokiai bažnyčiai jūs priklausote, aš kviečiu jus atkreipti ypatingą dėmesį į ką tik minėtą Šv.Rašto eilutę. Ji yra užrašyta mūsų pamokymui. „Kas turi ausis, teklauso ką Dvasia sako bažnyčioms“. Ši eilutė kartojasi septynis kartus antrame ir trečiame Apreiškimo knygos skyriuje. Viešpats Jėzus per savo tarno Jono rankas pasiunčia laiškus septynioms Azijos bažnyčioms. Baigdamas visus septynis laiškus, Jis sako: „kas turi ausis teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms“.

Viešpats Dievas yra tobulas visuose savo darbuose. Jis nieko nedaro atsitiktinai. Nė vienas Šv.Rašto skyrius nebuvo užrašytas atsitiktinai. Kiekviename Dievo veiksme mes galime matyti aiškų planą ir tikslą. Kiekviena planeta ir jos orbita turi savo dizainą. Netgi pačios mažiausios musės sparnai turėjo savo eskizą. Kiekviena Biblijos eilutė buvo numatyta ir ji turi savo tikslą. Kiekviena eilutė turi savo vietą ir kiekvienas jos pakartojimas turi savo tikslą. Šios eilutės, kurią mes ką tik skaitėme, pakartojimas taip pat turi savo sumanymą. Tai turi savo prasmę ir mes esame raginami ją suprasti. Man atrodo, kad ši eilutė nori atkreipti

ypatingą dėmesį visų tikrų krikščionių, apie kuriuos kalbama laiškuose bažnyčioms. Man atrodo, kad tuo norima paraginti krikščionis rimtai pažiūrėti į tai, kas juose yra rašoma.

Aš noriu pabrėžti keletą dalykų, kurių, mano suvokimu, moko šie laišakai. Tai tiesos, skirtos mūsų dienoms; tiesos, kurias mes turime pažinti ir suvokti žymiai geriau negu pažįstame ir suvokiame dabar:

1. Pastebėkime, kad Viešpats Jėzus visuose šiuose laiškuose kalba tik apie doktriną, praktiką, įspėjimus ir pažadus. Paskaitykite atidžiai visus septynis laiškus ir jūs suprasite, apie ką aš kalbu. Atkreipkite dėmesį į tai, kad Viešpats Jėzus kartais iškelia netikras doktrinas ir pagoniškas praktikas ir griežtai dėl to priekaištauja. Kitur Jis giria dėl tikėjimo, kantrybės, pastovumo ir darbų. Dar kitur Jis ragina atgailauti, grįžti prie pirmosios meilės ir prie Jo pačio. Tačiau nė viename laiške mes nerasime Viešpaties, kalbančio apie bažnyčios tvarką ar apeigas. Jis nesako nieko apie sakramentus ir potvarkius. Jis neužsimena nieko apie liturgiją. Jis neragino Jono rašyti apie krikštą, Viešpaties Vakarienę ar tarnautojų iššventinimą. Trumpai sakant, jokia „sakramentinė sistema“ nėra minima nė viename laiške. Kodėl aš atkreipiu į tai dėmesį? Aš tai darau dėl vienos priežasties: mūsų dienomis daug krikščionių nori, kad mes galvotume, jog šie dalykai yra patys svarbiausi ir reikšmingiausi. Daug yra tokių, kurie galvoja, kad bažnyčia negali egzistuoti be vyskupo ir dievotumas be liturgijos. Atrodo, kad šiomis dienomis svarbiausias tarno darbas yra mokyti apie sakramentus ir išlaikyti savo bažnyčią, kaip svarbiausią elementą žmonių akyse. Supraskite mane teisingai. Tai nereiškia, jog aš atmetu sakramentų svarbą. Priešingai, aš juos laikau dideliu palaiminimu visiems, kurie juos priima teisingai, vertai ir su tikėjimu. Negalvokite, kad aš paniekinu vyskupystę ar liturgiją, ar bažnyčios tvarką. Priešingai, manau, kad gerai tvarkoma bažnyčia, turinti visus šiuos tris dalykus ir evangelišką tarnavimą yra žymiai naudingesnė už tą, kuri jų neturi. Vis dėlto sakramentai, bažnyčios tvarka, apeigų laikymasis yra niekas, palyginus juos su tikėjimu, atgaila ir šventumu. Ir šie mano žodžiai remiasi Viešpaties laiškais, skirtais septynioms bažnyčioms. Jei tam tikra bažnyčios valdymo forma būtų tokia svarbi (kaip kai kurie sako), Viešpats būtų apie ją kalbėjęs. Jei tai būtų taip svarbu, Viešpats būtų apie tai kalbėjęs Sardų ar Laodikėjos bažnyčioms. Tačiau apie tai nieko nerandame ir aš galvoju, kad ši tyla kažką reiškia. Čia taip pat reikėtų prisiminti Pauliaus žodžius Efezo bažnyčios vyresniesiems (Apd. 20:27-35). Apaštalas juos matė paskutinį kartą, jis davė jiems paskutinius nurodymus, žinodamas, kad niekada daugiau jų nepamatys, bet netgi ir taip, jis nieko nekalbėjo apie sakramentus ar bažnyčios tvarką. Aš galvoju, kad tai buvo tinkamas momentas kalbėti apie tai. Vis dėlto jis nieko nekalba šia tema ir manau, kad tokia tyla kažką reiškia.

Štai čia yra priežastis, kodėl mes, teisingai ar neteisingai esame vadinami Evangelijos tarnautojais, nepamokslaujame daug apie vyskopus, Maldos knygą ar bažnyčios tvarką. Tai nereiškia, jog mes paniekiname visa tai. Ne, mes vertiname tai ir dėkojame už visa tai, vis dėlto tikime, kad atgaila, tikėjimas Viešpačiu Jėzumi Kristumi, šventas bendravimas yra žymiai svarbesni dalykai žmonių sieloms. Be jų nė vienas žmogus negali būti išgelbėtas. Tai yra pagrindiniai bei svarbiausi dalykai ir todėl jie mums rūpi labiausiai. Čia taip pat yra priežastis, kodėl mes taip dažnai raginame žmones nepasitenkinti tik išoriniu religingumu. Jūs pastebite, kaip dažnai mes įspėjame juos nepasitenkinti vien tuo, kad jie yra kažkokios bažnyčios nariai, kad lanko sekmadieninius susirinkimus ar dalyvauja Viešpaties Vakarienėje. Dažnai primename, kad krikščionis nėra tas, kuris turi jo išorę, o tas, kuris yra gimęs iš naujo; tas, kuris turi tikėjimą, veikiantį meile; tas, kuris per Dvasią tapo nauju kūrinium savo širdyje. Mes tai darome, nes mums atrodo, jog būtent tuo rūpinosi ir Kristus. Tai yra tie dalykai, apie kuriuos Jis kalba laiškuose septynioms bažnyčioms. Aš manau, kad jei mes sekame Juo, mes negalime labai klysti.

Aš žinau, kad žmonės mane apkaltins prastumu, tačiau man pakanka žinoti, kad šis prastumas yra bibliškas. Aukšti dalykai ne visada yra tvirti. Balako žodžiai „tai, ką Viešpats sakys, aš sakysiu.“ (Skaičių 24:13) turi būti mūsų žodžiai. Visiems yra aišku, kad šiomis dienomis Anglijoje yra dvi skirtingos krikščioniškos sistemos. Tai yra nepaneigiama. Pagal vieną sistemą religija yra tik kūniška priklausomybė. Tai reiškia, kad jūs priklausote tam tikrai grupei žmonių. Dėl priklausymo jai jums yra garantuotos tam tikros žemiškos ir amžinos privilegijos. Visiškai nesvarbu, kas jūs esate ir ką jūs jaučiate. Jei jūs priklausote bažnytinei sistemai, privilegijos yra jūsų. Ar jūs priklausote bažnytinei bendruomenei? - tai yra pagrindinis klausimas. Pagal antrąją sistemą religija yra asmeninis dalykas tarp jūsų ir Kristaus. Išorinis priklausymas bet kokiai bendruomenei, nesvarbu, kokia tvirta ji bebūtų, jūsų sielos negali išgelbėti. Tokia narystė negali nuplauti jūsų nuodėmių ir nesuteikia jokio pasitikėjimo teismo dieną. Jūs turite asmeniškai tikėti Kristumi, turi būti asmeninis ryšys su Dievu, asmeninė jūsų širdies bendrystė su Šventąja Dvasia. Ar jūs turite asmeninį tikėjimą? Ar patiriate Šventosios Dvasios veikimą jūsų širdyje? - tai yra pagrindinis klausimas. Apie tai moko visi taip vadinami evangeliniai pamokslininkai. Jie moko taip, nes yra įsitikinę, jog ši sistema kylo iš Šv. Rašto. Jie yra tikri, kad bet kokia kita sistema lenkia į pavojingas pasekmes ir yra skirta žmonių apgavystei. Jie skelbia tai, nes yra užtikrinti, kad tik ją Dievas laimina ir vienintelė klestinti bažnyčia yra ta, kurioje atgaila, tikėjimas, atsivertimas ir Dvasios veikimas yra pagrindinės pamokslų temos.

2. Pastebėkime tai, kad kiekviename laiške Viešpats Jėzus sako: „žinau tavo darbus“. Tai yra didingi žodžiai ir juos mes skaitome septynis kartus. Vienai bažnyčiai Jėzus sako: „žinau tavo darbus ir tavo kantrybę“, kitai - „žinau tavo kentėjimus ir skurdą“, trečiai - „žinau tavo meilę, tarnavimą ir tikėjimą“. Visoms joms Kristus sako „žinau tavo darbus“. Nė vienai iš jų Jis nesako: „žinau tavo tikėjimo išpažinimą, tavo troškimus, tavo svajones, tavo norus“, Jis sako tik „žinau tavo darbus“.

Krikščionio darbai yra labai svarbūs. Jie negali išgelbėti sielos, negali jos išteisinti nei apvalyti nuo jos nuodėmių. Jie negali jos išlaisvinti nuo Dievo rūstybės, tačiau tai nereikia, jog jie yra nesvarbūs. Būkime atsargūs čia. Žmogus, kuris galvoja, kad krikščionio darbai yra nesvarbūs, apgauna pats save. Dažnai galvoju, jog galėčiau mirti už išteisinimo per tikėjimą be įstatymo darbų doktriną, tačiau turiu sąžiningai pripažinti, jog žmogaus darbai yra aiškūs jo religijos įrodymai. Jei jūs save vadinate krikščionimi, turite tai parodyti savo kasdieniniu elgesiu. Prisiminkime, kad Abraomo ir Raabos tikėjimas pagimdė darbus (Jok. 2:21-25). Prisiminkime, kad tuščiai aš ir jūs sakome, jog pažįstame Dievą, jei savo darbais Jo išsižadame (Titui 1:16). Prisiminkime Viešpaties Jėzaus žodžius: „medis pažįstamas iš jo vaisių“ (Luko 6:44).

Kokie bebūtų krikščionių darbai, Kristus jiems sako: „Aš žinau tavo darbus“. Jo akys yra kiekvienoje vietoje ir jos mato viską: ir gera, ir bloga (Pat. 15:3). Jūs niekada nepadarėte to (nors ir slaptoje), ko Kristus nežinotų. Jūs niekada nepasakėte nė vieno žodžio (nors ir labai tyliai), kurio Kristus negirdėjo. Jūs niekada neparašėte laiško, kurio Kristus nebūtų skaitęs. Nė viena jūsų mintis, kad ir pati slapčiausia, nėra Jam nežinoma. Jo akys yra deginanti ugnis. Tamsa Jam nėra tamsa. Viskas Jam yra žinoma ir matoma. Jis sako kiekvienam: „Aš žinau tavo darbus“:

a. Viešpats Jėzus žino visų nedorų sielų, kurias vieną dieną baus, darbus. Jie nėra užmiršti danguje, nors galbūt tokiais atrodo žemėje. Kai baltasis sostas bus pastatytas ir knygos atverstos, nedorėliai bus teisiami pagal savo darbus.

b. Viešpats Jėzus žino visus savo tautos darbus ir juos pasveria. „Viešpats yra Dievas, kuris žino viską ir Jis pasveria visus darbus.“ (1Sam. 2:3). Jis žino visus tikinčiųjų darbų „kodėl“ ir „dėl ko“. Jis mato jų

motyvus kiekviename žingsnyje. Jis mato, kiek jie daro dėl Jo šlovės ir kiek dėl savo tuštybės. Gaila, bet daug darbų, kurie man ir jums atrodo geri yra labai menki Kristaus akyse.

c. Viešpats Jėzus žino savo tautos darbus ir vieną dieną atlygins už juos. Nebus pamirštas nei vienas geras žodis ar geras darbas padarytas Jo vardui. Jis nuskins pačius mažiausius tikėjimo vaisius ir parodys juos visam pasauliui savo atėjimo dieną. Jei jūs mylite Jėzų Kristų ir Juo sekate, galite būti tikras, kad jūsų pastangos ir darbai nebus veltui Viešpatyje. Mirusių Viešpatyje darbai juos seka. „...jų darbai seks juos.“ (Apr. 14:13). Jie neis jų priešakyje ar šalia, o seks jais ir bus jų turtas Kristaus atėjimo dieną. Palyginimas apie talentus išsipildys tą dieną. „Kiekvienas žmogus gaus užmokestį pagal savo triūsą“ (1Kor. 3:8). Pasaulis to nežino, nes jie nepažįsta Mokytojo, bet Jėzus žino viską. „Aš žinau tavo darbus“.

Čia yra rimtas išpėjimas visiems pasaulietiškiems ir veidmainiškiems religijos išpažinėjams. Te visi jie skaito ir supranta šiuos žodžius. Jėzus jiems sako: „Aš žinau tavo darbus“. Jūs galite apgauti mane ar bet kurį kitą tarną. Tai padaryti nėra sunku. Jūs galite paimti iš mano rankų duoną ir vyną, bet savo širdyje būti neteisūs. Jūs galite sėdėti prie Evangelijos pamokslininko sakyklos savaitę po savaitės, klausyti jo žodžių rimtu veidu, bet taip ir netikėti juo. Tačiau jūs negalite apgauti Kristaus. Tas, kuris atskleidė Sardų bažnyčios gyvenimo trūkumą ir Laodikėjos drungnumą, mato viską jumyse ir paskutinę dieną tai iškels, jei jūs iki to laiko neatgailausite. Patikėkite manimi, veidmainystė visada pralaimi. Jei jūsų sąžinė jus kaltina ir smerkia, galite būti tikras, kad jūsų nuodėmė bus iškelta į šviesą. Akys, kurios matė Achaną vagiantį auksą ir slepiantį jį, mato ir jus. Knygoje, kurioje yra užrašyti Giezio, Ananijo ir Safyros darbai, taip pat yra užrašyti ir jūsų darbai. Jėzus iš savo gailestingumo siunčia jums išpėjantį žodį šiandien. Jis sako: „Aš žinau tavo darbus“.

Šie Kristaus žodžiai yra didelė paguoda sąžiningo ir tikro krikščionio širdžiai. Jums Jėzus taip pat sako: „Aš žinau tavo darbus“. Jūs nematote nieko gero savo darbuose. Viskas atrodo netobula, dėmėta ir sutepta. Jūs dažnai jaučiate nusivylimą dėl savo pačio trūkumų. Jūs dažnai jaučiate, kad visas jūsų gyvenimas yra niekam tikęs, tuščias ir purvinas, vis dėlto žinokite, kad Jėzus gali jame matyti grožį, žvelgdamas į jūsų norą Jam patikti. Jo akys mato, kad ir mažiausią grožio dalelę Jo pačio Dvasios vaisiuose. Jis gali surinkti aukso trupinius tarp visų jūsų veiksmy šiuokšlių ir išsijoti grūdus iš jūsų elgesio pelų. Visos jūsų ašaros yra surinktos į Jo indą. Jūsų pastangos, nors ir labai silpnos, daryti gera kitiems yra užrašytos Jo atminties knygoje. Pati mažiausia vandens stiklinė paduota vienam iš Jo mažutėlių nepraras savo atlygio. Jis nepamirš jūsų pastangų, darbo ir meilės, nors pasaulis jų ir nevertina. Jėzui patinka pagerbti savo Dvasios veikimą Jo tautoje ir nekreipti dėmesio į jos silpnumus. Jis gyvena Raabos tikėjime, o ne jos mele. Jis sako, kad Jo apaštalai ištvėrė su Juo Jo išbandymuose ir nekreipia dėmesio į jų nepažinimą ir tikėjimo trūkumą (Luko 22:28). „Kaip tėvas pasigaili savo sūnaus, taip Dievas pasigaili tų, kurie Jo bijo.“ (Psal. 103:13). Kaip tėvas džiaugiasi kiekvienu savo vaiko veiksmy (apie kurį pašalietis nieko nežino), taip ir Viešpats džiaugiasi mūsų silpnomis ir varganomis pastangomis tarnauti Jam.

Man labai lengva suprasti teisiųjų klausimą teismo dieną: „Viešpatie, kada mes matėme Tave alkaną ir pavalgydinome ar ištroškusį ir pagirdėme? Kada matėme Tave keliaujantį ir priėmėme ar nuogą ir aprenėme? Kada gi matėme tave segantį ar kalinį ir aplankėme?“ (Mato 25:37-39). Atrodė neįmanoma, kad teismo dieną jie turėtų kuo pasigirti. Visi krikščionys teprisimena tai. Viešpats sako: „Aš žinau tavo darbus“. Tai turi mus daryti nuolankiais, bet ne drebančiais.

3. Atkreipkime dėmesį į tai, kad kiekviename laiške Jėzus kažką pažada nugalėtojui. Septynis kartus Viešpats suteikia bažnyčioms tokį pažadą. Kiekvienas iš jų yra skirtingas ir pilnas paguodos, bet jis skirtas tik nugalėtojui. Kiekvienas krikščionis yra Kristaus karys. Per krikštą jis pasižadėjo kovoti Kristaus kovą prieš

nuodėmę, pasaulį ir velnią. Žmogus, kuris to nedaro, sulaužo savo pasižadėjimą. Jis tampa dvasiniu skolininku. Jis nevykdo savo pažadų. Toks žmogus išsižada savo krikščionybės. Tai, kad jis priklauso vietinei bažnyčiai, lanko susirinkimus ir vadina save krikščionimi, parodo, kad jis nori būti laikomas Kristaus kariu. Visa ginkluotė yra skirta kiekvienam, kuris laiko save krikščionimi, jei jis tik nori ją naudoti. „Imkite“ - sako Paulius - „visus Dievo ginklus“. „Imkite išgelbėjimo šalną ir dvasios kardą, kuris yra Dievo žodis, bet labiausiai nepamirškite tikėjimo skydo.“ (Ef. 6:13-17). Visi krikščionys turi geriausią karvedį: Jėzus yra jų išgelbėjimo Kapitonas, per kurį kiekvienas iš jų gali būti daugiau negu nugalėtojas, turėti geriausią aprūpinimą, gyvenimo duoną ir vandenį, geriausią atlyginimą ir amžiną šlovę. Visi šie dalykai mums yra gerai žinomi, todėl aš daugiau apie tai nekalbėsiu. Aš tik noriu pabrėžti, kad kiekvienas krikščionis yra ne tik karys, bet ir pergalingas karys. Jis ne tik pažada kovoti su nuodėme, pasauliu ir velniu, bet ir iš tiesų kovoja bei laimi. Tai yra visų tikrų krikščionių skiriamasis ženklas. Daugeliui patinka būti Kristaus armijos dalimi ar trokšti šlovės karūnos, bet tik tikrasis krikščionis iš tikrųjų kovoja. Jis priešinasi savo sielos priešams, kovoja su jais ir nugalė juos. Aš noriu, kad mes išmoktume vieną pamoką, kuri yra užrašyta šiuose septyniuose laiškuose: jei jūs esate gimę iš naujo ir einate į dangų, jūs neišvengiamai turite būti pergalingu Kristaus kariu. Jei jūs norite turėti dalį Jėzaus pažaduose, jūs turite kovoti gerąją tikėjimo kovą ir būti nugalėtoju.

Pergalė yra vienintelis tinkamas įrodymas, kad jūsų religija jus išgelbės. Jums patinka geri pamokslai. Jūs gerbiate Bibliją ir kartais ją skaitote. Jūs meldžiatės vakarais ir rytais. Jūsų šeima yra maldinga ir jūs lankotės religinėse draugijose. Ačiū Dievui už tai. Visa tai yra labai gerai. Tačiau kaip jums sekasi kovoti? Kaip vystosi šis didelis konfliktas jūsų gyvenime? Ar jūs nugalite meilę pasauliui ir baimę žmonėms? Ar jūs nugalite savo širdies aistras, troškimus ir savo pačio charakterį? Jūs turite arba viešpatauti arba tarnauti nuodėmei, pasauliui ir velniui. Nėra vidurio: jūs turite arba nugalėti arba pralaimėti. Aš žinau, kad tai yra sunki kova ir noriu, kad jūs žinotumėte tai taip pat. Jūs turite kovoti gerą tikėjimo kovą ir kentėti sunkumus, jei norite įgyti amžinąjį gyvenimą. Jūs turite kovoti kasdieninę kovą, jei norite pasiekti dangų. Šiandien egzistuoja daug plačių, žmonių sugalvotų kelių į dangų, vis dėlto pagal senąją krikščionybę vienintelis tikrasis kelias yra kryžiaus ir kovos kelias. Nuodėmė, pasaulis ir velnias iš tiesų turi būti numarinti, atmesti ir nugalėti.

Tai yra tas kelias, kuriuo ėjo visi šventieji ir paliko po savęs labai aukštus standartus.

a. Mozė atmetė Egipto malonumus ir pasirinko kentėjimus su Dievo tauta. Tai buvo pergalė prieš meilę malonumams.

b. Michėjas atsisakė pranašauti gerus dalykus Achabui, nors žinojo, jog bus dėl to persekiojamas. Tai buvo pergalė prieš norą eiti lengvu keliu.

c. Danielius nenustojo melstis, nors žinojo, kad už tai jo laukia liūtų narvas. Tai buvo pergalė prieš mirtį.

d. Matas paliko savo vietą muitinėje ir nusekė Jėzumi. Tai buvo pergalė prieš meilę pinigams.

e. Petras ir Jonas drąsiai stovėjo prieš žydų valdininkus ir sakė: „mes turime kalbėti tai, ką matėme ir girdėjome“. Tai buvo pergalė prieš žmonių baimę.

f. Saulius atsižadėjo daug žadančių pareigų ir pradėjo skelbti Jėzų, kurį pats anksčiau persekiojo. Tai buvo pergalė prieš žmonių nuomonę.

Visas šias pergalės turime pasiekti ir mes, jei norime būti išgelbėtais. Tie žmonės buvo tokie patys kaip mes, bet nugalėjo visus šiuos sunkumus. Jie patyrė visus išbandymus, kuriuos mes galime patirti ir nugalėjo juos. Jie kovojo. Jie priešinosi. Ir mes turime daryti tą patį. Kur buvo jų pergalės paslaptis? Jų tikėjime. Jie tikėjo Jėzumi ir per tai tapo stiprūs. Visose kovose jų akys buvo nukreiptos į Jėzų ir Jis niekada jų neapleido ir nepaliko. „Jie nugalėjo Avinėlio krauju ir liudijimo žodžiu.“ (Apr. 12:11), ir mes turime daryti tą patį.

Iškelkime šiuos žodžius prieš savo akis, įrašykime juos į savo širdis ir būkime Dievo malonės dėka krikščionimis nugalėtojais.

Aš bijau dėl daugelio tų, kurie save laiko krikščionimis. Aš nematau juose jokių kovos ženklų ir tuo labiau jokių pergalių. Jie niekada nekovoja dėl Kristaus. Jie yra taikoje su Jo priešais. Jie nekovoja su nuodėme. Tai nėra krikščionybė. Tai nėra kelias į dangų. Aš bijau dėl tų, kurie nuolat girdi Evangeliją. Aš bijau, kad jos doktrinos taps jums kasdienybė ir jūs tapsite neįsitraukę joms ir mirę jų jėgai. Aš bijau, kad jūs religija netaptų tik tuščiais pokalbiais apie jūsų silpnumą ir sugedimą, tik keletu jausmingų žodžių apie Jėzų, o tikroji kova ir tikras gyvenimas su Kristumi bus nustumtas į šalį. Būkite atidūs savo būsenai. „Būkite žodžio vykdytojai, o ne tik klausytojai.“ (Jok. 1:22). Nėra pergalės - nėra vainiko. Kovokite ir nugalėkite. Jaunuoliai, ypač jūs, užaugę religingose šeimose, aš bijau dėl jūsų. Aš bijau, kad jūs neįprastumėte pasiduoti kiekvienam gundymui. Aš bijau, kad jūs neišdrįsite pasakyti „ne“ pasauliui ir velniui. Būkite budrūs ir neatverkite durų pasauliui. Kiekvienas pasidavimas pagundymui daro jus vis silpnesniais. Eikite į pasaulį nusiteikę kovoti Kristaus kovas ir darykite tai nuolat.

Brangūs tikintieji Jėzuje Kristuje, aš žinau, kad kelias yra sunkus. Aš žinau, kad kova, kurią jūs turite kovoti yra skausminga. Aš žinau, kad dažnai jūs esate gundomi sakyti: „tai neturi jokios prasmės“ ir norite nuleisti rankas. Būkite stiprūs, broliai ir seserys. Kovokite. Pažiūrėkite į kitą - nuostabią - jūsų padėties pusę. Laikas yra trumpas. Viešpats jau yra prie durų. Naktis jau baigiasi. Milijonai tokių pat silpnų tikinčiųjų kovojo tokias pačias kovas. Nė vieno iš jų velnias negalėjo sulaikyti savo nelaisvėje. Jūsų priešai yra stiprūs, bet jūsų išgelbėjimo Kapitonas yra stipresnis. Jo ranka, Jo malonė ir Jo Dvasia išlaikys jus. Džiaukitės. Nenusivilkite. Nors jūs ir pralaimėsite vieną ar dvi kovas, jūs nepralaimėsite karo. Ir kas, kad vieną ar kitą kartą jūs nusivilsite? Jūs gi nenusivilsite visam laikui. Ir kas, kad krisite septynis kartus? Juk jūs nebūsime sunaikintas. Saugokitės nuodėmės ir ji neviešpataus jums. Priešinkitės velniui ir jis bėgs nuo jūsų. Išeikite iš pasaulio ir pasaulis atsitrauks nuo jūsų. Ir taip jūs tapsite daugiau negu nugalėtojais.

Dabar pažiūrėkime, kaip visa ši doktrina tinka mūsų kasdieniniam gyvenimui:

1. Pirmiausia aš noriu įspėti visus tuos, kurie gyvena dėl pasaulio, būti atsargiais. Jūs esate Kristaus priešai, nors to ir nežinote. Viešpats mato jūsų kelius, nors jūs ir atsukate Jam nugarą ir nesutinkate atiduoti Jam savo širdies. Jis stebi kasdieninį jūsų gyvenimą, kasdieninius jūsų kelius. Visų jūsų minčių, žodžių ir veiksmų dar laukia prisikėlimas. Jūs galite juos pamiršti, bet Dievas - ne. Jūs galite nekreipti į juos dėmesio, bet jie yra surašyti atiminties knygoje. O, pasaulietiškas žmogau, pagalvok apie tai! Drebėk ir atgailauk.

2. Aš noriu įspėti visus formalistus ir pasitikinčius savo nuosavu teisumu. Būkite atsargūs ir neapsigaukite. Jūs galvojate, kad eisite į dangų, nes reguliariai lankote bažnyčią. Jūs džiaugsmingai svajojate apie amžinąjį gyvenimą, nes visuomet sėdite prie Viešpaties stalo. Tačiau kur yra jūsų atgaila? Kur yra jūsų tikėjimas? Kur yra jūsų naujos širdies įrodymai? Kur yra Dvasios veikimas? Kur yra jūsų atgimimo įrodymai? O, formalus krikščioni, pamąstytk apie tai! Drebėk ir atgailauk.

3. Aš noriu įspėti visus nerūpestingus bažnyčios narius. Būkite budrūs ir nežaiskite su savo sielomis. Jūs gyvenate metai iš metų taip, lyg nereikėtų kovoti jokių kovų prieš nuodėmę, pasaulį ar velnią. Jūs einate per gyvenimą plačiai šypsodamasis, kaip džentelmenas ar dama ir elgiatės taip, lyg nebūtų jokio velnio, jokio dangaus ir jokio pragaro. O, kvailas bažnyčios žmogau, kvailas episkopale, kvailas baptiste, kvailas presbiterone, prabusk ir pamatyk amžinašias tiesas tikroje jų šviesoje! Prabusk ir apsirenk Dievo ginkluote. Prabusk ir kovok dėl gyvenimo. Drebėk ir atgailauk.

4. Aš noriu įspėti visus, kurie nori būti išgelbėtais. Nepasitenkinkite pasaulietiškais religijos standartais. Kiekvienas gerai matantis žmogus gali aiškiai suprasti, kad Naujojo Testamento krikščionybė yra kažkas žymiai gilesnio ir aukštesnio negu daugelio save laikančių tikinčiųjų krikščionybė. Formalizmas, lengvas kelias ir visa tai, ką žmonės vadina „religija“ nėra mūsų Viešpaties Jėzaus religija. Dalykai, kuriuos Jis iškelia savo septyniuose laiškuose, nėra branginami pasaulyje. Dalykai, kuriais Jis mus apkaltina ir ragina atsisakyti, pasaulio akyse nėra žalingi. O, jei jūs norite sekti Kristumi, nepasitenkinkite pasaulietiška krikščionyste. Drebėkite ir atgailaukite.

5. Galiausiai, aš noriu įspėti visus, kurie save laiko Viešpaties Jėzaus sekėjais. Nepasitenkinkite tik daline religija. Vienas iš blogiausių dalykų, kas gali atsitikti Kristaus Bažnyčios nariui, tai jo pasitenkinimas trupučiu malonės, trupučiu atgailos, trupučiu tikėjimo, trupučiu pažinimo, trupučiu meilės, trupučiu šventumo. Aš meldžiu jūsų nebūti tokiais žmonėmis. Jei jūs norite būti naudingas, jei norite, kad Dievo šlovė plistų vis daugiau ir daugiau, jei norite turėti vidinę ramybę, nepasitenkinkite tik trupučiu religijos. Rūpinkimės kiekvienais metais vis labiau augti malonėje, Viešpaties Jėzaus pažinime, nuolankume ir savęs pažinime, dvasiškume ir dangiškų dalykų ieškojime. Aukime panašume į mūsų Viešpatį. Būkime budrūs ir nepalikime savo pirmosios meilės, kaip tai atsitiko Efezo bažnyčiai; netapkime drungnais kaip Laodikėja, netoleruokime netikrų dalykų kaip Pergamas; nemanipuliuokime netikromis doktrinomis kaip Tiatyra; nebūkime beveik mirusiais kaip Sardis. Troškime aukštesnių dovanų. Siekime šventumo. Nuspręskime būti tokiais kaip Smirna ir Filadelfija. Tvirtai laikykimės to, ką jau turime ir ieškome daugiau. Rūpinkimės būti tikrais krikščionimis. Išsiskirkime ne moksliniais, literatūriniais ar verslo pasiekimais, o būkime žinomi, kaip Dievo žmonės. Gyvenkime taip, kad aplinkiniai galėtų matyti, jog Dievo dalykai yra mums svarbiausi ir Dievo šlovė mums rūpi labiausiai, kad sekimas Kristumi yra mūsų pagrindinis tikslas ir būti su Juo yra pagrindinis mūsų troškimas. Gyvenkime taip ir būsim laimingi. Gyvenkime taip ir būsim naudingi pasauliui. Gyvenkime taip ir paliksime aiškius savo tikėjimo įrodymus. Gyvenkime taip ir Dvasios žodžiai Bažnyčioms nebus tušti.

Penkioliktas skyrius

Ar mane myli?

„Ar mane myli?“ (Jono 21:16)

Meilė yra vienas iš jausmų, kurį Dievas įdėjo į žmogaus prigimtį. Gaila, bet dažniausiai žmonės nukreipia savo meilę į visiškai beverčius objektus. Šiandien aš noriu kalbėti apie Tą, kuris yra vertas visų geriausių mūsų širdies jausmų. Aš noriu, kad žmonės mylėtų tą dievišką Asmenį, kuris mus pamilo ir atidavė save už mus. Nepamirškime mylėti Kristaus. Kristus klausė Petro, ar jis myli Jį. Sunku surasti svarbesnį klausimą už šį. Nuo jo jau praėjo 1800 metų, vis dėlto jis iki šių dienų yra aktualus ir reikalingas. Noriu atkreipti visų skaitytojų dėmesį į šią temą. Ji nėra skirta entuziastams ir fanatikams. Ją turi suprasti kiekvienas tikras krikščionis, kuris tiki Biblija. Mūsų išgelbėjimas yra neatsiejamas nuo šio klausimo. Gyvenimas ir mirtis, dangus ir pragaras priklauso nuo mūsų atsakymo į jį. Ar jūs mylite Kristų?

Pirmiausia aš noriu parodyti ypatingą tikrojo krikščionio jausmą Kristui - jis Jį myli. Tikras krikščionis nėra tas, kuris yra tik pakrikštytas; kuris eina sekmadieniais į bažnyčią ir gyvena likusią savaitės dalį taip, lyg Dievo nebūtų. Formalizmas nėra krikščionybė. Garbinimas tik lūpomis nėra tikroji religija. Šv. Raštas aiškiai sako: „ne visi, kurie kyla iš Izraelio yra izraelitai.“ (Rom. 9:6). Šie žodžiai yra labai paprasti ir aiškūs. Ne visi vietinės Kristaus bažnyčios nariai yra tikrieji krikščionys. Tikras krikščionis yra tas, kurio religija yra jo širdyje ir gyvenime. Jis jaučia ją savo širdyje, o kiti ją mato jo gyvenimo būde. Jis jaučia savo nuodėmingumą, kaltę bei nedorumą ir atgailauja dėl to. Jis mato Jėzuje Kristuje Gelbėtoją, kurio reikia jo sielai ir atiduoda save Jam. Jis išsirengia iš senojo žmogaus su visais jo kūniškais ir nedorais įpročiais ir apsirengia nauju žmogumi. Jis gyvena naują ir šventą gyvenimą, nuolat kovodamas su pasauliu, kūniškumu ir velniu. Pats Kristus yra kertinis jo krikščionybės akmuo. Paklauskite, kieno dėka yra atleistos jo nuodėmės ir jis atsakys, kad tik Kristaus mirties dėka. Paklauskite, į ką jis nori būti panašus ir jis jums atsakys, jog į Jėzų Kristų. Paklauskite, kas yra jo gyvenimo pavyzdys ir jis atsakys, jog Jėzus Kristus. Vis dėlto tikrame krikščionyje yra vienas dalykas, kuris yra ypatingas. Tai yra meilė Kristui. Pažinimas, tikėjimas, viltis, pagarba, paklusnumas – visa tai yra tikrojo krikščionio charakterio bruožai. Tačiau šis apibūdinimas būtų netikslus, jei mes pamirštume jo meilę dieviškajam Mokytojui. Jis ne tik žino, pasitiki ir paklūsta, bet ir myli. Šis ypatingas tikrojo krikščionio bruožas dažnai yra minimas Biblijoje. „Tikėti Jėzumi Kristumi“ - tai žodžiai, kuriuos žino beveik visi krikščionys. Tačiau nepamirškime, kad meilė yra minima taip pat dažnai kaip ir tikėjimas. Didelis pavojus iškyla ne tik tam, kuris netiki, bet ir tam, kuris nemyli. Netikėjimas ir nemylėjimas yra žingsniai, vedantys į amžinąją pražūtį. Paklauskite, ką Paulius sako korintiečiams: „Jei kas nemyli Viešpaties Jėzaus Kristaus, tebūna prakeiktas. Mūsų Viešpatie, ateik!“ (1Kor. 16:22). Paulius nesuteikia jokio atsarginio kelio tam, kuris nemyli Kristaus. Jis jo nepateisina. Žmogus gali neturėti aiškaus pažinimo, bet vis tiek gali būti išgelbėtas. Jam gali trūkti drąsos, jis gali būti nugalėtas žmonių baimės, kaip Petras. Jis gali kristi, kaip Dovydas ir vėl pakilti. Bet jei žmogus nemyli Kristaus, jis neina gyvenimo keliu. Prakeikimas yra ant jo. Jis eina plačiu keliu, vedančiu į pražūtį. Paulius sako efeziečiams: „...malonė visiems, kurie nuoširdžiai myli Viešpatį Jėzų Kristų.“ (Ef.6:24). Apaštalas čia siunčia gerus palinkėjimus visiems tikriems krikščionims. Daugelio iš jų jis niekada nematė. Daugelis iš jų - galime būti tuo tikri - buvo silpni tikėjime, pažinime ir savęs išsižadėjime. Kaip tuomet jis turėjo rašyti silpniems broliams, kad jų nenuviltų? Jis rašo pakankamai radikalius žodžius, kurie apibūdina visus tikrus krikščionis. Ne visi jie pasiekė tokį patį lygį doktrinoje ir gyvenime, bet visi jie nuoširdžiai mylėjo Jėzų. Paklauskite, ką pats Viešpats Jėzus Kristus sako judėjams: „Jei Dievas būtų jūsų Tėvas, jūs mane mylėtumėte.“ (Jono 8:42). Jis matė savo priešus patenkintus savo dvasine būseną, nes jie gi laikė save Abraomo sūnumis. Jis matė juos besidžiaugiančius, jog yra Dievo vaikai (kaip ir daugybė mūsų dienų kvailų krikščionių) vien dėl to, kad buvo apipjaustyti ir priklausė judėjų šventyklai. Tačiau Jėzus aiškiai pasakė, jog joks žmogus negali būti Dievo vaiku, jei jis nemyli viengimio Dievo Sūnaus. Nė vienas žmogus neturi teisės vadinti Dievo savo Tėvu, jei jis nemyli Kristaus. Daugeliui krikščionių reiktų prisiminti, jog šis principas tinka ne tik to meto judėjams, bet ir jiems šiandien. Be meilės Kristui nėra bendrystės su Dievu. Paklauskite dar kartą, ką Jėzus Kristus po savo prisikėlimo pasakė apaštalui Petriui. Jis tris kartus jo paklausė: „Simonai, Jono sūnau, ar mane myli?“ (Jono 21:15-17). Jėzus norėjo savo klydusiam mokiniui priminti jo trigubą kritimą. Jis norėjo prieš pastatydamas Petrą bažnyčios vadovu, išgirsti naują jo tikėjimo išpažinimą. Kokį klausimą Kristus uždavė Petriui? Kristus galėjo paklausti: ar tiki? Ar esi atsivertęs? Ar esi pasiruošęs išpažinti savo nuodėmes? Ar man paklusi? Ne, Jis neuždavė nė vieno tokio klausimo. Jis paprasčiausiai paklausė: ar tu mane myli? Būtent nuo to priklauso kiekvieno

žmogaus krikščionybė. Klausimas yra labai paprastas, bet atsakymas į jį pasako daug. Klausimas yra paprastas ir jį gali suprasti kiekvienas, netgi neišsilavinęs žmogus, tačiau atsakymas į jį apreiškia netgi didžiausio apaštalo realią būseną. Jei žmogus iš tiesų myli Kristų - viskas gerai, o jei ne - viskas blogai.

Ar jūs pažįstate šį ypatingą, būdingą kiekvienam tikram krikščioniui jausmą Kristui? Jonas sako: „mes mylime Jį, nes Jis pirmas mus pamilo.“ (1Jono 4:19). Šios eilutės pirmiausia kalba apie Dievą Tėvą, bet jos tinka ir Dievo Sūnui. Tikras krikščionis myli Kristų už tai, ką Jis padarė dėl jo. Jis kentėjo jo vietoje ir mirė už jį ant kryžiaus. Jis atpirko jo kaltę, nuplovė savo krauju jo nuodėmes ir jų pasekmes. Jis pašaukė jį savo Dvasia Jo pažinimui, atgailai, tikėjimui, vilčiai ir šventumui. Jis atleido daugybę jo nuodėmių ir jas ištrynė. Jis išlaisvino jį iš pasaulio, kūniškumo ir velnio vergystės. Jis ištraukė jį iš pragaro, pastatė ant siauro kelio ir nukreipė jo žingsnius link dangaus. Jis suteikė šviesą vietoj tamsos, ramybę vietoj nerimo, viltį vietoj baimės, gyvenimą vietoj mirties. Argi tada yra keista, kad krikščionis myli Kristų? Jis myli Jį ir už tai, ką Jis daro dabar. Jis jaučia, kad Kristus kasdien nuplauna jo nusižengimų ir silpnųjų dėmes, užtaria jo sielą prieš Dievą. Jis kasdien iš savo gailestingumo ir malonės patenkina visas jo sielos reikmes. Jis kasdien veda jį savo Dvasia, pakęsdamas jo silpnumus ir nepažinimą, pakeldamas, kai jis krenta, saugodamas nuo priešų ir ruošdamas jam amžiną buveinę danguje. Argi tada keista, kad krikščionis myli Kristų? Ar įkalintas skolininkas nemyli to, kuris nelauktai ir nepelnytai sumoka visas jo skolas? Ar belaisvis nemyli to, kuris rizikuodamas savo pačio gyvybe, išlaisvina jį? Ar skęstantis nemyli to, kuris šoka į vandenį, pagriebia jį už plaukų ir ištraukia į saugią vietą? Netgi vaikas gali atsakyti į tokius klausimus teisingai. Taigi, tikras krikščionis myli Kristų už viską, ką Jis padarė dėl jo.

Ši meilė Kristui yra neaskiriama nuo gelbstinčio tikėjimo. Nemylintis žmogus gali tikėti tik velniu, gali turėti tik intelektualinį, bet ne gelbstintį tikėjimą. Aišku, meilė negali pakeisti tikėjimo. Ji negali išteisinti. Ji negali sujungti sielos su Kristumi. Ji negali atnešti ramybės sąžinei. Tačiau ten, kur yra tikras gelbstintis tikėjimas Kristumi, visada bus širdyje meilė Kristui. Tas, kuriam iš tiesų atleista, iš tiesų ir myli. (Luko 7:47). Jei žmogus nejaučia jokios meilės Kristui, galime būti tikri, jog jis neturi tikėjimo.

Meilė Kristui yra pagrindinis tikinčiojo motyvas tarnavime Jam. Tik iš pareigos ar žinojimo, kas yra gera ir bloga, mažai galima padaryti dėl Jo. Veiksmas turi kilti iš širdies. Sėkmė gali įkvėpti krikščionį tik laikinam tarnavimui. Tačiau be meilės nebus jokio kantraus tęstinumo daryti gera, jokio nepavargstančio tarnavimo tiek namuose, tiek gatvėje. Ligoninės slaugytoja gali atlikti savo pareigas gerai, ji gali laiku duoti vaistus ligoniui, gali maitinti jį ir patenkinti visus jo prašymus, tačiau nepaisant visko, tarp slaugytojos ir mylinčios ligonio žmonos yra didelis skirtumas. Viena viską daro iš pareigos, o kita iš meilės. Viena vykdo savo pareigas, nes jai už tai moka, o kita tai daro iš širdies. Visa tai tinka ir tarnavime Kristui. Dideli bažnyčios tarnai, visi tikri misionieriai buvo mylintys Kristų. Išstirkime Owen, Baxter, Rutherford, George Herbert, Leighton, Hervey, Whitefield, Wesley, Henry, Martyn Judson, Bickersteth, Simeon, Hewitson, McCheyne, Stowell M'Neile charakterius. Šie žmonės paliko pėdsakus pasaulyje. Koks buvo pagrindinis jų charakterio bruožas? Visi jie mylėjo Kristų. Jie ne tik išlaikė tikėjimo išpažinimą. Jie mylėjo Asmenį, patį Viešpatį Jėzų Kristų.

Meilė Kristui yra tai, ko ypač turime mokyti vaikus. Išrinkimas, suteiktas teisumas, prigimtinė nuodėmė, išteisinimas, pašventinimas ir netgi pats tikėjimas yra dalykai, kurie nėra labai gerai suprantami vaikiškam

protui. Tačiau meilė Kristui jiems yra suprantama. Pasakojimai apie Tą, kuris juos mylėjo iki mirties; apie Tą, kurį jie turi mylėti jiems yra suprantami. Kokie yra teisingi šie žodžiai: „iš vaikų ir žindomų kūdikių lūpų Tu paruošei sau tobulą gyrių.“ (Mato 21:16). Kiek daug krikščionių žino visus Atanazijaus, Nikėjos ar Apaštalu Credo straipsnius, bet nesupranta, kas yra tikroji krikščionybė. Todėl jie žino mažiau už vaiką, kuris myli Kristų.

Meilė Kristui yra bendras visų Kristaus Bažnyčios šakų žemėje bruožas. Ar jie būtų episkopalai, ar presbiteronai, ar baptistai, ar kalvinistai, ar arminijonai, ar metodistai, ar liuteronai, ar kiti - šiame dalyke jie visi sutaria. Jų apeigose, bažnyčios tvarkyme, garbinimo tarnavime yra daug skirtumų. Tačiau čia visi jie yra vieningi. Visi turi bendrą jausmą Tam, į kurį yra nukreiptos jų išgelbėjimo viltys. Jie „nuoširdžiai myli Viešpatį Jėzų Kristų.“ (Ef. 6:24). Daug iš jų galbūt nesimokė sisteminės teologijos ir sunkiai gali apibūdinti savo tikėjimo credo, bet visi jie žino, ką jie jaučia Tam, kuris mirė už jų nuodėmes. „Aš negaliu daug pasakyti apie Kristų, pone“ - sakė viena nemokanti skaityti krikščionė senutė dr.Chandler'ui - „bet galiu mirti dėl Jo“.

Meilė Kristui yra skiriamasis visų išgelbėtų sielų danguje bruožas. Minia, kurios joks žmogus negali suskaičiuoti, turi vieną bendrą jausmą. Seni skirtumai nublanks šiame bendrame jausme. Seni doktrininiai nesutarimai, dėl kurių taip karštai buvo kovojama žemėje, bus padengti vienu bendru jausmu Kristui. M.Liuteris ir Cvinglis daugiau nediskutuos. Wesley ir Toplady negaiš laiko ginčams. Bažnyčios žmonės ir palikę ją daugiau „nesikandžios“ ir nekenks vienas kitiems. Visi jie turės vieną širdį ir vieną giesmę savo lūpose: „Tam, kuris pamilo mus ir nuplovė savo krauju mūsų nuodėmes ir padarė iš mūsų karalystę bei kunigus savo Dievui ir Tėvui - Jam šlovė ir galybė per amžių amžius. Amen.“ (Apr. 1:5,6). Žodžiai, kuriuos J.Bunyan įdeda į pono Tvirtuolio, stovinčio prie mirties upės, lūpas yra nuostabūs. Jis sakė: „ši upė kėlė baimę daugeliui. Aš taip pat išsigąsdavau pagalvodamas apie ją. Tačiau šiandien aš esu ramus. Mano koja žengia ten, kur žengė kunigų, nešusių sandoros skrynią per Jordaną, koja. Šie vandenys yra kartūs burnoje ir pakankamai šalti skrandžiui, bet netgi ir taip mano mintys apie tai, kur einu ir palyda, kuri laukia manęs kitoje upės pusėje, nuramina mane. Aš matau save baigiantį žemišką kelionę, mano vargo dienos baigėsi. Aš pamatysiu galvą, ant kurios buvo uždėtas erškėčių vainikas ir veidą, ant kurio buvo spjaudoma dėl mano kaltės. Anksčiau aš tik girdėjau ir tikėjau, bet dabar einu ten, kur matysiu savo Viešpatį ir būsiu su Tuo, kurio draugija mane taip džiugina. Man patikdavo klausyti apie mano Viešpatį ir visur, kur aš mačiau Jo pėdas žemėje, aš norėjau sekti jomis. Jo vardas man buvo malonesnis už visus kvėpalus. Jo balsas buvo pats saldžiausias iš visų ir aš troškau išvysti Jo veidą“. Laimingi tie, kurie tai patyrė. Tas, kuris keliauja į dangų, turi bent kažkiek mylėti Kristų. Tas, kuris miršta neturėdamas šio meilės, geriau iš viso nebūtų gimęs.

Dabar atkreipkime dėmesį į tai, kokie yra pagrindiniai meilės Kristui požymiai. Tai yra labai svarbus klausimas. Jei be meilės Kristui nėra išgelbėjimo, tuomet tas, kuris Jo nemyli yra amžinojo pasmerkimo pavojuje. Todėl mums labai svarbu gerai iširti, ką mes žinome šia tema. Kristus yra danguje, o mes - žemėje. Koks yra žmogus, kuris myli Kristų? Tai nėra labai sunkus klausimas. Kaip mes žinome, jog mylime kitą žmogų? Koku būdu meilė apsireiškia tarp šio pasaulio žmonių, tarp vyro ir žmonos, tarp tėvo ir sūnaus, tarp brolio ir sesės, tarp draugų? Atsakykime į šiuos klausimus nuoširdžiai ir problema bus išspręsta. Kaip apsireiškia meilė tarp mūsų?

Pirma, jei mes mylime kitą žmogų, mums patinka apie jį galvoti. Mums nereikia, jog kažkas nuolat apie jį primintų. Mes nepamirštame jo vardo, jo veido, jo charakterio, jo skonio, jo norų ar užsiėmimo. Mes daug kartų per dieną prisimename jį. Galbūt jis yra toli, bet visuomet yra mūsų mintyse. Taip yra ir tarp tikro krikščionio ir Kristaus. Kristus gyvena jo širdyje ir jis galvoja apie Jį kiekvieną dieną (Ef. 3:17). Tikram krikščioniui nereikia nuolat priminti, jog jis turi nukryžiuotą Mokytoją. Jis dažnai galvoja apie Jį. Meilė yra geros atminties religijoje paslaptis. Nė vienas pasaulietis negali daug galvoti apie Kristų, jei Jis nėra nuolat pastatytas prieš jo akis, nes jis nejaučia jokios meilės Jam. Tikras krikščionis daug galvoja apie Kristų, nes jis Jį myli.

Antra, jei mes mylime kitą žmogų, mums patinka girdėti apie jį. Mums yra įdomu viskas apie jį. Mes atkreipiame dėmesį, kai kiti kalba apie jį, apie jo įpročius, jo žodžius, jo veiksmus, jo planus. Kiti gali tai klausyti abejingai, bet mūsų širdis spurda, išgirdus kalbant apie mylimą žmogų. Taip yra ir tarp tikro krikščionio ir Kristaus. Tikram krikščioniui patinka girdėti, kai kiti kalba apie jo Mokytoją. Jam patinka pamokslai pilni Kristaus Dvasios. Jis džiaugiasi draugija tų, kurie kalba apie Kristų. Girdėjau istoriją apie tikinčią moterį iš Velso, kuri kiekvieną sekmadienį eidavo keletą mylių pasiklausti anglų pamokslininko, nors ir nesuprato jo kalbos. Jos paklausė, kodėl ji taip daro. Ji atsakė, jog tas pamokslininkas dažnai savo pamoksle išstardavo Kristaus vardą ir jai tai labai patikdavo. Ji mylėjo savo Gelbėtojo vardą.

Trečia, jei mylime kitą žmogų, mums patinka skaityti apie jį. Koks yra malonus toli išvykusio vyro laiškas jo žmonai ar toli esančio sūnaus - jo motinai. Kitiems tai gali atrodyti menkniekiu, jie netgi nesivargins jo perskaityti viso, tačiau tie, kurie myli jo autorių, mato jame tai, ko kiti nemato. Jie laiko jį lobiu. Jie skaito jį vieną ir kitą kartą. Taip yra ir tarp tikro krikščionio ir Kristaus. Tikrasis krikščionis džiaugiasi galėdamas skaityti Šv.Raštą, nes jis kalba apie jo mylimą Gelbėtoją. Jam tai nėra sunkus užsiėmimas. Jam nereikia priminti, kad pasiimtų Bibliją į kelionę. Jis negali būti laimingas be jos. Kodėl? Todėl, kad Šv.Raštas liudija apie Tą, kurį jis myli.

Ketvirta, jei mes mylime kitą žmogų, mums patinka įtikti jam. Mes domimės jo įpročiais bei jo nuomone ir elgiamės taip, kaip jam patinka. Negti galime išsižadėti savęs, kad išpildytume jo norus; susilaikome nuo to, kas jam nepatinka ir mokomės to, į ką iš prigimties nesame linkę, nes galvojame, kad tai jam patiks. Taip yra ir tarp tikro krikščionio ir Kristaus. Tikrasis krikščionis rūpinasi patikti Kristui, būti šventu kūnu ir dvasia. Parodyk jam tai, kas Kristui nepatinka jo kasdieniniame gyvenime ir jis paliks tai. Parodykite jam tai, kas patinka Kristui ir jis sieks to. Jis nemurma, kaip tai daro pasaulio vaikai, kad Kristaus paliepimai yra per daug griežti ar sunkūs. Jam Kristaus paliepimai yra malonūs ir Jo jungas – lengvas. Kodėl? Todėl, kad jis myli Jį.

Penkta, jei mes mylime kitą žmogų, mums patinka jo draugai. Mes esame palankiai jiems nusiteikę net jei jų ir nepažįstame. Mums patinka jie, nes jie yra mūsų mylimo žmogaus draugai. Susipažinę su jais, mes nesijaučiame svetimi. Jie myli asmenį, kurį ir mes mylime. Taip yra ir tarp tikro krikščionio ir Kristaus. Tikras krikščionis žiūri į Kristaus draugus kaip į savo draugus, kaip į to pačio kūno narius, tos pačios šeimos vaikus, tos pačios armijos karius, tų pačių namų keliautojus. Kai jis susipažįsta su jais, jam atrodo, lyg juos būtų pažinęs jau daug laiko. Jis geriau jaučiasi jų tarpe negu pasauliečių kompanijoje, kurie yra seni jo draugai. Kur yra viso to paslaptis? Jie visi myli tą patį Viešpatį ir tą patį Gelbėtoją.

Šešta, jei mes mylime kitą žmogų, mes esame uolūs dėl jo vardo ir garbės. Mums nepatinka, kai yra kalbama blogai apie jį. Mes giname jį. Mes rūpinamės jo interesais ir jo vardu. Mums nepatinka tie, kurie nemylė jo. Taip yra ir tarp tikro krikščionio ir Kristaus. Tikras krikščionis su šventu pykčiu žvelgia į visus tuos, kurie nori paniekinti Jo Mokytojo žodį, Jo vardą, Jo Bažnyčią ar Jo šventą dieną. Jei reikės, jis gins Jį prieš visus valdininkus ir nepakęs Jo vardo paniekinimo. Jis nebus ramus ir kentės, jei negins savo Mokytojo. Kodėl? Todėl, kad jis Jį myli.

Septinta, jei mes mylime kitą žmogų, mums patinka kalbėtis su juo. Mes dalinamės su juo savo mintimis, išliejame jam savo širdį. Mes turime apie ką kalbėti su juo. Galbūt mes esame labai tylūs ir nedrąsūs su kitais, tačiau su savo mylimu draugu mums yra lengva kalbėtis. Nesvarbu, kaip dažnai mes susitinkame, visuomet turime apie ką pasikalbėti, ko paklausti, kuo pasidalinti. Taip yra ir tarp tikro krikščionio ir Kristaus. Tikras krikščionis turi apie ką kalbėti su Kristumi. Jis kiekvieną dieną turi ką Jam pasakyti ir yra laimingas, galėdamas su Juo bendrauti. Jis kalba su Juo maldoje kiekvieną rytą ir vakarą. Jis pasidalina su Juo visais savo poreikiais ir troškimais, savo jausmais ir baimėmis. Jis ieško Jo patarimo sunkiose situacijose, prašo Jo pagalbos problemose. Jis negali to išvengti. Jis turi nuolat kalbėtis su savo Gelbėtoju, nes kitaip išklys iš kelio. Kodėl? Todėl, kad jis myli Jį.

Aštunta, jei mes mylime kitą žmogų, mums patinka būti su juo visada. Galvoti apie jį, girdėti apie jį, skaityti apie jį ir kartais bendrauti su juo yra gerai. Vis dėlto, kai mes iš tiesų mylime žmogų, mums reikia kažko daugiau. Mes trokštame visada būti jo draugijoje. Taip yra ir tarp tikro krikščionio ir Kristaus. Tikrojo krikščionio širdis laukia tos palaimintos dienos, kai pamatys savo Mokytoją veidas į veidą ir daugiau niekada su Juo neišsiskirs. Jis trokšta palikti nuodėmę, atgailą, tikėjimą ir pradėti amžiną gyvenimą bei pažinti taip, kaip pats yra pažintas ir daugiau niekada nenusidėti. Jam patinka gyventi tikėjimu, bet jis žino, kad gyvenimas regėjimu bus dar nuostabesnis. Jam patinka klausyti apie Kristų, kalbėti apie Kristų ir skaityti apie Jį. Tačiau kaip nuostabu bus matyti Jį savo pačio akimis ir niekada daugiau neišsiskirti su Juo. Jis žino, kad geriau yra „matyti akimis negu klajoti mintimis...“ (Eklz. 6:9). Kodėl? Todėl, kad jis myli Jį.

Tai yra tikrosios meilės ženklai. Visi jie yra paprasti ir lengvai suprantami. Juose nėra nieko tamsaus ar paslaptingo. Galbūt jūsų sūnus tarnavo armijoje karo metu. Galbūt jis kovojo karščiausiuose fronto taškuose. Ar jūs galite prisiminti, kaip jūs pergyvenote ir nuolat galvojote apie jį. Tai yra meilė. Galbūt jūsų vyras yra jūreivis ir dažnai išvyksta į jūrą ištisiems mėnesiams. Ar jūs prisimenate, kaip jaučiatės visą tą išsiskyrimo laiką? Tai yra meilė. Galbūt jūsų brolis mokslo ar darbo reikalais turėjo išvykti į kitą šalį ir bus vienas dideliame mieste. Kaip jam seksis? Kaip jis gyvens? Ar jis dar kada nors sugrįš? Kaip dažnai jūs taip galvojote apie savo brolių? Tai yra meilė. Galbūt jūs susižadėjote, bet kažkuriam laikui turite išsiskirti su savo sužadėtine. Argi ji nėra nuolat jūsų mintyse? Argi jums nepatinka apie ją klausyti ir argi jūs nenorite jos pamatyti? Tai yra meilė. Visa tai yra visiems gerai pažįstama. Sunku rasti Adomo palikuonį, kuris nežinotų, ką reiškia mylėti. Todėl niekada nesakykime, jog neįmanoma žinoti ar krikščionis myli Kristų. Tai galima žinoti, tai galima matyti, nes to įrodymai yra labai aiškūs. Mylėti Viešpatį Jėzų Kristų nėra slaptas, neaiškus, neapčiuopiamas dalykas. Tai yra kaip šviesa, kaip garsas, kaip šiluma. Jis yra matomas, girdimas ir jaučiamas. Ten, kur nėra meilės įrodymų - nėra meilės.

Baigdamas aš noriu kiekvieną skaitytoją paraginti:

1. Jei jūs būtumėte Petro vietoje, kaip atsakytumėte į tokį Kristaus klausimą. Pažiūrėkite į tai rimtai, išstirkite save. Ar po viso to, ką jūs čia perskaitėte, galite sąžiningai pasakyti, jog mylite Kristų? Nepakanka tik tikėti tuo, jog krikščionybė yra tiesa ir gerbti visus krikščioniško tikėjimo principus. Tokia religija niekada neišgelbės jūsų sielos. Velniai irgi tiki bei dreba (Jok. 2:19). Tikra gelbstinti krikščionybė nėra tik tikėjimas tam tikromis nuomonėmis ar sutikimas su tam tikrais dalykais. Jos esmė yra pažinti, pasitikėti ir mylėti tam tikrą Asmenį, kuris mirė už mus. Tai yra Viešpats Kristus. Pirmieji krikščionys – Febė, Persidė, Trifena, Triposa, Gajus, Filemonas ir kt. - mažai ką žinojo apie dogmatinę teologiją, tačiau visi jie turėjo ypatingą jų religijos ženklą: jie mylėjo Kristų. Galbūt jūs pasakysite, jog nesutinkate su jausmine religija. Tačiau čia toks pasiteisinimas netinka. Jei jūs teigiate, kad jums nepatinka religija, kuri remiasi tik jausmais, aš sutinku su jumis. Tačiau jei jūs norite atmesti visus jausmus, tuomet jūs menkai ką žinote apie krikščionybę. Biblija mums aiškiai sako, kad žmogus gali turėti gerus jausmus ir be tikros religijos. Tačiau ji taip pat sako, kad negali būti tikros religijos be tam tikrų jausmų Kristui. Jei jūs nemylite Kristaus, jūsų siela yra pavojuje. Tikriausiai jūs neturite gelbstinčio tikėjimo. Jūs esate netinkamas dangui. Tas, kuris gyvena nemylėdamas Kristaus, gali būti neįtrauktas savo pareigoms Jam. Tas, kuris miršta nemylėdamas Kristaus, negalės būti laimingas danguje, kuriame Kristus yra viskas viskame. Suvokite savo situacijos pavojingumą. Atmerkite savo akis. Išstirkite savo kelius ir būkite išmintingas. Aš galiu jus tik įspėti ir te Dievas padeda jums išgirsti tai.

2. Jei jūs nemylite Kristaus, aš galiu nurodyti tikslią to priežastį. Jūs nesijaučiate skolingas Jam. Jūs nesuvokiate savo pareigų Jam. Jūs negalvojate, jog kažką ypatingo gavote iš Jo. Tokiu atveju neįmanoma, kad jūs Jį mylėtumėte. Ir tokioje situacijoje yra tik viena išeitis. Jūs turite pažinti pats save ir būti Šventosios Dvasios pamokytas. Jūsų suvokimo akys turi būti apšviestos. Jūs turite suprasti, kas jūs esate iš prigimties. Jūs turite pamatyti savo kaltę ir skurdą. Jūs turite pamatyti, koks jūs esate Dievo akyse. Galbūt jūs niekada neskaitėte Biblijos arba tik kartais paskaitote kokį nors jos skyrių be jokio noro, supratimo ar pritaikymo savo gyvenimui. Priimkite mano patarimą šiandien ir pakeiskite savo gyvenimo kryptį. Pradėkite skaityti Bibliją nuoširdžiai ir nuolat tol, kol ji taps artima jums. Skaitykite apie tai, ko reikalauja Dievo Įstatymas Jėzaus išdėstyta Evangelijoje pagal Matą 5-ame skyriuje. Skaitykite, ką Paulius sako apie žmogaus prigimtį pirmuose laiško Romiečiams skyriuose. Melskitės, kad Šventoji Dvasia jums apreikštų tai ir tuomet atsakykite sau, ar jūs esate Dievo skolininkas ar ne; ar jūs esate toks skolininkas, kuriam yra būtinas Kristus. Galbūt jūs niekada nieko negirdėjote apie tikrą, iš širdies nuolat kylančią maldą. Jūs pripratote žiūrėti į religiją, kaip bažnyčios sekmadieninių apeigų, tam tikrų formų dalyką, bet ne kaip į kažką, kas reikalauja vidinio žmogaus nuoširdaus dėmesio. Priimkite mano patarimą šiandien ir pakeiskite savo gyvenimo kryptį. Pradėkite nuo tikrų ir nuoširdžių pokalbių su Dievu apie jūsų sielą. Prašykite Jo šviesos, pamokymų ir pažinimo. Prašykite, kad Jis parodytų, ko jums reikia dėl jūsų sielos išgelbėjimo. Darykite tai visa savo širdimi ir protu ir greitai jūs suvoksite, kaip jums reikia Kristaus. Patarimas, kurį aš jums siūlau yra labai paprastas ir nemadingas. Tačiau nepaniekinkite jo. Tai yra geras senas kelias, kuriuo milijonai ėjo ir surado ramybę savo sielai. Nemylėti Kristaus reiškia eiti pavojingu keliu, vedančiu į pražūtį. Pamatyti, jog jums yra būtinas Kristus ir suprasti savo skolą Jam yra pirmas žingsnis į meilę Jam. Pažinti save patį ir tikrą savo padėtį prieš Dievą yra vienintelis būdas suprasti savo beviltiškumą. Skaityti Dievo knygą ir prašyti Dievo šviesos yra teisingas kelias, vedantis į gelbstintį pažinimą. Priimkite mano patarimą ir būkite išgelbėtas.

3. Jei jūs jau pažįstate Kristaus meilę, priimkite paguodos ir paraginimo žodžius. Pirmiausiai, jei jūs mylite Kristų iš tiesų ir darbais tai parodote, džiaukitės tuo, kad turite tikrus savo sielos išgelbėjimo ženklus. Meilė yra malonės įrodymas. Argi svarbu, kad kartais jus apima baimės ir abejonės? Argi svarbu, kad kartais jūs negalite tvirtai pasakyti, kad jūsų tikėjimas yra tikras ir malonė reali? Argi svarbu, kad dažnai jūsų akys yra pilnos ašarų ir jūs negalite aiškiai matyti savo pašaukimo ir išrinkimo Dieve? Jums yra viltis ir paguoda, jei jūs galite pasakyti, jog mylite Kristų. Ten, kur yra tikra meilė, ten yra tikėjimas ir malonė. Jūs nemylėtumėte Jo, jei Jis nebūtų padaręs kažko dėl jūsų. Jūsų meilė Jam yra geras ženklas. Jei jūs tikrai mylite Kristų, jums ne gėda, kad kiti tai mato ir jaučia. Kalbėkite apie Jį. Gyvenkite dėl Jo. Tarnaukite Jam. Jei Jis jus pamilo ir nuplovė jūsų nuodėmes savo krauju, argi kiti neturi žinoti, kad jūs Jį mylite už tai. „Žmogau“ - paklausė keliaujantis bedievis anglas atsivertusio Šiaurės Amerikos indėno - „kodėl tu taip aukštini Kristų ir tiek daug kalbi apie Jį? Ką šis Kristus padarė dėl tavęs?“. Indėnas jam nieko neatsakė, bet paėmė kelis sausus lapus surišo juos į vieną, padarė iš jų apskritimą ant žemės, paėmė vieną kirminą, įdėjo į to apskritimo vidurį ir padegė sausus lapus. Ugnis greitai išplito ir pradėjo deginti kirminą. Jis raitėsi iš skausmo ir bandė kaip nors pabėgti, galiausiai praradęs bet kokią viltį išsigelbėti, susisuko į kamuolį ir laukė mirties. Tuo momentu indėnas švelniai paėmė kirminą ir padėjo sau prie krūtinės. „Ar matai šį kirminą“ - paklausė jis anglo - „aš buvau toks kaip jis. Aš merdėjau savo nuodėmėse, neturėdamas jokios vilties, nesitikėdamas jokios pagalbos. Aš buvau ant amžinosios ugnies bedugnės krašto. Kristus ištiesė savo galingą ranką ir ištraukė mane. Jis išlaisvino mane savo maloninga ranka, Jis ištraukė mane iš amžinosios ugnies. Kristus paėmė mane, vargšą nusidėjėlių kirminą ir priglaudė prie savo mylinčios krūtinės. Tai yra priežastis, kodėl aš tiek daug kalbu apie Jį. Aš nesigėdiju Jo, nes myliu Jį.“ Jei mes mylime Kristų, esame kažkuo panašūs į tą Amerikos indėną. Niekada negalvokime, kad jau pakankamai mylime Kristų, kad pakankamai gyvename dėl Jo, kad pakankamai Jį išpažįstame viešai. Aš manau, kad prisikėlimo dieną mes labiausiai gailėsime tik dėl vieno dalyko: mes per mažai mylėjome Kristų čia, žemėje.

Šešioliktas skyrius

Be Kristaus

„Tuo metu jūs buvote be Kristaus...“ (Ef. 2:12)

Šiais žodžiais Paulius parodo, kokia buvo efeziečių padėtis prieš jiems tampant krikščionimis. Tačiau tai dar ne viskas. Tuo jis parodo ir kiekvieno neatsivertusio į Dievą žmogaus padėtį. Blogiau negali būti! Blogai yra neturėti pinigų, neturėti sveikatos, neturėti namų ar draugų. Tačiau dar blogiau yra būti be Kristaus. Panagrinėkime šią laiško Efeziečiams eilutę ir pažiūrėkime, ką Paulius nori tuo pasakyti. Galbūt tai bus žinia iš Dievo mano skaitytojui. Pirmiausia pažiūrėkime į tai, ką galima pasakyti apie žmogų, kuris yra be Kristaus.

Žodžius „be Kristaus“ sugalvojau ne aš. Jie buvo užrašyti Šventosios Dvasios įkvėpimu. Juos ištarė Paulius, primindamas efeziečiams, kokia buvo jų padėtis anksčiau, kai jie dar nebuvo girdėję Evangelijos. Aišku, kad jų padėtis buvo tamsi, jie buvo panirę į stabmeldystę ir pagonybę bei garbino netikrą deivę Dianą. Tačiau visa tai praėjo. Taigi, Paulius sako apie juos: „jūs buvote be Kristaus“. Ką tai reiškia?

a. Žmogus yra be Kristaus, kai jis neturi jokio pažinimo apie Jį. Milijonai žmonių yra tokioje padėtyje. Jie nežino nei kas yra Kristus, nei ką Jis padarė, nei ko Jis mokė, nei kodėl Jis buvo nukryžiuotas, nei kur Jis yra dabar. Trumpiau sakant, jie nieko nežino apie Jį. Pagonims, kurie niekada negirdėjo Evangelijos, geriausiai tinka toks aprašymas. Gaila, bet jie nėra tokie vieninteliai. Šiandien tūkstančiai žmonių Anglijoje vargu ar žino daugiau apie Kristų už pagonis. Paklauskite jų apie Kristų ir jus nustebins jų atsakymai, jus nustebins juose esanti tamsa. Aplankykite juos mirties patale ir pamatysite, kad jie tiek pat žino apie Kristų, kiek ir apie Machometą. Tūkstančiai tokių žmonių yra ir bažnyčiose, ir miestuose. Visi jie yra be Kristaus. Aš žinau, kad kai kurie šiuolaikiniai teologai nesupranta, apie ką aš kalbu. Jie sako, kad visa žmonija turi dalį Kristuje, nesvarbu, ar jie žino apie Jį ar ne. Jie sako, kad žmonės, kurie nieko nežino apie Kristų, bus išgelbėti Dievo gailestingumu. Toks požiūris visiškai nesutinka su Šv.Raštu, nes jame yra parašyta: „tai yra amžinas gyvenimas: kad jie pažintų Tave, vienintelį tikrąjį Dievą ir Tavo siųstąjį Jėzų Kristų.“ (Jono 17:3). Vienas iš nedorėlių, kuriems Dievas atkeršys paskutinę dieną, ženklų yra tas, kad jie nepažino Dievo (2Tes. 1:8). Nepažįstamas Kristus nėra Gelbėtojas. Kas laukia tautų po jų mirties? Kaip bus teisiami žmonės, kurie niekada negirdėjo Evangelijos? Kaip Dievas baus tą, kuris nieko nežinojo apie Kristų? Į šiuos visus klausimus yra tik vienas atsakymas. Mes galime būti ramūs, nes visos žemės Teisėjas pasielgs teisingai (Prad. 18:25). Tačiau negalime eiti priešingu keliu, negu Šv.Raštas veda. Jei Biblijos žodžiai kažką reiškia, tuomet nepažinti Kristaus reiškia būti be Kristaus.

b. Tai dar ne viskas. Žmogus yra be Kristaus, jei jis neturi savo širdyje tikėjimo Juo kaip Gelbėtoju. Galima žinoti labai daug apie Kristų, bet Juo netikėti. Kiek daug žmonių žino kiekvieną tikėjimo išpažinimo straipsnį ir gali atmintinai kartoti, kad Kristus gimė iš mergelės Marijos, kentėjo prie Poncijaus Piloto, buvo nukryžiuotas, mirė ir prisikėlė. Jie išmoko to mokykloje ir tai liko jų atmintyje, tačiau tai neturi jokios praktinės naudos jiems. Jie nukreipė savo pasitikėjimą į kažką, kas nėra Kristus. Jie viliasi patekti į dangų, nes yra moralūs ir jų elgesys nepriekaištingas; nes jie meldžiasi ir lanko bažnyčią; nes jie buvo pakrikštyti ir dalyvauja Viešpaties vakarieneje. Tačiau apie gyvą tikėjimą Dievo gailestingumu per Kristų, apie tikrą pasitikėjimą Jo krauju, Jo teisumą ir užtarimą, jie nežino nieko. Visi tokie žmonės yra be Kristaus. Žinau, kad daugelis čia nesutinka su manimi. Kai kurie sako, kad visi pakrikštyti žmonės yra Kristaus kūno nariai. Kiti sako, kad tie, kurie turi protinį pažinimą apie Kristų yra nepriekaištingi ir jie yra Kristuje. Visi tokie teiginiai neturi jokio pamato. Biblija sako, kad žmogus tampa viena su Kristumi tik tuomet, kai jis tiki Juo. Krikštas nėra įrodymas, kad mes esame viena su Kristumi. Žynys Simonas buvo pakrikštytas, bet jam buvo aiškiai pasakyta, jog jis neturi šiame dalyke nė mažiausios dalies (Apd. 8:21). Protinis pažinimas nėra įrodymas, jog mes esame viena su Kristumi. Demonai pažįsta Kristų labai gerai, bet neturi dalies Jame. Dievas pažįsta savuosius dar nuo amžių amžinųjų, bet žmogus nežino nieko apie kito išteisinimą, jei šis netiki. Didysis klausimas yra štai koks: „ar jūs tikite?“. Parašyta: „...kas netiki Sūnumi - gyvenimo nematys: ant jo pasilieka Dievo rūstybė.“ (Jono 3:36), ir: „...kas netikės bus pasmerktas.“ (Morkaus 16:16). Jei Biblijos žodžiai kažką reiškia, tuomet netikėti reiškia būti be Kristaus.

c. Žmogus yra be Kristaus, jei Šventosios Dvasios veikimas nėra matomas jo gyvenime. Argi kiekvienas turintis akis nemato, kiek daug žmonių, laikančių save krikščionimis, nežino nieko apie vidinį širdies

atsivertimą? Jie sako, jog tiki krikščioniška religija, jie pastoviai lanko bažnyčią, jie sutinka, kad jų santuoka ir laidotuvės turi vykti pagal krikščioniškas apeigas, todėl jie labai išsižeidžia, jei yra abejojama jų krikščionyste. Tačiau kur yra Šventoji Dvasia jų gyvenime, kur mes galime matyti Jos veikimą juose? Kokios yra jų širdys ir ką jos myli? Kieno atvaizdą galime matyti jų noruose, įpročiuose, troškimuose? Gaila, bet čia yra tik vienas atsakymas. Jie nieko nežino apie atnaujinantį ir pašventinantį Šventosios Dvasios veikimą. Jie yra mirę Dievui. Apie juos galima pasakyti tik viena: jie yra be Kristaus. Aš žinau, kad mažai žmonių čia sutinka su manimi. Dauguma sakys, kad yra kraštutiniška, fanatiška ir per daug griežta reikalauti tiek daug iš krikščionių ir ieškoti kiekviename tokių atsivertimo ženklų. Jie pasakys, jog neįmanoma išlaikyti tokio aukšto lygio šiame pasaulyje ir žmonės gali eiti į dangų ir neturėdami tokio didelio šventumo. Tačiau ką apie tai sako Biblija? Ką apie tai sako Viešpats? Parašyta: „kas negims iš naujo, neregės Dievo karalystės“ (Jono 3:3), „jei netapsite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę“ (Mato 18:3), „kas sakosi esąs Jame, tas turi pats taip elgtis, kaip ir Jis elgėsi“ (1Jono 2:6), „kas neturi Kristaus Dvasios, tas nėra Jo“ (Rom. 8:9). Šv. Raštas negali būti atmetas. Jei Biblijos žodžiai ką nors reiškia, tuomet neturėti Kristaus Dvasios reiškia būti be Kristaus.

Aš noriu, kad šiuos tris išpėjimus jūs rimtai apsvarstytumėte. Išstirkite save. Tikėti Kristumi, pažinti Jį ir turėti Šventosios Dvasios malonę yra būtina. Tas, kuris neturi to yra be Kristaus. Gaila, bet kiek daug žmonių yra tokie neišmanėliai. Jie beveik nieko nežino apie religiją. Kristus, Šventoji Dvasia, tikėjimas, malonė, atsivertimas, pašventinimas jiems yra tik žodžiai. Ar gali toks nežinojimas nuvesti į dangų? Jokių būdu. Be pažinimo reiškia be Kristaus. Kaip gaila, bet daugelis save pateisina. Jie sako, jog įvykdė savo pareigas, jog yra malonūs visam pasauliui, jog visada padėjo bažnyčiai ir niekada nebuvo tokie blogi kaip kiti. Todėl jie galvoja, jog nusipelnė dangaus. Tačiau gilus nuodėmės suvokimas, paprastas tikėjimas Kristaus krauju ir Jo auka neturi vietos jų religijoje. Jie daug kalba apie darbus, bet niekada apie tikėjimą. Ar toks nuosavas teisumas nuves juos į dangų? Niekada. Be tikėjimo reiškia be Kristaus. Liūdna, bet tokių nedorėlių yra daug. Jie gyvena nesirūpindami nei Viešpaties diena, nei Biblija, nei Dievo paliepipimais, nei Dievo sakramentais. Jie nuolat gyvena prieštaraudami Dievo paliepipimams. Ar gali toks nedorumas suteikti išgelbėjimą? Jokių būdu. Be Šventosios Dvasios reiškia be Kristaus.

Aš žinau, kad iš pirmo žvilgsnio visi šie mano žodžiai atrodo kieti ir griežti, bet argi tai nėra Dievo tiesa, kurią atskleidžia Šv. Raštas? Biblijoje galime daug skaityti apie Dievo meilės turtus nusidėjėliui, apie Dievo gailingumą ir gerumą kiekvienam, kuris Jo ieško, bet aš nerandu nė vienos vietos, kurioje būtų parašyta, jog nežinantys, netikintys ir neatsivertę turi dalį Kristuje. Jei aš klystu, būsiu dėkingas tam, kuris parodys man teisingą kelią. Tačiau iki to laiko aš liksiu ištikimas tam, ką kalbu dabar. Aš bijau palikti šį kelią, kad netapčiau kaltu dėl Dievo žodžio iškraipymo. Aš bijau tylėti, nes žmonių kraujas gali kristi ant mano rankų. Žmogus be pažinimo, be tikėjimo ir be Šventosios Dvasios yra žmogus be Kristaus.

Dabar aš noriu kalbėti apie tai, kokia yra reali žmogaus be Kristaus padėtis. Ši temos dalis reikalauja ypatingo dėmesio. Aš labiau norėčiau nupiešti ją tikromis spalvomis. Galbūt skaitytojas sako: „gerai, esu be Kristaus. Na ir kas? Tikiu, kad Dievas pasigailės manęs. Aš nesu blogesnis už visus kitus. Tikiuosi, jog viskas baigsis gerai.“ Paklausk manęs, su Dievo pagalba aš pabandyčiau tau parodyti, jog tu esi apgautas. Be Kristaus niekas nesibaigs gerai. Be Kristaus viskas yra beviltiška.

a. Būti be Kristaus reiškia būti be Dievo. Paulius sakė efeziečiams: „tuo metu jūs buvote be Kristaus... be vilties ir be Dievo pasaulyje.“ (Ef. 2:12). Ką tai galėtų reikšti? Žmogus turi labai menką supratimą apie Dievą, jei jis nesuvokia, jog Dievas yra tyras, šventas, šlovingas ir dvasinis. Žmogus yra labai aklas, jei jis nemato

žmogiškos prigimties sugedimo ir bjaurumo. Kaip tuomet toks kirminas, kaip žmogus, gali drąsiai artintis prie Dievo? Kaip jis gali su visu pasitikėjimu ieškoti Jo ir nejausti jokios baimės? Kaip jis gali kalbėti su Juo, tikėtis gyventi su Juo, visiškai nebijodamas Jo? Turi būti Tarpininkas tarp Dievo ir žmogaus ir nėra kito, kuris gali užimti šias pareigas, kaip tik Kristus. Kas esi tu, kad galėtum kalbėti apie Dievo gailestingumą ir meilę Jam, jei esi atskirtas nuo Kristaus? Šv. Rašte labai daug kalbama apie gailestingumą ir meilę, bet žinok, kad be Kristaus Dievas yra ėdanti ugnis (Hebr. 12:29). Be jokių abejonių Dievas yra gailestingas, Jis yra labai gailestingas, bet Jo gailestingumas yra neatsiejamas nuo Jo mylimo Sūnaus Jėzaus Kristaus. Jis teka tik per Jį ir tik per Jį. Parašyta: „kas negerbia Sūnaus, tas negerbia Jį siuntusio Tėvo“ (Jono 5:24), „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuveina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane.“ (Jono 14:6). Jei esame be Kristaus, esame be Dievo.

b. Būti be Kristaus reiškia neturėti ramybės. Kiekvienas žmogus turi savo viduje sąžinę, kurią reikia nuraminti, jei jis nori būti iš tiesų laimingas. Jei sąžinė miega arba yra beveik mirusi, ji per daug netrukdo. Tačiau kai tik ji pabunda ir pradeda galvoti apie padarytas nuodėmes ir būsimą teismą, žmogus suvokia, jog jam reikia kažko, kas ją nuramintų. Ką jis gali padaryti? Atgaila, malda, Biblijos skaitymas, bažnyčios lankymas, sakramentų priėmimas ir kūniškumo maršimas gali būti tik tušti, nesuteikiantys jokios pagalbos dalykai. Jie niekada nenuramins sąžinės. Tačiau ją reikia nuraminti. Kas tai gali padaryti? Tik vienas dalykas gali atnešti ramybę sąžinei. Tai yra Kristaus kraujas. Aiškus supratimas, kad Kristus savo mirtimi sumokėjo mūsų skolas Dievui ir tikėjimas Juo yra ta paslaptis, kuri atneša ramybę sąžinei. Jo kraujas nuramina visas sąžinės audras, atsako į kiekvieną kaltinimą, apsaugo nuo baimės. Parašyta: „Aš jums kalbėjau tai, kad manyje turėtumėte ramybę...“ (Jono 16:33), „...nes mūsų sutaikinimas yra Jis...“ (Ef. 2:14), „taigi išteisinti tikėjimu, turime ramybę su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“ (Rom. 5:1). Mes turime ramybę per Jo kryžiaus kraują. Tačiau be Kristaus mes neturime ramybės.

c. Būti be Kristaus reiškia būti be vilties. Beveik visas pasaulis galvoja, kad vienu ar kitu būdu jie ją turi. Sunku rasti žmogų, kuris drąsiai ir užtikrintai pasakytų, jog neturi jokios vilties dėl savo sielos. Tačiau kiek mažai žmonių gali paaiškinti kiekvienam klausiančiam apie jame esančią viltį (1Petro 3:15). Kiek mažai žmonių gali paaiškinti, apibūdinti ir parodyti jos pamatus. Kiek daug vilčių yra tik tuščios iliuzijos, kurios ligos ar nelaimės dieną išnyksta. Jos neturi jokios galios nei paguosti juos, nei padėti jiems. Tik viena viltis turi šaknis, gyvenimą, galią ir tvirtumą. Ši viltis remiasi į Kristaus, kaip Atpirkėjo atliktą darbą. „Niekas negali dėti kito pamato kaip tik tą, kuris jau padėtas, kuris yra Jėzus Kristus.“ (1Kor. 3:11). Tas, kuris stato ant šio Kertinio Akmens, nebus sugėdintas. Ši viltis yra reali. Joje yra visi atsakymai. Nagrinėk ją nors iki smulkmenų ir nerasi joje jokių trūkumų. Visos kitos viltys yra tuščios. Jų šaltiniai išdžius tuomet, kai labiausiai jų reikės. Jos yra panašios į laivus, kurie atrodo gražiai uoste, bet iškilus audrai jų nepatvarumas greitai iškyla švieson ir jie paskęsta jūros gelmėje. Be Kristaus nėra jokios geros vilties. Be Kristaus nėra jokios vilties (Ef. 2:12).

d. Būti be Kristaus reiškia būti be dangaus. Ką žmogus darys danguje be Kristaus? Nė vienas negali būti laimingas danguje be Kristaus. Žmogus be savo Gelbėtojo ir Atpirkėjo negali jaustis kaip namuose danguje. Jis jaučia, jog neturi jokios teisės ten būti. Žmogui be Kristaus ten nebus jokio džiaugsmo, jokio pasitikėjimo ir jokios laimės. Tarp tyrų ir šventų angelų, šalia tyro ir švento Dievo jis negalės išstovėti. Jis jausis sutrikęs ir sugėdintas. Kristus yra danguje. Kaip tu gali svajoti apie dangų, kuriame Kristus neturi vietos? Pabusk nuo savo kvailumo. Pamatyk, kad kiekviename Biblijos aprašyme apie dangų Kristus yra centrinis Asmuo. Jonas sako: „aš pažvelgiau ir štai sosto ir keturių būtybių bei vyresniųjų viduryje stovėjo Avinėlis...“ (Apr. 5:6),

„...mieste stovės Dievo ir Avinėlio sostas ir Jo tarnai tarnaus Jam“ (Apr. 22:3), „...bet jame nemačiau šventyklos, nes Viešpats visagalis Dievas ir Avinėlis yra jo šventykla ...ir jo žiburys yra Avinėlis“ (Apr. 21:22), „...nes Avinėlis, kuris sosto viduryje, juos ganys ir vedžios prie gyvųjų šaltinių...“ (Apr. 7:17), „...rašyk: palaiminti, kurie yra pakviesti į Avinėlio vestuvių pokylį“ (Apr. 19:9). Dangus be Kristaus nėra Biblijos dangus, todėl būti be Kristaus reiškia būti be dangaus.

Prie viso to galime pridėti, jog būti be Kristaus reiškia neturėti saugumo, neturėti pamato, neturėti Draugo danguje, neturėti teismo. Nieko nėra blogiau kaip būti be Kristaus. Nojaus arka, Paschos avinėlis Egipte, mana, iš uolos trykštantis vanduo, bronzinė gyvatė, ugnies ir debesies stulpas, atpirkimo ožys - visa tai Jėzus Kristus yra žmogaus sielai. Nėra didesnio vargšo už tą, kuris yra be Kristaus. Kaip šaknis šakai, kaip oras plaučiams, kaip maistas ir gėrimas kūnui, kaip saulė kūrinijai, taip Kristus yra mums. Nėra nelaimingesnio žmogaus už tą, kuris yra be Kristaus. Jei nebūtų tokių dalykų kaip mirtis ar liga, jei žmogus niekada nepasentų, tuomet visos mano pastangos šioje temoje yra bereikalingos, bet jūs žinote, kad mirtis, liga ir kapas yra liūdnos šio pasaulio realybės. Jei šis gyvenimas būtų viskas, jei nebūtų nei teismo, nei dangaus, nei pragaro, nei amžinybės, tuomet tokių klausimų kėlimas būtų tuščias dalykas. Tačiau jūs turite sąžinę ir žinote, jog vieną dieną reikės atsiskaityti už viską. Mūsų laukia teismas. Tai yra labai rimtas ir svarbus dalykas, reikalaujantis kiekvieno protingo žmogaus dėmesio. Čia yra sprendžiamas mūsų sielų išgelbėjimas. Būti be Kristaus reiškia būti pražuvusiu.

Dabar aš noriu paraginti visus, kurie skaitė šį skyrių, ištirti save ir sužinoti, kokia yra reali jūsų padėtis. Ar jūs esate be Kristaus? Neleiskite gyventi sau, neturėdami atsakymų į šiuos klausimus. Gyvenimas šioje žemėje vieną dieną baigsis. Jūsų vieta čia liks tuščia. Ir kur jūs pateksite tuomet, jei dabar nesusimąstėte apie savo sielą, jei gyvenote be Dievo ir be Kristaus šiame pasaulyje? Geriau yra neturėti pinigų, sveikatos, draugų, džiaugsmo, bet turėti Kristų.

Jei iki šiol jūs gyvenote be Kristaus, aš raginu jus pakeisti savo gyvenimo kryptį. Ieškokite Viešpaties Jėzaus, kol dar galima Jį rasti. Šaukitės Jo, kol Jis yra arti. Jis sėdi Dievo dešinėje ir gali išgelbėti visus, kurie ateina pas Jį, nesvarbu, kokie dideli nusidėjėliai jie yra. Jis sėdi Tėvo dešinėje ir yra pasiruošęs išgirsti maldas tų, kurie jaučia, jog visas jų gyvenimas buvo nedoras ir turi būti pakeistas. Ieškokite Kristaus. Tapkite Jo draugu. Ši diena taps pačia laimingiausia jūsų diena.

Jei jūs jau esate Kristaus draugas, aš noriu jus paraginti būti dėkingu. Dėkok Jam už Jo gailėstingumą, už galimybę būti su Juo danguje, už amžinus namus. Dar keletas metų ir visi žemiški mūsų reikalai baigsis. Kokia didelė paguoda yra žinoti, jog turime Kristų, kuris bus visuomet su mumis. Melskis už tuos, kurie yra be Kristaus. Dažnai mes prisimename tuos, kurie neturi ką valgyti, kurie neturi kuo apsirengti, kurie neturi kur gyventi. Padėkime jiems, bet prisiminkime, kad yra žmonių, kurių padėtis yra daug blogesnė. Kas jie yra? Tai žmonės be Kristaus. Verkime dėl jų, melskimės už juos, kalbėkime Karaliui apie juos, skelbkime jiems Evangeliją. Rūpinkimės jų sielų išgelbėjimu. Ateina naktis, kai niekas negalės veikti. Laimingas yra tas, kuris yra įsitikinęs, jog priklauso Kristui, nes gyventi be Kristaus - reiškia vaikščioti ant bedugnės krašto, nuo kurio bet kada galima nukristi.

Numalšintas troškulys

„Paskutinę, didžiąją šventės dieną Jėzus stovėjo ir šaukė: „Jei kas trokšta, teateina pas mane ir tegeria! Kas mane tiki, kaip Raštas sako, iš jo vidaus tekės gyvojo vandens upės.“ (Jono 7:37,38)

Šie Kristaus žodžiai turėtų būti užrašyti aukso raidėmis. Visos dangaus žvaigždės šviečia, bet netgi vaikas gali matyti, jog jų šviesa yra skirtinga: vienos šviečia blankiau, kitos - ryškiau. Visas Šv.Raštas yra Dievo įkvėptas, bet dėl širdies kietumo ir šaltumo kai kurios jo eilutės mums neatrodo ryškios ir malonios. Viena iš tokių eilučių yra ši. Norint pamatyti visą jos galią ir grožį, reikia prisiminti vietą, laiką ir aplinką, kurioje ji buvo pasakyta. Tai buvo pasakyta Jeruzalėje, judaizmo šerdyje; Rašto žinovų ir kunigų, fariziejų ir sadukiejų pagrindinėje būstinėje. Tai buvo pasakyta Palapinių šventės, vienos iš didžiausių judėjų šventės, kai kiekvienas iš jų eina į šventyklą, metu. Tai buvo pasakyta paskutinę šventės dieną, kai visos apeigos jau yra baigiamos, kai vanduo pagal tradiciją ištrauktas iš Silo šulinio jau buvo išlietas ant aukuro ir šventės dalyviams nieko kito neliko kaip tik ruoštis namo. Šiuo kritišku momentu Viešpats Jėzus atsistojo ir kreipėsi į minią. Be jokių abejonių Jis žinojo, kas yra žmonių širdyse. Jis žinojo, kad jų sąžinės nėra nuramintos, kad jų protai nėra paguosti, nes jie nieko negavo, išskyrus iškilmingas apeigas iš aklų fariziejų ir sadukiejų mokytojų. Kristus matė tai ir gailėdamasis jų, šaukė: „jei kas trokšta, teateina ir tegeria. Jei kas trokšta, teateina pas mane. Jei kas nori gyvojo vandens, teateina pas mane“. Leiskite jums priminti, jog nė vienas pranašas ar apaštalas taip nekalbėjo. Mozė kvietė Hobabą: „eik su mumis“ (Skaičių 10:29), Izaijas sako: „ateikite prie vandens“ (Izaijo 55:1), „štai Dievo Avinėlis“ - rodo Jonas Krikštytojas (1:29), „tikėk Viešpačiu Jėzumi Kristumi“ - ragina Paulius (Apd. 16:31). Bet niekas, išskyrus Jėzų iš Nazareto, nesakė „ateikite pas mane“. Tai yra labai svarbus dalykas. Tas, kuris sakė „ateikite pas mane“, žinojo, jog Jis yra amžinojo Dievo Sūnus, pažadėtasis Mesijas, pasaulio Gelbėtojas. Šiuose Viešpaties Jėzaus žodžiuose yra trys dalykai, apie kuriuos aš noriu kalbėti:

- Žmonės jaučiantys troškulį: „jei kas trokšta“.
- Žmonėms yra išeitis: „ateikite pas mane ir gerkite“.
- Jiems yra suteikiamas pažadas: „jei kas tiki manimi, kaip Raštas sako, iš jo vidaus tekės gyvojo vandens srovės“.

I. Pirmiausia noriu kalbėti apie troškulį. „Jei kas trokšta“. Kūniškas troškulys yra viena didžiausių žmogaus kančių, kokia tik gali jį ištikti. Paskaitykime apie aukas Kalkutoje. Paklauskite kiekvieno, kuris nors kartą ėjo per dykumą ar tropinės saulės kepinamą slėnį. Paklauskite seno kareivio, ko dažniausiai prašo sužeistieji. O kas atsitinka vėjo blaškomiems jūreiviams, kurių vandens atsargos baigėsi? Prisiminkime turtuolio maldavimą Abraomui: „atsiųsk Lozorių, kad jis suvilgęs vandenyje piršto galą, atvėsintų man liežuvį...“ (Luko 16:24). Galime surasti daugybę istorijų apie troškulio kankinamus žmones. Tai yra viena iš sunkiausių kančių. Jei kūniškas troškulys yra toks skausmingas, koks baisus turi būti sielos troškulys? Fizinė kančia nėra blogiausia amžinosios bausmės dalis. Tai yra smulkmena netgi šiame pasaulyje, palyginus ją su sielos ir vidinio žmogaus kančia. Matyti savo sielos padėtį; suvokti, jog esi amžinosios pražūties pavojuje; jausti neatleistos nuodėmės našta ir nežinoti, kur ieškoti pagalbos; turėti kenčiančią sąžinę ir neturėti išeities; suvokti, jog mirtis ir susitikimas su Dievu kasdien vis artėja ir žinoti, jog nesi pasiruošęs tam; kažkiek suvokti savo kaltę ir nedorumą ir neturėti išeities iš to - tai yra didžiausias skausmo laipsnis. Šis skausmas prasiskverbia iki sielos ir dvasios atšakos, iki sąnarių ir kaulų smegenų. Tai yra tas troškulys, apie kurį Viešpats kalbėjo. Tai

yra atleidimo, išteisinimo ir taikos su Dievu troškulys. Tai yra pabudusios sąžinės troškulys, ieškantis išlaisvinimo ir nežinantis, kur jį rasti. Tai yra vaikščiojimas dykumoje ir ieškojimas poilsio. Tai yra tas troškulys, kurį jautė judėjai, kai Petras jiems pamokslavo Sekminių dieną. Mes skaitome, kad jo žodžiai drąskė jų širdis ir jie klausė: „broliai, ką mums daryti?“ (Apd. 2:37). Tai yra tas troškulys, kurį Filipų kalėjimo viršininkas pergyveno, kai jo sąžinė pabudo ir jis jautė dvasinį pavojų žemei drebant po jo kojomis. Parašyta, kad jis „...visas drebedamas puolė Pauliui ir Silui po kojų. Po to išvedė juos laukan ir paklausė: „gerbiamieji, ką turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas?“ (Apd. 16:29-30). Tai yra tas troškulys, kurį jautė Dievo tarnai, kai dangiška šviesa pirmą kartą sušvito jų protuose. Augustinas ieškojo pagalbos tarp eretikų manichėjų ir jos nerado. M.Liuteris bandė numalšinti troškulį tarp vienuolių. J.Bunyan blaškėsi apimtas abejonių ir vidinių konfliktų. G.Whitefield bandė jį numalšinti kankindamas savo kūną. Visi jie patyrė tai, ką Viešpats vadina troškuliu. Mes visi turime daugiau ar mažiau jį patirti. Gyvenimas nesibaigia kapu ir po mirties visų laukia teismas. Mes turime suvokti, jog būdami vargani, silpni ir nepastovūs kūriniai, nesame pasiruošę susitikti su Dievu. Giliai savo širdyje turime suprasti, jog nuo mūsų gyvenimo čia priklauso mūsų vieta amžinybėje. Mes turime trokšti ramybės su gyvuju Dievu. Gaila, bet niekas taip nepatvirtina kritusios žmogaus prigimties, kaip jo dvasinio apetito trūkumas. Dauguma žmonių jaučia troškulį pinigams, galiai, malonumams, padėčiai, garbei. Niekada netrūksta savanorių aukso paieškoms, nuotykių ieškojimams šiaurės ašigalyje ir pan. Kiek daug žmonių kovoja dėl pražūstančio vainiko! Tačiau kokia maža žmonijos dalis jaučia amžinojo gyvenimo troškulį. Todėl visiškai nekeista, kad sielinis žmogus Šv.Rašte yra vadinamas mirusiu, miegančiu, aklu ir kurčiu žmogumi. Todėl visiškai nekeista, kad jam reikia atgimimo iš naujo ir naujo sukūrimo. Jausmų praradimas kalba apie kūno mirtį. Dvasinio troškulio nebuvimas kalba apie nesveiką sielos būseną. Vargas tam, apie kurį Viešpats gali pasakyti: „...nežinai, kad esi skurdžius, apgailėtinas, beturtis, aklas ir nuogas.“ (Apr. 3:17). Kas iš mano skaitytojų jaučia nuodėmės našta ir trokšta taikos su Dievu? Ar kas nors iš jūsų iš tiesų supranta Maldos Knygos žodžius: „aš nuklydau kaip pražuvusi avis, manyje nėra nieko sveiko, aš esu varganas nusidėjėlis“? Ar kas nors iš tiesų gali pasakyti: „prisiminimai apie mano nuodėmes spaudžia mane ir jų našta yra nepakeliama“? Jei taip, jūs esate tas žmogus, kuris turi dėkoti Dievui. Nuodėmės, kaltės ir sielos skurdumo jausmas yra pirmasis akmuo, kurį Šventoji Dvasia padeda pradėdama statyti dvasinę šventyklą. Ji įtikina dėl nuodėmės. Šviesa buvo pirmas dalykas, nuo ko prasidėjo kūrimas (Prad. 1:3). Mūsų padėties suvokimas yra pirmasis naujo kūrimo veiksmas. Trokštanti siela gali dėkoti Dievui už tokį troškulį. Dievo karalystė yra arti jos. Ji priartėja ne tada, kai mes jaučiamės gerai, o tada, kai jaučiamės blogai. Tai yra pirmasis žingsnis link dangaus. Kas tau pasakė, kad esi nuogas? Iš kur atėjo ši vidinė šviesa? Kas tau atmerkė akis ir leido matyti ir jausti? Supraskime, kad ne kūnas ir kraujas, o dangiškas Tėvas, kuris yra danguje, tai atveria. Universitetai gali suteikti mokslinius laipsnius ir mokyklos gali išmokyti daug paslapčių, bet jos negali įtikinti žmogaus dėl nuodėmės. Savo dvasinių problemų suvokimas ir tikrojo dvasinio troškulio jautimas yra gelbstinčios krikščionybės alfabete. Elihus sako: „Jis žiūrės į žmones ir tą, kuris sakys: „buvau nusidėjęs ir nukrypęs nuo tiesos, bet už tai man nebuvo atlyginta“, išgelbės iš duobės ir jis gyvendamas matys šviesą.“ (Jobo 33:27,28). Tas, kuris žino, kas yra dvasinis troškulys, neturi to gėdytis. Greičiau jis turi pakelti galvą, laukti ir melstis, kad Dievas tęstų tą darbą, kurį pradėjo jame ir jis dar labiau jaustų troškulį.

II. Toliau Viešpats sako, kad kiekvienas trokštantis „teateina ir teigeria“. Tai yra didingi žodžiai, nors jie atrodo labai paprasti ir suprantami netgi vaikui, vis dėlto jie turi savyje gilią dvasinę prasmę. Jie išsprendžia problemą, kurios jokie Graikijos ar Romos filosofai negali išspręsti. Kaip žmogus gali turėti ramybę su Dievu?

Prisiminkime čia kitus Viešpaties žodžius: „Aš esu gyvenimo duona. Tas, kuris ateina pas mane, niekada nealks ir tas, kuris tiki manimi, niekada netrokš“ (Jono 6:35), „Aš esu pasaulio šviesa... kas seka manimi, niekada nevaikščios tamsoje, o turės gyvenimo šviesą“ (Jono 8:12), „Aš esu vartai... kas įeis per mane, bus išgelbėtas“ (Jono 10:9), „Aš esu Kelias, Gyvenimas ir Tiesa. Niekas negali ateiti pas Tėvą kitaip kaip tik per mane“ (Jono 14:6), „Ateikite pas mane visi, kurie esate pavargę ir apsunkę, Aš jus atgaivinsiu“ (Mato 9:28), „To, kuris ateina pas mane, Aš neišmesiu laukan“ (Jono 6:37). Išmokite šias eilutes atmintinai ir niekada jų nepamirškite. Kai jūsų kojos palies šaltą mirties upę, šios eilutės bus neįkainojamos.

Ką reiškia visos šios eilutės? Jos reiškia tai, kad Kristus yra gyvojo vandens šaltinis, kurį Dievas suteikė numalšinti sielų troškuliui. Iš Jo, kaip ir iš tos Uolos, į kurią trenkė savo lazda Mozė, teka šaltinis, girdantis visus keliaujančius per šio pasaulio dykumą. Jame, kaip mūsų Atpirkėjuje ir Tarpininke, nukryžiuotame už mūsų nuodėmes ir prikeltame mūsų išteisinimui yra neišsenkantis šaltinis visko, ko žmonėms reikia: atleidimo, išteisinimo, galeistingumo, malonės, taikos, poilsio, paguodos, vilties, ramybės. Visus šiuos dalykus Kristus nupirko mums savo brangiu krauju. Jis kentėjo už mūsų nuodėmes, teisusis už neteisiuosius ir užnešė jas ant kryžiaus taip atverdamas nuostabų šaltinį mums (1Petro 2:24; 3:18). Tą, kuris nepažino nuodėmės, Dievas padarė nuodėme dėl mūsų, kad mes Jame taptume Dievo teisumu (2Kor. 5:21). Dabar Jis yra Tas, kuris gali padėti visiems pavargusiems ir nusivylusiems; kuris gali duoti gyvojo vandens visiems trokštantiems. Jis priima nusidėjėlius. Jam patinka jiems atleisti ir suteikti gyvenimą bei ramybę. Jo žodžiai „jei kuris trokšta, teateina ir geria“ yra skirti visai žmonijai. Vaistų veiksmingumas labai priklauso nuo tinkamo jų naudojimo. Geriausio gydytojo duoti vaistai nepadės, jei nėra paisoma jo nurodymų. Dabar noriu suteikti keletą paraginimų ir patarimų apie gyvojo vandens šaltinį.

a. Trokštantis ir ieškantis išeities žmogus turi ateiti pas Kristų. Nepakanka tik ateiti į Jo Bažnyčią ar paklusti Jo nurodymams, ar prisijungti prie Jo tautos maldų ir garbinimo. Nepakanka tik dalyvauti Viešpaties vakarieneje ar priimti Jo tarnų pamokymus. Kas geria tik tokį vandenį, vėl jaus troškulį (Jono 4:13). Jis turi eiti toliau, daug toliau. Jis turi turėti asmeninę bendrystę su Kristumi. Religija be Kristaus neturi prasmės. Karaliaus rūmai, Jo tarnai, gausus stalas, graži aplinka - visa tai yra niekas, jei nematome Karaliaus. Tik Jo ranka gali nuimti sunkią naštą nuo mūsų pečių. Žmogus gali nuristi akmenį ir parodyti, kur yra numirėlis, bet tik Kristus gali pasakyti „išeik ir gyvenk“ (Jono 11:41-43). Mes turime turėti artimą bendrystę su Kristumi.

b. Ir dar kartą: tas, kuris jaučia troškulį ir nori jį numalšinti, turi iš tiesų ateiti pas Kristų. Nepakanka norėti, kalbėti, viltis, galvoti. Nebe priežasties yra sakoma, kad kelias į pragarą yra grįstas gerais norais. Tūkstančiai žmonių kiekvienais metais pražūna būtent taip. Tu turi ateiti pas Kristų. Jei sūnus pražuvėlis būtų tik sakęs: kiek daug mano tėvo samdinių turi pakankamai duonos, o aš čia mirštu iš bado, bet viliuosi, jog vieną dieną grįšiu namo“, visam laikui būtų likęs tarp kiaulių. Jis atsikėlė ir grįžo pas tėvą, susitiko su juo ir tėvas pasakė: „atneškite patį geriausią rūbą, aprenkite jį ir suruoškite didelę puotą.“ (Luko 15:20-23). Taip ir mes, ne tik turime susiprotėti ar tik norėti, bet ir ateiti pas Vyriausiąjį Kunigą, pas Kristų.

c. Tas, kuris jaučia troškulį ir nori ateiti pas Kristų, turi tikėti. Mes turime ateiti su atgailaujančia, sudužusia ir nuolankia širdimi, tačiau to nepakanka. Tikėjimas yra vienintelė ranka, kuri gali pakelti gyvojo vandens indą iki mūsų lūpų. Tikėjimas yra mūsų išteisinimo pamatas. Juk parašyta: „...kad kiekvienas, kuris tiki nepražūtų, o turėtų amžiną gyvenimą“ (Jono 3:15), „o tam, kuris nedirba, bet tiki Tuo, kuris išteisina bedievi, jo tikėjimas įskaitomas teisumu“ (Rom. 4:5). Koks lengvas yra šis būdas troškuliui numalšinti, bet kaip sunku kai kuriuos žmones tuo įtikinti! Pasakyk jiems, kad jei jie nori nusipelnyti išgelbėjimą, turi padaryti kažką ypatingo, kankinti savo kūną, eiti į piligriminę kelionę, atiduoti savo turtus vargšams ir jie bandys visa tai

daryti. Bet pasakyk jiems, kad jie išmestų visas mintis apie savo nuopelnus, savo darbus ir ateitį pas Kristų kaip nusidėjėliai su tuščiomis rankomis ir jie, kaip Naamanas, paniekins tai (2Kar. 5:12). Žmogiška prigimtis visais amžiais yra tokia pati. Vis dar yra tokių žmonių kaip judėjai ar graikai. Judėjams nukryžiuotas Kristus vis dar yra suklypimo akmuo, o graikams - kvailystė. Tokių žmonių vis dar yra. Šie Kristaus žodžiai: „...jūs nenorite ateiti pas mane, kad turėtumėte gyvenimą“ (Jono 5:40) vis dar yra tiesa. Kaip paprastai betrodėtų šis troškulio numalšinimo būdas, tai yra vienintelis vaistas nuo dvasinės ligos ir tik jis nutiesia tiltą į dangų. Karaliai ir jų pavaldiniai, pamokslininkai ir jų klausytojai, šeimininkai ir jų tarnai, kilmingi ir nekilmingi, turtingi ir vargšai, išsilavinę ir nemokšos - visi jie turi gerti šio gyvenimo vandens ir gerti jį tokiu pačiu būdu. Aštuoniolika amžių žmonės bando surasti kitą vaistą nuo juos kankinančios sąžinės. Tačiau jų pastangos buvo ir yra bevaisės. Tūkstančiai vargo kasdami skylėtus šulinius (Jer. 2:13) ir galiausiai buvo priversti grįžti prie senojo Šaltinio ir pripažinti, jog tik Kristuje yra tikroji ramybė. Šis paprastas troškulio numalšinimo būdas yra visų Dievo tarnų vidinio gyvenimo šaknis. Visais laikais šventieji ir kankiniai ateidavo pas Kristų kiekvieną dieną ir aiškiai patyrė, kad Jo kūnas yra valgis ir Jo kraujas yra gėrimas (Jono 6:55). Žmonės, kurie gyveno tikėjimo į Dievo Sūnų (Gal. 2:20) gyvenimą, kiekvieną dieną gėrė iš Jo pilnatvės šaltinio. Visi tikrieji ir geriausi krikščionys, kurie paliko pėdsaką šiame pasaulyje, gyveno būtent taip. Bažnyčios tėvai ir reformatoriai, šventieji anglikonų teologai ir puritonai - visi jie aiškiai pabrėžė šio Gyvenimo Šaltinio svarbą. Nors gyvendami žemėje jie ne dėl visko sutarė, tačiau mirdami jie buvo viena. Kovodami paskutinę savo gyvenimo kovą, jie visi įsikibo į Kristaus kryžių ir gyrėsi tik Jo brangiu krauju, kuris atvėrė šaltinį šiame nedorame ir nuodėmės apimtame pasaulyje.

Kokie dėkingi mes turime būti už tai, kad gyvename šalyje, kurioje plačiai yra žinomas dvasinio troškulio numalšinimo būdas. Ši šalis yra Biblijų žemė, skelbiamos Evangelijos žemė. Žinia apie Kristaus auką kiekvieną sekmadienį skamba beveik nuo 20 000 sakyklų šioje šalyje. Mes net nesuvokiame, kokias dideles privilegijas turime. Manos perteklius daro mus nedėkingais ir ji mums, kaip ir Izraeliui (Skaičių 21:5), nusibosta. Bet paskaityk pagonių filosofo, tokio kaip Platonas, išminties puslapius ir pamatyk, kaip jis vaikščiojo tamsoje ir pavargo beieškodamas išeities. Žemdirbys, žinantis keturis paprastus Maldos Knygos skyrius, supranta daugiau apie ramybės su Dievu kelią už tą išmintingą pagonį. Paskaityk keliautojų ir misionierių knygas ir pamatysi, kiek tautų niekada negirdėjo Evangelijos. Paskaityk apie žmonių aukojimą Afrikoje, apie savęs kankinimus Indijoje ir prisimink, jog visa tai yra nenumalšinto troškulio, aklumo ir nepatenkinto noro surasti Dievą rezultatas. Ir tada būk dėkingas, jog gimei šioje tautoje. Aš manau, kad Dievas yra nepatenkintas mūsų nedėkingumu. Tas, kuris yra kietas ir abejingas, turi skaityti tai, kas vyksta Afrikoje, Kinijoje ar Indijoje ir dėkoti Dievui, jog jis yra krikščionis, gyvenantis Anglijoje.

III. Dabar prisiminkime Kristaus duotą pažadą: „Kas mane tiki, kaip Raštas sako, iš jo vidaus tekės gyvojo vandens upės“. Pažadų tema Šv.Rašte yra labai plati ir svarbi. Tačiau vargu ar šiandien ji sulaukia reikiamo dėmesio. „Clarke’s Scripture Promises“ (Clarke „Šv.Rašto pažadai“) yra sena knyga, kuri dabar yra žymiai mažiau skaitoma negu mūsų tėvų dienomis. Mažai krikščionių suvokia nuostabių Dievo pažadų plotį ir ilgį, gylį ir aukštį, nors visi jie yra skirti mūsų augimui ir sustiprinimui.

Pažadai yra beveik visų žmogiškų santykių šiame gyvenime pamatas. Dauguma Adomo vaikų visose civilizuotose šalyse kiekvieną dieną gyvena, tikėdami pažadais. Darbininkas sunkiai dirba nuo pirmadienio iki šeštadienio, nes tiki, jog savaitės pabaigoje gaus žadėtą atlyginimą. Kareiviai mokosi karo meno ir jūreiviai studijuoja navigacijos knygas, nes žino, jog tie, kuriems jie tarnauja, vieną dieną atlygins už tai. Tarnaitė daro

visą savaitę jai nurodytus darbus, nes tiki, jog bus už tai sumokėta. Verslo pasaulyje tarp verslininkų ir bankininkų nevyktų jokių sandėrių, jei jie netikėtų vienas kito pažadais. Verslo žmonės yra priversti veikti tikėjimu, o ne regėjimu. Jie tiki kitų pažadais ir viliasi, kad jų pažadais taip pat bus tikima. Taigi, pažadai, tikėjimas pažadais ir veiksmai, kylantys iš tokio tikėjimo yra beveik visų žmogiškų santykių pamatas.

Krikščioniškoje religijoje pažadai taip pat yra nuostabus būdas, per kurį Dievas artinasi prie žmogaus sielos. Atidus Biblijos studentas negali nepastebėti, jog Dievas, ragindamas žmogų Jo klausyti, paklusti ir tarnauti Jam, pažada didelius dalykus. Petras sako: „Dievas mums davė be galo didžius bei brangius pažadus, kad per juos taptume dieviškos prigimties dalininkais.“ (2Petro 1:4). Tas, kuris įkvėpė užrašyti Šv.Raštą mūsų pamokymui, tobulai žinojo žmogišką prigimtį ir todėl suteikė šioje knygoje daugybę nuostabių ir tinkamų kiekvienam atvejui bei kiekvienai gyvenimo situacijai pažadų. Jis lyg klausia: „ar norite žinoti, ką Aš pažadu padaryti dėl jūsų? Ar norite žinoti mano sąlygas? Imkite Bibliją ir skaitykite“. Čia turime prisiminti, jog yra didelis skirtumas tarp žmogaus pažadų ir Dievo pažadų. Žmogaus pažadai ne visada yra išpildomi netgi turint ir geriausius norus. Ligos ir mirtis gali jiems sutrukdyti įvykdyti tai, ką jie pažada. Karas, maras, badas, liūtytys gali sunaikinti jų nuosavybes ir jie negalės įvykdyti to, ką buvo pažadėję. Tačiau Dievo pažadai be jokių abejonių bus įvykdyti. Jis yra visagalis, niekas Jam negali sutrukdyti įvykdyti tai, ką Jis pažadėjo. Jis niekada nesikeičia, „Jis vienintelis, kas gali Jį pakeisti? Ko Jo siela geidžia, tą Jis padaro“ (Jobo 23:13), „...Jame nėra permainų ir nė šešėlio keitimosi“ (Jok. 1:17). Jis visada įvykdo savo žodį. Viena maža mergaitė savo mokytoją nustebino tuo, jog pasakė, kad Dievui yra neįmanomas vienas dalykas. Jis paklausė jos, kas tai. Ji atsakė: Jis negali meluoti (Hebr. 6:18). Viskas, ką Dievas pasakė, kad įvyks, įvyko. Seno pasaulio sunaikinimas tvanu, Nojaus išgelbėjimas arkoje, Izaoko gimimas, Izraelio išlaisvinimas iš Egipto, Dovydo karaliavimas, stebuklingas Kristaus gimimas, Jo prisikėlimas, judėjų išsklaidymas po visą pasaulį ir kartu jų išsaugojimas - kas galėjo įsivaizduoti šiuos neįtikėtinus dalykus? Vis dėlto Dievas pasakė, kad tai įvyks ir savo laiku tai įvyko. Iš tiesų Dievui tiek pat lengva pažadėti kaip ir išpildyti tai, ką pažadėjo.

Apie visus Šv. Rašte esančius pažadus galima būtų kalbėti ir kalbėti, bet mes neturime čia tiek laiko. Ši tema yra beveik neišsemiamą. Galima sakyti, kad nuo žmogaus vaikystės iki senatvės kiekvienai situacijai Dievas suteikė pažadus, norėdamas įkvėpti ir paraginti kiekvieną, kuris nori Jam patikti. Kiekvienai žmogaus situacijai yra Dievo pažadas. Pažadai kalba apie Dievo gailestingumą ir gerumą; apie palankumą tiems, kurie atgailauja ir tiki; apie Jo norą atleisti ir apvalyti nusidėjėlius; apie Jo galią pakeisti jų širdis ir nuodėmingą prigimtį; apie paraginimus melstis ir klausyti Evangelijos; apie artinimąsi prie malonės sosto, apie tarnavimą; apie pagalbą problemose, paguodą mirties valandą, sustiprinimą abejonėse ir skausme; apie šlovingą atlyginimą. Jei mes nuolat skaitome Šv.Raštą, negalime nematyti jų gausos. Jei kuris abejoja, jam galime pasakyti „ateik ir pažiūrėk“ ir jis tuoj, kaip Sabos karalienė sakys: „iš tikrųjų nė pusės man nebuvo pasakyta.“ (1Kar. 10:7). Kristaus pažadas, apie kurį mes kalbame yra ypatingas. Jis atgaivina visus, kurie jaučia dvasinį troškulį ir ateina pas Jį ieškodami pagalbos. Šis pažadas kalba ir apie daugelį kitų dalykų. „Kas tiki manimi, iš jo vidaus tekės gyvojo vandens upės. Čia Jis kalbėjo apie Šventąją Dvasią, kuri dar nebuvo atėjusi“. Visos Šv.Rašto vietos, kalbančios apie „gėrimą“, turi savyje didelę tiesą. Dabar aš bandysiu tai parodyti.

1. Man atrodo, jog Viešpats norėjo pasakyti, kad kiekvienas, kuris ateina pas Jį tikėdamas, gaus visokeriopą pagalbą savo sielai. Dvasia nuolat teikia atleidimą, ramybę, viltį ir jie žmogaus viduje yra kaip niekada neišsenkantis šaltinis. Tikintysis yra patenkintas visu tuo, ką Dvasia jam kalba apie Kristų (Jono 16:15). Jis gali nebijoti mirties, teismo ir amžinybės. Jis gali patirti tamsos ir abejonių periodus dėl savo silpnumo ar velnio gundymo, tačiau vieną kartą su tikėjimu atėjus pas Kristų, žmogus turi savo širdyje

neišsenkantį paguodos šaltinį. Tai yra pirmasis dalykas, kurį turi šis pažadas. Atrodo, jog Viešpats sako: „ateik pas mane, nerami siela, ir tavo dvasinis nerimas išnyks. Per Šventąją Dvasią Aš įdėsiu į tavo širdį atleidimo ir ramybės pojūtį. Dėl mano užtarimo tu daugiau niekada nejausi troškulio. Nors tu ir patirsi abejones, baimes ir kovas tol, kol esi kūne, bet atėjus pas mane ir priėmus mane kaip Gelbėtoją, tu niekada nebūsi beviltiškas. Tavo vidinis žmogus bus taip pakeistas, jog tavo viduje tekės gyvojo vandens šaltinis“. Aš tikiu, kad kiekvieną kartą kai žmogus ateina su tikėjimu pas Kristų, jis mato šio pažado išsipildymą. Jis gali būti silpnas malonėje ir turėti daug abejonių apie save. Galbūt jis nedrįsta pasakyti, jog yra atsivertęs, išteisintas, pašventintas ir tinkamas šventųjų paveldėjimui šviesoje, tačiau nepaisant viso to, aš drįstu teigti, jog pats silpniausias tikintysis Kristumi turi savo viduje gyvojo vandens šaltinį, nors jis to ir nesuvokia iki galo.

2. Argi tai yra viskas, ką šis pažadas suteikia? Jokiu būdu. Jis turi savyje žymiai daugiau. Manau, kad Viešpats čia norėjo pasakyti, jog tas, kuris ateina pas Jį su tikėjimu, ne tik gaus viską, ko reikia jo sielai, bet ir taps palaiminimu kitiems. Šventoji Dvasia, gyvenanti jame, taps šaltiniu ir aplinkiniams. Tai yra svarbi šio pažado dalis, kurios kai kurie krikščionys nemato. Aš manau, kad čia yra gili tiesa. Aš manau, kad kaip nė vienas žmogus negyvena sau (Rom. 14:7), taip nė vienas žmogus neatsiverčia tik sau. Vieno žmogaus atsivertimas visuomet iššaukia ir aplink jį gyvenančių atsivertimą. Dažnai krikščionys to net nemato. Kartais jie gyvena ir miršta taip ir nesupratę, kiek gero padarė šalia esančiai sielai, bet prisikėlimo ir teismo dieną, kai viskas, kas slapta bus iškelta į šviesą, aiškiai matysime šio pažado išsipildymą. Aš abejoju, kad yra toks tikintysis, iš kurio tekanti gyvojo vandens upė niekada nebuvo tas kanalas, per kurį Šventoji Dvasia suteikė gelbstinčią malonę kitiems. Netgi ant kryžiaus kabantis atgailaujantis vagis tapo palaiminimo šaltiniu tūkstančiams sielų.

a. Kai kurie krikščionys yra gyvojo vandens šaltinis tol, kol yra gyvi. Jų žodžiai, jų pamokymai, jų pamokslai buvo tas gyvasis vanduo, kuris tekėjo į šalia esančių širdis. Tokie buvo apaštalai, kurie pamokslavo žodį ir rašė laiškus. Tokie buvo M.Liuteris, G.Whitefield, Wesley, Berridge, Rowlands ir tūkstančiai kitų, apie kuriuos neturime laiko daug kalbėti.

b. Kiti krikščionys tampa gyvojo vandens upėmis jų mirties valandą. Jų drąsa priešinantys tironams karaliams, jų kantrybė bausiuose kentėjimuose, jų ištikimybė Kristui, jų ramybė mirties akivaizdoje tūkstančius privertė susimąstyti, atgailauti ir tikėti. Tokie buvo pirmieji Romos imperijos persekiojami kankiniai. Tokie buvo J.Husas, Jeronimas iš Prahos, Cranmer, Ridley, Latimer, Hooper ir daug kitų. Jie, kaip ir Samsonas, savo mirties valandą padarė daugiau negu per visą gyvenimą.

c. Dar kiti krikščionys tampa gyvojo vandens upėmis jau po savo mirties. Jų knygos pasklinda po visas pasaulio šalis ir gaivina sielas, nors jų kūnai jau seniai virto dulkėmis. Tokie yra J.Bunyan, R.Baxter, J.Owen, H.George, M'Cheyne. Šie palaiminti Dievo tarnai savo knygomis padarė daug daugiau negu būdami gyvi. Jie ir mirę tebekalba (Hebr. 11:4).

d. Kiti krikščionys yra gyvojo vandens šaltiniai dėl savo kasdieninio gyvenimo grožio. Daug yra ramių, švelnių, tylių krikščionių, kurie nekelia jokio triukšmo pasaulyje, vis dėlto jie daro didelę įtaką jam. Jie laimi sielas be žodžių (1Petro 3:1). Jų meilė, gerumas, malonus charakteris, kantrybė, dosnumas daro poveikį aplinkiniams ir sėja susimąstymo bei nepasitenkinimo savimi sėklas kitų protuose. Viena sena moteris mirties valandą pasakė, kad Dievas išgelbėjo ją per p.Whitefield. Ji sakė: „aš niekada negirdėjau nė vieno jo pamokslo. Jis niekada manęs nemokė kaip reikia gyventi. Bet malonus jo elgesys ir kasdieninis gyvenimas namuose, kuriuose man teko kurį laiką gyventi, kai buvau dar maža mergaitė, padarė man didelį poveikį. Tuomet aš pati sau pasakiau, kad jei kada nors būsiu tikinti, Whitefield Dievas bus ir mano Dievu“.

Nepamirškime šios Dievo pažado dalies ir negalvokime, kad tik mūsų siela išsigelbės atėjus mums pas Kristų. Mes tapsime gyvojo vandens šaltiniu ir kitiems. Argi jūs negalite būti tuo kanalu, per kurį kiti ateis pas Kristų? Gyvenkime, kalbėkime ir veikime nepamiršdami to. Pažįstu vieną šeimą, kurioje augo 10 vaikų. Viena iš dukterų atėjo pas Kristų ir iš pradžių buvo tik ji viena tikinti toje šeimoje. Tačiau vėliau visi jos broliai ir seserys bei tėvai atėjo pas Kristų. Viskas prasidėjo nuo jos. Taigi krikščionis gali tapti gyvojo vandens šaltiniu kitiems. Galbūt jūs nepamatsysite kitų atsivertimo į Dievą savo gyvenime, tačiau be jokių abejonių vieno atsivertimas veda į atsivertimą kitus ir tik nedaugelis eina į dangų vieni. Grimshaw, Dievo tarnas iš Haworth, mirė nesulaukęs savo sūnaus atsigręžimo į Dievą. Tačiau kai jis atsivertė, jis niekada nepamiršo savo tėvo patarimų ir jo pavyzdžio. Jo paskutiniai žodžiai buvo tokie: „ką pasakys mano tėvas, pamatęs mane danguje?“. Būkime drąsūs ir nepraraskime tikėjimo Dievo pažadu.

Dabar baigdamas šį skyrių, aš noriu užduoti jums vieną paprastą klausimą. Ar jūs žinote, kas yra dvasinis troškulys? Ar jums rūpi jūsų sielos likimas? Aš bijau, kad daugelis niekada apie tai nesusimąstė. Iš savo skausmingos patirties aš žinau, kad daug žmonių metai iš metų lanko Dievo namus ir vis dėlto niekada nejaučia savo nuodėmių naštos ir neturi jokio troškimo būti išgelbėtais. Šio pasaulio rūpesčiai ir meilė jo malonumams užgožia sėkmadieno metu sėjamą gerą sėklą ir ji neatneša vaisiaus. Jie ateina į bažnyčią su kieta, kaip akmuo širdimi. Vis dėlto aš turiu viltį tokiais žmonėmis tol, kol jie yra dar gyvi. Nors šv. Pauliaus katedros varpai skamba Londone kiekvieną dieną, žmonės jų negirdi, nes juos nustelbia miesto triukšmas. Tačiau vakarui atėjus, kai viskas mieste nurimsta, aiškiai galime girdėti kaip jie skamba vienuoliktą, dvyliktą, pirmą, antrą ar trečią nakties valandą. Aš tikiuosi, kad daugeliui taip atsitiks su jų siela. Dabar pačiame savo jėgų žydėjime jie yra pasinėrę į verslo ir kitus gyvenimo reikalus ir negirdi savo sąžinės varpų. Tačiau ateis diena, kai jie skambės labai aiškiai, nesvarbu, ar žmogui tai patiks ar ne. Toks laikas gali ateiti tuomet, kai užklumpa liga. Tada jie yra priversti nurimti ir susirūpinti savo siela. Tuomet žmogus aiškiai girdėdamas savo sąžinės varpus ir skaitydamas šį skyrių, gali išgirsti Dievo balsą ir atgailauti, gali pradėti troškinti ir ieškodamas pagalbos ateiti pas Kristų. Aš meldžiu, kad Dievas juos pamokytų ir suteiktų tokį troškulį, kol dar nevēlu.

Ar jūs jaučiate šį troškulį? Ar jūsų sąžinė yra pabudusi? Ar jūs trokštate būti pasotintas? Paklauskite, ką sako mūsų Mokytojas: „kas trokšta, teateina ir teigeria“. Priimkite šį kvietimą nedelsiant. Nelaukite nieko. Nelaukite tinkamo laiko, nes gali būti per vėlu. Atpirkėjo ranka dabar yra ištiesta jums, bet ji gali būti patraukta. Šaltinis yra atviras dabar, bet galbūt greitai jis bus uždarytas visiems laikams. „Jei kas trokšta, teateina ir teigeria“. Nepaisant to, kad jūs buvote didelis nusidėjėlis abejingas visiems įspėjimams, patarimams ir pamokymams, jūs vis dar galite ateiti. Nepaisant to, kad jūs paniekinote šviesą ir pažinimą, savo tėvo patarimą ir motinos ašaras, kad gyvenote visą gyvenimą paniekdamas švento sabato dieną ir malda, jūs dar galite ateiti. Galbūt jūs sakote, kad nežinote kaip ateiti, nežinote, ką reiškia tikėti ir todėl turite laukti didesnės šviesos. Bet argi pavargęs žmogus yra per daug pavargęs, kad miegotų? Ar skęstantis nežino kaip įsikibti į jam ištiestą pagalbos ranką? Ar skęstantis laive nežino kaip išokti į gelbėjimo valtį? Atmeskite visus tuos tuščius pasiteisinimus. Atsikelkite ir ateikite. Vartai dar nėra uždaryti. Šaltinis vis dar teka. Viešpats Jėzus vis dar kviečia jus. Pakanka jausti troškulį ir norėti būti išgelbėtu. Ateikite pas Kristų nedelsiant.

Ar jūs jau atėjote pas Kristų ir numalšinate troškulį? Tuomet eikite vis arčiau ir arčiau Jo. Kuo arčiau Kristaus būsite, tuo laimingesniu tapsite. Kuo arčiau Šaltinio gyvensite, tuo daugiau jausite gyvojo vandens upę savyje (Jono 4:14). Taip būsite palaiminti ne tik jūs, bet ir visi aplinkui jus. Šiame blogio pasaulyje mes negalime jaustis taip patogiai kaip norėtume. Tačiau prisiminkime, jog galime turėti tik vieną dangų, o ne du. Tobula laimė dar laukia mūsų. Velnias dar nėra nuteistas. Dar yra laikas, kai visi, kurie jaučia nuodėmių našta,

gali ateiti pas Kristų ir numalšinti savo troškulį. Jam atėjus antrąjį kartą, jie bus patenkinti ir laimingi. Tuomet jie prisimins visą nueitą kelią ir pamatys, kodėl visa tai turėjo vykti jų gyvenime. Bet pirmiausia jie paklaus savęs, kaip jie galėjo tiek laiko gyventi be Kristaus ir abejoti Juo. Škotijoje yra vienas kelias, kuris vadinasi Glen Croe. Jis yra nuostabi paguoda sieloms, kurios ateina pas Kristų. Šis kelias yra ilgas ir kylantis į kalną, o jo pabaigoje yra akmuo, ant kurio užrašyta „ilsėkitės ir būkite dėkingi“. Šie žodžiai apibūdina jausmus kiekvieno, kuris troško Kristaus, atėjo pas Jį ir yra pakeliui į dangų. Siauro kelio viršūnė pagaliau bus pasiekta. Visi darbai bus baigti ir mes sėdėsime dangaus karalystėje. Mes atsigręšime į visą savo nueitą kelią ir būsimė dėkingi bei matysime tobulą Dievo išmintį kiekviename žingsnyje, kurį mes turėjome žengti. Ilsėdamiesi danguje, mes pamiršime sunkų darbą ir sunkią žemišką kelionę. Šiame pasaulyje mūsų poilsis Kristuje dažnai yra silpnas ir dalinis. Mes retai geriame gyvąjį vandenį visoje jo pilnatvėje. Tačiau kai ateis tai, kas tobula, netobula pasitrauks. „O aš Tavo veidą regėsiu savo teisume, pabudęs pasisotinsiu Tavo regėjimu.“ (Psal. 17:15). Gerkime iš šio šaltinio ir niekada nejausime troškulio.

Pabaigoje aš noriu prisiminti vieno seno autoriaus mintis šia tema. Jis nėra labai žinomas ir dar mažiau skaitomas. Jo žodžiai man buvo labai naudingi ir manau, kad jie patiks ir mano skaitytojui. Štai ką jis sako: „kai žmogus pabunda savo sąžinėje, jis turi būti atvestas pas Kristų arba jam bus dar blogiau. Į klausimą „ką turiu daryti?“, mes turime apaštališką atsakymą: „tikėk Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir būsi išgelbėtas tu ir tavo namai“ (Apd. 16:30). Šis atsakymas yra toks senas, kad daugeliui atrodo jau netinkamas. Tačiau jis vis dar yra šviežias, tinkamas ir geras sąžinės nuraminimui. Jokia žmogiška išmintis nesuras jame trūkumų ir nesukurs nieko geriau. Ji niekada nenuramins žmogaus sąžinės (...). Kas bus, jei mes leisime žmogui, kurio sąžinė yra pabudusi, ieškoti išėjimo ir paguodos tarp mūsų Izraelio mokytojų. Pagal jų principus turime jam sakyti: „atgailauk, dejuok dėl savo nuodėmių, palik jas ir priešinkis joms, tuomet Dievas tavęs pasigailės“. „Ech“ - sako vargšas žmogelis - „mano širdis yra tokia kieta, jog aš negaliu tinkamai atgailauti. Man atrodo, kad mano širdis dabar daug kietesnė nei tada, kai buvau ramus gyvendamas nuodėmėje“. Jei kalbi žmogui apie jo pasiruošimą ateiti pas Dievą, jis nieko apie tai nesupranta. Nuoširdumas ir paklusnumas yra atgimusių žmogaus ir atnaujintos sielos veiksmas. Nuoširdus paklusnumas neįmanomas neatgimusiame nusidėjėlyje. Nusidėjėliui mes turime sakyti: tikėk Jėzumi Kristumi ir būsi išgelbėtas. Kalbėkime jam apie Kristų, apie tai, ką Jis padarė dėl jo. Paprasčiausiai kalbėkime jam Evangeliją, gerą žinią apie tai, kaip Kristus atpirko nusidėjėlius. Ir galbūt Šventoji Dvasia nužengs ant jo, kai jis klausysis žodžio (Apd. 10:44). Jei žmogus klausia, kodėl jis turi tikėti Kristumi, atsakykime jam, kad netikėdamas, jis pražus amžiams. Pasakykime jam, kad Dievas iš savo malonės suteikia žmonėms atpirkimą Kristuje. Pasakykime jam, kad Dievas įsako žmonėms tikėti Jėzumi Kristumi, jei jie nori būti išgelbėti ir nėra vienas, kuris ateina pas Jį, nebus atstumtas. Pasakykime jam, kad Dievui patinka daug labiau tikėjimas Kristumi negu viso Įstatymo išpildymas, kad netikėjimas iššaukia Dievo rūstybę ir atlygį už visas jo nuodėmes. Netikinčiam Dievas apsireišk kaip Teisėjas ir Įstatymo prakeikimas kris ant jo. Tik Kristaus auka gali jį išgelbėti. Ką reiškia tikėti Kristumi? Šv. Rašte nėra aiškiai užrašytas atsakymas į šį klausimą, bet iš jo konteksto mes galime suprasti, ką tai reiškia. Judėjai, kunigai ir fariziejai netikėjo Juo (Jono 6:28-30; 6:48) ir kai Kristus paklausė aklojo, ar jis tiki Dievo Sūnų, šis atsakė: „o kas Jis, Viešpatie, kad Juo tikėčiau?“ (Jono 9:35). Bet kai Jėzus jam parodė, kas Jis yra (Jono 9:36), jis neklausė, ką reiškia tikėti, o patikėjo Juo ir pagarbino Jį (36eil.). Ir demono kankinamo vaiko tėvas (Morkaus 9:23), ir eunuchas (Apd. 8:37), ir visi kiti Kristaus mokiniai bei priešai žinojo, kad tikėjimas Juo yra tikėjimas, kad Jėzus iš Nazareto yra Dievo Sūnus, Mesijas ir Gelbėtojas bei ieškojimas išgelbėjimo Jame (Apd. 4:12). Tokią žinią skelbė ir Kristus, ir visi Jo mokiniai. Ką reiškia tikėti? Žmogus nėra kviečiamas tikėti, jog jis yra Kristuje, jog jo nuodėmės

atleistos ir jis yra išteisintas. Tikėti reiškia sutikti su tuo, ką Dievas sako apie Kristų (1Jono 5:10-12). Dievas suteikia mums amžiną gyvenimą savo Sūnuje Jėzuje Kristuje ir kiekvienas, kuris Juo tikės, bus išgelbėtas (Rom. 10:9-11). Tas, kuris tikės, bus išteisintas (Gal. 2:16). Ar sunku yra tikėti? Ne, kiekvienas žmogus gali matyti savo nesugebėjimą paklusti Įstatymui, bet mažai kas susiduria su sunkumais tikėjime. Argi nenori būti išteisintas ir išgelbėtas? Ar nenori būti išgelbėtas per Jėzų Kristų Dievo šlovei? Jeigu žmogus ieško kažkokių pasiteisinimų, kodėl jis negali tikėti, jei jis sako, kad tai yra sunku, pasakykite jam, kad tikėti Kristumi nėra darbas, o poilsis. Žmogui, kuris teisinasi, jog negali to padaryti, jog jam tai per sunku yra kaip po kelionės pavargęs keliautojas, sakantis, jog negali eiti miegoti, nes yra per daug pavargęs (...). Vargšas pavargęs nusidėjėlis niekada negali tikėti Kristumi, jei jis nesuvokia, jog nieko negali padaryti dėl savęs. Kristus yra nusivylusių savimi ir negalinčių sau padėti Gelbėtojas. Tokiam Dievas per Evangeliją suteikia tikėjimą, džiaugsmą ir ramybę.“ (Robert Traill's Works, 1696, I dalis, 266-269psl.).

Aštuonioliktas skyrius

Nesuvokiami Kristaus turtai

„Man, visų šventųjų mažiausiam, atiteko malonė skelbti pagonims nesuvokiamus Kristaus turtus“ (Ef. 3:8)

Netgi pirmą kartą girdėdami šiuos žodžius, mes turėtume atkreipti į juos dėmesį, nes jie yra ypatingi, jei ir nežinome kas juos parašė. „...man, mažiausiam iš visų šventųjų (...) nesuvokiami Kristaus turtai“ - tai yra kvapą gniaužiančios mintys ir širdį deginantys žodžiai. Tačiau ši eilutė taps dar ypatingesne, jei mes prisiminsime kas ją parašė. Tai buvo pagonių apaštalas Paulius, judėjų armijos, išėjęsios iš Palestinos žemės prieš XIX amžių ir pakeitusios visą pasaulį, vadovas. Jis buvo geras Kristaus karys, palikęs gilų pėdsaką žmonijos istorijoje. Šis pėdsakas išliko iki mūsų dienų. Iš tiesų tokio ypatingo žmogaus užrašyti žodžiai reikalauja dėmesio. Šioje eilutėje aš noriu išskirti tris dalykus.

-Tai, ką Paulius kalba apie save: „aš esu mažiausias iš visų šventųjų“.

-Tai, ką jis kalba apie savo tarnavimą: „man atiteko malonė skelbti pagonims...“.

-Tai, ką jis pamokslavo: „...nesuvokiamus Kristaus turtus“. Aš manau, kad keletas žodžių apie šiuos tris dalykus atneš daugiau šviesos mūsų sąžinėms, širdims ir protams.

I. Pirmiausia atkreipkime dėmesį į tai, ką Paulius kalba apie save. Šie jo žodžiai iš tiesų yra stiprūs. Daugybės bažnyčių įkūrėjas; keturiolikos Šventosios Dvasios įkvėptų laiškų autorius; niekuo neblogesnis už visus kitus apaštalus, daug daugiau darbavęsis už juos visus; gavęs ryškščių be saiko; daug kalėjęs ir daug kartų buvęs mirties pavojuje (2Kor. 11:23); atidavęs save dėl kitų; viską palaikęs šiukšlėmis dėl Kristaus; žmogus, kuris iš tiesų galėjo pasakyti: „man gyventi yra Kristus ir mirtis - laimėjimas“, ką sako apie save? Jis sako štai ką: „aš esu mažiausias iš visų šventųjų“. Koks vargšas yra pats mažiausias šventasis ir Paulius sako, kad jis yra mažesnis už jį! Aš manau, kad tokia apaštalo kalba yra nesuprantama daugybei tų, kurie laiko save krikščionimis. Tokie žmonės negali suprasti šventojo, kuris kalba apie save ir savo pasiekimus taip nuolankiai, nes jie nepažįsta

nei Biblijos, nei savo pačių širdžių. Jie sako: „čia yra tik toks posakis, toks kalbėjimo būdas. Tikriausiai čia jis prisimena tuos laikus, kai buvo dar naujatis ir tik pradėjo tarnauti Kristui“. Tai tik dar kartą įrodo, kad žodžiai „sielinis žmogus nepriima to, kas yra iš Dievo Dvasios...“ (1Kor. 2:14) yra tiesa. Maldos, garbinimas, kovos, baimės, viltys, džiaugsmas ir kentėjimai dėl tiesos ir Rom. 7sk. patirtis - visa tai yra kvailystė pasaulio žmogui. Kaip aklas negali vertinti Reynolds ar Gainsborough paveikslų, kaip kurčias negali žavėtis Mendelio „Mesiju“, taip neatgimęs žmogus negali suprasti tokio nuolankaus savęs vertinimo. Tačiau mes galime būti tikri, kad tai, ką Paulius užrašė, tai jis ir jautė savo širdyje. Tai nėra vienintelė tokia jo eilutė Biblijoje. Filipiečiams jis sako: „nesakau, kad jau esu šitai gavęs ar tapęs tobulu...“ (Fil. 3:12), korintiečiams: „juk aš esu mažiausias iš apaštalų, nevertas vadintis apaštalu“ (1Kor. 15:9), Timotiejui: „...Kristus Jėzus atėjo į šį pasaulį išgelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš“ (1Tim. 1:15), romiečiams: „vargšas aš žmogus! Kas išlaisvins mane iš šito mirties kūno!“ (Rom. 7:24). Tiesa yra ta, kad Paulius savo širdyje matė daug daugiau trūkumų ir silpnumų negu kituose. Jo suvokimo akys buvo taip Šventosios Dvasios atvertos, kad jis savyje matė tiek daug blogų dalykų, kurių apakinti žmonės niekada nematė. Trumpiau sakant, tas, kuris turi didelę dvasinę šviesą, giliai suvokia savo sugedimą ir nuo galvos iki kojų apsirengia nuolankumu (1Petro 5:5).

Toks Pauliaus nuolankumas nebuvo kažkokia ypatinga didžiojo pagonių apaštalo savybė. Ne, tai buvo visų Dievo šventųjų savybė visais amžiais. Kuo daugiau žmogus turi Dievo malonės savo širdyje, tuo jis giliau suvokia savo nuodėmingumą. Kuo daugiau Šventoji Dvasia suteikia jam savo šviesos, tuo aiškiau jis mato savo trūkumus, sugedimą ir tamsą. Mirusi siela nejaučia nieko ir nieko nemato. Ateina gyvenimas ir jis atneša aiškų matymą, jautrią sąžinę ir dvasinį budrumą. Prisiminkime kaip nuolankiai apie save kalbėjo Abraomas, Jokūbas, Jobas, Dovydas, Jonas Krikštytojas. Paskaitykime šių dienų šventųjų, tokių kaip Bradford, Hooker, George Herbert, Beveridge, Baxter, McCheyne ir kt. biografijas ir pastebėkime bendrą vieną jų savybę: visi jie giliai suvokė savo nuodėmingumą. Paviršutiniškai išpažinėjai gali kalbėti, jei jie nori, apie tobulumą, tačiau visų Bažnyčios epochų didūs šventieji - nuo Pauliaus laikų iki šios dienos - visada buvo apsirengę nuolankumu. Kiekvienam šios knygos skaitytojui, kuris nori būti išgelbėtas, aš sakau, kad pirmasis žingsnis, vedantis į dangų yra gilus nuodėmės suvokimas ir nuolankus savęs vertinimas. Atmeskime tokią kvailą ir paviršutinišką nuomonę, kad religija prasideda nuo „jaustis gerai“. Geriau pripažinkime, kad pagal didįjį biblijinį principą krikščioniškas gyvenimas prasideda nuo „jaustis blogai“, ir kol iš tiesų nepasijaučiame blogai, tol nieko nežinome apie malonę ir tikrąją krikščionybę. Laimingas žmogus, kuris išmoko artintis prie Dievo su muitininko malda: „Dieve, būk gailestingas man, nusidėjėliui“ (Luko 18:13). Taigi, ieškokime nuolankumo. Malonė nelenkia jaustis žmogaus taip gerai, kad jis galėtų didžiulotis savimi. Nė vienas šio pasaulio kūrinys nėra taip priklausomas nuo Dievo kaip Adomo sūnus. Vien jo kūnui kasdien reikia maisto ir drabužių. Jo protas, paliktas vienas, lengvai pasiduoda visokioms kvailystėms ir tik nedaugelis gali pasigirti išmintimi. Jobas sako: „mes gyvename tik nuo vakar dienos ir nieko nežinome, nes mūsų dienos žemėje lyg šešėlis“ (Jobo 8:9). Iš tiesų nė vienas kūrinys žemėje neturi būti toks nuolankus kaip žmogus. Ieškokime nuolankumo. Mūsų Maldos knyga nuo pirmo iki paskutinio puslapio įdeda nuolankius žodžius į kiekvieno, kuris ją skaito, lūpas. Ryto ir vakaro maldos, išpažintis, litanijos ir kt. - visos jos yra pilnos nuolankių ir save žeminančių išpažinimų. Ieškokime visi dar didesnio nuolankumo, nes kuo daugiau mes jo turime, tuo labiau panašėjame į Kristų. Apie mūsų Mokytoją (nors Jame nebuvo jokios nuodėmės) skaitome: „...kuris esybe būdamas Dievas nesilikė pasiglemžęs savo lygybės su Dievu, bet apiplėšė save ir esybe tapo tarnu ir panašiu į žmones. Ir išore tapęs kaip žmogus Jis nusižemino, tapdamas paklusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties“ (Fil. 2:6-8). Prisiminkime, ką Paulius sako prieš tai: „būkite tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus“ (5eil.). Kuo žmogus yra arčiau dangaus, tuo nuolankesniu jis tampa. Mirties valandą, būdami

viena koja karste ir turėdami šiek tiek dangaus šviesos, tūkstančiai šventųjų ir Bažnyčios šviesulių (tokie kaip Selden, vyskupas Butler, arkivyskupas Longley) pripažino, jog niekada taip aiškiai nematė savo nuodėmių ir nesijautė tokiais gailestingumo ir malonės skolininkais, kaip šią valandą. Aš manau, kad tik danguje mes iš tiesų suprasime, kokie nuolankūs turime būti. Tik tuomet, kai būsime už uždangos ir atsigręšime į savo žemišką gyvenimą, aiškiai suvoksime nuolankumo būtinybę ir jo grožį. Tuomet Pauliaus žodžiai mums neatrodys keisti ar stiprūs. Ne, mes numesime savo karūnas priešais sostą ir iš tiesų pripažinsime, jog visa šlovė priklauso Dievui.

II. Dabar pažiūrėkime, ką Paulius kalba apie savo tarnavimą. Jis sako: „Man atiteko malonė skelbti pagonims nesuvokiamus Kristaus turtus“. Šių žodžių prasmė labai aiški, t.y.: man buvo suteikta privilegija nešti gerąją naujieną. Aš esu Evangelijos pasiuntinys. Be jokių abejonių Pauliaus tarnavimas apėmė ir sakramentų dalinimą ir visus kitus darbus, kurie yra būtini Kristaus kūno ugdymui. Tačiau čia, kaip ir kitose vietose, jis pabrėžia tai, kad pagrindinis jo darbas buvo būti pamokslininku, evangelistu, Dievo pasiuntiniu ir Dievo gerosios naujienos pražuvusiam pasauliui skelbėju. Kitoje vietoje apaštalas sako: „Kristus nesiuntė manęs krikštyti, bet Evangelijos skelbti...“ (1Kor. 1:17). Aš niekur nerandu, kad Paulius kalbėtų apie šiandien populiarią idėją, jog jis buvo paskirtas būti kunigu, aukojančiu aukas Kristaus Bažnyčioje. Nei Apaštalų darbuose, nei laiškuose nėra nė vienos eilutės, kuri patvirtintų tokią nuomonę. Niekur nėra parašyta: Dievas paskyrė bažnyčioje vienus apaštalais, kitus kunigais ar pan. (plg.: 1Kor. 12:28). Priešingai, daugelyje vietų apaštalas sako: „aš esu paskirtas pamokslininkas ir apaštalas... tikėjimo ir tiesos mokytojas pagonims“ (1Tim. 2:7), „...esu paskirtas pamokslininku, apaštalu ir pagonių mokytoju“ (2Tim. 1:11), „Viešpats stovėjo su manimi ir sustiprino mane, kad toliau skelbčiau Evangeliją ir ją išgirstų visi pagonys“ (2Tim. 4:17), „...(Dievas) apreiškė savo žodį skelbimu, kuris man patikėtąs...“ (Titui 1:3). Galiausiai jis sako savo mokiniui Timotiejui: „skelbk žodį“ (2Tim. 4:2). Aš manau, kad tuo Paulius nori parodyti, jog pats svarbiausias bet kurio krikščionių tarnautojo darbas yra pamokslauti ir skelbti Dievo žodį. Nors mes ir nesutinkame su kunigo pareigomis ir nerandame nieko, kas jas patvirtintų Biblijoje, vis dėlto būkime atsargūs ir nenuklyskime į kitą kraštutinumą. Čia yra tam tikras pavojus. Krikščioniškame tarnavime yra tam tikri principai ir nors mes nesutinkame su Romos bažnyčios kunigyste, tai nereiškia, kad mes juos paniekiname. Aišku, kad yra vidurys tarp Romos stabmeldiškos kunigystės ir visiškos anarchijos bažnyčioje. Mes neturime tapti nei popiežininkais, nei pasiduoti Plymouth brolių laisvei. Ne apie tai kalbėjo Paulius. Čia turime teisingai suprasti keletą dalykų:

a. Pirmiausia turime pripažinti, kad bažnytinė tvarka yra biblijinis principas. Tai paliudija daugybė Šv.Rašto vietų ir aš raginu jus paskaityti Pauliaus laiškus Timotiejui ir Titui. Jei šiuose laiškuose apaštalas nenustato tam tikros tvarkos bažnyčiose, tuomet aš nežinau, apie ką jis ten kalba. Perskaitę juos, jūs patys įsitikinsite, ar tokia tvarka yra bibliška ar ne.

b. Tokia tvarka bažnyčiose iš tiesų yra Dievo nustatyta. Ji išlaiko Kristaus mokymą ir visus malonės būdus. Ji yra efektyvi priemonė nedorėlių pažadinimui ir šventųjų ugdymui. Mes lengvai galime pastebėti, kad nevaldoma bendruomenė greitai tampa niekuo ir tai taip pat atsitinka ir bažnyčioje. Mūsų Dievas yra tvarkos Dievas. Viešpats veikia per žmones ir negalime tikėtis, kad Jo darbas išsilaikys per stebuklingus pasireiškimus ir Jo tarnams nereikės nieko daryti. Nepertraukiamas Dievo žodžio skelbimas ir sakramentų dalinimas vyksta per žmones, kurie yra paskirti būti Kristaus kūno – Bažnyčios - tarnais.

c. Taip pat turime suprasti, kad tarnavimas yra didelė garbė ir privilegija. Didelė garbė yra būti karaliaus pasiuntiniu. Didelė garbė yra nešti tokias žinias kaip Trafalgar ar Waterloo pergalės. Prieš atsirandant telegrafui, tai buvo labai svarbios pareigos. Tačiau nepalyginamai garbingiau būti karalių Karaliaus pasiuntiniu ir skelbti gerąją naujieną apie pergalę ant Golgotos kalno. Tarnauti savo Mokytojui; nešti Jo žinią; žinoti, kad su Dievo

palaiminimu šis tarnavimas atneša amžinus vaisius yra iš tiesų didelė privilegija. Kiti pasiuntiniai dirba dėl gendančios karūnos, tačiau Kristaus tarnas gaus negendantį vainiką. Baisiausia nelaimė ištinka žemę tada, kai bažnyčios tarnai paniekina savo pareigas. „...todėl ir Aš jus paniekiu ir padarysiu menkaverčiais tautos akivaizdoje, nes nesilaikėte mano kelių ir buvote šališki Įstatymo reikaluose“ (Mal. 2:9). Vienas senas misionierius savo mirties valandą pasakė: „geriausia, ką žmogus gali padaryti, tai skelbti Evangeliją“. Šioje vietoje aš noriu paraginti visus melstis už Kristaus tarnus, kad jie būtų aprūpinti viskuo, ko jiems reikia tarnavime, kad išliktų sveiki tikėjime ir šventi savo gyvenime, kad rūpintųsi savimi ir mokymu (1Tim. 4:16).

Čia aš noriu priminti, kad būti Kristaus tarnu yra ne tik garbinga, naudinga ir bibliška, bet tai taip pat yra didelė ir sunki atsakomybė. Vadovai budi tikinčiųjų sielų labai ir yra atsakingi už jas (Hebr. 13:17) bei turės atsiskaityti už tai teismo dieną. Jei dėl jų neištikimybės sielos pražus, jų kraujas bus ant jų rankų. Jei mums pakaktų tik rūpintis sakramentais, nešioti tam tikrą drabužį, atlikti tam tikras apeigas, išlaikyti tam tikras veido išraiškas ir gestus, tuomet mūsų pareigos būtų pakankamai lengvos. Tačiau tai nėra viskas. Mes turime nešti mūsų Viešpaties žinią ir skelbti Dievo nutarimus. Jei nepamokslausime savo bendruomenėms tiesos ir tik tiesos, mes galime pražudyti jų sielas. Mirtis ir gyvenimas yra pamokslininko liežuvio galioje. Vargas mums, jei mes neskelbiame Evangelijos (1Kor. 9:16). Todėl dar kartą prašau visų melstis už tarnautojus. Kas yra tinkamas šioms pareigoms? Prisiminkime seną Tėvų posakį: „niekas nepatiria tokių didelių dvasinių pavojų kaip Dievo tarnai“. Labai lengva juos kritikuoti ir rasti trūkumų juose. Jie yra lobis, paslėptas moliniuose induose. Jie yra tokie patys žmonės kaip ir visi kiti, jie nėra neklystantys. Melskitės už juos, kad bažnyčioje netrūktų vyskupų, kunigų ir diakonų, kurie būtų sveiki tikėjime, drąsūs kaip liūtai, gudrūs kaip žalčiai ir neklastingi kaip balandžiai (Mato 10:16).

Paulius sakė: „Man yra suteikta malonė pamokslauti“, bet jis taip pat sakė ir štai ką: „broliai, melskitės už mus, kad Viešpaties žodis skintųsi kelią ir būtų pašlovintas, kad mes būtume išgelbėti nuo netikusių ir nedorų žmonių...“ (2Tes. 3:2).

III. Ką Paulius kalba apie savo pamokslavimą? Jis vadina tai nesuvokiamais Kristaus turtais. Tai, kad šis Tarso žmogus skelbia Kristų, neatrodys keistai, jei prisiminsime jo praeitį. Galime būti tikri, kad per kryžiaus kraują suradęs ramybę savo širdžiai, jis pasakos istoriją apie kryžių ir visiems kitiems. Jis neleido tuščiai laiko aukštindamas jokio pamato neturinčią moralę, neužsiiminėjo kvailomis abstraktybėmis, tokiomis kaip „tiesa“, „grožis“, „garbė“ ir nesudėjo savo vilčių į žmogiškos prigimties gerumo sėklas. Jis visuomet ėjo prie šaknų ir parodydavo žmonėms jų didžiąją ligą; jų, kaip nusidėjėlių, beviltišką padėtį ir Gydytojo būtinybę jiems. Jis visur, kur eidavo, skelbė Kristų. Antiochija, Listra, Filipai, Atėnai, Korintas, Efezas, graikai ir romėnai, išsilavinę ir nemokšos, stoikai ir epikūrininkai, turtuoliai ir vargšai, barbarai ir skitai, vergai ir laisvieji - visi jie iš Pauliaus lūpų girdėjo apie Jėzų ir Jo mirtį, Jėzų ir Jo prisikėlimą. Tai buvo pagrindinis jo pamokslų akcentas. Galbūt, priklausomai nuo publikos, keitėsi jo pamokslų kryptis, bet jų šerdis visuomet buvo nukryžiuotas Kristus.

Mūsų minimose eilutėse (Ef. 3:8) jis kalba ypatingai ir tai galime surasti tik jo laiškuose. „...nesuvokiamus Kristaus turtus“ iš tiesų yra stiprūs žodžiai. Jie parodo uolumą to, kuris visuomet prisimena savo skolą Kristaus gailėstingumui ir malonei. Paulius nebuvo tas žmogus, kuris kalbėjo ar elgėsi miglotai. Jis niekada nepamiršo savo kelionės į Damaską; Judo namų; gatvės, kuri vadinosi Tiesioji; Ananijo vizito; žvynų, kurie nukrito nuo jo akių ir jo pačio perėjimo iš mirties į gyvenimą. Šie dalykai visada išliko gyvi jo atmintyje, todėl jis ne tik sako, kad jam buvo suteikta malonė skelbti Kristų, bet ir priduria, jog tai yra nesuvokiami Kristaus turtai. Ką apaštalas nori tuo pasakyti? Nelengva atsakyti į šį klausimą. Be jokių abejonių jis suprato, kad Kristuje yra viskas, ko reikia žmogaus sielai ir neturėjo kitų žodžių kaip tai išreikšti. Kaip jis bežiūrėtų į Jėzų, visur matė daug daugiau

negu žmogaus protas gali suvokti ir jo liežuvis apsakyti. Čia galime išskirti keletą dalykų, kuriuos Paulius tikriausiai turėjo galvoje ir kurie mums yra naudingi ir šiandien. Prisiminkime, kad Kristaus turtai yra turtai, kurie mums tiek pat būtini kaip ir Pauliui. Visi geriausi turtai buvo Kristuje prieš 1900 metų ir šiandien jie vis dar yra Jame. Jie vis dar yra teikiami dovanai visiems, kurie jų ieško; kurie atgailauja ir tiki. Trumpai pažiūrėkime į kai kuriuos iš jų:

a. Kristaus asmenyje yra žmogaus protui nesuvokiami turtai. Stebuklinga Dievo ir tobulo Žmogaus sąjunga mūsų Viešpatyje Jėzuse Kristuje yra didinga paslaptis, kurios mes negalime suvokti. Tai yra per daug aukšti dalykai mums. Tačiau ši paslaptis gali suteikti mums daug ramybės ir paguodos. Beribė galia ir beribė meilė susijungė mūsų Gelbėtojo asmenyje. Jei Jis būtų buvęs tik žmogus, Jis negalėtų mūsų išgelbėti. Jei būtų buvęs tik Dievas (kalbu su visa pagarba), Jis nebūtų galėjęs padėti mums mūsų silpnumuose (Hebr. 2:18; 4:15). Kaip Dievas, Jis yra galingas išgelbėti, o kaip Žmogus, Jis yra labiausiai tinkamas būti mūsų Vadovu, Atstovu ir Draugu. Paviršutiniško mąstymo žmonės gali juoktis iš mūsų, jei nori, ir šaipytis iš mūsų credo bei dogmatinės teologijos. Tačiau gilūs krikščionys niekada nesigėdys šiomis dienomis apleistos doktrinos apie Įsikūnijimą ir dviejų prigimčių sąjungą mūsų Gelbėtojo asmenyje. Mūsų Viešpats Jėzus Kristus yra Dievas ir Žmogus - tai yra nuostabi ir turtinga tiesa.

b. Nesuvokiami Kristaus turtai yra ir tai, ką Jis padarė dėl mūsų gyvendamas šioje žemėje, mirdamas ir prisikeldamas. Jis iš tiesų atbaigė Tėvo Jam paskirtą darbą (Jono 17:4). Auka už nuodėmes, sutaikinimas, atpirkimas, tarpininkavimas kaip teisiojo už neteisiuosius - visas šias tiesas kai kuriems žmonėms patinka vadinti žmonių sugalvotais teologiniais terminais ar žmogiškais dogmomis. Tačiau juos patvirtina pats Šv.Raštas, nors dėl patogumo žmonės sugalvojo tam tikrus vardus, kaip pavyzdžiui Trejybę. Kiekvienas šis žodis slepia didelius turtus.

c. Nesuvokiami Kristaus turtai yra ir tai, ką Jis dabar, būdamas Tėvo dešinėje, daro dėl mūsų. Jis yra mūsų Tarpininkas, Užtarėjas, vyriausiasis Kunigas, Ganytojas, Gydytojas, Karalius, Mokytojas, Vadovas, vyresnysis Brolis, mūsų sielų Sužadėtinis. Aišku, visa tai neturi jokios reikšmės tiems, kurie nieko nežino apie tikrąją religiją, bet gyvenantiems tikėjimo gyvenimą ir pirmiausia ieškantiems Dievo karalystės tai yra turtai, brangesni už auksą.

d. Nesuvokiami Kristaus turtai yra ir tai, kaip Jis yra vadinamas Šv.Rašte. Jo vardų yra daugybė ir kiekvienas atidus Biblijos skaitytojas tai žino. Aš paminėsiu tik keletą iš jų. Prisiminkime, kad Kristus yra vadinamas Dievo Avinėliu, gyvenimo Duona, gyvojo vandens Šaltiniu, pasaulio Šviesa, Vynmedžiu, Uola, Kertiniu Akmeniu, Keliu, vedančiu į gyvenimą. Mąstykite apie šiuos vardus ir pamatysime, kokie turtai slepiasi juose. Nerūpestingam pasaulio žmogui tai yra tik vardai ir nieko daugiau, bet tikrajam krikščioniui kiekvienas vardas turi savyje gilią tiesą.

e. Nesuvokiami Kristaus turtai yra visos Jo savybės bei nuostatos žmogaus atžvilgiu. Apie visas jas mes galime skaityti Naujajame Testamente. Jame yra gailestingumo, meilės, užuojautos nusidėjėliams turtai. Jis priima visus, kurie ateina pas Jį atgailaudami ir tikėdami. Kristuje yra turtai, kurie gali per Jo Dvasią pakeisti kietas ir blogas širdis, kurie gali kantriai pakeisti silpnus krikščionis, kurie gali išlaikyti iki galo kiekvieną Dievo vaiką, kurie gali paguosti visus kenčiančius. Kristuje yra turtai, kuriuos Jis suteiks visiems, kurie laukia Jo atėjimo. Kas gali būti brangiau už šiuos turtus? Šio pasaulio vaikai gali abejingai į juos žiūrėti, gali atsukti jiems nugarą, niekinti juos, bet branginantys savo sielas, žino, kas tai yra. Jie sako: „niekas neprilygsta Kristaus turtams“. Tai yra šaltinis, kuris niekada neišdžiūsta. Saulė danguje šviečia jau daug tūkstančių metų ir suteikia šviesą, gyvenimą, šilumą ir augimą visai žemei. Nėra nė vieno medžio ar gėlės visame žemės rutulyje, kuriems

nereikėtų saulės. Ji šviečia iš kartos į kartą, nuolat teka ir leidžiasi, duoda visiems ir nieko neima, šviečia taip pat ryškiai ir kaitriai kaip ir pirmą sukūrimo dieną bei teikia daug palaimos žmonijai. Tai gali būtų tolima Kristaus iliustracija. Jis yra teisumo Saulė visai žmonijai (Mal. 4:2). Tūkstančiai žmonių šildėsi Jo spinduliais praecityje ir žiūrėdami į Jį, gyveno ramiai bei mirė ramiai. Tūkstančiai šiomis dienomis džiaugiasi kasdieniniu Jo gailestingumu, malone, ramybe, jėga ir pagalba bei atranda pilnatvę gyvendami Jame. Vis dėlto, aš manau, kad didelė šių turtų dalis yra nepažįstama žmogui, todėl apaštalas ir kalba apie nesuvokiamus Kristaus turtus.

Leiskite man baigti šį skyrių užduodant keletą klausimų skaitytojui. Kviečiu kiekvieną atsakyti į juos tyliai sau pačiam ir ištirti save:

1. Ką jūs galvojate apie save? Mes jau kalbėjome kaip apie save galvojo ir ką apie save kalbėjo Paulius. O dabar ką jūs galvojate ir kalbate apie save? Ar jūs pažįstate tą didžiąją tiesą, jog esate nusidėjėlis ir kaltas prieš Dievą? Šiomis dienomis labai garsiai šaukiama apie didesnę išsilavinimą. Būti bemokslu šiandien yra gėda. Vis dėlto nėra didesnio nemokšiško, kuris taip būtų būdingas kiekvienam žmogui, kaip savęs nepažinimas. Žmonės gali išmanyti visus mokslus, meną, kalbas, ekonomiką, politiką, žemdirbystę ir vis dėlto visiškai nepažinti savo širdies ir nesuvokti savo padėties prieš Dievą. Aš esu įsitikinęs, kad savęs pažinimas yra pirmas žingsnis į dangų. Pažinti nesuvokiamą Dievo tobulumą ir savo beribį netobulumą, pažinti savo sugedimą ir netinkamumą yra gelbstinčios religijos ABC. Kuo daugiau turime vidinės šviesos, tuo nuolankesni būsime savo prote ir tuo labiau vertinsime visų paniekintą Kristaus Evangeliją. Tas, kuris galvoja blogiausiai apie save ir savo elgesį, galbūt yra geriausias krikščionis Dievo akyse. Daugeliui iš tiesų reikėtų dieną ir naktį melstis šia paprasta malda: „Viešpatie, parodyk man mane patį“.

2. Ką jūs galvojate apie Dievo tarnus? Galbūt šis klausimas skamba keistai, vis dėlto, aš manau, kad nuoširdus atsakymas į jį iš tiesų parodo tikrą žmogaus širdies būseną. Aš neprašau jūsų prisiminti tingaus, pasaulietiško, nepastovaus tarno. Tai yra miegantis sargas ir neištikimas ganytojas. Ne, aš klausiu, ką jūs galvojate apie uolų Kristaus tarną, kuris drąsiai kelia nuodėmę į šviesą ir žadina žmonių sąžines. Būkite atsargus atsakydamas į šį klausimą. Šiandien daugybė tarnų kalba apie malonius dalykus ir pamiršta nuodėmes, maitina išdidumą ir iškelia išsilavinimą, bet neskelbia pavojaus ir niekada nekalba apie ateinančią rūstybę. Achabas pamatęs Eliją pasakė: „tai suradai mane, mano priešė“ (1Kar. 21:20). Tas pats Achabas apie pranašą Michėją sakė: „aš nekenčiu jo, nes jis niekada nepranašauja apie mane gerai, o tik blogai“ (1Kar. 22:8). Liūdna, bet tokių Achabų XIXa. yra labai daug. Jiems patinka pamokslai, kurie neverčia jų jaustis nepatogiai, kurie neverčia eiti namo nulenkus galvą. Kokie esate jūs? Geriausias draugas yra tas, kuris sako tiesą. Blogas ženklas bažnyčiai, jei Kristaus žinios nešėjai yra tylūs ir persekiojami joje, jei kaltintojui yra spendžiami spąstai. (Izaijo 29:21). Iš tiesų baisūs yra pranašo žodžiai karaliui Amazijui: „žinau, kad Dievas nusprendė tave pražudyti, nes tu taip pasielgei ir neklausei mano patarimo“ (2Kron. 25:16).

3. Ką jūs galvojate apie Kristų? Ar Jis yra didis, ar menkas jūsų akyse? Ar Jis yra pirmasis jums? Ar Jis yra pirmiau jūsų bažnyčios, jūsų pamokslininkų, sakramentų ir visų jūsų įstatymų? Kokią vietą Jis užima jūsų širdyje ir jūsų mintyse? Tai yra pagrindinis klausimas. Atleidimas, taika, sąžinės ramybė, viltis mirtyje, dangus - visa tai yra mūsų atsakymo ašis. Amžinas gyvenimas yra pažinti Kristų. Būti be Kristaus reiškia būti be Dievo. „Kas turi Sūnų, turi gyvenimą. Kas neturi Dievo Sūnaus, tas neturi gyvenimo“ (1Jono 5:12). Pasaulietinio išsilavinimo mėgėjai; reformų ir progreso gynėjai; proto, išminties ir mokslo garbintojai gali kalbėti ką nori ir daryti viską, norėdami sutvarkyti šį pasaulį. Tačiau anksčiau ar vėliau, jie pamatys, kad jų pastangos yra tuščios, jei jie nepripažįsta žmogaus kritimo, jei jie nesuteikia Kristui vietos savo sistemose. Žmonijos širdies liga sugriaus visas jų pastangas ir sujauks visus jų planus. Ši liga yra nuodėmė. Ech, kad žmonės pamatytų ir pripažintų

žmogiškos prigimties sugedimą ir visų pastangų (jei jos nesiremia Evangelija), norint pagerinti žmogų, tuštybę. Pasaulyje siaučia nuodėmės maras ir joks vanduo negali jo nuplauti, išskyrus šaltinį, tekantį iš nukryžiuotojo Kristaus.

Taigi, kur tada yra pagrindas girtis? Vienas šventasis mirdamas pasakė: „mes visi matome labai mažai“. Pats geriausias krikščionis labai mažai žino apie savo šlovingąjį Gelbėtoją. Mes matome miglotai. Mes nepažįstame nesuvokiamų turtų, esančių Kristuje. Pabudę kitame pasaulyje ir tapę panašiais į Jį, mes stebėsimės dėl tokio menko savo pažinimo ir tokios silpnos savo meilės Jam. Taigi, stenkimės pažinti Kristų vis daugiau ir daugiau bei gyventi vis artimesnėje bendrystėje su Juo. Taip gyvenant, mums nereikės jokių žmogiškų kunigų nė jokių žemiškų nuodėmklausių. Mes jausime, jog turime visko su pertekliumi ir nieko mums netrūksta. Kristus mirė dėl manęs ant kryžiaus, Kristus užtaria mane Tėvo dešinėje, Kristus per tikėjimą gyvena mano širdyje, Kristus tuoj vėl ateis ir pasiims savo tautą, Kristus turi visko, ko man reikia. Turėdamas Kristų, turiu nesuvokiamus turtus.

Devynioliktas skyrius

Laikų supratimas

„...Isacharo vyrų, kurie suprato laikus ir žinojo ką Izraelis turi daryti...“ 1Kronikų 12:32

Tai buvo pasakyta apie Isacharo giminę tuo metu, kai Dovydas pradėjo karaliauti Izraelyje. Atrodo, kad po Sauliaus mirties kai kurios giminės nežinojo ką daryti. „Kuriam karaliui mes turime paklusti?“ - tai buvo to meto pagrindinis klausimas Palestinoje. Žmonės nežinojo, ar linkti prie Sauliaus šeimos, ar priimti Dovydą kaip karalių. Vieni tylėjo ir nenorėjo niekam pasižadėti, o kiti viešai pareiškė, kad seks Dovydu. Tarp šių buvo daug Isacharo giminės vyrų ir Šventoji Dvasia juos išaukštino už tai. Ji sako: „tai buvo vyrai, kurie suprato laikus“. Be jokių abejonių, ši vieta, kaip ir visos kitos Biblijos vietos, buvo užrašytos mūsų pamokymui. Šie Isacharo vyrai yra sektinas pavyzdys mums, nes labai svarbu yra suprasti laikus, kuriais gyvename ir žinoti, ko jie reikalauja iš mūsų. Ahasvero karaliaus išminčiai pažindavo laikus (Esteros 1:13), o mūsų Viešpats priekaištavo judėjams, kad jie nesuprato laiko ženklų (Mato 16:3; Luko 19:44), todėl būkime atidūs ir nedarykime tokios pačios nuodėmės. Žmogus, kuris gyvena sau, rūpinasi tik savo reikalais ir nemato to, kas vyksta Bažnyčioje bei pasaulyje yra menkas patriotas ir varganas krikščionis. Mūsų Viešpats įsakė mums studijuoti Bibliją, ištirti savo širdis ir taip pat pažinti laikus.

Šiame skyriuje aš noriu kalbėti apie tai, ko iš mūsų reikalauja šis laikas. Kiekvienas amžius turi savus pavojus krikščionims ir todėl jie turi būti atidūs jiems. Aš noriu atkreipti skaitytojų dėmesį į tai, ko reikalauja šis laikas iš Anglijos tikinčiųjų ir Bažnyčios tarnautojų. Noriu iškelti penkis dalykus ir kalbėti apie juos aiškiai, nes „...jei trimitas duotų neaiškų garsą, kas ruošūsi į mūšį?“ (1Kor. 14:8).

I. Pirmiausia, šis laikas reikalauja iš mūsų tvirtai laikytis krikščionybės tiesos ir dieviško Biblijos autoriteto. Mes gyvename laiku, kai klesti netikėjimas, skepticizmas ir netgi atkritimas. Galbūt nuo Celso, Porfirijaus ir Juliano dienų niekada religijos tiesos nebuvo taip atvirai ir bėgėdiškai, taip apgaulingai ir sėkmingai puolamos, kaip dabar. 1736m. vyskupas Butler skundėsi, kad daug žmonių pradeda abejoti pagrindinėmis religijos tiesomis. Dažnai aš klausiu savęs, ką šis vyskupas pasakytų, jei gyventų mūsų dienomis. Laikraščiuose, žurnaluose, konferencijose ir netgi kai kuriuose pamoksluose dešimtys protingų autorių nuolat kovoja su pagrindinėmis krikščionybės tiesomis. Protas, mokslas, geologija, antropologija, šiuolaikiniai atradimai, liberalus supratimas nuolat kovoja prieš jas. Šiandien be perstojo kartojama, kad tik neišsilavinęs žmogus gali tikėti antgamtine religija, Biblijos įkvėpimu ar stebuklais. Tos senos doktrinos apie Trejybę, Kristaus dieviškumą, Šventosios Dvasios asmenybę, atpirkimą, sabato laikymąsi, veiksmingos maldos būtinybę, velnio egzistavimą, būsimos baismės realumą yra nutildytos ir nustumtos į paskutinę lentyną kaip nereikalingi ir seni daiktai arba iš viso atmetos. Ir visa tai yra daroma protingai, prisidengiant nuoširdumu ir garbingumu, iškeliant žmogiškos prigimties taurumą. Visa tai kaip tvanas nuneša daugybę netvirtų krikščionių ir jie praranda savo tikėjimą. Tačiau tokio netikėjimo maro iškilimas neturėtų mūsų stebinti. Tai yra tas pats senas priešas tik apsirengęs nauju drabužiu; tai ta pati sena liga tik pasireiškianti kita forma. Nuo tos dienos, kai Adomas ir Ieva krito, velnias niekada nenustojo gundyti žmogaus netikėti Dievu ir nuolat tiesiogiai ar netiesiogiai jam sakyti: „jūs nemirsite, netgi jei ir netikėsite Juo“. Paskutinėmis dienomis, kaip sako Šv.Raštas, mes turime laukti didelės netikėjimo bangos. „...ar atėjęs žmogaus Sūnus beras tikėjimą žemėje?“ (Luko 18:8), „...pikti žmonės ir suvedžiotajai eis tik blogyn, klaidindami ir klysdami...“ (2Tim. 3:13), „...paskutinėmis dienomis pasirodys pašaipūnai...“ (2Petro 3:3). Čia, Anglijoje, skepticizmas yra natūrali reakcija, kylanti iš pusiau popiežizmo ir prietarų. Apie tai daug išmintingų žmonių pranašavo ir to laukė. Tai yra būtent tas sūpuoklių apsvaigimas, kurio žmogiškos prigimties ateities regėjimo studijuotojai ieškojo ir kurį surado. Todėl nesistebėkime dėl šių dienų skepticizmo ir neleiskime, kad jis išstumtų mus iš teisingo kelio. Tai neturėtų kelti mums rūpesčių. Dievo arkai nėra jokio pavojaus, nors bangos ir atrodo grėsmingomis. Krikščionybė išgyveno tokias atakas, kaip Hume ir Hobbes, Tindal ir Woolston, Bolingbroke ir Chubb, Voltaire, Payne ir Holyoak. Šie žmonės savo laiku kėlė didelį triukšmą ir išgąsdino silpnuosius, tačiau jų padaryta žala prilygo turistų žalai padarytai užrašant savo vardus ant Egipto piramidės. Taigi ir šiandien krikščionybė atlaikys visas priešų atakas. Naujos Švietimo epochos idėjos atrodo daug rimtesnėmis negu iš tiesų yra, bet taip yra tik dėl jų šviežumo. Kaip stiprūs mazgai negali būti atrišti plikomis rankomis, taip ir dideli prieštaravimai negali būti paaiškinti, nes mūsų akys negali matyti ir todėl mes negalime to suprasti. Jei negalime atsakyti skeptikui, būkime ramūs ir laukime daugiau šviesos, bet niekada nepalikime savo kelio. „Religijoje kaip ir daugelyje mokslo klausimų“ - sako Faradėjus – „dažnai pati aukščiausia filosofija yra protingas nežinojimas“. Tas, kuris tiki, neskuba ir gali sau leisti laukti. Kai skeptikai ir bedieviai pasakė viską ką galėjo, prisiminkime, jog yra trys dalykai, kurie niekada nebuvo tinkamai paaiškinti ir esu įsitikinęs, jog niekada nebus paaiškinti. Tai yra labai paprasti dalykai ir kiekvienas žmogus juos žino.

a. Pirmiausia, tai pats Jėzus Kristus. Jei krikščionybė yra tik žmonių išsigalvojimas ir Biblija nėra Dievo knyga, kaip bedieviai gali paaiškinti Jėzų Kristų? Jo istorinis egzistavimas nepaneigiamas. Kaip Jis be jėgos, be kyšininkavimo, be ginklų ir be turtų įrėžė tokį gilų pėdsaką pasaulyje? Kas Jis buvo? Koks Jis buvo? Iš kur Jis atėjo? Kaip gali būti, kad nei prieš Jį, nei po Jo nebuvo tokio kaip Jis? To neįmanoma paaiškinti. Niekas negali to paaiškinti, tačiau religijos pamatas yra tai, kad Jėzus Kristus yra Dievas ir Evangelija - tiesa.

b. Ką galime pasakyti apie Bibliją? Jei krikščionybė yra tik žmonių išmonė ir Biblija turi tiek pat galios, kiek bet kuri kita knyga, kaip ji yra tokia, kokia yra? Kaip gali būti, kad keletas judėjų, gyvenusių skirtingais laikotarpiais, pasaulio užkampyje parašyta knyga, iškilo taip aukštai; juk ji buvo parašyta tautos, kuri nei graikams, nei romėnams neprilygo literatūroje. Kaip gali būti, kad ji yra tokia vieniša ir niekas nėra iš tolo nepriartėja prie jos savo požiūriu į Dievą, tiesa apie žmogų, mąstymo aiškumu, doktrinos didingumu ir moraliniu tyrumu? Ką gali pasakyti bedieviai apie šią tokią gilią, tokią paprastą, tokią išmintingą ir tokią tobulą knygą. Jie negali paaiškinti jos egzistavimo ir principų prigimties. Tai gali paaiškinti tik tie, kurie tiki, jog ši knyga yra antgamtinė Dievo knyga.

c. Trečias dalykas yra krikščionybės poveikis pasauliui. Jei krikščionybė yra tik žmonių išmonė, o ne antgamtinis dieviškas apreiškimas, kaip ji galėjo padaryti tokią didžiulę įtaką žmonijos istorijoje? Kiekvienas išsilavinęs žmogus žino, kad moralinis skirtumas tarp žmonijos iki Kristaus ir žmonijos po Kristaus (kai krikščionybė įsišaknijo) yra kaip diena ir naktis, kaip velnio karalystė ir dangaus karalystė. Šioje vietoje aš noriu paraginti kiekvieną pasiimti pasaulio žemėlapią ir palyginti krikščioniškas tautas su nekrikščioniškomis. Argi jos nesiskiria viena nuo kitos kaip diena nuo nakties, kaip balta nuo juodo? Kaip gali bedievis paaiškinti tokius skirtumus? Jis to negali padaryti. Tai gali paaiškinti tik tas, kuris tiki, kad krikščionybė yra Dievo duota ir kad ji yra vienintelė dieviška religija pasaulyje.

Kiekvieną kartą, kai jus apima nerimas dėl didėjančio atkritimo, pažiūrėkite į šiuos tris dalykus ir jūsų baimė pabėgs. Tvirtai užimkite savo pozicijas už šių trijų tvirtovių ir nebijokite jokių šiuolaikinių skeptikų. Jie dažnai gali užduoti šimtus klausimų, į kuriuos jūs negalite atsakyti ir kelti kvailas problemas (apie įvairius raštus, įkvėpimą, geologiją, žmogaus kilmę, pasaulio amžių), kurių neįmanoma išspręsti. Jie gali jus trikyti įvairiomis teorijomis, kurių kvailumo dabar neįmanoma įrodyti, nors jūs ir jaučiate, kad tai yra melas. Nepaisant viso to, būkite ramūs ir nebijokite. Prisiminkite mano ką tik minėtus tris dalykus ir žinokite, kad skeptikai negali jų paaiškinti. Be jokių abejonių, krikščionybės sunkumai yra dideli, bet palyginus juos su bedievių sunkumais, tai yra niekas.

II. Šie laikai reikalauja iš mūsų turėti aišką ir tvirtą krikščionišką doktriną. Aš esu įsitikinęs, kad XIXa. Bažnyčiai daugiausia žalos daro jos nepastovumas ir neaiškumas doktrinoje. Tūkstančiai krikščionių šiandien neskiria dalykų, kurie šiaip jau yra visiškai skirtingi. Jie neskiria tiesos nuo melo, gero nuo blogo. Jei pamokslininkas yra išsilavinęs, iškalbingas ir nuoširdus, jie jo klauso, nesvarbu, kad jo pamokslai yra keisti ir prieštaringi. Tokie žmonės neturi dvasinio supratimo ir todėl negali pastebėti klaidos. Popiežizmas ar protestantizmas, atpirkimas ar jokie atpirkimo, Šventoji Dvasia asmenybė ar ne, būsima bausmė ar jokios bausmės; unitarizmas, arianizmas ar trinitarizmas - viskas jiems gerai. Jie gali viską praryti. Vedami tariamo gerumo ir tariamos meilės, jie galvoja, kad visas pasaulis yra teisingas ir niekas neklysta, kad visi pamokslininkai yra geri, kad visas pasaulis bus išgelbėtas ir niekas nepražus. Vienintelis geras dalykas, ką galime pasakyti apie tokius žmones yra tai, kad jiems nepatinka susiskaldymai ir tai, kad visus kraštutinius požiūrius jie laiko blogais. Tokie žmonės gyvena tam tikrame rūke; jie nemato aiškiai ir nežino, kuo tiki. Jie nepriėmė tvirtų sprendimų dėl vienos Evangelijos tiesos ir atrodo, jog jie gali pritapti prie bet kokio pučiamo vėjo. Jie niekada nepasakys, ką galvoja apie išsteisinimą, atgimimą, pašventinimą, Viešpaties Vakarienę, krikštą, tikėjimą, atsivertimą, įkvėpimą, būsimą gyvenimą. Jiems kelia baimę prieštaravimai ir jie jaučia priešišką susikaldymui, bet netgi čia jie negali pasakyti, ką reiškia nors vienas iš šių dalykų. Apie juos galima pasakyti tik tai, kad jiems patinka rimtumas,

išsilavinimas ir meilė, ir jie negali patikėti, kad protingas, rimtas ir mylintis žmogus gali klysti! Ir toks neapsisprendimas juos lydi iki pat kapo. Jie negauna jokios paguodos ir tikriausiai jokios vilties iš religijos. Žmonių, kurie turi tokią bekaulę, benervę (kaip medūzos) sielos būseną, nesunku rasti. Žmogaus širdis iš prigimties neturi nuojautos apie tiesą religiniuose dalykuose. Jai reikia pamokymo ir apšvietimo. Be to, daugumai žmonių iš prigimties nepatinka pastangos religiniuose dalykuose ir jie nemėgsta kantriai, atidžiai studijuoti. Ir galiausiai iš prigimties žmogui patinka kitų pagyrimai, jis mėgsta atrodyti maloniu ir mylinčiu kitus. To pasekoje tik platus religinis agnosticizmas gali patenkinti daugumą žmonių ir ypač jaunimą. Jie vengia bet kokių diskusijų ir apkaltinus juos neapsisprendimu, jie pasakys: „man visiškai nesvarbu prieštaravimai, aš visai nenoriu aiškintis neaiškių dalykų. Galiausiai tai visai nesvarbu“. Kas gali paneigti, kad tokių žmonių surasime visur?

Aš noriu įspėti visus, kurie skaitote šį skyrių, būti atsargiais dėl tokios neapsisprendusios būsenos religijoje. Tai yra tamsoje vaikščiojantis ir vidurdienį žudantis maras. Tai yra sielos tingumo ženklas, atleidžiantis žmones nuo pastangų mąstyti ir tyrinėti, tačiau toks ženklas nėra giriamas nei Biblijoje, nei Maldos knygos ar Anglijos Bažnyčios straipsniuose. Dėl savo pačios sielos gerbūvio nuspręskite, kuo jūs tikėsite ir išdrįskite nuspręsti, kas yra tiesa, o kas yra melas. Niekada, niekada nebijokite turėti tvirtos nuomonės doktrinoje ir neleiskite, kad baimė žmogui ar baimė būti apšauktu „siauradvasiu“ sustabdytų jus. Nebūkite patenkintas bekaule, beskone, bespalve, bedoktrinine, drungna krikščionybė. Būkite atidus tam, ką sakau. Jei norite išlikti tvirtas šiais laikais, turite atmesti bet kokį neapsisprendimą ir priimti aiškia, išsiskiriančią ir turinčią doktriną religiją. Jei jūs tikite silpnai, aplinkiniai netikės visiškai. Visos krikščionybės pergalės buvo laimėtos su aiškia teologija. Visos jos pergalės buvo pasiektos tada, kai jos nešėjai aiškiai ir tvirtai kalbėjo apie atperkančiąją Kristaus mirtį, Jo tarpininkavimą, Jo šventą kraują; kai jie mokė žmones apie išteisinimą per tikėjimą ir ragino juos tikėti nukryžiuotu Gelbėtoju, kai jie pamokslavo apie nuodėmės pasekmes, Kristaus atpirkimą, atgimimą per Dvasią, kai jie pakėlė bronzinę gyvatę ir nukreipė žmonių akis į ją. Jie ragino žmones tikėti, atgailauti ir atsiversti. Šią vienintelę doktriną Dievas pagerbė sėkme visus XVII amžių. Leiskime plačios ir „nedogmatinės“ teologijos gynėjams parodyti mums nors vieną Anglijos miestą, kaimą ar apylinkę, kuri buvo evangelizuota be dogmos. Jie negali to padaryti ir niekada nepadarys. Krikščionybė be doktrinos neturi galios. Kai kuriems protams ji yra graži, bet ji neturi vaikų, ji nėra vaisinga. Žemėje vykstantis gėris gali atrodyti sąlyginai mažas. Blogis gali vešėti ir kvailas nekantrumas gali pradėti murmėti, kad krikščionybė žlugo. Bet jei mes norime daryti gera ir supurtyti pasaulį, turime kovoti apaštališkais ginklais ir įsikibti į doktriną. Nėra doktrinos, nėra vaisių. Nėra Evangelijos doktrinos, nėra evangelizacijos.

Paklauskite. Žmonės, kurie daugiausia padarė Anglijos Bažnyčios labui, kurie paliko pėdsaką savo kartoje, visuomet turėjo aiškia doktriną. Tvirtas, apsisprendęs, atviras Capel Molyneux ir mūsų didysis protestantas Hugh McNeile palikdavo didelį įspūdį klausytojams, priversdavo žmones susimąstyti ir apversdavo pasaulį aukštyn kojomis. Jie turėjo tą apaštalų dienų dogmą, kuri ištuštino pagonių šventyklas ir sukretė Graikiją bei Romą. Tai ta pati dogma, kuri prikėlė iš gilaus miego krikščionybę Reformos dienomis ir atėmė ir popiežiaus trečiąją dalį jo pavaldinių. Tai yra ta pati dogma, kuri prieš 100 metų atgaivino Anglijos Bažnyčią per Whitefield, Wesley, Venn ir Romaine lūpas ir perkėlė mūsų krikščionybę iš agonijos į degančią liepsną. Tai yra ta pati dogma, kuri šiandien suteikia jėgą bet kokiai sėkmingai misijai, nesvarbu, ar ji vyksta mūsų šalyje, ar užsienyje. Tai yra doktrina - aiški, tvirta doktrina, kuri kaip avino ragas prieš Jericho mūrus sugriauna bet kokį velnio ir

nuodėmės pasipriešinimą. Todėl įsikibkime į doktriną ir tai bus naudinga mums ir mus supantiems, bus naudinga Bažnyčiai ir Kristaus darbui visame pasaulyje.

III. Šie laikai reikalauja iš mūsų aiškiai matyti antibiblijinį ir sielas žudantį Romos katalikybės charakterį. Tai yra skausminga tema, tačiau mes turime kalbėti aiškiai. Atidus stebėtojas gali matyti, kad paskutiniiais keturiasdešimt metų vieša Anglijos nuomonė apie Romą labai pasikeitė. Tėvas Oakley, žymus atskalūnas ir kardinolo Newman sąjungininkas kalba apie šį triumfą paskutiniame „Contemporary Review“ numeryje. Turiu sutikti, kad jis kalba tiesą. Jau nėra visuotinio priešiško, visuotinės popiežizmo baimės, kaip buvo anksčiau. Atrodo, kad senojo britaniško protestantizmo aštrumas atšipo ir atbuko. Kai kurie pripažįsta, kad jie pavargo nuo visų religinių prieštaravimų ir yra pasiruošę paaukoti Dievo tiesą dėl bendros taikos. Kiti pradeda laikyti Romos katalikybę kaip vieną iš Anglijos religijos formų, nei geresne, nei blogesne už kitas. Dar kiti bando įrodyti, kad katalikybė pasikeitė ir nėra tokia bloga kaip buvo. O kiti iškelia protestantų trūkumus ir sako, kad katalikai yra tokie pat geri kaip ir mes. Kiti galvoja, jog mes privalome mylėti visus ir neturime teisės galvoti blogai apie kitus. Vis dėlto dviejų didelių istorinių faktų - tamsa, amoralumas ir prietarai viešpatavo Anglijoje prieš 400 metų, kai ji buvo popiežiaus valdžioje ir Reforma buvo pats didžiausias Dievo palaiminimas šiai žemei - niekas nedrįsdavo paneigti prieš 50 metų. Liūdna, bet šiandien tai jau yra pamirštama! Jei ir toliau eisime tokia linkme, aš nesistebėsiu, jei Anglijos karūna bus pasiūlyta popiežiui.

Tokios apatijos priežastis nėra sunku surasti:

1. Tai kyla iš pačios Romos Bažnyčios nepavargstančio uolumo. Jos agentai niekada nemiega. Jie pereina jūras ir žemes, kad laimėtų vieną prozelitą. Jie, kaip Egipto varlės, yra visur ir vykdydami savo planus, nepalieka akmenų ant akmenų.

2. Tam labai daug įtakos padarė Anglijos bažnyčios apeigos ir ritualai. Iš Reformos ir protestantizmo buvo aktyviai šaipomasi daugelį metų ir tai atnešė vaisius. Tai sužeidė, suteršė, apakino ir apnuodijo žmonių protus. Jie tapo artimi Romos katalikybės doktrinoms ir praktikoms. Mišios, išpažintis, kunigų duodamas išrišimas, kunigų tarnystė, vienuoliška sistema, pompastiškas garbinimas ir t.t. apakino žmones taip, kad jie jau nemato nieko blogo popiežizme.

3. Galiausiai ta, dabar labai madinga tendencija, teigianti, kad visos sekotos turi būti lygios, kad valstybė neturi kištis į religiją, kad visi credo turi būti gerbiami ir turėti vienodas teises, kad visų religijų, nesvarbu, ar tai būtų budizmas, islamas ar krikščionybė, pamatas yra vienas.

To pasekoje daug paprastų žmonių pradeda galvoti, jog katalikybės principai nėra blogesni už metodistų, nepriklausomų presbiteronų ar baptistų principus. Todėl palikime Romos katalikybę ramybėje ir nekelkime jos antibibliško ir Kristų paniekiančio charakterio! Tačiau visa tai atneš sunkias pasekmes mums. Jei popiežius vėl įkels savo koją į Anglijos žemę, visa mūsų tautos didybė žlugs. Dievas mus paliks ir mes nusmuksime iki Portugalijos ar Ispanijos lygio. Biblijos skaitymo varžymas, mąstymo draudimas, kelio prie Kristaus kryžiaus susiaurinimas ir užtvėrimas, kunigų tarnavimo atstatymas, išpažinties įtvirtinimas, vienuolynų įsteigimas, moterų, lyg vergių, paklusnumas dvasininkams, tikėjimo atsižadėjimas, skepticizmo įsigalėjimas, jezuitų mokyklos, liberalus mąstymas - vis šie dalykai žingsnis po žingsnio sumenkina britaniško charakterio tvirtumą ir skirtingumą, jis vis mažės ir galiausiai mirs, o Anglija virs griuvėsiais. Visi šie dalykai ateis į mūsų žemę, jei

senasis protestantizmas nebus atgaivintas. Visus, kurie skaitote šį skyrių ir visus mano draugus dvasininkus noriu įspėti, kad šie laikai reikalauja iš mūsų būti budriems ir blaiviems. Būkime atsargūs su Romos katalikybe ir saugokimės bet kokio religinio mokymo, kuris sąmoningai ar nesąmoningai tiesia kelia link jos. Raginu jus visus pripažinti tą skausmingą faktą, jog mūsų šalies protestantizmas smunka ir prašau visų jūsų, kaip krikščionių ir patriotų, priešintis augančiam užmaršumui apie Anglijos Reformos palaiminimus. Dėl Dievo meilės, dėl Anglijos Bažnyčios gerbūvio, dėl mūsų šalies gerovės, dėl mūsų vaikų ateities negalime vėl pasiduoti katalikybės tamsai, prietarams, dvasininkų pasaulietiškumui ir amoralumui. Mūsų tėvai kovojo su popiežizmu daug laiko ir galiausiai su pasibjaurėjimu išmetė jį iš mūsų šalies. Nejaugi mes atsigręšime į Egiptą. Nesusitaikykime su Roma tol, kol ji nepripažins savo klaidų ir nesusitaikys su Kristumi. Jei Roma to nepadarys, bet kokia sąjunga su ja yra įžeidimas krikščionybei. Skaitykite Bibliją ir pripildykite savo protus bibliškais argumentais. Eilinių tikinčiųjų Biblijos skaitymas yra geriausia tautos apsauga nuo klaidos. Aš nebijosiu dėl Anglijos protestantizmo, jei anglai vykdys savo pareigas. Skaitykite 39 „Jewell’s Apology“ straipsnius ir pamatykite kaip ši pamiršta knyga kalba apie Romos doktrinas. Aš manau, kad mūsų tarnautojai čia turi didelę dalį kaltės. Mes nepaklūstame pirmam šios knygos straipsniui, kuriame yra raginama keturis kartus per metus pamokslauti prieš popiežiaus valdžią! Labai dažnai mes elgiamės taip lyg „didysis“ popiežius būtų miręs ir palaidotas. Mes nedrįstame parodyti žmonėms tikros popiežiaus prigimties ir blogio, nes bijome įžeisti juos. Aš prašau mano skaitytojų šalia Biblijos ir „Jewell’s Apology“ paskaityti istorines knygas ir pamatyti, ką Roma darė praeityje. Paskaitykite kaip ji sutrypė mūsų tautos laisvę, išplėšė mūsų protėvių turtus ir laikė visus žmones tamsoje, prietaruose ir amoralume. Skaitykite kaip arkivyskupas Laud sugriovė Bažnyčią ir valstybę kartu su kvailu karaliumi Karoliu I. Skaitykite kaip paskutinis propopiežiškas Anglijos karalius Jokūbas II prarado savo karūną, norėdamas gudriai sunaikinti protestantizmą ir įtvirtinti popiežiaus valdžią. Ir turime nepamiršti, jog Roma niekada nesikeičia. Jos išdidumas ir šlovė niekada nekinta ir visada yra tokie patys. Jei nenorite skaityti istorijos, pažiūrėkite į šių dienų įvykius. Kas sukėlė visa tai, kas ką tik vyko Italijoje ir Sicilijoje? Popiežius. Kas sukėlė tai, kas vyko Pietų Amerikoje? Popiežius. Kas kaltas dėl tokios Ispanijos ir Portugalijos padėties? Popiežius. Kas kaltas dėl to, kas vyksta Airijoje? Popiežius. Kas daro Škotiją, JAV ir mūsų mylimą Angliją tokiomis galingomis, klestinčiomis (meldžiu Dievo, kad tai tęstųsi ilgai) valstybėmis? Aš drąsiai teigiu, jog protestantizmas - laisvas Biblijos skaitymas ir Reformos principai. Todėl rimtai pagalvokite prieš atsisakydami jų. Rimtai pagalvokite prieš pasiduodami palankumo popiežiui ir Romai tendencijai. Reforma surado anglus paskendusius nežinojime ir suteikė jiems pažinimą, ji surado juos be Biblijų ir atnešė ją į kiekvienus namus, ji surado juos tamsoje ir suteikė ryškią šviesą, ji surado juos sulinkusius po kunigų tironija ir suteikė Kristaus laisvę, ji surado juos tolimus atpirkimo kraujui, tikėjimui, malonei, šventumui ir suteikė jiems šių dalykų raktus; ji surado juos aklius ir suteikė jiems regėjimą, ji surado juos vergaujančius ir išlaisvino. Būkime per amžius dėkingi Dievui už Reformą. Anuomet uždegta žvakė negali užgesti. Be jokių abejonių, aš turiu teisę pasakyti, kad šie laikai reikalauja iš mūsų naujo Romos katalikybės blogio suvokimo ir naujo protestantiškos Reformos branginimo.

IV. Šie laikai reikalauja iš mūsų didesnio asmeninio šventumo ir didesnio dėmesio religijai kasdieniame gyvenime. Nuoširdžiai turiu pripažinti, kad nuo Reformos laikų niekada nebuvo tiek daug religinio išpažinimo be praktikos, tiek daug kalbėjimo apie Dievą be gyvenimo su Juo, tiek daug Dievo žodžio girdėjimo ir nepaklusnumo jam, kaip šiandieninėje Anglijoje. Niekada nebuvo tiek daug tuščiai skambančių cimbolų. Niekada nebuvo tiek daug formalumo ir tiek mažai realybės. Žmonės menkai supranta, kas yra praktinė krikščionybė. Tas aukso amžius, kada tam tikri standartai darydavo vyrus ir moteris krikščionimis, praėjo. Šiandien mes galime

matyti daugybę religinių (taip vadinamų) žmonių nuolat darančių tai, kas ankstesniuose amžiuose buvo visiškai nesuderinama su gyva religija. Šiandien žmonės nemato nieko blogo tokiuose dalykuose kaip kortų žaidimai, teatras, vakarėliai, besaikis romanų skaitymas, sekmadienio paniekinimas. Jie nesupranta, apie ką tu kalbi, jei sudraudi juos dėl to! Atrodo, kad tas senas sąžinės jautrumas seniai mirė. Jei dėl tokių dalykų tu sudraudi jaunimą, jie žiūri į tave kaip į senieną, iškaseną, siauraprotį ir klausia: kas čia blogo? Jaunuolių ištižimas ir merginų lengvabūdiškumas yra įprastos šių dienų krikščionių savybės. Supraskite mane teisingai. Aš nekalbu apie asketišką religiją. Vienuolynai, visiškas atsiskyrimas nuo pasaulio, savo pareigų jame nevykdymas - visa tai yra antibibliška ir kvaila. Taip pat aš nekalbu apie tokį tobulumą, kuriam nerandu jokio pamato Dievo žodyje, kurio neįmanoma pasiekti šiame gyvenime. Ne, aš visuomet noriu skelbti tikrą, linksmą, garbingą religiją, kuri žmonėms leidžia gyventi pasaulyje ir tuo pačiu išaukštinti Kristų. Kelias į didesnę šventumą, apie kurį aš kalbu yra labai paprastas. Toks paprastas, kad daugeliui tai sukels šypsena. Tačiau jis yra apleistas bei suterštas ir žmonės vėl turi grįžti į jį. Mes turime iš naujo prisiminti savo senuosius draugus: dešimt įsakymų. Mes turime juos pakelti ir tinkamai aiškinti kaip tai darė vyskupas Andrews ir puritonai. Dvi Dievo Įstatymo plokštės yra religinio gyvenimo lobynas. Aš manau, kad blogas šių dienų ženklas yra tai, kad daug ganytojų nepamokslauja apie dešimt įsakymų savo bažnyčiose ir abejingai sako „šiandien jų nereikia“! Aš manau, kad šiandien jų reikia kaip niekada anksčiau. Mums reikia dar artimiau pažinti Viešpaties Kalno pamokslą. Koks turtingais jis yra! Kokie reikšmingi yra šie Jėzaus žodžiai: „jei jūsų teisumas nebus didesnis už fariziejų ir Rašto aiškintojų teisumą, jūs neįeisite į dangaus karalystę“ (Mato 5:20). Šios eilutės šiandien labai retai prisimenamos. Taip pat mes turime vėl ir vėl prisiminti tai, ką apaštalas Paulius kalba beveik visų savo laiškų antrose pusėse. Tai yra pamiršta. Aš bijau, kad daug krikščionių artimai žino, kas yra parašyta laiško Romiečiams pirmuose 11 skyrių, bet menkai prisimena, ką jis kalba kituose penkiuose. Thomas Scott aiškindamas laišką efeziečiams senoje Lock Chapel koplyčioje, pastebėjo, jog bendruomenė sumažėjo, kai jis priėjo prie praktinės šio palaiminto laiško dalies. Galbūt jūs pagalvosite, kad mano patarimai yra labai paprasti, tačiau aš drįstu tvirtinti, kad paklusnumas jiems su Dievo palaiminimu atneš daug naudos Kristaus darbui šioje žemėje. Aš manau, kad tai pakeltų Anglijos krikščionybės standartus šeimos religijoje, atsiskyrimo nuo pasaulio, pareigų vykdyme, dosnume, malonume ir kituose dvasiniuose dalykuose, kurie dabar yra apleisti. Šiandien yra nuolat kalbama apie tai, kad krikščionybei trūksta jėgos, kad Kristaus Bažnyčia nesupurto pasaulio šiame amžiuje taip, kaip tai darydavo ankstesniuose. Ar jūs norite žinoti to priežastį? Ji yra labai paprasta: skurdus tų, kurie save vadina krikščionimis, dvasinis gyvenimas. Mums reikia vyrų ir moterų, kurie vaikščiotų su Dievu ir prieš Dievą kaip Henochas ir Abraomas. Nors šiomis dienomis atsivertimų skaičius žymiai lenkia mūsų protėvių laikus, vis dėlto aš manau, kad mūsų kasdieninis krikščioniškas gyvenimas yra žymiai skurdesnis. Kur yra tas savęs išsižadėjimas, susilaikymas, žemiškų dalykų atskyrimas, buvimas Viešpaties dalykuose, šventumas šeimos gyvenime, akių tyrumas, kantrybė, nuolankumas, malonumas, kurie buvo tokie ryškūs ankstesnėse kartose? Mes paveldėjome jų principus ir jų ginklus, bet bijau, kad pametėme jų praktiką. Šventoji Dvasia tai mato ir liūdi; pasaulis tai mato ir paniekina mus. Pasaulis tai mato ir nekreipia dėmesio į mūsų žodžius. Tik dangiškas, geras, panašus į Kristų gyvenimas daro įtaką pasauliui. Pasistenkime su Dievo pagalba nusimesti šį priekaištą. Aiškiai pamatykime, ko šis laikas reikalauja iš mūsų šioje srityje. Pakelkime kasdieninį krikščionišką gyvenimą į žymiai aukštesnį lygį. Nepasitenkinkime tuo daliniu šventumu. Vaikščiokime su Dievu kasdieniniame gyvenime ir taip, jei neatversime pasaulio, tai bent nutildysime jį.

V. Šie laikai reikalauja iš mūsų pastovaus pasilikimo tuose senų laikų įpročiuose, kurie atneša mūsų sielai gerbūvį. Aš manau, kad kiekvienas protingas anglas mato, kad paskutiniaisiais metais klesti viešas religijos skelbimas. Įvairūs tarnavimai auga kaip ant mielių. Bažnyčios rengia maldas, žodžio tarnavimus ir Viešpaties Vakarienės šventes dešimt kartų dažniau negu prieš 50 metų. Dideli susirinkimai ir didelės misijos tapo įprastu dalyku. Gausus jų lankomumas rodo, kad tai yra populiaru. Taigi, be jokiu abejonių, mes galime teigti, kad XIXa. antroji pusė yra daugybės viešų religinių susirinkimų epocha. Čia aš nematau jokio trūkumo. Priešingai, aš dėkoju Dievui, kad apaštališkas uolumas ir noras visur skelbti Evangeliją, kad vienaip ar kitaip kai kurie būtų išgelbėti (1Kor. 9:22) klesti. Aš dėkoju Dievui už tokius susirinkimus, misijas ir evangelinius judėjimus kaip Moody ar Sankey. Bet koks dalykas yra geriau negu snaudulys, apatija ar nieko neveikimas. „...kad visokiais būdais, apsimetant ar iš tikrųjų yra skelbiamas Kristus - štai kuo džiaugiuosi ir toliau džiaugsiuosi.“ (Fil. 1:18). Anglijos pranašai ir šventieji troško šių dalykų, bet niekada nesulaukė. Jei Whitefield ir Wesley dienomis būtų kalbama apie tai, kad arkivyskupas ir vyskupas dalyvaus misijose, vargu ar kas tuo būtų tikėję. Manau, kad dauguma būtų pasakę kaip tas samarietis: „jei net Viešpats atidarytų dangaus langus, ar galėtų tai įvykti?“ (2Kar. 7:2). Tačiau dėkodami Dievui už tokį Evangelijos viešą skelbimą, kartu nepamirškime, kad jei jis nėra lydimas asmeninės religijos, jis neturi realios vertės ir netgi gali būti žalingas. Nuolatinis bėgimas paskui jausmingus pamokslininkus, gausus triukšmingų susirinkimų lydimų emocijų „liejimosi per kraštus“ lankymas, noras vėl ir vėl jas patirti bei naujovių ieškojimas - visi šie dalykai nėra sveiki krikščionybei ir aš bijau, kad jie yra pražūtingi sielai. Liūdna, bet tokie religijos skelbėjai ir išpažinėjai dažniausiai yra vedžiojami laikinų emocijų ir viešai kalba daug daugiau negu yra jų asmeniniame gyvenime. Juk išlaikyti tą lygį, kurį jie įsivaizduoja, jog pasiekė, galima tik per nuolatinės religinės emocijas. Žingsnis po žingsnio, panašiai kaip narkomanai ar girtuokliai, jie supranta, kad gaunama dozė yra nepakankama, todėl jie pradeda jausti išsekimą ir nepasitenkinimas užvaldo jų protus. Dažnai to pasekoje žmogus krenta į netikėjimą ir visiškai grįžta į pasaulį. Tuo jis parodo, jog turėjo tik viešą religiją. O, kad žmonės prisimintų, kad Dievo buvimas yra ne vėjuje, ugnyje ar žemės drebėjime, o tyliame ošime (1Kar. 19:12). Aš noriu pakelti pavojaus balsą šioje temoje. Supraskite mane teisingai, aš nesiekiu sumenkinti viešos religijos, bet noriu paraginti rūpintis asmenine religija, asmenine bendryste su Dievu. Nė vieno augalo šaknų negalime matyti žemės paviršiuje. Jos yra giliai žemėje ir yra purvinos, juodos ir ne tokios gražios kaip vaisiai, lapai ar žiedai. Tačiau ta paniekintoji negraži šaknis ir yra tikrasis gyvenimo, sveikatos, galios ir vaisingumo, kurį visi mato, šaltinis. Be jos augalas greitai mirs. Taigi, asmeninė religija yra visos gyvos krikščionybės šaknis. Be jos mes galime sukelti triukšmingą spektaklį, garsiai giedoti, išlieti daug ašarų, turėti gyvojo vardą ir sulaukti daug žmonių pagyrų, bet be jos mes neturime vestuvių drabužio ir esame mirę prieš Dievą. Aš aiškiai sakau visiems skaitytojams, kad šie laikai reikalauja iš mūsų ypatingo dėmesio mūsų asmeninei religijai.

a. Melskimės daug nuoširdžiau asmeniškai ir atiduokime visą savo sielą maldoje. Maldos yra gyvos ir mirusios; maldos, kurios nieko nekainuoja ir maldos, kurios kainuoja daug ašarų ir dejonių. Kokios yra tavo maldos? Kai dideli tikėjimo išpažinėjai krenta viešai, bažnyčia nustemba ir išsigąsta, tačiau tiesa yra ta, kad jie jau seniai krito slaptoje. Jie apleido malonės sostą.

b. Skaitykime Bibliją daug daugiau, daug atidžiau ir labiau save priversdami. Šv. Rašto nežinojimas yra visų klaidų šaknis. Artimai nepažįstantis Dievo žodžio krikščionis yra bejėgis prieš velnią. Aš bijau, kad šiandien asmeniškai Biblija yra skaitoma daug mažiau nei prieš 50 metų. Aš žinau, kad tiek daug anglų vyrų ir moterų

būvo nunešti bet kokio mokymo vėjo -vieni palinko į skepticizmą, kiti į fanatizmą, dar kiti pasuko link Romos - nes įprato skaityti Dievo žodį paviršutiniškai, tingiai, atmetinai. „Jūs klystate, nes nepažįstate Raštų“ (Mato 22:29). Sakyklos Biblija neturi užimti namų Biblijos vietas.

c. Daugiau skirkime laiko apmąstymams ir bendrystei su Kristumi. Ne priebėgomis, o nuolat kalbėkime, kaip Dovydas, su savo siela, išliekime savo širdis Vyriausiajam Kunigui ir Užtarėjui. Mes turime rūpintis išpažintimi, bet ne žmogui. Turime eiti išpažinties ne prie bažnytinės klausyklos, o prie malonės sosto. Aš matau krikščionis, kurie visada bėga paskui dvasinį maistą, visada viešumoje, visada skuba ir niekada neatsisdėda tyloje ir „nesukramto“ to, ką gavo viešumoje, neegzaminuoja savo dvasinės būsenos. Todėl aš visiškai nesistebiu, jog jie yra nykštukiniai krikščionys, jog jų religija yra nesveika, jog jie neauga ir yra panašūs į liesas faraono karves. Dvasinis klestėjimas priklauso nuo mūsų asmeninės religijos. Mes neaugsimė dvasiškai, jei nenuspręsimė, kiek tai mums bekainuotų, skirti laiko maldai, Biblijos skaitymui, apmąstymams ir asmeninei bendrystei su Kristumi. „Eik į savo kambarėlį ir užsidaryk duris“ - sakė Mokytojas. Mūsų protėviai neturėjo tokių evangelizavimo priemonių ir galimybių kaip turime mes. Nebuvo tokių didelių susirinkimų, kokie vyksta dabar, išskyrus Whitefield, Wesley ar Rowlands tarnavimus. Jų susirinkimai nebuvo nei madingi nei populiarūs ir daugiau sulaukdavo persekiojimų bei paniekos negu pagyrimo. Tačiau kaip veiksmingai jie panaudojo tuos keletą ginklų, kuriuos turėjo. Keldami daug mažiau triukšmo ir žmonių susižavėjimo, jie paliko daug gilesnį pėdsaką Dievo darbe negu mes su visomis savo konferencijomis, susibūrimais, misijomis ir didžiuliais religiniais komitetais. Aš manau, kad jų dėka atsivertusieji buvo daug patvaresni, kaip patvaresni yra anų laikų drabužiai, kurie šildo daug daugiau. Jie buvo labiau tvirtesni ir labiau įsišakniję negu mūsų dienų naujai atsivertusieji. Kokia viso to priežastis? Manau, kad ji yra labai paprasta. Jie daug daugiau dėmesio skyrė asmeninei religijai negu mes. Jie vaikščiojo su Dievu ir gerbė Jį slaptoje ir todėl Jis pagerbė juos viešumoje. Sekime jais, kaip jie sekė Kristumi! Baigdamas šį skyrių aš noriu užduoti keletą klausimų:

1. Ar jūs suprantate, ko reikalauja šis laikas iš jūsų sielos? Aš jums pasakysiu, ko jis reikalauja. Jūs gyvenate ypatingo dvasinio pavojaus laiku. Tikriausiai niekada nebuvo tiek daug spąstų ir pinklių kelyje į dangų, kaip dabar ir niekada šie spąstai nebuvo taip gudriai paspęsti. Būkite atsargūs žengdami žingsnį. Atidžiai žiūrėkite, kokiais keliais vaikštote. Saugokite savo sielą nuo amžinos pražūties. Saugokitės neištikimybės, kuri prisidengia liberaliu mąstymu. Būkite budrūs nepasisprendimui doktrinoje, kuris prisidengia tariama meile ir gerumu visiems. Nešvaistykite savo gyvenimo ir nenukelkite visko paskutinei dienai, kai durys užsidarys ir jūs mirsite be jokios vilties. Suvokite pavojų. Pakilkite ir užtvirtinkite savo pašaukimą bei išrinkimą. Dievo karalystė yra labai arti. Kristus, visagalis Gelbėtojas, nusidėjėlių Draugas ir amžinasis Gyvenimas yra pasiruošęs jus priimti, jei jūs tik ateisite pas Jį. Pakilkite ir atmeskite bet kokius pasiteisinimus: šiandien Kristus šaukia jus. Nėra ko laukti. Laikai yra labai pavojingi. Tik nedaugelis eina siauru gyvenimo keliu. Prašykite Dievo, kad jūs būtumėte vienas iš jų.

2. Ar jūs suprantate, ko šie laikai reikalauja iš visų krikščionių santykiuose su kitų sielomis? Paklauskite ir aš jums pasakysiu. Jūs gyvenate tokiu laiku, kai yra daug galimybių daryti gera. Niekada nebuvo tiek atvirų durų ir tiek laukų, pribrendusių pjūčiai. Pasistenkite padaryti kažką gero prieš mirdamas. Pasistenkite būti naudingas. Nuspręskite su Dievo pagalba palikti pasaulį geresnį negu jį radote. Prisiminkite savo namiškių, draugų, bendradarbių sielas; prisiminkite, kad dažnai Dievas naudoja silpnus indus. Laikas yra trumpas, šis pasaulis eina į pabaigą, todėl pasistenkite teisingai išnaudoti laiką ir neikite į dangų vieni. Be jokių abejonių, sėkmė nėra jūsų

rankose, jūs negalite būti tikri, kad jūsų gero darymas bus sutiktas palankiai, bet tai visada atneš gera jums patiems. Gero darymas yra sveikata kūnui ir sielai. „Kas girdo, pats bus pagirdytas“ (Pat. 11:25). Tai yra auksinė taisyklė, bet tik nedaugelis ją supranta. „Palaiminčiau yra duoti negu imti“ (Apd. 20:35).

3. Ar jūs žinote, kokių santykių su Anglijos Bažnyčia reikalauja iš jūsų šis laikas? Paklauskite manęs ir aš jums pasakysiu. Be jokių abejonių, mes gyvename laiku, kai mūsų brangi Bažnyčia yra pavojuje, apgailėtinoje padėtyje ir kritikų puolama. Jos irklotojai nuplukdė ją į audringus vandenį. Jai iškilo popiežininkų, neištikimųjų, liberalų pavojus. Jos gyvenimas yra suterštas išdavikų, netikrų draugų ir nedrasių tarnautojų elgesiu. Nepaisant visko, jei Anglijos Bažnyčia tvirtai įsikibs į Bibliją, tikėjimo Išpažinimo straipsnius ir Reformos principus, aš raginu jus būti ištikimi jai. Tik tuomet ir tik tuomet, kai Išpažinimo straipsniai bus atmesti ir senoji vėliava nuleista, bus laikas tau ir man palikti ją ir gelbėtis nuo jos griuvėsių. Bet šiandien pasilikime šiame sename laive. Kodėl mes, kaip bailiai, turėtume palikti ją dabar, kai ją ištiko sunkumai ir tiesai iškilo pavojus? Kur mes rasime geriau? Kur mes eisime? Kur mes surasime geresnes maldas? Kur rasime tiek gėrio, nesvarbu, kad joje yra ir daugiau blogio? Tiesa, kad daug kas joje mums kelia liūdesį, bet nėra jokios kitos regimos bažnyčios, kuri būtų geresnė už ją. Nėra nė vienos bendruomenės, kurioje nebūtų trūkumų, kurioje viskas būtų ramu. Visur gėris yra susimaišęs su blogiu. Kviečiai auga kartu su raugėmis. Nepaisant visko, čia mes esame laimingi, čia yra skelbiama Evangelija, čia vyksta daug misijų mūsų šalyje ir užsienyje. Jei senasis William Romaine iš St.Anne's Blackfriars, kuris buvo vienas su keletu bendraminčių praeitame amžiuje, matytų tai, ką mato mūsų akys, jis griežtai sudraustų mūsų bailumą ir nedėkingumą. Ne, nors Anglijos protestantų Bažnyčią puola pusiaupopiežizmas ir skepticizmas jos mūšis dar nėra pralaimėtas. Čia galime prisiminti Napoleono žodžius Marengo mūšio lauke: „dar yra laiko pasiekti pergalę“. Jei ištikimieji Bažnyčios nariai bus drąsūs ir nežiūrės paniekinamai vienas į kitą; jei jie nekovos vienas prieš kitą, Anglijos Bažnyčia išliks ir bus palaiminimu mūsų vaikų vaikams. Taigi, tvirtai stovėkime savo pozicijose. Neskubėkime palikti laivo, nors jame ir yra skylių. Geriau darykime viską, kad pašalintume vandenį ir laivas nenuskęstų. Melskimės ir kovokime už Anglijos Bažnyčią. Aš manau, kad tikintysis, kuris eina tokiu keliu, supranta laikus.

Dvidešimtas skyrius

Kristus visa ir visuose

„...bet visa ir visuose-Kristus“ (Kol. 3:11)

Ši eilutė slepia didelius dalykus. Ji, kaip ir kiti auksiniai žodžiai - „man gyventi yra Kristus“ (Fil. 1:21), ir: „Gyvenu nebe aš, o Kristus manyje“ (Gal. 2:20) - yra labai reikšminga. Tai yra krikščionybės esencija. Jei mūsų širdys iš tiesų sutinka su jais, tuomet su mūsų sielomis viskas gerai. Jei ne, galime būti tikri, jog mums dar reikia daug ko išmokti. Dabar noriu parodyti, ką reiškia „Kristus yra visa ir visuose“, kad skaitytojai galėtų

ištirti save ir išvengti pražūties teismo dieną. Kristus yra tiek doktrinos, tiek praktinės krikščionybės šaltinis. Teisingas Kristaus pažinimas yra būtinas teisingam šventumo ir teisumo pažinimui. Tas, kuris siekia šventumo, turi suteikti Kristui Jam priklausančią vietą, nes kitaip jis nepasieks jo. Aš pradėjau šią knygą aiškiai parodydamas, kas yra nuodėmė. Leiskite man baigti ją aiškiai parodant, kas yra Kristus.

Pirmiausia suvokime, kad Kristus yra visa visuose Dievo nutarimuose

1. Prieš daugybę metų žemėje nebuvo jokios gyvos būtybės. Žmogus su visais aukštais savęs vertinimais tiesiog neegzistavo. Kur tuomet buvo Kristus? Tuomet Jis buvo su Dievu ir buvo Dievas, ir buvo lygus Dievui (Jono 1:1; Fil. 2:6). Tuomet Jis buvo mylimas Tėvo Sūnus. „Dabar Tu, Tėve, pašlovink mane pas save ta šlove, kurią pas Tave turėjau dar prieš pasaulio sukūrimą“ (Jono 17:5), „...nuo amžių aš užtvirtinta, nuo pradžios, prieš pasaulio sutvėrimą“ (Pat. 8:23), „Jis buvo numatytas dar prieš pasaulio sutvėrimą...“ (1Petro 1:20), „...mes buvome išrinkti Jame prieš pasaulio sutvėrimą...“ (Ef. 1:4).

2. Buvo laikas, kai žemė buvo sukurta tokia, kokia yra dabar. Saulė, mėnulis, žvaigždės, jūra, žemė ir visi jos gyventojai buvo sukurti. Ir galiausiai iš žemės dulkių buvo sukurtas žmogus. Kur tuomet buvo Kristus? Paklauskime, ką sako Šv.Raštas: „Visa per Jį atsirado ir be Jo neatsirado nieko, kas yra atsiradę“ (Jono 1:3), „...nes Juo sutverta visa, kas yra danguje ir žemėje, kas regima ir neregima; ar sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios - visa sutverta per Jį ir Jam“ (Kol. 1:16), „iš pradžių Tu, Viešpatie, padėjai pamatus žemei ir dangūs yra Tavo rankų darbas“ (Hebr. 1:10), „...kai Jis paruošė dangus, Aš ten buvau. Kai Jis nubrėžė ribą virš gelmių, įtvirtino debesis viršuje ir sustiprino gelmių šaltinius, davė jūrai nurodymą, kad vandenys neperžengtų Jo įsakymo, ir dėjo žemės pamatus, Aš buvau šalia Jo kaip įgudęs menininkas, gėrėjausi kas dieną ir džiūgavau Jo akivaizdoje.“ (Patrl. 8:27-30). Nesistebėkime tuo, kad Viešpats Jėzus pamokslaudamas rėmėsi gamtos pavyzdžiais. Juk kalbėdamas apie avis, žuvis, paukščius, miežius, gėles, figmedį, vynmedį, Jis kalbėjo apie tai, ką pats ir sukūrė.

3. Toliau atėjo diena, kai nuodėmė įžengė į šią žemę. Adomas ir Ieva suvalgė uždrausto vaisiaus ir krito. Jie prarado tą šventą charakterį, kuris buvo juose sukurtas. Jie prarado draugystę su Dievu ir Jo malonę, susiteršė ir tapo nusidėjėliais, neturinčiais jokios vilties. Tarp dangiškojo Tėvo ir jų atsirado praraja. Jei Dievas būtų pasielgęs su jais pagal jų nuopelnus, jų lauktų tik mirtis, pragaras ir amžina pražūtis. Ir kur buvo Kristus tuomet? Tą dieną Jis buvo apreikštas mūsų išsigandusiems tėvams, kaip vienintelė jų išgelbėjimo viltis. Tą pačią dieną, kai jie krito, jiems buvo pasakyta, kad moters sėkla sutraiškys gyvatės galvą (Prad. 3:15), t.y. iš moters gimęs Gelbėtojas nugalės velnią ir iškovos nusidėjusiam žmogui amžiną gyvenimą. Tą pačią dieną, kai jie krito, Kristus buvo apreikštas kaip tikroji pasaulio Šviesa ir nuo tos dienos nėra jokio kito vardo, kuris galėtų išgelbėti sielas. Tik per Jį sielos yra išgelbstimos bei patenka į dangų ir be Jo nė viena siela neišvengs pragaro.

4. Buvo laikas, kai atrodė, jog pasaulis visiškai nusigręžė nuo Dievo. Praėjo 4000 metų ir žemės tautos pamišė, jog Dievas jas sukūrė. Egiptas, Asirija, Persija, Graikija, Romos imperija atsidavė prietarams ir stabmeldystei. Poetai, istorikai, filosofai aiškiai parodė, kad nepaisant visų jų intelektualinių sugebėjimų, jie neturėjo teisingo Dievo pažinimo ir žmogus, atiduotas savo valiai, yra visiškai nedorėlis. „Pasaulis savo išmintimi nepažino Dievo...“ (1Kor. 1:21). Visas pasaulis, išskyrus keletą paniekintų izraelitų žemės užkampyje, buvo miręs nuodėmėse ir nusikaltimuose. Ką darė Kristus tuomet? Jis paliko tą šlovę, kurią turėjo pas Tėvą nuo amžinybės, ir atėjo į šį pasaulį tam, kad išgelbėtų jį. Jis prisiėmė mūsų prigimtį, Jis gimė kaip žmogus ir tobulai išpildė Dievo valią, nuo kurios visi nusigręžė. Jis kaip žmogus iškentėjo kryžių ir Dievo

rūstybę, kurią turėjome kentėti mes. Jis atnešė amžiną teisumą mums. Jis atpirko mus nuo Įstatymo, kurį mes sulaužėme, prakeikimo. Jis atvėrė šaltinį, nuplaunantį visas nuodėmes ir nešvarumus. Jis mirė už mūsų nuodėmes. Jis prisikėlė mūsų išteisinimui. Jis pakilo į dangų ir atsisėdo Tėvo dešinėje bei laukia, kol visi Jo priešai bus padėti prie Jo kojų. Jis sėdi ten dabar ir suteikia išgelbėjimą visiems, kurie ateina pas Jį; Jis užtaria visus, kurie tiki Juo ir rūpinasi viskuo, ko reikia sielų išgelbėjimui.

5. Ateis laikas, kai nuodėmė bus išmesta iš šio pasaulio. Blogis ne visada karaliaus nebaudžiamai. Velnias ne visada viešpataus. Kūrinių ne visada dejuos. Ateis visų dalykų atstatymo laikas. Bus naujas dangus ir nauja žemė, kuriuose viešpataus teisumas ir kaip vanduo pripildo jūrą, taip žemė bus pilna Viešpaties pažinimo (Rom. 8:22; Apd. 3:21; 2Petro 3:13; Izaijo 11:9). Kur tuomet bus Kristus ir ką Jis darys? Jis bus Karalius. Jis sugrįš į žemę ir viską atstatys. Jis ateis iš dangaus su savo šlove ir galia, ir pasaulio karalystės priklausys Jam. Dievas atiduos Jam pagonis kaip paveldėjimą ir visi iki žemės pakraščių priklausys Jam. Prieš Jį nusilenks kiekvienas kelias ir kiekvienas liežuvis išpažins, kad Jis yra Viešpats. Jo valdžia bus amžina, ji niekada nesibaigs ir Jo karalystė niekada nebus sunaikinta (Mato 24:30; Apr. 11:15; Psal. 2:8; Fil. 2:10-11; Dan. 7:14).

6. Ateis diena, kai visi žmonės bus teisiami. Jūra atiduos mirusius ir pragaras gražins esančius jame. Visi, kurie miega kapuose, prisikels ir visi bus teisiami pagal savo darbus (Apr. 20:13; Dan. 12:2). Kur bus Kristus tuomet? Kristus bus Teisėjas. „Ir nieko Tėvas neteisias, bet visą teismą pavedė Sūnui“ (Jono 5:22), „Kai ateis Žmogaus Sūnus savo šlovėje ir kartu su Juo visi angelai, tada Jis atsisės savo garbės soste. Jo akivaizdoje bus surinkti visų tautų žmonės ir Jis perskirs juos, kaip piemuo atskiria avis nuo ožių“ (Mato 25:31-32), „Juk mums visiems reikės stoti prieš Kristaus teimo krasę, kad kiekvienas atsiimtų, ką jis, gyvendamas kūne yra padaręs - gera ar bloga“ (1Kor. 10:5).

Taigi, jei kuris skaitytojas labai mažai galvoja apie Kristų, noriu šiandien jam pasakyti, jog jis yra tolimas Dievui. Jūs galvojate viena, o Dievas - kita. Ar jūs manote, jog pakanka Kristui suteikti tik truputį garbės ir gyriaus? Tačiau visuose Dievo nutarimuose apie sukūrimą, atpirkimą, atstatymą ir teismą Kristus yra visa visame. Turėtume atkreipti dėmesį į šiuos dalykus. Tikriausiai ne tuščiai yra parašyta: „kas negerbia Sūnaus, tas negerbia Jį siuntusio Tėvo“ (Jono 5:23).

Dabar pažiūrėkime į tai, kad Kristus yra visa visose šventose Biblijos knygoose

Kristus yra abiejuose Testamentuose: vienur Jis yra pradžioje, kitur - viduryje, dar kitur - pabaigoje, bet visur yra. Kristaus aukos ir mirties už nusidėjėlius, Jo karalystės ir būsimos šlovės šviesa šviečia kiekvienoje Biblijos knygoje. Kristaus kryžius ir Kristaus šlovingas vainikas yra raktas, kurį mes turime pasiimti, jei norime surasti kelią visuose biblijiniuose sunkumuose. Kristus yra vienintelis raktas, kuris atrakina visas neaiškias Šv.Rašto vietas. Kai kurie žmonės sako, kad jie nesupranta Biblijos. To priežastis labai paprasta. Jie nenaudoja rakto. Jiems Biblija yra kaip Egipto hieroglifai. Jiems tai yra paslaptis, nes jie nemoka naudotis raktu.

1. Apie Kristaus nukryžiuojimą kalba visos Senojo Testamento aukos. Kiekvienas nužudytas ir paauktas gyvulys kalbėjo apie Gelbėtoją, kuris mirs už nusidėjėlius; apie Gelbėtoją, kuris pašalins žmogaus nuodėmę; apie Gelbėtoją, kuris bus jo Tarpininkas. „Kristus vieną kartą numirė už nuodėmes, teisusis už neteisiuosius, kad mus nuvestų pas Dievą, beje, kūnu numarintas, bet Dvasia atgaivintas“ (1Petro 3:18). Kvaila galvoti, kad nekaltų gyvulių žudymas, neturintis jokios prasmės ir nenukreipiantis mūsų žvilgsnių į kažką, patiktų amžinajam Dievui!

2. Būtent Kristus padarė Abelio auką geresne už Kaino. Abelio širdis ne tik buvo geresnė už Kaino, jis suprato Tarpininko auką ir tikėjo atpirkimu. Jis paaukojo savo avių bandos pirmgimį, praliejo jo kraują ir taip parodė savo tikėjimą, jog be kraujo praliejimo nėra atpirkimo (Hebr. 9:22; 11:4).

3. Apie Kristų kalbėjo Henochas tomis nedoromis dienomis prieš tvaną. „Štai atėjo Viešpats su miriadais savo šventųjų įvykdyti visiems teismo ir nubauti bedievius už jų bedieviškus darbus, už visus piktus žodžius, kuriuos prieš Jį kalbėjo bedieviai nusidėjėliai“ (Judo 15).

4. Kristų matė Abraomas, gyvendamas palapinėje pažadėtoje žemėje. Jis tikėjo, kad per jo sėklą bus palaimintos visos žemės tautos. Tikėjimu jis matė Kristaus dieną ir džiaugėsi (Jono 8:56).

5. Mirštantis Jokūbas kalbėjo apie Kristų savo vaikams. Jis nurodė giminę, iš kurios Jis gims. „Skeptras ir valdovo lazda nepaliks Judo, kolei neateis Siųstasis, kuriam tai priklauso; tada Jam turėjo paklusti tautos“ (Prad. 49:10).

6. Kristus buvo viso apeiginio Dievo įstatymo, kurį Jis davė Izraeliui per Mozę, substancija. Rytinė ir vakarinė auka, nuolatinis kraujo praliejimas, aukuras, sutaikinimo dangtis, vyriausiasis kunigas, Pascha, atpirkimo diena, atpirkimo ožys - visa tai buvo Kristaus ir Jo būsimo atpirkimo darbo įvaizdžiai. Dievas buvo gailestingas savo tautos silpnumui. Jis mokė juos apie Kristų per pavyzdžius, žingsnis po žingsnio, kaip mažus vaikus. Įstatymas buvo auklėtojas, vedęs izraelitus pas Kristų (Gal. 3:24).

7. Visais dykumos stebuklais Dievas kreipė Izraelio akis į Kristų. Ugnies ir debesies stulpas, kuris juos vedė; dangaus mana, kuri juos maitino kiekvieną rytą; uolos vanduo - visa tai yra Kristaus įvaizdžiai. Bronzinė gyvatė, kuri gelbėdavo izraelitus nuo gyvačių įkandimų buvo Kristaus įvaizdis (1Kor. 4:4; Jono 3:14).

8. Visi teisėjai buvo Kristaus įvaizdžiai. Jozuė, Dovydas, Gedeonas, Jeftė, Samsonas ir visi kiti, kuriuos Dievas pakėlė, kad išlaisvintų Izraelį iš priespaudos, buvo Kristaus įvaizdžiai. Nors jie buvo silpni ir pilni trūkumų, vis dėlto jie rodė į geresnius ateinančius dalykus. Visi jie buvo skirti priminti Izraelio giminėms, kad tobulasis Išlaisvintojas ateis.

9. Karalius Dovydas buvo Kristaus įvaizdis. Jis buvo išrinktas ir pateptas tada, kai nedaugelis jį pripažino. Jis buvo Sauliaus ir visų Izraelio giminių paniekintas bei atmetas. Jis buvo persekiojamas ir priverstas bėgti, kad taip apsaugotų savo gyvybę. Jis buvo skausmų vyras visą savo gyvenimą, bet galiausiai nugalėjo. Visi šie Dovydo gyvenimo įvykiai kalba apie Kristų.

10. Visi pranašai - nuo Izaijo iki Malachijo - kalbėjo apie Kristų. Jie matė neaiškiai, tarsi per stiklą. Jie pranašavo apie Kristaus kentėjimus ir apie juos lydinčią šlovę (1Petro 1:11). Jie ne visada parodė mums skirtumą tarp pirmojo ir antrojo Kristaus atėjimo. Tai buvo tarsi dvi žvakės pastatytos viena paskui kitą vienoje linijoje. Kartais Šventoji Dvasia juos įkvėpdavo kalbėti apie Kristaus kentėjimus, o kartais apie Jo karalystę paskutinėmis dienomis. Tiek Jo mirtis, tiek Jo karaliavimas visuomet buvo jų mintyse.

11. Aš manau nereikia net kalbėti apie tai, kad visas Naujasis Testamentas kalba apie Kristų. Evangelijos apreiškia Kristų, kuris gyveno, kalbėjo ir veikė tarp žmonių. Apaštalų darbai kalba apie Kristų, kuris buvo pamokslaujamas, skelbiamas ir mokomas. Laiškai kalba apie Kristų, kuris yra užrašytas, paaiškintas ir išaukštintas. Visuose juose - nuo pirmo iki paskutinio - yra vienas vardas, kuris yra aukščiau visų kitų vardų ir tas vardas yra Kristus. Aš noriu paklausti visų skaitytojų, kas jiems yra Biblija? Ar tai yra knyga, kurioje jūs suradote daug moralinių paliepimų ir patarimų? O galbūt tai yra knyga, kurioje jūs suradote Kristų? O galbūt tai yra knyga, kurioje Kristus yra visa visuose? Jei ne, tuomet aš drąsiai sakau, kad iki šiol jūs naudojote Bibliją visiškai netinkamai. Jūs esate panašūs į žmogų, kuris studijuoja saulės sistemą ir pamiršta saulę, kuri yra šios sistemos centras. Todėl nekeista, jei Biblija jums yra nuobodi knyga.

Prisiminkime, kad Kristus yra visa viskame visų tikrų krikščionių religijoje

Aš noriu, kad suprastumėte mane teisingai. Aš esu tikras, kad Dievo išrinkimas ir Šventosios Dvasios pašventinimas yra būtinas kiekvieno išgelbėjimui ir jo atbaigimui. Aš esu tikras, kad visi Trejybės Asmenys vieningai veikdami veda žmogų į šlovę ir išlaisvina jį iš nuodėmės bei pragaro. Visi - Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia. Tėvas yra gailestingas, Sūnus yra gailestingas ir Šventoji Dvasia yra gailestinga. Tie patys trys Asmenys, kurie pasakė: „sukurkime“, pasakė ir „atpirkime bei išgelbėkime“. Aš esu įsitikinęs, kad kiekvienas, kuris ateina į dangų, atiduoda visą šlovę už tai Dievui Tėvui, Sūnui ir Šventajai Dvasiai; triasmenam Dievui. Tačiau tuo pačiu metu Šv. Rašte aš matau aiškų įrodymą, kad Šventa Trejybė nori, jog Kristus būtų išaukštintas ir aiškiai išskirtas sielų gelbėjime. Kristus yra apreikštas kaip Žodis, per kurį Dievo meilė yra skelbiama nusidėjėliams. Kristaus įsikūnijimas ir atperkančioji Jo mirtis ant kryžiaus yra kertinis akmuo, ant kurio ilsisi visas išgelbėjimo planas. Tik Kristus yra kelias ir vartai, per kuriuos žmonės gali artintis prie Dievo. Kristus yra šaknis, į kurią turi būti įskiepyti visi išrinkti nusidėjėliai. Kristus yra vienintelė žmogaus ir Dievo, žemės ir dangaus, Šventos Trejybės ir vargšo Adomo vaiko susitikimo vieta. Kristus yra Dievo paskirtas teikti gyvenimą mirusiam pasauliui (Jono 6:27). Kristus yra Tas, kurį Tėvas paskyrė nuvesti savo tautą į šlovę. Kristus yra tas, apie kurį liudija Dvasia, ir prie kurio Ji veda nusidėjėlį, kad šis gautų atleidimą ir ramybę. Taigi, „...Tėvui patiko Jame apgyvendinti visą pilnatvę“ (Kol. 1:19). Kaip saulė yra dangaus centras, taip Kristus yra krikščionybės centras. Supraskite mane teisingai; sakydamas, kad Kristus yra visa visuose, aš nenoriu sumenkinti nei Tėvo, nei Šventosios Dvasios. Dabar aš parodysiu tai, ką aš noriu pasakyti.

1. Kristus yra viskas nusidėjėlio išteisinime prieš Dievą. Tik per Jį mes galime turėti taiką su šventu Dievu, tik per Jį mes galime ateiti į Aukščiausiojo akivaizdą be baimės. „Jį tikėdami mes drąsiai ir su pasitikėjimu einame prie Tėvo“ (Ef. 3:12), Tik Jame Dievas gali parodyti savo teisingumą ir išteisinti nedorėlį (Rom. 3:26). Kaip gali mirtingas žmogus ateiti pas Dievą? Ką mes galime padaryti, kad gautume malonę ir išteisinimą To, kurio akyse net dangūs nėra švarūs?

Ar mes galime sakyti, jog išpildėme savo pareigas Dievui ir artimui? Pažiūrėkime į savo maldas, į savo pastovumą, moralę, pasikeitimus, bažnyčios lankymą. Ar mes, remdamiesi jais, galime galvoti, kad esame priimtini Dievui? Kuris iš jų atlaikytų viską ištiriantį Dievo žvilgsnį? Kuris iš jų mus išteisintų? Kuris iš jų pereitų teismą ir padėtų mums patekti į šlovę? Nė vienas, nė vienas, nė vienas. Paimkime bet kurį vieną iš dešimties įsakymų ir išstirkime save jo šviesoje. Kaip dažnai jį sulaužome! Mes negalime pasiteisinti Dievui nė viename iš tūkstančio kaltinimų. Pažiūrėkime kiekvienas į save ir savo elgesį. Visi mes esame nusidėjėliai. Visiems mums tinka tas pats nuosprendis: nėra teisus nė vieno, visi yra verti pragaro, visi turi mirti. Kaip mes

galime ateiti pas Dievą? Tik Jėzaus vardu. Tik suprasdami, kad Kristus mirė ant kryžiaus už nusidėjėlius ir pasitikėdami Juo; tikėdami, kad Kristus mirė už mus ir tikėdami Juo. Mūsų Vyresniojo Brolio drabužis - Kristaus teisumas - yra vienintelis drabužis, kuris gali mus pridengti ir leidžia mums būti dangaus šviesoje be gėdos. Jėzaus vardas yra vienintelis vardas, kuris suteikia mums įėjimą į amžiną šlovę. Jei mes ateisime prie dangaus vartų su savo vardais, pražūsime, mūsų niekas nepriims, mes tuščiai belsime. O jei ateisime Kristaus vardu, būsime priimti, nes tai yra dangaus dokumentas; tai yra „Šiboleto“ (Teisėjų 12:6), kuris suteiks teisę įeiti ir gyventi. Kristaus kraujo ženklas yra vienintelis ženklas, kuris gali išgelbėti mus nuo pražūties. Paskutinę dieną dangaus angelai skirstys Adomo vaikus ir tas, kuris neturės Kristaus kraujo ženklo, geriau būtų negimęs. Niekada nepamirškime, kad Kristus turi būti viskas sielai, kuri nori būti išteisinta. Būkime patenkinti eidami į dangų kaip elgetos, išgelbėti tik per malonę; kaip tikintys Jėzumi ir neturintys nieko daugiau, nes tik tai mus išgelbės. Ar čia yra tokių skaitytojų, kurių siela yra nepastovi ir pilna pasaulietiškumo? Ar čia yra tokių, kurie galvoja, jog pasieks dangų be Kristaus, paskutiniu momentu paskubomis ištarę „Viešpatie, būk man gailėstingas“? Brangus drauge, jūs pats sau sėjate pražūtį ir jei nepasikeisite, pabusite skausme, kuris neturi pabaigos. Ar čia yra skaitytojų, turinčių išdidžią, formalią sielą? Ar čia yra tokių skaitytojų, kurie galvoja, jog yra tinkami dangui ir pakankamai geri, kad išlaikytų savo elgesio egzaminą? Broli, jūs statote Babelės bokštą, kuris niekada nepasieks dangaus. Ar čia yra sunkiai dirbantis ir prispaustas savo naštų skaitytojas? Ar čia yra toks, kuris nori būti išgelbėtas, bet jaučia, jog yra beviltiškas nusidėjėlis? Aš sakau tokiam: ateikite pas Kristų ir Jis jus išgelbės. Ateikite pas Kristų ir atiduokite savo sielos naštą Jam. Nebijokite, tik tikėkite. Ar jūs bijote artėjančios Dievo rūstybės? Kristus gali jus išgelbėti nuo jos. Ar jūs jaučiate sulaužyto Įstatymo prakeikimą? Kristus gali atpirkti jus nuo jo. Ar jūs jaučiatės tolimas Dievui? Kristus gali jus atvesti į Jo artumą. Ar jūs jaučiatės nešvarus? Kristaus kraujas gali apvalyti jus nuo visų nuodėmių. Ar jūs jaučiatės netobulas? Jūs galite tapti tobulu Kristuje. Ar jūs jaučiatės niekuo? Kristus gali tapti viskuo jūsų sieloje. Tik tie, kurie „...išplėvė savo drabužius ir juos išbalino Avinėlio krauju“ (Apr. 7:14) pasieks dangų.

2. Kristus ne tik yra viskas tikrojo krikščionio išteisinime, bet ir jo pašventinime. Noriu, kad suprastumėte mane teisingai. Aš nemenkinu Šventosios Dvasios veikimo. Tik noriu pasakyti, kad nė vienas žmogus iš tikrųjų nebus šventas, kol neateis pas Kristų ir netaps viena su Juo. Iki tol jo darbai yra mirę darbai ir jis neturi jokio šventumo. Pirmiausia jis turi tapti viena su Kristumi ir tuomet bus šventas. „...nuo manęs atsiskyre, jūs negalite nieko nuveikti“ (Jono 15:5). Joks žmogus negali augti šventume, jei jis nepasilieka Kristuje. Kristus yra ta didžioji šaknis, iš kurios kiekvienas tikintysis gauna jėgas eiti primyn. Dvasia yra ypatinga Jo dovana savo tautai. Tikintysis ne tik turi priimti Viešpatį Jėzų Kristų, bet ir vaikščioti Jame, įsišaknyti Jame ir augti Jame. „Taigi, kaip esate priėmę Viešpatį Kristų Jėzų, taip ir gyvenkite Jame, būdami Jame įsišakniję ir ant Jo statydamiesi, tvirtėdami tikėjimu, kaip esate išmokyti“ (Kol. 2:6-7). Ar jūs norite būti šventas? Tuomet Kristus yra mana, kurią jūs, kaip ir Izraelis savo laiku, turite valgyti kiekvieną dieną. Ar jūs norite būti šventas? Tuomet Kristus turi būti Uola iš kurios kiekvieną dieną jūs geriate gyvąjį vandenį. Ar jūs norite būti šventas? Tuomet jūs visada turite žiūrėti į Jėzų, į Jo kryžių ir sekdami Jo pavyzdžiu išmokti artimai vaikščioti su Dievu. Žiūrėdami į Jį, jūs tapsite toks, kaip Jis. Žiūrėkite į Jį ir jūsų veidas švies, nors jūs to ir nesuprasite. Ieškokite ne savęs pačio, o Kristaus ir taip nusimesite nuodėmes, kurios jus spaudžia (Hebr. 12:2), ir jūsų akys kasdien matys vis daugiau šviesos (2Kor. 3:15). Ateinančios iš dykumos paslaptis buvo ta, kad ji mokėjo remtis į Mylimąjį (G.giesmė 8:5). Suprasti savo silpnumą ir žinoti, kad Kristus yra viskas - tai yra tikroji stiprybė. Suvokti, kad Kristus yra atsakymas į visas reikmes - tai yra tikrasis augimo malonėje kelias. Kristus mums yra kaip aliejus pranašo žmonai (2Kar. 4:7). Jis ne tik sumoka mūsų skolas, bet ir aprūpina pragyvenimui. Mes

turime išmokti pasakyti: „aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus. Dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane“ (Gal. 2:20).

Liūdna žiūrėti į tuos, kurie bando būti šventais be Kristaus. Jų pastangos yra tuščios. Jie deda pinigų į kiaurą kišenę. Jie rita didžiulį akmenį į kalną. Jie stato sieną ant judančio pamato. Jie eina klaidingu keliu. Pirmiausia jie turi ateiti pas Kristų ir Jis suteiks jiems pašventinančią Dvasią. Jie turi išmokti sakyti kartu su Pauliumi: „aš galiu viską Tame, kuris mane stiprina“ (Fil. 4:13).

3. Kristus ne tik yra tikrojo krikščionio pašventinimas, bet ir jo džiaugsmas šiame gyvenime. Išgelbėta siela patiria daug skausmų. Krikščionis turi tokį patį kūną kaip ir visi kiti žmonės. Jis yra silpnas ir trapus. Krikščionis turi tokią pačią širdį, kaip ir visi kiti žmonės. Dažnai ji yra labai jautri. Krikščionis patiria praradimus, kaip ir visi kiti žmonės. Jis turi savo skausmus, mirtis, nusivylimus, kryžius. Pasaulis jam priešinasi, jį supa neatgimę artimieji ir jis turi pakęsti jų patyčias. Kas gali iškęsti visa tai? Kas gali padėti krikščioniui visa tai išgyventi? Tik paguoda esanti Kristuje (Fil. 2:1). Kristus yra tikrasis Brolio sunkumuose. Jis yra Draugas geresnis už brolių ir tik Jis gali paguosti savo tautą. Jis gali suprasti jos silpnumus, nes pats buvo gundomas (Hebr. 4:15). Jis žino, kas yra skausmas, nes Jis pats buvo skausmų Vyrais. Jis žino, ką reiškia kentėti, nes Jo kūnas kentėjo. Jis šaukė: „...visi mano kaulai išnarstyti...“ (Psal. 22:15). Jis žino, kas yra skurdas ir nuovargis, nes pats dažnai jautė tai ir neturėjo kur padėti savo galvos. Jis žino, kas yra šeimos nepritarimas, nes netgi Jo broliai Juo netikėjo. Jis buvo negerbiamas savo namuose. Jėzus žino kaip paguosti savo tautą. Jis žino, kaip patepti jos dvasios žaizdas aliejumi ir vynu, kaip pripildyti tuščias širdis, kaip kalbėti pavargusiam, kaip išgydyti sudužusią širdį, kaip prieiti prie silpnojo ir pasakyti jam: „nebijok, Aš esu tavo išgelbėjimas“ (Raudų 3:57). Niekas negali taip užjausti, kaip Kristus. Jis patyrė visus mūsų kentėjimus, Jis pažįsta visus mūsų nusivylimus. Kaip geras Gydytojas Jis skaičiuoja visus mūsų liūdesio lašus ir nepridės nė vieno per daug. Dovydas sakė: „kai būnu neramus ir susirūpinęs, Tu paguodi mane ir pralinksmini“ (Psal. 94:19). Manau, kad dauguma krikščionių gali pasakyti: „jeigu Viešpats nebūtų mūsų pusėje, kai mus užpuolė priešai, jie būtų mus gyvus prariję...“ (Psal. 124:5). Nuostabu matyti, kaip krikščionis pereina sunkumus, vandenį ir ugnį. Nepamirškime, kad Kristus yra ne tik mūsų išsteisinimas, pašventinimas, bet ir paguoda.

Jeigu jūs ieškote tikro džiaugsmo ir paguodos, eikite pas Kristų. Tik Jame viename nėra nesėkmės. Turtingieji nusivilia savo turtais, o išmintingieji - savo knygomis. Vyrai nusivilia savo žmonomis, o žmonos - vyrais. Tėvai nusivilia savo vaikais, o vaikai - tėvais. Galingieji nusivilia savo valžia, kurią pasiekė po daugybės kovų. Jie suprato, kad tai atneša daugiau skausmo, nusivylimo, pykčio, nerimo ir tuštybės bei dvasios kančios nei malonumo. Tačiau nė vienas žmogus niekada nenusivils Kristumi.

4. Kristus yra ne tik krikščionio paguoda šiame gyvenime, bet ir viltis būsimajame. Beveik visi žmonės turi kažkokią viltį, tačiau dažniausiai tai yra tik tušti įsivaizdavimai. Ji neturi jokio tvirto pamato. Nė vienas žmogus, išskyrus Dievo vaiką - tikrą, rimtą krikščionį - negali tinkamai nurodyti vilties, esančios jame, priešasties. Nepaaiškinama viltis nėra biblijinė viltis. Tikras krikščionis turi viltį dėl ateities, o pasaulietis neturi jokios. Tikras krikščionis mato šviesą horizonte, pasaulietis mato tik tamsą. Kokia yra tikro krikščionio viltis? Štai kokia: Jėzus Kristus ateis antrą kartą pasiimti visų tų, kurie Jo laukia ir nušluostys visas jų ašaras. Jis prikels visus savo šventuosius iš kapų ir sujungs visą savo šeimą, kad ji per amžius būtų su Juo. Kodėl krikščionis yra kantrus? Todėl, kad jis laukia Viešpaties atėjimo. Jis pakenčia sunkius dalykus nemurmėdamas. Jis žino, kad laikas yra trumpas. Jis ramiai laukia savo Karaliaus. Kodėl jis yra santūrus visuose dalykuose? Todėl, kad jis žino, kad jo Viešpats tuoj sugrįš. Jo lobiai yra danguje ir geriausi dalykai jo dar tik laukia. Pasaulis nėra jo poilsis, o tik laikini namai. Jis žino, kad Tas, kuris turi ateiti, neužtruks ir tuoj ateis (Hebr. 10:37).

Kristus tuoj ateis ir to pakanka. Tai yra palaimintoji viltis (Tito 2:13). Dabar yra mokymosi laikas, o tada bus amžinoji šventė. Dabar yra plaukiojimas šėlstančioje pasaulio jūroje, o tada bus poilsis ramiame uoste. Dabar yra išblaškymas, tada bus surinkimas. Dabar yra sėjos laikas, tada bus pjūtis. Dabar yra darbo laikas, o tada bus atlygio laikas. Dabar yra kryžiaus dienos, tuomet bus vainiko dienos. Žmonės daug kalba apie savo lūkesčius ir apie tai, ko jie tikisi iš šio pasaulio. Tačiau tik to, kurio siela yra išgelbėta, lūkesčiai turi pamatą. Jis gali sakyti: „lauk Dievo, mano siela, nes iš Jo ateina mano viltis“ (Psal. 62:6). Tikroje gelbstinčioje religijoje Kristus yra viskas. Jis yra viskas išteisinime, viskas viltyje. Palaimintas žmogus, kuris tai supranta. Och, kad žmonės savo pačių labui iširtų save ir pamatytų, kas jiems yra Kristus.

Kristus yra viskas danguje

Apie tai negaliu daug kalbėti. Jei turėčiau laiko ir vietos, vis tiek negalėčiau kalbėti, nes neturiu tiek galios. Aš negaliu aprašyti nematomo ir nepažįstamo pasaulio. Tačiau žinau, kad visi vyrai ir moterys, kurie pateks į dangų, pamatys, kad ir ten Kristus yra visa visuose. Kaip Saliamono šventykloje aukuras buvo centre, taip ir paaukotas Kristus bus dangaus centre. Kiekvienas įjėjęs į šventyklos kiemą, pamatydavo aukurą. Tai buvo didelis bronzinis aukuras (2Kron. 3:4; 4:1). Taip ir kiekvienas įžengęs per dangaus vartus, išvys Jėzų. Jis sėdės soste danguje ir bus apsuptas angelų ir šventųjų. Jis bus tas „nukryžiuotas Avinėlis“ (Apr. 5:6) ir Žiburys, apšviečiantis viską (Apr. 21:23). Visi dangaus gyventojai per amžius giedos gyriaus giesmes Viešpačiui Jėzui. Jie skelbs: „vertas Avinėlis, kuris buvo nužudytas, imti galybę, išmintį, stiprybę, pagarbą, šlovę ir gyrių (...) sėdinčiam soste ir Avinėliui tebūnie gyrius ir pagarbą, šlovę ir valdžia per amžių amžius“ (Apr. 5:12-13). Tarnavimas Viešpačiui Jėzui bus amžinas visų dangaus gyventojų užsiėmimas. „Todėl jie stovi priešais Dievo sostą ir tarnauja Jam dieną ir naktį Jo šventykloje“ (Apr. 7:15). Kaip nuostabu galvoti apie tai, kad mes tarnausime Jam per amžius. Kristaus artumas bus amžinas dangaus piliečių džiaugsmas. Mes matysime Jo veidą, girdėsime Jo balsą ir kalbėsime su Juo. (Apr. 22:4). Vestuvių puotoje bus pats Mokytojas. Jo artumas bus mūsų laimė. „...ir pabudęs būsiu laimingas dėl Tavo artumo“ (Psal. 17:15). Kokie šlovingi ir nuostabūs dangiški namai bus tiems, kurie myli Viešpatį Jėzų. Žemėje mes gyvename tikėjimu į Jį ir džiaugiamės Juo, nors ir nematome Jo. Ten mes matysime Jį veidas į veidą ir Jis bus nuostabus mums. „Geriau tai, ką akimis matai, negu tai, ką troškimu apčiuopi“ (Eklz. 6:9). Tačiau dangui nėra tinkami tie, kurie nors ir kalba apie patekimą į jį po mirties, vis dėlto neturi gelbstinčio tikėjimo Kristumi ir tikro Jo pažinimo. Jie negerbia Jo čia, žemėje. Jie neturi bendrystės su Juo čia. Jie Jo nemyli. Ką jie veiks danguje? Ten nėra vietos tokiems. Dangaus džiaugsmas neteiks jiems džiaugsmo. Dangaus laimė nebus jų laimė. Dangaus darbai bus našta ir vargas jų širdims. Atgailaukite ir pasikeiskite, kol dar nevēlu.

Aš manau, kad jau pakankamai parodžiau, kokie gilūs yra žodžiai „Kristus yra visa visuose“. Galėtume dar daug kalbėti apie tai. Mes vos palietėme šią temą. Joje yra gilūs nuostabios tiesos lobiai, kurių aš nepasiekiau. Aš galėčiau dar daug kalbėti apie tai, kaip Kristus yra viskas regimoje Bažnyčioje. Nuostabūs bažnytiniai pastatai, daugybė religinių tarnavimų, pompastiškos apeigos, minios dvasininkų - visa tai yra niekas Dievo akyse, jei Viešpats Jėzus visuose šiuose dalykuose nėra pagerbtas ir išaukštinamas. Jei Kristus nėra viskas Bažnyčioje, ji yra mirusi.

Aš galėčiau daug kalbėti apie tai, kaip Kristus turi būti viskas tarnavime. Tarnautojų tikslas yra išaukštinti Kristų. Mes turime būti kaip tas kryžius, ant kurio buvo pakabinta bronzinė gyvatė. Mes esame naudingi tik tiek laiko, kiek išaukštiname Kristų ir ne ilgiau. Mes turime būti pasiuntiniai, nešantys sukilusiam pasauliui žinią

apie Karaliaus Sūnų. O jei mokome žmones daugiau galvoti apie mus ir apie mūsų tarnavimą negu apie Jį, mes nesame tinkami šioms pareigoms. Šventoji Dvasia niekada nepagerbs tarno, kuris neaukština Kristaus, kuriam Kristus nėra viskas.

Aš galėčiau daug kalbėti apie įvairius Kristaus tarnavimus, aprašytus Biblijoje. Joje yra daugybė įvaizdžių kalbančių apie Kristaus pilnatvę. Jis yra Vyriausiasis Kunigas, Tarpininkas, Atpirkėjas, Gelbėtojas, Užtarėjas, Ganytojas, Gydytojas, Sužadėtinis, Galva, gyvenimo Duona, pasaulio Šviesa, Kelias, Vartai, Vynmedis, Uola, Šaltinis, Teisumo Saulė, gyvenimo Kunigaikštis, Tiesa, Visagalis, tikėjimo Pradininkas ir Atbaigėjas, Dievo Avinėlis, šventųjų Karalius, Ypatingasis, Dievo Galingasis, sielų Sergėtojas - visais šiais ir kitais vardais Kristus yra vadinamas Šv.Rašte. Kiekvienas iš jų gali daug ko mus išmokyti ir suteikti paguodą. Kiekvienas Jo vardas vertas gilių apmąstymų. Vis dėlto aš manau, kad pasakiau pakankamai, kad kiekvienas galėtų aiškiai matyti ir toliau eiti šiuo keliu.

Baigdamas aš noriu užduoti keletą klausimų:

1. Ar Kristus yra visa visuose? Tuomet supraskime, kokia niekam tinkama yra religija be Kristaus. Kiek daug žmonių yra pakrikštyti, bet jie nežino nieko arba beveik nieko apie Kristų. Jų religija susideda iš keleto tuščių idėjų ir tuščių išpažinimų. Jie galvoja, kad nėra blogesni už kitus. Jie padeda savo bažnyčiai. Jie stengiasi vykdyti savo pareigas. Jie nedaro nieko blogo kitiems. Jie viliasi, kad Dievas bus jiems gailestingas. Jie tiki, kad Visagalis atleis jų nuodėmes ir paims juos į dangų. Tokia yra jų religija, bet ką jie žino apie Kristų? Nieko, visiškai nieko! Ką jie žino apie Jo tarnavimą, Jo atliktą darbą, Jo kraują, Jo teisumą, Jo užtarimą? Nieko, visiškai nieko. Paklausikite pas juos apie gelbstintį tikėjimą, apie gimimą iš naujo, apie pašventinimą Kristuje Jėzuje. Ką jie jums atsakys? Jūs būsite kaip barbaras jiems. Jūs uždavėte paprastus klausimus iš Biblijos, bet jie apie juos žino ne daugiau už budistą ar musulmoną. Tačiau būtent tokia yra tūkstančių ir tūkstančių žmonių, kurie save vadina krikščionimis, religija. Jei jūs esate vienas iš jų, aš įspėju jus, kad tokia krikščionybė niekada nenuves jūsų į dangų. Ji gali atrodyti labai gražiai žmonių akyse, bet ji niekada jūsų nepaguos ir niekada nenuramins jūsų sąžinės. Ji niekada neišgelbės jūsų sielos. Aš įspėju, jog visos teorijos ir idėjos apie tai, kad Dievas yra gailestingas be Kristaus ir gali išgelbėti be Kristaus yra klystkeliai ir fantazijos, neturinčios jokio pamato. Tokios teorijos yra žmonių sugalvotas stabas, toks kaip Juggernaut. Tai yra žemiškos teorijos. Jos neatėjo iš dangaus. Dangaus Dievas paskyrė Kristų būti vieninteliu Gelbėtoju ir visi, kurie nori būti išgelbėti, turi ateiti pas Jį arba niekada nebus išgelbėti. Te kiekvienas skaitytojas būna atidus tam. Aš noriu įspėti jus: religija be Kristaus neišgelbės jūsų sielos.

2. Ar Kristus yra visa visuose? Tada pamatykime, kokia didelė kvailystė yra pridėti prie Kristaus kažką išgelbėjimo darbe. Daugybė žmonių išpažįsta, jog gerbia Kristų, bet iš tiesų Jo negerbia. Jie suteikia Kristui vietą savo religijoje, bet ne tą, kurią Jam suteikia Dievas. Kristus nėra viskas jų sielose. Ne. Kristus ir bažnyčia, Kristus ir sakramentai, Kristus ir tarnautojai, Kristus ir jų pačių atgaila, Kristus ir jų pačių gerumas, Kristus ir jų maldos, Kristus ir jų nuoširdumas yra tai, ant ko ilsisi jų sielos. Jei skaitytojas yra toks krikščionis, aš įspėju jus, kad tokia jūsų religija yra Dievo įžeidimas. Jūs pakeičiate dievišką išgelbėjimo planą savo pačio sugalvotu planu. Jūs nukeliate Kristų nuo Jam priklausančio sosto ir atiduodate Jam priklausančią šlovę kitam. Nesvarbu, kas moko tokios religijos ir kieno žodžių jūs klausote. Kiekvienas, kuris (ar tai būtų popiežius, ar vyksupas, ar presbiteronas, ar baptistas, ar Wesley sekėjas) prideda kažką prie Kristaus, moko blogai. Viskas, kas yra pridama prie išgelbėjimo per Kristų (ar tai būtų paliepimas prisijungti prie Romos Bažnyčios, ar atsisakyti liturgijos, ar pasikrikštyti vandenyje ir pan.) yra blogai. Būkite atsargūs. Būkite atidūs ir neuždėkite savo sielos naštos ant to, kas nėra Kristus.

3. Ar Kristus yra visa visuose? Tuomet visi, kurie nori būti išgelbėti, turi eiti tik pas Kristų. Daugybė žmonių girdi apie Kristų ir tiki viskuo, kas yra sakoma apie Jį. Jie sutinka, kad nėra jokio kito išgelbėjimo, išskyrus Kristų. Jie pripažįsta, kad tik Jėzus gali išlaisvinti mus iš pragaro ir pastatyti Dievo akivaizdoje be dėmės. Tačiau atrodo, kad visa tai nesiekia toliau bendro pažinimo. Jie niekada nepatiki savo sielos Kristui. Jie tik nori ir nieko daugiau. Jie žino, kas yra tiesa; jie viliasi, jog vieną dieną gaus visus jos palaiminimus, bet dabar jie negauna nieko. Pasaulis jiems yra viskas. Politika jiems yra viskas. Malonumai jiems yra viskas. Verslas jiems yra viskas. Bet Kristus nėra viskas. Jei skaitytojas yra toks žmogus, jūsų sielos būseną yra bloga. Jūs esate pakeliui į pragarą, kaip Judas Iskarijotas, Achabas ar Kainas. Patikėkite manimi, jums reikia turėti tikrą tikėjimą Kristumi. Tikėjimas, apie kurį aš ką tik kalbėjau, daro Kristaus auką tuščia. Nežiūrėkite į duoną, kuri maitina alkaną, o pats valgykite ją. Nestebėkite gelbėjimo valtį, kuri gelbsti nuo pražuvimo, o lipkite į ją. Jums nepakanka tik žinoti ir tikėti, kad Kristus yra Gelbėtojas, galintis išgelbėti sielą, reikia turėti bendrystę su Kristumi. Jūs turite būti gabus pasakyti: „Kristus yra mano Gelbėtojas, nes aš atėjau pas Jį per tikėjimą ir Jis yra mano. „Tikroji religija“ - sako M.Liuteris - „verčia žmogų naudoti įvardį „mano“. Ji kalba apie mano Dievą“. Priimkite mano patarimą šiandien ir pakluskite jam. Nebūkite ramūs ir nelaukite, kada įsivaizduojami jausmai užklups jus. Jie niekada neateis. Negalvokite, kad pirmiausia reikia gauti Dvasią, o paskui ateiti pas Kristų. Atsistokite ir ateikite pas Kristų toks, koks esate. Jis laukia jūsų ir gali jus išgelbėti. Jis yra Gydytojas, gydantis nuodėmės sužeistas sielas. Ateikite pas Jį taip, kaip ateinate pas gydytoją, gydantį kūno žaizdas. Ateikite pas Jį ir išsakykite visus savo troškimus Jam. Ateikite pas Jį ir prašykite atleidimo bei taikos, kaip tas vagis, kabėdamas ant kryžiaus (Luko 23:42). Pasakykite Jam, kad jūs girdėjote, jog Jis priima nusidėjėlius tokius, kokie jie yra. Pasakykite Jam, kad norite būti išgelbėtas ir prašykite išgelbėjimo. Nenurimkite, kol patys nepatirsite, kad Dievas yra geras. Darykite tai nuoširdžiai ir anksčiau ar vėliau pamatysite, kad Kristus yra visa visuose.

4. Ar Kristus yra visa visuose? Tuomet Jo tauta turi taip elgtis. Ji turi pasitikėti Juo daug daugiau negu dabar. Liūdna, bet daug Dievo vaikų gyvena nesinaudodami savo privilegijomis. Daug tikrų krikščionių nesinaudoja jiems suteikta ramybe ir gailestingumu. Daug krikščionių labai lėtai auga šventume ir šviečia labai blankia šviesa. Kodėl? Todėl, kad Kristus jiems nėra viskas. Aš raginu visus skaitytojus dėl jų pačių gerbūvio įsitikinti, ar Kristus jiems iš tiesų yra viskas. Būkite atsargūs ir nesumaišykite Jo su savais dalykais. Ar jūs turite tikėjimą? Tai yra neįkainojamas palaiminimas. Laimingi tie, kurie gali ir nori pasitikėti Kristumi. Tačiau nepadarykite iš tikėjimo Kristaus. Pasitikėkite ne savo tikėjimu, o Kristumi. Ar Šventoji Dvasia veikia jūsų širdyje? Dėkokite Dievui už tai. Tai yra darbas, kuris niekada nepražus. Tačiau būkite atsargūs ir nepastatykite to aukščiau Kristaus. Pasitikėkite ne Dvasios veikimu, o Kristumi. Ar jūs turite aiškių malonės patyrimų? Dėkokite Dievui už tai. Daugelis to nepatiria. Tačiau neiškelkite šių jausmų aukščiau už Kristų. Pasitikėkite tik Kristumi. Vis labiau ir labiau nukreipkite savo akis į Kristų. Tai darydami jūs surasite tikėjimą ir visas kitas malones, padedančias augti. Tas, kuris nori būti geru lankininku, turi žiūrėti ne į strėlę, o į taikinį. Liūdna, bet daugelio tikinčiųjų širdys yra pilnos išdidumo ir netikėjimo. Mažai kas suvokia kaip jiems reikia Gelbėtojo. Mažai kas suvokia, kokie skolingi jie yra Jam. Mažai kas supranta, kaip mus Jo reikia kiekvieną dieną. Mažai kas jaučia, jog jie turi priglauti kaip vaikai savo galvas prie Jo krūtinės. Mažai kas supranta, koks mylintis Jis yra ir kaip Jis yra pasiruošęs padėti visiems silpniems ir vargšams. Ir todėl tiek mažai iš jų turi ramybę, džiaugsmą ir galią gyventi gyvenimą, kuris patinka Dievui.

Brangus skaitytojau, jei jūsų sąžinė kaltina jus, būkite atidus. Pakeiskite savo gyvenimo kryptį ir pasitikėkite Kristumi vis daugiau. Gydytojui patinka rūpintis ligoniais ir juos gydyti. Advokatui patinka ginti

žmones. Tai yra jų pašaukimas. Vyras myli savo žmoną ir jam patinka ja rūpintis. Kristus myli savo tautą ir nori, kad ji pasitikėtų Juo, ilsėtųsi Jame, šauktųsi Jo ir pasilikėtų Jame. Mokykimės vis daugiau ir daugiau nukreipti savo žvilgsnius į Kristų. Gyvenkime vis daugiau ir daugiau Kristuje. Gyvenkime su Juo. Gyvenkime Jame. Tuo parodysime, jog suvokiame, kad Jis yra visa visuose. Tai darydami mes rasime didelę ramybę ir pasieksime šventumą, be kurio niekas neregės Viešpaties (Hebr. 12:14).

Dvidešimt pirmas skyrius

Ištraukos iš senųjų raštų

R.Trail ir T.Brooks mintys apie šventumą yra tokios vertingos, kad aš negaliu jų neištraukti čia. Tai yra vaisiai tos epochos, kai praktinė religija buvo labai giliai studijuojama ir daug geriau suprantama negu dabar.

Robert Trail (1642-1716)

- Kas yra šventumas?
- Teisumo ir šventumo panašumai.
- Teisumo ir šventumo skirtumai.

1. Kas yra šventumas? Geriausiai tai būtų galima apibūdinti štai taip: šventumas yra neatskiriamas nuo atgimimo ir nuo žmogaus atnaujinimo. Šventumas yra naujo kūrinio formavimas ir ugdyimas, tai yra Kristaus atvaizdo išpaudimas į žmogaus sielą (Gal. 4:19; 1Kor. 15:49). Pasaulyje yra tik du žmonės: pirmasis Adomas ir antrasis Adomas. Ir visas pasaulis yra arba vienas, arba kitas. Kiekvienas žmogus iš prigimties yra panašus į pirmąjį Adomą ir velnią. Velnias ir kritęs Adomas yra panašūs vienas į kitą. Viešpats sakė: „jūsų tėvas - velnias ir jūs norite vykdyti savo tėvo troškimus. Jis nuo pat pradžių buvo žmogžudys...“ (Jono 8:44). Visi pirmojo Adomo vaikai yra velnio vaikai. Juose nėra jokio skirtumo. O antrojo Adomo, Jėzaus Kristaus, vaikai yra panašūs į Jį. Kai Jo atvaizdas bus atbaigtas juose, jie bus tobulai laimingi. „...kaip nešiojame žemiškojo atvaizdą, taip nešiosime ir dangiškojo atvaizdą“ (1Kor. 15:49). Mes turime žemiškojo atvaizdą, nes gimėme nuodėmėje ir varge; mes turime žemiškojo atvaizdą, nes gyvename nuodėmėje ir varge, ir turėsime žemiškojo atvaizdą, nes mirsime nuodėmėje ir varge, ir nusinešime žemiškojo atvaizdą į kapą. O dangiškojo Adomo atvaizdą turime tuomet, kai esame pašventinami per Dvasią. Šis atvaizdas ryškėja mumyse priklausomai nuo mūsų augimo šventume. Ir tobulai spindės tuomet, kai mes busime tokie, kaip Kristus tiek sieloje, tiek kūne. Mes būsime tobulai laimingi ir šventi tada, kai nugalėsime mirtį per Jo malonę. Tikintieji niekada nebus tobulai panašūs į Jėzų, kol neprisikels iš numirusiųjų. Tik tuomet jie bus kaip mažos saulės šviečiančios šlove ir šventumu.

2. Kokie yra teisumo ir šventumo panašumai?

a. Abu jie kyla iš vieno šaltinio, nes Dievas yra Tas, kuris išteisina ir Tas, kuris pašventina. „...kas kaltins Dievo išrinktuosius? Juk Dievas išteisina“ (Rom. 8:33), „...Aš, Viešpats, jus pašventinu“ (Kunigų 20:8).

b. Abu jie yra panašūs, nes abu kyla iš malonės. „Jis išgelbėjo mus Šventosios Dvasios atgimdančiu ir atnaujinančiu nuplovimu ne dėl mūsų atliktų teisumo darbų, bet iš savo gailestingumo“ (Titui 3:5).

c. Jie yra panašūs, nes veikia tame pačiame asmenyje. Jei žmogus yra išteisintas, jis yra ir pašventintas. O jei jis yra pašventintas, tai jis yra ir išteisintas. Visi Dievo išrinktieji, visi Jo atpirktieji turi abu šiuos palaiminimus.

d. Jie yra panašūs, nes vyksta tuo pačiu metu. Kalbant apie dieviškus dalykus sunku galvoti apie laiką, tačiau šis išgelbėjimo darbas vyksta vienu metu. Žmogus nėra išteisintas prieš pašventinimą, nors galima taip sakyti, tačiau tuo pačiu metu vyksta abu šie darbai. „...bet dabar esate nuplauti, pašventinti, išteisinti Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia“ (1Kor. 6:11).

e. Abu jie yra panašūs, nes veikia per tą patį „kanalą“, t.y. Dievo žodį. Mes esame išteisinti per Dievo žodį, gauname per pažadą amžiną gyvenimą ir taip pat esame pašventinami per tą patį žodį. „Jūs jau esate švarūs dėl žodžio, kurį jums kalbėjau“ (Jono 15:3), „...kad ją pašventintų, nuplaudamas valančiu vandeniu per žodį“ (Ef. 5:26).

f. Abu jie yra panašūs, nes abu reikalingi amžinajam gyvenimui. Aš nekalbu apie jų vienodą tvarką, bet apie vienodą būtinybę, t.y. kaip nėra vienas žmogus, kuris nėra išteisintas, nebus išgelbėtas, taip ir nėra vienas, kuris nėra pašventintas, nebus išgelbėtas. Neišteisintas žmogus negali būti išgelbėtas. Ir nepašventintas žmogus negali būti išgelbėtas. Jie abu vienodai reikalingi amžinajam gyvenimui.

3. Kuo skiriasi išteisinimas nuo pašventinimo? Jie daug kuo yra panašūs, bet turi ir savo skirtumą.

a. Išteisinimas yra Dievo veiksmas, liečiantis žmogaus padėtį, o pašventinimas yra Dievo veiksmas, liečiantis žmogaus prigimtį. Tai yra du labai skirtingi dalykai. Tai galime aiškiai matyti iš vieno pavyzdžio: išteisinimas yra Dievo, kaip Teisėjo, veiksmas nusikaltėliui. Juo Jis panaikina mirties bausmę jam. O pašventinimas yra Dievo, kaip Gydytojo, veikimas jame. Juo Jis gydo mirtiną jo žaizdą. Žmogus nėra paprastas nusikaltėlis, jis yra kaltinamas didele išdavyste ir pats savyje turi mirtiną ligą ir mirs, jei net ir nebus jokie teisėjo, paskelbiančio jam mirties nuosprendį. Tik malonės veiksmas pašalina mirties nuosprendį nusikaltėliui ir išgelbsti jį. Tačiau nepaisant visko, jis mirs, nes turi savyje mirtiną ligą, nors teisėjas jam ir atleido. Todėl aš sakau, kad išteisinimas yra Dievo, kaip gailestingo Teisėjo, veiksmas, o pašventinimas yra Dievo, kaip gailestingo Gydytojo, veiksmas. Dovydas džiaugėsi abejomis šiomis malonėmis: „Jis atleidžia visas tavo nuodėmes ir išgydo visas tavo ligas“ (Psal. 103:3), „...nusigręžkite nuo savo nusikaltimų ir jie neatneš jums pražūties“ (Ezech. 18:30). Išteisinimas yra jų kaltės pašalinimas, o apsaugojimas nuo pražūties yra pašventinimas.

b. Išteisinimas yra Dievo malonės veiksmas, besiremiantis kito teisumu. O pašventinimas yra Dievo veikimas „įdiegiantis“ į mus teisumą. Čia yra didelis skirtumas: pirmasis yra priskyrimas, o antrasis - turėjimas. Išteisinime Dievo nutarimas veikia taip: Kristaus teisumas yra priskiriamas kaltam nusidėjėliui ir jis yra išteisintas. Žmogus sulaužė Dievo Įstatymą ir siela, kuri nusideda, turi mirtį. Dievo Įstatymas turi tik vieną nuosprendį nusidėjėliui: mirtis. Argi nėra jokios vilties jam? Taip yra. Malonės Evangelija. Jėzus prisiėmė jo nuodėmes, mirė vietoj jo ir Jėzaus teisumas yra suteikiamas vargšui nusidėjėliui. Taip jis yra išteisintas. Dievas mus išteisina, nes Kristus kentėjo vietoj mūsų. O pašventinime Šventoji Dvasia „įdiegia“ šventumą į sielą. Šioje vietoje mes turime aiškiai atskirti teisumą nuo šventumo. Mūsų teisumas nėra mumyse,

o šventumas yra mumyse, jis yra mūsų. Paulius aiškiai sako: „...nebeturėdamas nuosavo teismo...“ (Fil. 3:9). Teisumas yra mūsų, bet ne iš mūsų. Jis nėra mūsų, nes mes nepasiekėme jo savo pastangomis, bet jis yra ant mūsų. Jis yra Jėzaus Kristaus ir per amžius bus su Juo, bet per tikėjimą yra suteikiamas vargšui kūrinui. O šventumas gyvena mumyse, nors ir yra suteikiamas Dievo. Apie teisumą Paulius sako: „...ir būčiau Jame, nebeturėdamas nuosavo teismo, kurį teikia Įstatymas, bet turėdamas teisumą iš tikėjimo Kristumi, ateinantį iš Dievo, paremtą tikėjimu“ (Fil. 3:9).

c. Teisumas yra tobulas, o šventumas ne. Teisumas yra tobulas, jis neturi jokių pakopų, jis negali sumažėti ar sutrikti, o šventumas gali augti, mažėti, sustoti ir pan. Tikintis žmogus yra išteisintas tobulai. Pats mažiausias tikintysis pasaulyje yra tiek pat teisingas, kaip ir apaštalas Paulius, ir kiekvienas tikintysis šiandien yra tiek pat teisingas, kaip ir bus po tūkstančio metų. Mums yra suteiktas Jėzaus Kristaus teisumas ir niekas negali pasmerkti to, ką Dievas išteisina (Rom. 8:33). Tačiau šventumas nėra tobulas, jis gali keistis. Vienas tikintysis yra šventesnis už kitą. Šventumas yra labai skirtingas žmonėse ir jis gali skirtis netgi tame pačiame žmoguje. Vienu momentu tikintysis gali būti šventesnis negu kitu. Mes turime „...apsivalyti nuo visų kūno ir dvasios dėmių, Dievo baimė padarydami savo šventumą tobulu“ (2Kor. 7:1). Tačiau niekur nerasime parašyta, kad turime tobulinti savo teisumą, nes Dievas jau suteikė tobulą teisumą, kuriame mes stovime tvirtai ir mums nereikia rūpintis jo išstovulimu. O šventumą mes turime tobulinti Dievo baimėje. Šventasis danguje yra tobulai šventas, bet jo teisumas nėra tobulesnis negu buvo žemėje. Šventasis danguje turi tokį patį teisumą, kaip tikintysis žemėje. Tik pirmasis supranta jį daug aiškiau, nes mato tai dangaus šviesoje (R. Traill's Sermons, upon 1 Pt. 1:1-3., vol.4. p.71. Edinburgh Edition of Traill's Works. 1810)

Thomas Brooks (1608-1680)

Mes turime siekti šventumo. Žmogus gali būti laimingas tik tada, kai jis yra šventas. Be šventumo žemėje, nėra laimės ateinančiame gyvenime. Šv. Raštas kalba apie tris asmenis, kurie pakilo į dangų su savo kūnu. Henochas - dar prieš Įstatymo paskelbimą; Elijas - Įstatymo dienomis ir Kristus Jėzus - Evangelijos laikotarpiu. Visi jie buvo šventi ir tai moko mus, kad be šventumo neįmanoma patekti į dangų. Šiandien danguje yra tūkstančiai ir tūkstančiai žmonių ir visi jie yra tyri. Ten nėra nusidėjėlių, ten nėra nė vieno ožio tarp avių, nė vienos piktžolės tarp gėlių, nė vieno spyglio tarp dangiško rožių, nė vieno Kaino tarp Abelių, nė vieno Izmaelio tarp Izaokų, nė vieno Ezavo tarp Jokūbų, nė vieno Chamo tarp patriarchų, nė vieno Sauliaus tarp pranašų, nė vieno Judo tarp apaštalo, nė vieno Demo tarp pamokslininkų, nė vieno žynio Simono tarp tikinčiųjų. Dangus skirtas tik šventiems žmonėms ir šventieji - dangui. Dievas yra tiesa ir Jis negali meluoti. Jis pasakė, kad be šventumo niekas neregės Viešpaties. Niekas. Turtingas, bet nešventas žmogus negali matyti Dievo. Vargšas, bet nešventas žmogus negali matyti Dievo. Nešventas kunigaikštis negali matyti Dievo. Nešventas kaimietis negali matyti Dievo. Išsilavinęs, bet nešventas žmogus negali matyti Dievo. Nešventas nemokša negali matyti Dievo. Viešpats išpildo viską, ką Jis pažada (Jozuės 23:14).

Šiandien daugelis bando įvairiausius būdus laimei pasiekti, bet šventumo kelias yra senas ir patikimas kelias, vedantis link jo (Jer. 6:16). „... ir vieškelis ten eis. Jis bus vadinamas Šventuoju Keliu. Kas netyras, tas negalės juo eiti, ištvirkėliai nesuklaidins tų, kurie juo žengia“ (Izaijo 35:8). Kai kurie žmonės sako: žiūrėkite, štai šiuo keliu reikia eiti, kiti sako: ne, reikia eiti kitu keliu. Bet be jokių abejonių, šventumo kelias yra pats saugiausias, pats lengviausias, pats gražiausias ir pats trumpiausias kelias į laimę. Negalima patekti į laimės šventyklą, jei pirmiausia neįeiname į šventumo šventyklą. Šventumas turi tapti mūsų dalimi, jei mes norime užlipti ant švento Viešpaties kalno. Samsonas šaukė „duok man vandens arba aš mirsiu“, Rachelė taip pat

šaukė: „duok man vaikų arba aš mirsiu“. Visos nepašventintos sielos turi šaukti: „Viešpatie, duok man šventumą arba aš mirsiu. Duok man šventumą arba aš mirsiu amžiams.“ Visi kritę angelai prarado šventumą ir amžiams yra atskirti nuo palaiminimų. Adomas prarado savo tyrumą ir greitai buvo išmestas iš dieviškos šlovės artumo. Neapgaudinėkime savo sielų, šventumas mums yra būtinas, nes be jo niekas nematys Viešpaties (2Tes. 1:8-10). Norint patekti į dangų, nereikia būti turtingam ar žinomam pasaulyje, bet būtinai reikia būti šventam; nereikia būti sveikam ar stipriam, ar turėti draugų, bet būtinai reikia būti šventam. Žmogus gali eiti į dangų ir neturėdamas pasaulio laimės, garbės ar turtų, bet jis niekada nepateks ten be šventumo. Be šventumo žemėje nėra dangaus. „...ir ten niekad nepateks, kas netyra; joks nešvankėlis ar melagis, o tik tai tie, kurie įrašyti Avinėlio gyvenimo knygoje“ (Apr. 21:27). Dievas užvers dangaus vartus tiems, kurie nėra šventi savo širdyse.

Brangieji, šventumas nėra gėlė auganti žmogiškoje prigimtyje. Žmonės negimsta šventais savo širdyje. Šventumas ateina iš Dievo. Tai yra naujos prigimties perlas. Neatgimęs žmogus neturi nė lašo šventumo. „...žmogaus širdies siekiai yra vien tik pikti“ (Prad. 6:5), „kaip gali gimęs iš moters būti tyras?“ (Jobo 25:4). Žmogus gimsta nuodėmėje ir jis yra prakeikimo galioje bei Dievo rūstybė yra virš jo. Kaip gali iš netyro gimti tyra? „Kas gali padaryti švarų daiktą iš nešvaraus? Niekas negali.“ (Jobo 14:4), „Visi mes esame lyg nešvarūs, mūsų teisūs darbai yra lyg suteršti skudurai“ (Izaijo 64:5), „...nėra teisaus nė vieno; nėra išmanančio nė vieno; nė vieno, kuris ieškotų Dievo“ (Rom. 3:10-11). Kiekvienas žmogus iš prigimties yra šventumo priešas (Rom. 8:7). Kiekvienas į šį pasaulį ateinantis žmogus gimsta atsigręžęs veidu į nuodėmę bei pragarą ir atsukęs nugarą Dievui bei šventumui. Žmogiška prigimtis yra tokia sugedusi, kad jai dieviški dalykai yra priešiški ir svetimi, o blogi - malonūs ir savi. Ji yra greita jiems. Visi žmonės gimsta nusidėjėliais ir nėra jokios žemiškos jėgos, kuri galėtų paversti juos šventais.

Aiškliai matome, kad kaip valgis būtinas gyvybei palaikyti, taip šventumas būtinas sielos išsaugojimui ir išgelbėjimui. Žmogus gali turėti Saliamono išmintį, Samsono jėgą, Jozuės drąsą, Ahitofelio įžvalgumą, Amano turtus, Asuero galią, Apolo iškalbą, bet jis nebus išgelbėtas, jei neturi šventumo. Šiomis dienomis reikia garsiai šaukti apie šventumą. Šiuo malonės laiku mes turime daug būdų tapti šventais. Dievas nuo ankstauro ryto iki vėlaus vakaro siunčia savo pasiuntinius, raginančius būti šventais. Šiandien yra šviesos laikas, vaikščiojimo šviesoje laikas, nuodėmės nusimetimo laikas. „Būkite šventi kaip Aš esu šventas“. Ką Dievas dar gali padaryti dėl mūsų, kad mes būtume šventi? Jis jau padarė viską. Ar jūs dar vaikščiosite savo išdidume, pasaulietiškume, pavyde, piktume, pasileidime? Argi tai nėra Dievo gundymas? Šiandien mes esame šaukiami šventumui. Neverkšlenkime dėl blogo laiko, o nustokime daryti bloga ir darykime gera, ir laikai pasikeis. „Nusiplaukite ir būkite švarūs. Pašalinkite savo blogus darbus man iš akių, liaukitės darę pikta, mokykitės daryti gera. Atsidėkite teisingumui, padėkite engiamajam, užstokite našlaitę, ginkite našlės bylą. Viešpats sako: „eikite šen ir drauge pasvarstykime. Nors jūsų nuodėmės būtų skaisčiai raudonos, Aš išbalinsiu jus kaip sniegą. Jūsų nuodėmės raudonos it kraujas, bet jūs galite tapti balti kaip vilna. Jeigu dėsitės į širdį ir paklusite, tai valgysite krašto gėrybes“ (Izaijo 1:16-19). (T.Brooks „Crown and Glory of Christianity; „Holiness the only way to happiness“ - Brooks Works, vol.4. p.151-153; 187-188. Grosart's edition. 1866.).

J.C.Ryle „Santidad“

Versta iš ispanų k.

Šaltinis: www.descubriendoelevangelio.es

J.C.Ryle „Šventumas“

Šaltinis anglų k: <https://www.monergism.com/holiness-ebook>

J.C.Ryle „Šventumas“

J.C.Ryle „Šventumas“

J.C.Ryle „Šventumas“